Numărul 1 în topurile
NEW YORK TIMES şi *PUBLISHERS WEEKLY*

JAMES PATTERSON

ÎNSCENAREA

James Patterson

ÎNSCENAREA

JAMES PATTERSON

ÎNSCENAREA

Traducere: MIHAELA - SIMONA MĂRCULESCU

EDITURA LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PATTERSON, JAMES
Înscenarea / James Patterson; trad.: Mihaela - Simona Mărculescu. - Bucureşti: Lider, 2006
ISBN (10) 973-629-119-7 ; ISBN (13) 978-973-629-119-7

I. Mărculescu, Mihaela Simona (trad.)

821.111-31=135.1

Redactare: EUGENIA VIŞINOIU
Corectura: EMILIA LEANCĂ
Tehnoredactare: PUIU ENACHE

FOUR BLIND MICE
Copyright © 2002 James Patterson
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin **Editurii LIDER**

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

PROLOG

CAZUL UCIDERII „DOAMNELOR ALBASTRE“

1

Procurorul districtual din ţinutul Cumberland, Carolina de Nord, Marc Sherman, îşi depărtă de pupitrul acuzării bătrânul jilţ, care scârţâi jalnic în liniştea aproape mormântală din sala de judecată.

Apoi Sherman se ridică în picioare şi se apropie încet de boxa juraţilor, acolo unde nouă femei şi trei bărbaţi – şase persoane albe şi şase afro-americane – aşteptau fremătând de nerăbdare să audă ceea ce avea el de spus. Îl simpatizau pe Sherman. El era conştient de acest lucru şi chiar se şi aştepta la o asemenea reacţie din partea lor. Mai ştia şi faptul că deja câştigase acest dramatic proces de crimă, chiar şi în lipsa suitei de concluzii pe care tocmai se pregătea s-o expună.

Cu toate acestea, Sherman tot urma să-şi susţină acea pledoarie de încheiere. Simţea nevoia de a-l vedea pe sergentul Ellis Cooper care fusese găsit răspunzător pentru crimele sale. Soldatul comisese cele mai odioase şi mai mişeleşti asasinate din întreaga istorie a ţinutului Cumberland din statul Carolina de Nord. Acelea supranumite „Cazul Omorârii Doamnelor Albastre". Locuitorii acestui ţinut aşteptau din partea lui Sherman să-l pedepsească pe Ellis Cooper, care se întâmpla să fie un bărbat de culoare, iar el n-avea de gând să-i dezamăgească.

Astfel că procurorul districtual începu:

– Îmi desfăşor această activitate de multă vreme – mai exact de şaptesprezece ani. În tot acest răstimp, n-am mai întâlnit niciodată nişte asasinate ca acelea din luna decembrie a anului trecut, comise de către inculpat, sergentul Ellis Cooper. Ceea ce a început ca o manifestare de gelozie îndreptată împotriva uneia dintre victime, şi anume, Tanya Jackson, s-a extins apoi până la dimensiunile unei cinice masacrări a trei femei. Toate trei erau căsătorite, cu copii. Aveau în total unsprezece copii şi, bineînţeles, trei soţi acum profund îndureraţi, precum şi numeroşi alţi membri de familie, vecini şi prieteni apropiaţi.

Seara fatală a căzut într-o vineri, o seară între femei pentru Tanya Jackson, Barbara Green şi Maureen Bruno. În timp ce bărbaţii lor se aflau la Fort Bragg, la obişnuita lor partidă de cărţi, cele trei neveste s-au întâlnit să sporovăiască, să mai râdă şi să se simtă bine împreună. Aş vrea să înţelegeţi că Tanya, Barbara şi Maureen erau prietene foarte bune. Întâlnirea lor din acea seară de vineri a avut loc acasă la familia Jackson, acolo unde Abraham şi soţia acestuia, Tanya, îi creşteau pe cei patru copilaşi ai lor.

Pe la orele douăzeci şi două, după ce băuse cel puţin şase pahare de tărie la clubul de la unitatea lui militară, sergentul Cooper s-a dus la casa familiei Jackson. După cum aţi auzit din mărturiile depuse sub prestare de jurământ, el a fost văzut în faţa uşii de la intrarea din faţă a casei, de către doi vecini. Acolo bărbatul zbiera, somând-o pe doamna Jackson să iasă afară.

Apoi sergentul Cooper a dat buzna în casă. Folosind un pumnal militar, o uşoară armă albă aflată în dotarea forţelor armate speciale ale Statelor Unite, el a atacat-o pe femeia

care îi respinsese avansurile. A ucis-o pe Tanya Jackson pe loc, dintr-o singură lovitură de cuțit.

Pe urmă, sergentul Ellis Cooper s-a năpustit cu pumnalul și asupra Barbarei Green, care avea treizeci și unu de ani, iar în final, și asupra lui Maureen Bruno, care aproape că izbutise să părăsească scena masacrului, însă a fost ajunsă din urmă de către Cooper, lângă ușa de la intrare. Toate trei femeile au fost omorâte cu lovituri de cuțit aplicate de un bărbat puternic, care a predat tehnicile de luptă corp la corp la Centrul Militar Special de Instrucție John F. Kennedy, sediul central al Trupelor Speciale ale Armatei.

Arma crimelor, pumnalul, a fost identificată ca aparținând sergentului Cooper, fiind o armă mortală pe care acesta o deținea încă de la începutul anilor '70, când plecase din Vietnam. Cuțitul era plin de amprente ale sergentului Cooper.

Amprente ale acestuia au fost descoperite și pe îmbrăcămintea doamnelor Jackson și Green. În particulele de piele găsite sub unghiile doamnei Jackson, a fost identificat ADN-ul sergentului Cooper. La locul crimelor, s-au găsit și șuvițe din părul bărbatului. Arma crimelor a fost descoperită în podul casei lui Cooper, unde fusese ascunsă. Tot acolo se aflau și pateticele „scrisori de dragoste" pe care el i le trimisese Tanyei Jackson – și care îi fuseseră returnate *nedeschise.*

Ați văzut fotografii ale incalificabilelor lucruri pe care le-a făcut sergentul Cooper celor trei femei. După ce le-a omorât, el le-a vopsit fețele cu vopsea de un albastru ca de vampir. Apoi le-a vopsit și piepturile și abdomenele. Este înfiorător și demențial. După cum am mai spus, sunt cele mai cumplite crime pe care le-am văzut vreodată. Cred că

vă daţi seama că nu poate exista decât un singur verdict, şi anume, verdictul de vinovăţie! Să nu vă scape acest monstru!

În clipa aceea, sergentul Ellis Cooper se ridică brusc de pe scaunul său din boxa acuzaţilor. Întreaga audienţă din sala de judecată tresări şi rămase cu gura căscată. Bărbatul avea mai bine de un metru şi nouăzeci de centimetri înălţime şi o constituţie solidă. La vârsta de cincizeci şi cinci de ani, mijlocul său măsura tot optzeci de centimetri, la fel precum fusese şi atunci când intrase în armată, la optsprezece ani. Îşi purta tresele, iar în piept îşi agăţase medaliile, adică o „Inimă Purpurie", o „Cruce a Serviciului Merituos" şi o „Stea de Argint". Arăta impresionant, până şi în condiţiile acelui proces de omucidere. Apoi el rosti cu un glas limpede şi răsunător:

– N-am omorât-o pe Tanya Jackson şi, de fapt, pe nici una dintre acele trei biete femei. Nu am intrat în seara respectivă în acea casă. N-am vopsit niciun cadavru în albastru. N-am omorât niciodată pe nimeni, cu excepţia cazurilor când mi-am servit patria, în război. Nu le-am ucis pe femeile acelea. Sunt nevinovat! Pentru numele lui Dumnezeu, sunt un erou de război în slujba ţării mele!

Sergentul Cooper trecu de portiţa de lemn din faţa completului de judecată. El se năpusti într-o clipă asupra lui Marc Sherman şi îl doborî la podea, lovindu-l cu pumnii în faţă şi în piept.

– Mincinosule, mincinosule! îi strigă Cooper. De ce încerci să mă lichidezi?

Când într-un târziu oamenii de ordine din sala de judecată reuşiră să-l imobilizeze pe Cooper şi să-l îndepărteze de-acolo, cămaşa şi haina procurorului erau sfâşiate, iar faţa acestuia însângerată.

Marc Sherman se ridică în picioare cu greu şi se răsuci din nou către juraţi.

– E nevoie oare să mai adaug ceva? Verdictul este „vinovat". Doborâţi-l pe acest monstru!

2

Adevăraţii ucigaşi îşi asumaseră doar un risc minor, asistând la încheierea procesului din Carolina de Nord. Ei voiau să vadă cu ochii lor sfârşitul acelui proces; nu ar fi admis să le scape un asemenea eveniment.

Thomas Starkey era şeful grupului, fostul colonel de cavalerie din armată păstrându-şi şi acum alura şi autoritatea poziţiei sale din trecut.

Brownley Harris era secondantul său, el rămânând faţă de colonelul Starkey la fel de respectuos precum fusese şi în Vietnam, tot aşa cum urma să fie până în ziua în care unul dintre ei sau – şi mai probabil – amândoi aveau să moară.

Warren Griffin era tot acelaşi „Puşti", părând însă doar vag amuzant, acum când ajunsese deja la vârsta de patruzeci şi nouă de ani.

Juriul dăduse verdictul de vinovăţie, în răstimp de două ore şi jumătate din momentul în care membrii săi se retraseseră pentru a delibera. Sergentul Cooper urma să fie executat pentru crimă, de către autorităţile statului Carolina de Nord.

Procurorul districtual îşi făcuse în mod strălucit treaba – contribuind din plin la condamnarea cui nu trebuia.

Cei trei asasini se înghesuiseră într-o maşină bleumarin,

parcată pe una dintre străduțele laterale înguste de lângă tribunal.

Thomas Starkey porni motorul marii mașini.

– Îi este cuiva foame? întrebă el.

– Mie unul mi-e cam sete, îi răspunse Harris.

– Iar eu simt că am făcut deja bătături la mâini, zise și Griffin, izbucnind într-un râs protesc.

– Hai să mergem să mâncăm și să bem ceva – după care poate că o să ne încurcăm și cu niscaiva femeiuști. Ce părere aveți? Ca să sărbătorim măreața noastră victorie de astăzi. *În cinstea noastră!* strigă colonelul Starkey, pe când conducea mașina în josul străzii, îndepărtându-se tot mai mult de tribunal. *În cinstea celor Trei Șoricei Orbi.*

PARTEA ÎNTÎI

ULTIMUL CAZ

3

Am coborât la micul dejun pe la ora şapte în acea dimineaţă şi m-am alăturat Nanei şi copiilor în jurul mesei din bucătărie. Acum că micul Alex începuse să meargă şi el în picioare, în bucătărie erau din nou contracarate toate obstacolele periculoase aflate la mică înălţime. Peste tot se aflau acum zăvoare, încuietori şi căpăcele din plastic pentru astuparea tuturor orificiilor. Sunetele flecărelii copiilor, ale lingurilor ce se loveau de castronaşele pentru cereale, precum şi cele scoase de către Damon care îl iniţia pe frăţiorul lui mai mic în arta zdrobirii zmeurii, făceau ca bucătăria să devină aproape la fel de zgomotoasă ca o secţie de poliţie într-o seară de sâmbătă.

Băieţeii mâncau un soi de cereale expandate în glazură cu aromă de ciocolată şi beau cacao cu lapte. Doar gândul la acele mari cantităţi de ciocolată ingurgitate de ei la ora şapte dimineaţa mă făcea să mă cutremur. Nana şi cu mine ne-am mulţumit cu nişte sendvişuri cu ouă pe felii de pâine integrală prăjită.

– Ce bună poate fi mâncarea asta, am spus eu pe când mă aşezam în faţa cafelei şi a tartinelor cu ouă. N-am de gând să alterez frumuseţea momentului făcând comentarii în legătură cu deliciile micului dejun pe bază de ciocolată pe care îl savurează doi dintre scumpii mei copii, în cadrul alimentaţiei lor din această dimineaţă.

– Păi atunci, nu comenta, replică prompt Jannie.

I-am făcut cu ochiul. Ea nu-mi putea anula buna dispoziție din acea zi. Asasinul poreclit Mintosul fusese capturat și, pentru moment, își petrecea zilele într-o închisoare de maximă securitate, din statul Colorado. Fiul meu de doisprezece ani, Damon, continua să excelеze – atât ca școlar, cât și în calitate de cântăreț în Corul de Băieți din Washington. Jannie își îmbunătățise stilul de a picta în ulei și ținea un jurnal intim care conținea câteva mâzgăliturі și caricaturi foarte bune pentru o fetiță de vârsta ei. Personalitatea micului Alex începea și ea să se afirme – el era un băiețel drăgălaș care tocmai trecuse la mersul biped, la cele treisprezece luni pe care le împlinise de curând.

Eu cunoscusem recent o femeie-detectiv, pe nume Jamilla Hughes, și îmi doream să-mi petrec mai mult timp împreună cu ea. Din păcate, femeia locuia în California, iar eu în capitală. Îmi închipuiam că acest lucru nu era un obstacol chiar insurmontabil.

Urma să-mi fac puțin timp pentru a mă lămuri asupra relației mele cu Jamilla. Azi era ziua în care aveam de gând să mă întâlnesc cu Șeful Detectivilor, George Pittman, și să demisionez din poliția din Washington. Mă gândisem ca după această demisie să-mi iau câteva luni libere.

După aceea, aș fi putut să mă lansez în practica privată, ca psiholog sau poate să devin colaborator al FBI-ului. Biroul îmi făcuse în această privință o ofertă care era în egală măsură interesantă, măgulitoare și tentantă.

În acea clipă, se auzi o ciocănitură sonoră în ușa bucătăriei, după care ușa se deschise, iar în cadrul ei se ivi

John Sampson. Acesta era la curent cu ceea ce voiam să fac eu în acea zi şi presupuneam că el venise să mă susţină.

Uneori, sunt atât de naiv, încât mi se face chiar puţin silă din pricina asta.

4

Bună ziua, unchiule John, ziseră într-un singur glas Damon şi Jannie, rânjind apoi ca nişte mici prostuţi aşa cum făceau ori de câte ori erau în prezenţa lui John Sampson a cărui măreţie îi impresiona.

Acesta se apropie de frigider şi examină cu luare-aminte cea mai recentă creaţie plastică a lui Jannie. Ea încerca să copieze acolo câteva dintre personajele unui nou autor de benzi desenate, pe nume Aaron McGruder, care lucrase anterior la Universitatea din Maryland, iar actualmente devenise liber-profesionist. Huey şi Riley Freeman, Caesar şi Jazmine DuBois erau acum lipiţi cu bandă adezivă de frigiderul nostru.

– John, nu vrei să-ţi pregătesc şi ţie nişte ouă? Pot să ţi le prepar scrob, cu brânză cedar, aşa cum ştiu că îţi plac atât de mult, îi spuse Nana, care deja sărise în picioare, gata să se apuce de treabă. Ar fi făcut orice pentru Sampson. Aşa stăteau lucrurile încă de când el avea doar zece ani şi ne împrieteniserăm noi doi, la început. Sampson este pentru ea ca un al doilea fiu. Părinţii acestuia fuseseră în puşcărie aproape tot timpul copilăriei lui, iar Nana se ocupase de creşterea sa, la fel cum o mai făcuseră şi alţii.

– Nu, nu, îi răspunse el şi porni iute spre ea ca s-o deter-

mine să se aşeze la loc pe scaun – dar după ce femeia ajunsese deja lângă maşina de gătit, John continuă: Ba da, fă-mi-le scrob, Nana. Şi mi-ar plăcea să-mi prăjeşti şi nişte pâine de secară. Sunt lihnit de foame şi nimeni nu pregăteşte micul dejun aşa de bine ca tine.

– Aşa este, chicoti ea şi aprinse ochiurile aragazului. Ai mare noroc că sunt o doamnă de modă veche. Cu toţii aveţi acest noroc.

– Ştim foarte bine, Nana, îi zâmbi Sampson. Apoi se întoarse către copii. Aş vrea acum să stau de vorbă cu tatăl vostru.

– El îşi dă azi demisia, îl anunţă Jannie.

– Aşa am auzit şi eu, îi replică Sampson. Se discută deja despre acest subiect peste tot; ştirea a apărut şi pe prima pagină din ziarul *Post*, şi probabil că se va discuta despre asta şi la televizor, în cursul acestei dimineţi, în cadrul showului *Astăzi*.

– Aţi auzit ce a spus unchiul John al vostru, le-am zis eu copiilor. Acum spălaţi putina! Vă iubesc. Dispăreţi imediat!

Jannie şi cu Damon îşi dădură ochii peste cap, se uitară lung la noi, dar se ridicară de la masă, îşi puseră cărţile în ghiozdane şi se îndreptară spre uşă, ca să plece la Şcoala Eternului Adevăr, care se află la vreo cinci străzi mai încolo de casa noastră de pe Strada Cinci.

– Nici să nu vă gândiţi să ieşiţi pe uşă, înainte de a vă îmbrăţişa, am mai adăugat eu.

Cei doi se întoarseră şi ne sărutară docili pe Nana şi pe mine. Apoi îl sărutară şi pe Sampson. Nu-mi pasă câtuşi de puţin de ceea ce se întâmplă în această lume postmodernă, rece şi lipsită de sentimente, dar în casă la noi aşa se petrec lucrurile. Probabil că Bin Laden n-a fost sărutat îndeajuns de mult în copilăria lui.

– Am o problemă, începu Sampson imediat după plecarea copiilor.

– Ai ceva împotrivă dacă aud şi eu ceea ce vrei să spui? îl întrebă Nana, de lângă maşina de gătit.

– Nicidecum, îi răspunse John. Nana, Alex, v-am mai povestit amândurora despre un foarte bun prieten de-al meu, de când îmi făceam şi eu armata. Îl cheamă Ellis Cooper şi mai este încă şi acum în armată. Sau cel puţin, mai era. A fost găsit vinovat pentru omorârea a trei femei, după orele de serviciu. Eu n-am ştiut nimic despre asta, până ce n-au început să mă sune prietenii. Lui i-ar fi fost jenă să mă anunţe personal. N-ar fi vrut să aflu şi eu. Mai are numai trei săptămâni până la execuţie, Alex.

L-am privit pe Sampson îndelung, drept în ochi. Am văzut acolo tristeţe şi durere, într-o măsură chiar mai mare ca de obicei.

– Şi ce vrei tu, John?

– Vino cu mine până în Carolina de Nord. Stai de vorbă cu Ellis Cooper. El nu este un asasin. Îl cunosc pe omul ăsta aproape la fel de bine ca pe tine. Ellis Cooper n-a ucis pe nimeni.

– Ştii foarte bine că trebuie să te duci acolo împreună cu John, îmi zise Nana. Să fie acesta ultimul tău caz. Trebuie să-mi promiţi acest lucru.

Iar eu m-am conformat.

5

Pe la ora unsprezece în aceeaşi dimineaţă, eu şi cu Sampson ne aflam pe autostrada I-95, cu maşina înghesuită într-o coloană de TIR-uri grăbite care scrâşneau cumplit pe asfalt şi scoteau nori groşi de fum. Această călătorie ne oferea

totuşi ocazia să fim împreună. Amândoi fuseserăm ocupaţi până peste cap pentru mai mult de o lună de zile, însă întotdeauna găsiserăm răgazul necesar să ne întâlnim şi să purtăm lungi convorbiri. Aşa se întâmplase încă din anii copilăriei noastre în Washington. De fapt, nu fuseserăm despărţiţi decât atunci când Sampson şi-a servit ţara în cadrul a două campanii militare, în Asia de Sud-Est, timp în care eu îmi făceam studiile la Georgetown şi apoi la Johns Hopkins.

– Povesteşte-mi despre acest camarad al tău din armată, l-am îndemnat. Eu mă aflam la volan, iar Sampson stătea pe scaunul pasagerului din dreapta, pe care îl împinsese la maximum în spate. Genunchii lui erau ridicaţi, atingând bordul. Dar cumva uriaşul lăsa impresia că îşi găsise o poziţie aproape comodă.

– Atunci când l-am cunoscut eu, Cooper ajunsese deja sergent şi cred că el ştia că va rămâne sergent pentru totdeauna. Îi convenea situaţia aceasta, îi plăcea armata. El şi cu mine am fost împreună la Bragg. Pe vremea aceea, Cooper era sergent-instructor militar. Odată, m-a ţinut în garnizoană patru weekenduri în şir.

Am bufnit în râs.

– Atunci aţi devenit voi doi atât de apropiaţi? Aţi fost singurei în atâtea weekenduri, prin toate barăcile alea pustii!?

– Pe atunci îl detestam pentru tenacitatea lui. Aveam impresia că îi căşunase pe mine. Înţelegi, credeam că mă alesese tocmai din cauza dimensiunilor mele. Iar după aceea, ne-am reîntâlnit în Vietnam.

– Acolo părea să se mai fi îmblânzit? Vreau să spun, atunci când v-aţi văzut din nou, în Vietnam.

– Nu, Cooper rămâne în orice situaţie tot Cooper. Nu se lasă niciodată şi nu se abate câtuşi de puţin de la felul lui de a fi, însă dacă îţi vezi de treburile tale, şi el este corect cu tine. Tocmai asta îi şi plăcea în armată, faptul că acolo se respectă, în general, ordinea şi disciplina, există o mare consecvenţă şi dacă îţi îndeplineşti îndatoririle, atunci eşti de obicei foarte bine văzut. Poate nu chiar atât de bine pe cât socoteşti că ai merita, dar nici prea rău. El mi-a spus că armata este cel mai bun loc în care unui bărbat de culoare i se recunosc meritele.

– La fel şi în cadrul poliţiei, am adăugat eu.

– Până la un punct, da, zise Sampson, dând gânditor din cap. Îmi amintesc, continuă el, de o întâmplare din Vietnam. Noi înlocuiserăm o grupă care omorâse poate două sute de persoane, într-un interval de timp de cinci luni. Iar cei ucişi nu erau soldaţi, Alex, deşi se presupunea că îi ajutau pe soldaţii lor.

În timp ce conduceam maşina, eram atent şi la tonul lui Sampson. Glasul acestuia devenise nostalgic.

– Acest soi de operaţiune militară era cunoscut sub numele de acţiune de curăţare. În cazul la care mă refer, noi am ajuns într-un sătuc, însă acolo se afla deja o altă grupă de-a noastră. Un ofiţer de infanterie îl „interoga" pe un prizonier, în faţa tuturor acelor femei şi copii. El îi jupuia sărmanului nenorocit pielea de pe burtă. Fără să şovăie nicio clipă, sergentul Cooper s-a apropiat de acel ofiţer şi a lipit gura ţevii armei sale de ţeasta respectivului. I-a spus că, în cazul în care nu înceta imediat torturarea prizonierului, el avea să-l împuşte pe loc. Şi ar fi făcut-o cu siguranţă. Lui

Cooper nu-i păsa de urmări. Nu le-a asasinat el pe acele femei din Carolina de Nord, Alex. Ellis Cooper nu este un ucigaş.

6

Îmi plăcea să fiu împreună cu Sampson. Îmi plăcuse dintotdeauna şi avea să-mi placă de-a pururi. În timp ce maşina ne purta prin statul Virginia şi apoi în Carolina de Nord, discuţia noastră a alunecat şi spre celălalt subiect posibil, acela mai promiţător şi mai dătător de speranţe. Eu deja îi povestisem lui John tot ce era de spus în legătură cu Jamilla Hughes, însă el voia să afle mai multe detalii senzaţionale. Câteodată, el este mai curios şi mai flecar chiar decât Mama Nana.

– Nu mai am ce să-ţi spun în plus, uriaşule. Ştii şi tu faptul că am întâlnit-o cu ocazia acelui mare caz de crimă din San Francisco. Am lucrat împreună vreo două săptămâni. N-am apucat s-o cunosc prea bine. Cu toate acestea, îmi place mult de ea. Femeia asta nu suportă niciun fel de afront, din partea nimănui.

– Şi ţi-ar plăcea să o cunoşti şi mai îndeaproape. Măcar de atâta lucru mi-am dat şi eu seama. Sampson începu să râdă şi îşi pocni palmele lui imense, lipindu-şi-le una de cealaltă.

Am izbucnit şi eu în râs.

– Da, la drept vorbind, nu m-aş prea da în lături. Însă Jamilla este extrem de reticentă. Mi se pare că a cam încasat-o

în trecut, la capitolul deziluzii. Poate din partea primului ei soț. Încă nu vrea să abordeze acest subiect.

– Cred că are numărul tău de telefon, omule.

– Poate că îl are. O să-ți placă de ea. Toată lumea o simpatizează.

John începu din nou să râdă.

– Tu chiar îți găsești într-adevăr numai doamne tare drăguțe, trebuie să recunosc asta. Apoi el schimbă subiectul: Mama Nana e o mare figură și este încă în mare formă, nu-i așa?

– Ai dreptate. Și are deja optzeci și doi de ani. Dar nu-i arată câtuși de puțin. Deunăzi, când m-am întors acasă, am găsit-o împingând pe o bucată de linoleum un frigider, ca să-l coboare pe scările din spatele casei. Nu i-a trecut prin minte să mă aștepte să ajung acasă și s-o ajut.

– Îți mai aduci aminte de ziua în care am fost surprinși subtilizând niște discuri de pick-up de la magazinul Spector's Vinyl?

– Da, cum aș putea să nu-mi amintesc? Ea adoră să tot povestească acel episod.

John continua să râdă.

– Parcă văd și azi cum ședeam noi doi în acel birouaș sordid al patronului magazinului.

Doar cu condamnarea la moarte nu apucase el să ne amenințe pentru că încercaserăm să-i furăm prăpăditele alea de microsioane, dar noi mimam nepăsarea. Aproape că-i râdeam în nas.

Însă Nana a apărut și ea la magazin și a început să ne lovească pe-amândoi. M-a pocnit peste față și mi-a însângerat buzele. Părea ca scoasă din minți, într-un acces de furie debordantă.

– Ne amenința, răcnind la noi: „Să nu mai faceți niciodată altfel decât vă spun eu, niciodată", ați înțeles?

Îmi amintesc şi astăzi felul în care ne-a vorbit atunci, i-am spus eu lui Sampson. Apoi l-a lăsat pe acel poliţist să ne târască la secţie. Ea nici măcar nu ne-a luat acasă. Am încercat s-o înduplec, spunându-i: „N-au fost decât nişte discuri, Nana". În acel moment, am crezut că o să mă omoare. „Deja m-ai umplut tot de sânge!", i-am strigat. „Şi am să te mai umplu şi mai tare de sânge", a zbierat la mine.

M-am trezit că zâmbesc la evocarea acelei amintiri atât de îndepărtate. Este interesant de remarcat că anumite lucruri care nu erau câtuşi de puţin nostime la momentul respectiv, devin amuzante odată cu trecerea timpului. Şi am adăugat:

– Poate că de aceea am ajuns nişte poliţişti aşa de mari şi de răi. Din cauza mâniei răzbunătoare a Nanei, din acea după-amiază, de la magazinul de discuri.

Sampson deveni brusc serios:

– Nu, pe mine nu asta m-a îndreptat, ci armata. Cu siguranţă că nu acasă la mine am găsit eu ceea ce îmi trebuia. Nana mi-a fost de mare ajutor, dar armata a făcut om din mine. Armatei îi rămân pentru totdeauna îndatorat, armatei şi lui Ellis Cooper. Ura! Ura! Ura!

7

Am condus maşina direct către înaltele ziduri sumbre şi prevestitoare de rele care împrejmuiesc Închisoarea Centrală din Raleigh, Carolina de Nord.

Unitatea de maximă securitate de-acolo părea o

închisoare în închisoare. Ea era înconjurată de garduri din sârmă ghimpată cu ţepi extrem de ascuţiţi şi de o mortală barieră electrificată; în toate turnurile de pază se aflau gardieni înarmaţi până-n dinţi. Închisoarea Centrală era unica puşcărie din întreg statul Carolina de Nord care avea o zonă de celule destinate condamnaţilor la moarte. În mod obişnuit, închisoarea găzduia peste o mie de deţinuţi, dintre care un uluitor număr de 220 de locuri era rezervat acelor condamnaţi la moarte.

– Înspăimântător loc, zise Sampson pe când coboram amândoi din maşină. Nu-l mai văzusem niciodată atât de neliniştit şi de amărât. Dar nici eu nu mă simţeam în largul meu, la Închisoarea Centrală.

Când am intrat în clădirea principală, am constatat că acolo domnea o linişte mormântală, iar securitatea era cu adevărat maximă. Sampson şi cu mine am fost rugaţi să aşteptăm între două rânduri de uşi din gratii de oţel. A trebuit să trecem amândoi printr-un detector de metale şi să prezentăm la control legitimaţiile noastre cu fotografie şi insignele de poliţişti. Paznicul care ne-a verificat ne-a spus că multe dintre plăcuţele de identificare din Carolina de Nord erau confecţionate în această închisoare. O informaţie utilă, am presupus eu.

La închisoarea de maximă securitate existau sute de porţi de siguranţă din oţel. Deţinuţii nu aveau voie să se deplaseze în afara celulelor lor fără cătuşe la mâini, fără lanţuri la picioare şi fără să fie însoţiţi de paznici. În cele din urmă, ni s-a permis să intrăm şi în zona condamnaţilor la moarte şi am fost conduşi la sergentul Cooper. În acest sector al închisorii, fiecare grup de celule era compus din şaisprezece încăperi de detenţie, opt jos şi alte opt deasupra

primelor, la care se adăuga o cameră de zi comună. Totul era zugrăvit în culoarea oficială, cunoscută sub denumirea de „nuanța ciocârliei".

– John Sampson, până la urmă tot ai venit, zise Ellis Cooper când ne văzu în coridorul îngust de lângă vorbitor. Uşa a fost deschisă şi doi gardieni înarmaţi ne-au condus înăuntru.

Mi s-a tăiat răsuflarea, însă am încercat să-mi păstrez cumpătul. Încheieturile şi gleznele lui Cooper erau prinse în lanțuri. Omul părea doar un sclav mare şi puternic.

Sampson se apropie de Cooper şi îl strânse tare în brațe. Cooper era îmbrăcat în zeghea portocaliu-roşcată pe care o purtau toți condamnații la moarte. Bărbatul repeta încontinuu:

– Mă bucur mult să te văd.

Când într-un târziu cei doi uriaşi se desprinseră din îmbrățişare, Cooper avea ochii înroşiți şi obrajii umezi de lacrimi. În ochii lui Sampson nu se vedea nicio lacrimă. Niciodată nu l-am văzut pe John plângând.

– Ăsta este cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat în ultima vreme, spuse Cooper. Nu credeam să mai vină cineva şi la mine, după proces. Pentru multă lume, eu sunt deja un om mort.

– Am mai adus pe cineva împreună cu mine. El este detectivul Alex Cross, mă prezentă Sampson, întorcându-se în direcția mea. Este cel mai priceput anchetator pe care îl cunosc eu, specializat în cazuri de omucidere.

– Tocmai de aşa ceva am şi eu nevoie, îmi spuse Cooper în timp ce îmi strângea mâna. De cel mai priceput.

– Te rog să ne povesteşti totul despre această nebunie îngrozitoare. Să nu omiți absolut nimic, îi spuse Sampson. Povesteşte-ne totul, de-a fir a păr. Vrem să auzim versiunea ta, Coop.

Sergentul Cooper dădu aprobator din cap.

– Mi-ar face bine să spun totul şi cuiva care nu este deja convins de faptul că eu le-am omorât pe cele trei femei.

– Tocmai de aceea ne aflăm noi aici, îl asigură Sampson. Fiindcă nu le-ai ucis tu pe femeile acelea.

– În vinerea respectivă fusese zi de leafă, începu Cooper. Ar fi trebuit să merg direct acasă, să mă întâlnesc cu prietena mea, Marcia, însă m-am oprit să beau câteva pahare la club. Şi i-am telefonat Marciei pe la ora opt. Se părea însă că ea plecase de-acasă. Probabil că se supărase pe mine. Aşa că am mai băut un pahar. Mă întâlnisem cu nişte amici. Am sunat din nou acasă – cred că se făcuse atunci aproape ora nouă. Marcia tot nu se întorsese. Şi atunci am mai băut vreo două pahare la club. Apoi am pornit-o pe jos spre casă. De ce pe jos? Fiindcă mă simţeam cam ameţit. Oricum, până la mine acasă nu erau mai mult de doi kilometri de mers. Când am ajuns acolo, trecuse deja de ora zece. Marcia tot nu sosise acasă. Am deschis atunci televizorul şi m-am uitat la un meci de baschet dintre Carolina de Nord şi Duke. Îmi place să văd când pierd cei de la Duke şi antrenorul lor, K. Pe la ora unsprezece, am auzit uşa de la intrare deschizându-se. Crezând că este Marcia, am strigat-o şi am întrebat-o unde fusese plecată. Numai că nu ea intrase atunci în casă, ci vreo şase vlăjgani din poliţia militară şi un ofiţer investigator, pe nume Jacobs. La scurtă vreme după aceea, ei au spus că mi-au găsit pumnalul ascuns în podul casei mele şi că au mai descoperit şi urme de vopsea albastră, din aceea cu care fuseseră mânjite respectivele doamne. Şi am fost arestat sub acuzaţia de omucidere.

Ellis Cooper se uită mai întâi la Sampson, după care mă privi şi pe mine drept în ochi. Omul făcu o pauză, înainte de a continua.

– Nu le-am omorât eu pe femeile acelea, reîncepu el să vorbească. Şi nu-mi vine să cred că cineva mi-a putut înscena totul, aruncându-mi în cârcă asasinatele. De ce să fi vrut cineva să mă înfunde când eu eram complet nevinovat? Nu are niciun sens. Nu am niciun fel de duşman. Cel puţin, nu ştiam să am un asemenea duşman.

8

Thomas Starkey, Brownley Harris şi Warren Griffin erau prieteni la cataramă de mai bine de treizeci de ani, încă de când luptaseră împreună în Vietnam. La fiecare câteva luni, sub comanda lui Thomas Starkey, cei trei mergeau la o cabană din bârne aflată în munţii Kennesaw din Georgia şi petreceau acolo un weekend prelungit. Era ca un fel de ritual de bărbăţie, care ar fi trebuit să continue, la insistenţele lui Starkey, până ce şi ultimul dintre ei ar fi murit.

Acolo ei făceau toate lucrurile pe care n-ar fi putut să le facă acasă, ascultau muzică de prin anii '60 – melodii cântate de Doors, Cream, Hendrix, Blind Faith, Jefferson Airplane – cu sonorul dat la maximum. Şi beau pe săturate bere şi whisky, în timp ce îşi prăjeau pe grătar hălci groase de carne, ca la berărie, fripturi pe care le mâncau cu porumb proaspăt, cu cepe Vidalia, cu roşii şi cu cartofi copţi, cu mult unt şi cu multă smântână. Fumau ţigări cubaneze de foi şi se bucurau nespus de mult de tot ce făceau ei acolo.

– Cum suna reclama aceea de demult făcută la bere?

Ştiţi voi la care anume mă refer, le spuse Harris, în timp ce şedeau cu toţii pe veranda din faţa cabanei, după masa de seară.

– În orice caz nu suna mai bine decât asta, îi răspunse Starkey, scuturând scrumul gros de la trabucul lui pe podeaua din scânduri late a verandei. Şi oricum berea aia era o poşircă. Nici măcar nu-mi mai amintesc cum se numea. Bineînţeles că în acest moment sunt puţin cam afumat şi complet debusolat. Niciunul dintre ceilalţi doi nu credea asta. Thomas Starkey nu-şi pierdea niciodată totalmente controlul şi cu atât mai puţin după ce comitea o crimă sau după ce dădea ordin ca aceasta să fie comisă. Domnilor, în sfârşit, ne-am plătit datoriile. Meritãm acum asta, zise el şi îşi ridică stacana de băutură, pentru a ciocni cu ceilalţi prieteni ai lui.

– Nu încape nicio îndoială că meritãm o recompensă. Am trecut prin două sau trei războaie în străinătate. Am mai făcut şi alte isprăvi în ultimii câţiva ani care au trecut, îl susţinu şi Harris. Ne-am întemeiat familii. Avem împreună unsprezece copii. Asta ca să nu mai vorbim de faptul că ne-am descurcat frumuşel şi în viaţa civilă, deşi lumea e atât de rea. Cu siguranţă că nu mi-aş fi închipuit niciodată că am să ajung să câştig o sută cincizeci de mii de dolari pe an.

Cei trei îşi ciocniră din nou paharele grele de bere.

– Ne-am descurcat bine, băieţi. Şi indiferent dacă credeţi asta sau nu, ar fi loc şi de mai bine, adăugă Starkey.

La fel precum făceau întotdeauna, cei trei depănară apoi încă o dată vechi poveşti din războaie – din Grenada, de la Mogadishu, din Războiul din Golf, dar mai ales din Vietnam.

Starkey relată din nou întâmplarea în care o făcuseră pe o femeie vietnameză „să se scufunde ca submarinul". Femeia

respectivă – cu siguranță o simpatizantă a vietcongilor – fusese dezbrăcată în pielea goală, apoi o legaseră de o scândură de lemn, cu fața în sus. Harris îi legase un prosop în jurul feței. După aceea, prosopul a fost stropit cu apa care se scurgea încet dintr-un butoiaș. Atunci când prosopul s-a îmbibat complet, femeia a fost silită să inhaleze apă, în încercarea ei de a respira. În scurt timp, plămânii și stomacul femeii erau umplute cu apă. Apoi Harris a apăsat cu putere pieptul femeii, pentru a-i scoate apa.

Femeia a vorbit, dar bineînțeles că nu le-a spus nimic din ceea ce ei nu știau deja. Și atunci, ei au târât-o până lângă un copac care făcea niște fructe dulci și era încontinuu acoperit cu niște imense furnici galbene.

Au legat-o pe femeie de acel copac, și-au aprins țigările cu marijuana și s-au uitat nepăsători cum trupul ei se umfla îngrozitor. Când acesta era pe punctul să plesnească, ei au „conectat-o" cu firele electrice de la un telefon de campanie și au început să o electrocuteze. Starkey a susținut întotdeauna că acela era unul dintre cele mai inventive moduri de a omorî pe cineva, iar cățeaua de teroristă a vietcongilor își meritase din plin soarta.

Brownley Harris a început să vorbească apoi despre „minutele nebunești" din Vietnam. În cazul în care dintr-un sat se riposta măcar cu un singur foc de armă, atunci ei declanșau împotriva respectivului sat un „minut nebunesc". Până și infernul ar fi fost mai blând, deoarece împușcăturile de răspuns dovedeau în mod indubitabil faptul că întregul sat era plin de vietcongi.

După „minutul nebunesc", satul sau ceea ce mai rămăsese din acesta era incendiat și ras de pe fața pământului.

– Să intrăm acum în bârlog, băieți, le zise Starkey. Am chef să văd un film. Și știu exact și care film anume.

– E ceva de capul lui? îl întrebă Brownley Harris, rânjind.

– E unul de mare groază, pot să vă asigur de asta. Unul care l-ar face până şi pe *Hannibal* să pară, prin comparaţie, un biet mieluşel. Iadul pe pământ, mai înspăimântător decât orice alt film pe care l-aţi văzut vreodată.

9

Cei trei se îndreptară către acel salonaş, locul lor preferat din cabană. Cu multă vreme în urmă, în Vietnam, ei primiseră numele codificat de „Trei Şoricei Orbi". Fuseseră asasini militari de elită – făceau ceea ce li se cerea să facă, nu puneau niciodată întrebări stânjenitoare, executau întocmai ordinele pe care le primeau. Şi aveau de făcut o mulţime de asemenea lucruri. Erau cei mai buni în domeniul lor de activitate.

Starkey era şi acum conducătorul grupului, exact la fel precum fusese şi în Vietnam. Dintre toţi trei, el era cel mai isteţ şi cel mai dur. De-a lungul anilor, nu se schimbase prea mult din punct de vedere fizic. Avea peste un metru şi optzeci înălţime, o talie de aproape optzeci şi cinci de centimetri şi un ten arămiu, potrivit cu cei cincizeci şi cinci de ani ai săi. Părul său blond era acum înspicat cu fire albe. Nu râdea prea des, însă atunci când o făcea, râsul lui devenea molipsitor.

Brownley Harris era un bărbat încăpăţânat şi îndesat, de circa un metru şi şaptezeci şi cinci de centimetri înălţime,

care avea un trup aflat într-o surprinzător de bună condiție fizică, pentru un bărbat de cincizeci și unu de ani, luând în considerare marile cantități de bere pe care obișnuia să le bea. Ochii lui căprui erau adumbriți de niște sprâncene dese și groase, unite deasupra nasului. Părul îl avea încă negru, dar ușor grizonat acum, cu o tunsoare militărească, însă nu extrem de scurtă.

Warren Griffin, „Puștiul", era cel mai tânăr membru al grupului și în același timp încă cel mai impulsiv. Îi privea cu mult respect pe ceilalți doi bărbați și, în special, pe Starkey. Griffin avea aproape un metru și nouăzeci de centimetri înălțime și era un bărbat uscățiv care le amintea celor care îl vedeau, și mai ales femeilor mai în vârstă, de cântărețul de muzică folk James Taylor. Părul său blond-roșcat era lung în părți, dar se rărea către creștetul capului.

– Mie îmi place de bătrânul Canibal Hannibal, rosti Griffin în timp ce intrau cu toții în salonaș. Și cu-atât mai mult acum când Hollywood-ul s-a decis să-l transforme într-un băiat de treabă, care nu-i omoară decât pe cei care n-au maniere alese sau gust artistic. Dar ce poate fi rău în asta?

– După părerea mea, nimic, îi răspunse Harris. Și mie îmi convine.

Starkey încuie ușa „bârlogului", după care introduse o casetă neagră în aparatul video. Îi plăcea acel salonaș, cu fotoliile lui cu tapițeria din piele, cu un imens televizor Phillips cu diagonala de 90 de centimetri și cu un dulap plin cu casete aranjate în ordine cronologică.

– Să-nceapă spectacolul! zise Starkey. Stingeți o parte din becuri.

Prima imagine era o secvență tremurătoare luată cu o cameră purtată în mână, înfățișând un bărbat care se apropia

de o căsuță cu un aspect cât se putea de obișnuit, construită din cărămidă roșie. Apoi în cadru mai apăru un bărbat. Operatorul cu camera video se apropie tot mai mult de casă, până ce focaliză imaginea unei camere de zi, luată printr-un geam murdar și aburit al casei. În respectiva încăpere se aflau trei femei care râdeau și sporovăiau, fără să-și dea seama că erau urmărite de trei străini, ba, în plus, mai erau și filmate.

– Luați aminte că secvența introductivă este filmată dintr-un singur foc, fără nicio întrerupere. Cineastul este un veritabil geniu, dacă-mi pot permite să observ acest lucru.

– Da, ești un artist adevărat, spuse Griffin. Probabil că în tine arde mocnit flacăra divină.

Femeile, care păreau să aibă între treizeci și patruzeci de ani, se vedeau acum cu mare claritate prin fereastră. Ele beau vin alb și se bucurau de întâlnirea lor exclusiv feminină de seară. Purtau șorturi și aveau picioare frumoase, care meritau să fie admirate. Barbara Green își întinse un picior și își atinse degetele mari, ca și cum și-ar fi dat seama că este filmată.

Tremurătoarea cameră video își continuă mișcarea lentă din jurul casei de cărămidă, spre ușa din spate, care dădea în bucătărie. Acum filmul avea și bandă sonoră. Unul dintre cei trei bărbați nepoftiți începu să ciocănească în ușa din plasă de aluminiu, a bucătăriei.

Apoi se auzi o voce dinăuntru:

– Vin acum! Cine este? Sper să fie Russell Crowe. Tocmai am văzut „O minte sclipitoare". Iar bărbatul acela este într-adevăr frumos.

– Nu este Russell Crowe, doamnă, îi răspunse Brownley Harris, care se dovedea a fi în mod vădit operatorul.

Tanya Jackson deschise ușa bucătăriei, părând pentru o

clipă extrem de nedumerită, înainte ca Thomas Starkey să-i taie beregata cu pumnalul. Femeia gemu şi se lăsă în genunchi, după care căzu cu faţa în jos. Murise încă înainte de a fi apucat să atingă linoleumul cu model de tablă de şah, negru cu verde-oliv, de pe pardoseala bucătăriei.

– Cineva are o îndemânare deosebită în mânuirea pumnalului. Văd că nu ţi-ai pierdut deloc antrenamentul, odată cu trecerea anilor, îi zise Harris lui Starkey, în timp ce urmărea filmul şi sorbea din când în când din paharul cu bere.

Imaginile captate cu camera video se derulau în continuare, mişcându-se rapid prin bucătărie, chiar deasupra cadavrului însângerat şi chircit al Tanyei Jackson, iar apoi în livingul casei. La radio era difuzat în acel moment un ritmat cântec interpretat de către Destiny's Child, ce părea a fi astfel coloana sonoră a filmului.

– Ce se întâmplă? ţipă Barbara Green de pe canapea, ghemuindu-se apoi într-o poziţie de apărare. Cine sunteţi voi, domnilor? Şi unde este Tanya?

Într-o clipă, Starkey se şi aruncase asupra ei cu cuţitul în mână. El chiar făcu şi o grimasă în direcţia camerei video, privind-o cu un aer sumbru. Apoi se luă după Maureen Bruno în bucătărie şi-i împlântă pumnalul în mijlocul spatelui. Femeia îşi ridică ambele braţe în văzduh, de parcă s-ar fi predat.

Camera video îşi inversă unghiul de filmare, arătându-l apoi pe Warren Griffin, care încheia alaiul celor trei bărbaţi. Acesta adusese vopseaua şi fusese cel care pictase în albastru feţele şi piepturile femeilor ucise.

Şezând acum în bârlogul cabanei lor, cei trei amici mai vizionară de două ori filmul. Când acesta se încheie pentru a treia oară, Thomas Starkey scoase caseta din aparat.

– Măi ce mai minune! spuse Starkey şi toţi îşi ridicară stacanele cu bere. Nu îmbătrânim deloc, ci ne descurcăm chiar din ce în ce mai bine.

10

UU-RA!

De dimineaţă, Sampson şi cu mine am ajuns la baza militară de la Fort Bragg, Carolina de Nord, pentru a ne continua investigaţiile în Cazul Doamnelor Albastre. Deasupra capetelor noastre zburau în permanenţă avioane C-130 şi C-141. Eu am condus maşina pe aşa-numita Autostradă a Tuturor Americanilor, după care am cotit pe Şoseaua Reilly. În mod surprinzător, în jurul bazei militare nu se afla niciun fel de dispozitiv de securitate; niciun gard nu împrejmuia postul de „pază", iar la intrare nu exista până la 11 septembrie nici măcar o poartă. Armata chiar le permisese localnicilor să folosească drumurile din incinta bazei, pentru a tranzita Bragg cu maşinile lor, dintr-o parte în cealaltă.

Baza în sine măsura circa 40 de kilometri de la est la vest şi mai bine de 16 kilometri de la nord la sud. Ea oferea adăpost unor trupe combatante pregătite să fie trimise oriunde în lume, într-un interval de timp de optsprezece ore. Şi avea toate dotările plăcute necesare: cinematografe, grajduri cu cai pentru echitaţie, un muzeu, două terenuri de golf şi chiar şi un patinoar.

Trecând pe lângă unul dintre nou-înfiinţatele posturi de securitate, am văzut două inscripţii.

Una ne ura: BINE AŢI VENIT LA FORT BRAGG, CAROLINA DE NORD, SEDIU AL FORŢELOR AERIENE MILITARE AMERICANE ŞI AL FORŢELOR ARMATE AMERICANE PENTRU OPERAŢIUNI SPECIALE.

Cealaltă putea fi văzută la intrarea în fiecare bază militară a Statelor Unite, indiferent unde anume ar fi fost aceasta amplasată pe globul pământesc: VĂ AFLAŢI PE UN AMPLASAMENT AL UNOR INSTALAŢII MILITARE ŞI PUTEŢI FI CONTROLAŢI FĂRĂ VREUN AVERTISMENT PREALABIL.

Teritoriul bazei era prăfuit şi vremea continua să fie călduroasă la începutul toamnei. Oriunde mă uitam, vedeam doar soldaţi asudaţi alergând în cadrul orelor de instrucţie. Şi vehicule de teren. Nenumărate vehicule de teren. Multe trupe cântau în cadenţă.

– Uu-ra! i-am spus lui Sampson.

– Nimic nu se poate compara cu asta, rânji el. Aproape că-mi doresc să revin în armată.

Sampson şi cu mine ne-am petrecut tot restul zilei stând de vorbă cu bărbaţi îmbrăcaţi în haine de camuflaj şi încălţaţi cu ghete militare lustruite. Cunoştinţele mele din cadrul FBI-ului s-au dovedit foarte utile în deschiderea anumitor uşi care altminteri ne-ar fi rămas închise. Ellis Cooper avea o mulţime de prieteni, şi majoritatea fusese şocată când auzise despre crime. Chiar şi acum, prea puţini dintre ei erau dispuşi să creadă că omul ar fi putut să fie capabil de cruzimea pe care o presupune o asemenea faptă.

Excepţiile cuprindeau câţiva subofiţeri care urmaseră sub comanda sa Şcoala Militară Specială.

Ei ne-au povestit că Ellis Cooper de-a dreptul îi terorizase în tot acest răstimp. Cel mai slobod la gură dintre

aceştia s-a dovedit a fi unul pe nume Steve Hall, care ne-a spus:

– Sergentul avea cu adevărat un caracter execrabil. Toată lumea ştia asta. De câteva ori, m-a prins când eram singur. M-a înghiontit şi m-a îngenuncheat. Sunt sigur că el spera să ripostez, însă eu n-am făcut aşa ceva. Nu sunt prea surprins să aflu că a omorât pe cineva.

– Astea sunt doar nişte fleacuri, spuse Sampson, bagatelizând povestirile relatate de cei din şcoala de instrucţie militară. Coop are un temperament năvalnic şi poate să fie şi al dracului, în cazul în care este călcat pe bătături. Însă asta nu înseamnă câtuşi de puţin că le-a ucis el pe acele trei femei şi le-a vopsit apoi în albastru.

Eram conştient de enorma afecţiune şi de respectul lui Sampson faţă de Ellis Cooper. Reprezenta o latură a caracterului său pe care acesta n-o lăsa prea des să iasă la iveală. Sampson crescuse de mic cu o mamă dependentă şi distribuitoare de droguri şi cu un tată care n-a mai vrut să ştie de el de când avea trei ani. Nu fusese niciodată un sentimental, însă făcuse o excepţie în privinţa Nanei, a copiilor şi poate şi a mea.

– Ce părere ai despre toată această porcărie? mă întrebă el într-un târziu.

Am şovăit înainte de a-i răspunde.

– John, este încă prea devreme pentru a mă putea pronunţa. Ştiu că îţi vine greu să te împaci cu ideea că prietenul tău nu mai are nici trei săptămâni de trăit. Şi nu cred că vom fi multă vreme bine-veniţi la Fort Bragg. Armata preferă să-şi rezolve singură problemele, în felul în care socoteşte ea de cuviinţă. Va fi extrem de greu de găsit informaţiile de care am avea nevoie pentru a-l putea ajuta într-adevăr pe Cooper. Cât despre acesta, instinctul m-ar

îndemna să-i dau crezare. Şi totuşi, cine anume s-ar osteni atât de mult, pentru a-i face o astfel de înscenare? Totul pare complet lipsit de sens.

11

Începeam să mă obişnuiesc cu avioanele C-130 şi C-141, care zburau în permanenţă deasupra capetelor noastre. Ca să nu mai vorbesc şi despre bubuiturile artileriei, care avea un dispozitiv de tragere lângă Fort Bragg. Mi se părea că artileria aceea parcă prevestea moartea lui Cooper.

După ce am luat un prânz în grabă pe Bulevardul Bragg, Sampson şi cu mine am avut o întâlnire cu un căpitan pe nume Jacobs. Donald Jacobs lucra în cadrul DIC, respectiv la Departamentul de Investigaţii Criminalistice al armatei. El se ocupase încă de la bun început de acest caz de omucidere şi fusese în cadrul procesului un esenţial şi letal martor al acuzării.

Eu continuam să remarc faptul că şoselele din Fort Bragg erau străbătute fără restricţii şi de vehiculele civile. *Chiar şi acum, oricine putea intra aici fără să fie observat.* Am condus maşina până în zona bazei militare în care se aflau amplasate clădirile administrative principale. DIC îşi avea sediul într-o clădire din cărămidă roşie, care era mai modernă şi mai insipidă decât cele mai atrăgătoare construcţii de prin anii 1920 şi 1930.

Căpitanul Jacobs ne-a primit în biroul lui. În loc de

uniformă, acesta purta o cămaşă roşie cadrilată sport şi nişte pantaloni kaki. Părea prietenos şi degajat, arătând ca un solid şi viguros bărbat care se apropia de vârsta de cincizeci de ani.

– Cu ce vă pot fi de folos? ne întrebă el. Ştiu că multă lume continuă să creadă în nevinovăţia lui Ellis Cooper. Omul i-a ajutat pe mulţi băieţi, cât timp a fost instructor. Mai ştiu şi faptul că la Washington voi doi aveţi reputaţia unor foarte buni anchetatori criminalişti. Aşa că spuneţi-mi ce pot face pentru voi.

– Doar să ne povesteşti tot ce ştii despre aceste asasinate, îi zise Sampson. Nu vorbiserăm despre asta dinainte, dar şi eu simţisem că aici, în baza militară, el trebuia să fie detectivul ce urma să conducă investigaţia noastră.

Căpitanul Jacobs dădu din cap.

– Foarte bine. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, o să înregistrez convorbirea noastră. Domnilor, trebuie să vă spun că eu sunt convins de faptul că el a comis acele crime. Sunt absolut sigur că sergentul Cooper le-a omorât pe cele trei femei. Nu am pretenţia să şi înţeleg de ce anume a făcut-o. Şi mai ales nu-mi dau seama ce semificaţie a avut vopseaua albastră cu care a mânjit apoi cadavrele. Poate o să mă lămureşti dumneata, doctore Cross. Mai ştiu că multă lume din Bragg a fost şocată de brutalitatea şi lipsa totală de sens a respectivelor asasinate.

– Ceea ce ar însemna că prezenţa noastră aici nu este prea bine-venită, îi replică Sampson. Te rog să ne ierţi, căpitane.

– N-aveţi pentru ce să vă scuzaţi, îl întrerupse Jacobs. Aşa după cum am mai amintit, sergentul Cooper îşi are şi el admiratorii săi. La început, până şi eu eram înclinat să-l consider nevinovat. Povestea pe care ne-a spus-o despre locurile

pe unde a umblat părea credibilă. Referinţele lui profesionale sunt impresionante.

– Şi ce anume te-a făcut să-ţi schimbi opinia? îl întrebă Sampson.

– O mulţime de lucruri. Testul ADN şi dovezile găsite atât la locul crimelor, cât şi în alte părţi. Faptul că a fost văzut lângă casa familiei Jackson, cu toate că el se jură că n-a trecut pe acolo. Pumnalul său găsit la el în pod şi care s-a dovedit a fi chiar arma crimelor. Şi mai sunt şi alte câteva lucruri.

– Ai putea să ne spui mai concret, despre ce alte lucruri este vorba? se interesă Sampson.

Căpitanul Jacobs oftă, se ridică în picioare şi se apropie de un fişet vopsit într-o nuanţă verde-oliv. El descuie sertarul cel mai de sus, scoase din el un dosar şi ni-l aduse.

– Uitaţi-vă la ceea ce se află aici şi s-ar putea să vă schimbaţi şi voi părerea. El împrăştie pe masă vreo şase pagini cu fotografii făcute la faţa locului. Eu mai văzusem la viaţa mea nenumărate asemenea fotografii, şi totuşi asta nu însemna că mă şi obişnuisem cu stilul. Iată felul în care au fost găsite cele trei femei. Pozele acestea nu s-au prezentat la proces, pentru a nu face familiile victimelor să sufere şi mai mult decât era strict necesar. Procurorul districtual ştia că existau probe mai mult decât suficiente pentru a asigura condamnarea sergentului Cooper, fără a mai fi nevoie de prezentarea acestor fotografii.

Pozele acelea erau îngrozitor de elocvente. În mod evident, femeile fuseseră găsite în camera de zi, şi nu în locurile în care îşi pierduseră viaţa. Ucigaşul aranjase cu grijă cadavrele, pe o mare sofa înflorată. El regizase în mod artistic imaginea şi exista un element care mi-a atras în mod deosebit atenţia. Faţa Tanyei Jackson era aşezată pe abdomenul Barbarei Green, iar capul acesteia se afla pe

abdomenul lui Maureen Bruno. Nu numai feţele, ci şi pântecele femeilor fuseseră vopsite în albastru.

– S-ar părea că Ellis Cooper credea că cele trei femei erau amante. Poate că acesta constituie mobilul crimelor. În orice caz, aşa şi-a explicat faptul că Tanya îi respinsese avansurile şi eu cred că asta l-a determinat să le ucidă pe toate.

În clipa aceea, am deschis şi eu gura:

– Aceste imagini ale locului faptei, oricât de expresive şi de obscene ar fi ele, tot nu dovedesc faptul că Ellis Cooper este asasinul.

Căpitanul Jacobs scutură din cap.

– Se pare că nu ai înţeles cum stau lucrurile. Astea nu sunt copiile unor fotografii ale scenei crimei, făcute de către poliţie, ci sunt nişte copii ale unor fotografii Polaroid pe care le-a realizat chiar Cooper însuşi şi care au fost descoperite acasă la el, împreună cu pumnalul.

Donald Jacobs se uită la mine, după care îl privi lung şi pe Sampson.

– Prietenul vostru le-a omorât pe acele femei. Acum ar trebui ca voi să mergeţi acasă şi să lăsaţi lumea de pe-aici să încerce să-şi vină în fire.

12

În ciuda poveţei căpitanului Jacobs, noi n-am părăsit imediat statul Carolina de Nord. Ba, dimpotrivă, am continuat să discutăm cu oricine accepta să stea de vorbă cu noi. Un sergent mi-a spus ceva interesant, deşi n-avea nicio legătură

cu cazul nostru. A zis că recenta undă de patriotism, cea care a străbătut întreaga țară după 11 septembrie, abia dacă a fost simțită la Fort Bragg.

– Noi am fost dintotdeauna așa! spunea el.

Am putut vedea cu ochii mei asta și trebuie să recunosc faptul că în această garnizoană a armatei m-au impresionat mai multe lucruri.

A doua zi de dimineață m-am trezit devreme, cam pe la ora cinci, fără să-mi propun să merg într-un loc anume. Cel puțin însă aveam ceva timp să mă gândesc la faptul că acesta s-ar fi putut să fie ultimul meu caz. Și cu ce fel de caz mă confruntam? *Un bărbat condamnat pentru trei crime înspăimântătoare pretinde că este nevinovat.* Dar care ucigaș nu ar proceda la fel?

Apoi m-am gândit la Ellis Cooper care aștepta ziua execuției în sectorul condamnaților la moarte de la Raleigh, și m-am apucat de treabă.

După ce m-am sculat din pat, am intrat pe internet și mi-am început munca de documentare. Una dintre zonele cercetate a fost aceea referitoare la vopseaua albastră de pe victime. Am intrat pe site-ul VICAP și am descoperit alte trei cazuri de victime vopsite după ce au fost ucise, dar cu niciunul dintre aceste cazuri nu părea că se poate stabili vreo legătură verosimilă.

Apoi am baleiat un mare volum de informații referitoare la culoarea albastră. Una dintre informațiile care mi-au stârnit un interes moderat a fost aceea despre Grupul Bărbatului Albastru, alcătuit din artiști dramatici care au lansat la New York un spectacol cu titlul *Tubes*, spectacol care mai târziu s-a jucat și la Boston, Chicago și Las Vegas. Reprezentația cuprindea elemente de spectacol muzical, de teatru, de artă și chiar de vodevil. Actorii jucau întotdeauna colorați complet în albastru, din creștet și până-n tălpi. Poate că exista vreo legătură, dar era prea devreme pentru a mă putea pronunța.

M-am întâlnit cu Sampson la micul dejun la Hanul de Vacanţă, acolo unde şi locuiam – ca să fiu mai exact, la Hanul de Vacanţă Bordeaux. Am mâncat repede şi apoi am mers cu maşina în cartierul de locuinţe din afara bazei militare, acolo unde avuseseră loc cele trei asasinate. Casele erau nişte reşedinţe obişnuite, fiecare dintre ele cu câte o mică peluză în faţă. Foarte puţine dintre curţi aveau mici bazine din material plastic pentru bălăceală. Pe stradă erau parcate, ici şi colo, tricicluri şi mici automobile.

Ne-am petrecut o bună parte a dimineţii şi a începutului după-amiezii formându-ne o părere despre restrânsa comunitate în mijlocul căreia trăise Tanya Jackson. Era un cartier de lucrători militari şi la jumătate dintre adresele la care ne-am oprit n-am găsit acasă pe nimeni.

Tocmai mă aflam pe veranda din faţă a unei case construite din cărămidă, vorbind cu o femeie care părea să aibă aproximativ patruzeci de ani, când l-am văzut pe Sampson apropiindu-se de noi în fugă. Cu siguranţă că descoperise ceva.

– Alex, vino cu mine! îmi strigă el. Haide! Am urgentă nevoie de tine chiar în acest moment.

13

M-am alăturat imediat lui Sampson.

– Ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu. Ce ai găsit?

– Cred că s-ar putea să fi descoperit o pistă. Dar poate că mă înşel, mi-a răspuns el.

L-am urmat până la o altă căsuță. El bătu la uşă şi aproape imediat se ivi o femeie. Aceasta avea doar puțin peste un metru şi jumătate înălțime, însă nu încăpea nicio îndoială că trebuia să cântărească mai bine de nouăzeci de kilograme, dacă nu chiar peste o sută zece kilograme.

– Dumnealui este partenerul meu, detectivul Cross. Ți-am vorbit despre el. Dânsa este doamna Hodge, făcu el prezentările.

– Sunt Anita Hodge, îmi spuse şi femeia în timp ce îmi strângea mâna. Mă bucur să te cunosc. Ea îl privi pe Sampson şi rânji. Sunt sigură că seamănă cu Ali, de pe vremea când era mai tânăr.

Doamna Hodge ne conduse printr-o cameră de zi în care doi băieței se uitau la televizor la Nickelodeon şi în acelaşi timp jucau nişte jocuri video. Apoi am urmat-o pe acea femeie printr-un coridor îngust şi am intrat într-un dormitor.

În încăpere se afla un băiat de circa zece ani. Acesta şedea într-un scaun cu rotile în fața unui calculator Gateway. Pe peretele din spatele băiatului erau lipite pozele lucioase ale mai mult de două duzini de jucători profesionişti din prima ligă de baseball.

Micuțul păru deranjat de apariția noastră nedorită.

– Acum ce mai e? întrebă el. Ați face foarte bine să ieşiți de-aici şi să mă lăsați în pace. Nu vedeți că lucrez?

– El este Ronald Hodge, îmi zise Sampson. Ronald, dânsul este detectivul Cross. Ți-am vorbit despre el, atunci când am discutat mai devreme.

Băiatul dădu din cap, dar rămase tăcut, uitându-se mânios în direcția mea.

– Ronald, vrei să ne spui încă o dată ceea ce ai văzut? îl rugă Sampson. E foarte important pentru noi.

Băiatul îşi dădu ochii peste cap.

– Dar le-am mai spus-o deja şi celorlalţi poliţişti. M-am săturat până peste cap de toată povestea asta. Oricum, nu-i pasă nimănui de ceea ce cred eu.

– Ronald, interveni şi mama băiatului. Acest lucru nu este adevărat, iar tu ştii foarte bine asta.

– Te rog să-mi povesteşti şi mie, i-am spus eu băiatului. Ceea ce ai tu de declarat s-ar putea să fie extrem de important. Aş vrea să aud chiar din gura ta întreaga poveste.

Băiatul se încruntă, continuând să scuture din cap, însă nu îmi evită privirea.

– Celorlalţi poliţişti nu li s-a părut chiar atât de important ceea ce le-am spus. Erau cu toţii doar nişte capete pătrate.

– Ronald, îl admonestă pe băiat mama acestuia. Te rog să nu fii obraznic. Doar ştii că nu tolerez un astfel de limbaj.

– Bine, bine, rosti băiatul. O să vă povestesc din nou. Apoi începu să vorbească despre seara în care fusese ucisă Tanya Jackson şi despre ceea ce văzuse el: Era târziu şi încă nu mă dusesem la culcare. Ar fi trebuit să dorm deja, la acea oră. Mă jucam la calculator. Băiatul se opri şi se uită la maică-sa.

Aceasta dădu din cap.

– Te-am iertat pentru asta. Am mai discutat doar. Te rog acum să povesteşti odată! Începi să mă calci pe nervi.

În cele din urmă, băiatul schiţă cu timiditate un surâs şi îşi continuă povestirea. Poate că nu dorise decât să stârnească interesul ascultătorilor.

– Din cameră de la mine, se poate vedea curtea familiei Jackson. Este imediat după colţul casei familiei Hart. Şi am văzut pe cineva în curtea aceea. Era destul de întuneric, însă am putut vedea un bărbat mişcându-se pe-acolo. Respectivul avea o cameră video sau ceva de genul acesta. Nu-mi puteam

da seama ce anume filma el, aşa încât mi-a stârnit curiozitatea şi m-am apropiat de fereastră, ca să pot vedea mai bine. Iar în acel moment, am văzut că, de fapt, acolo se aflau trei bărbaţi. I-am văzut în curtea doamnei Jackson. Am spus acest lucru şi poliţiei. Că era vorba despre *trei bărbaţi*. I-am văzut limpede, exact aşa cum vă văd şi pe voi doi acum aici, în camera mea. *Iar ei filmau acolo ceva.*

14

I-am cerut tânărului Ronald Hodge să mai repete o dată versiunea lui, iar băiatul s-a conformat.

A repetat-o întocmai, aproape cuvânt cu cuvânt. Pe când vorbea, el se uita drept în ochii mei, nu s-a încurcat deloc şi nu a şovăit nicio clipă. Nu încăpea nicio îndoială că băiatul era neliniştit de scena la care fusese martor şi că încă nu-şi revenise. El trăise de atunci cu teama provocată de ceea ce văzuse în acea seară, apoi aflase şi despre crimele care fuseseră comise în casa din vecinătate.

După aceea, Sampson şi cu mine am discutat cu Anita Hodge în bucătărie. Femeia ne-a servit un pahar de ceai cu gheaţă neîndulcit, care avea în el bucăţi mari de lămâie şi era delicios. Ea ne-a spus că Ronald se născuse cu spina bifida, o maladie a măduvei spinării care îi cauzase paralizia congenitală de la brâu în jos.

– Doamnă Hodge, ce părere aveţi despre povestea pe care ne-a spus-o adineauri Ronald? am întrebat-o eu.

– Îl cred. Sau cel puțin, sunt convinsă că el crede că a văzut ceea ce v-a spus că a văzut. Poate că era semiîntuneric și el a văzut doar niște umbre, dar Ronald cu certitudine crede că a văzut trei bărbați și că unul dintre aceștia avea în mâini un fel de aparat de filmat. Încă de la bun început a fost consecvent în această privință. A urmărit totul din umbră. Ca în filmul acela vechi al lui Hitchcock.

– *Fereastra din spate*, am încuviințat eu. James Stewart credea că a văzut pe fereastră cum a fost comisă o crimă. Pe atunci, el era imobilizat, din cauza unui picior rupt.

M-am uitat în acel moment la Sampson. Voiam să mă asigur că nu avea nimic împotrivă ca de data asta să conduc eu investigația și să formulez întrebările. El dădu din cap în direcția mea, confirmând astfel că totul era în regulă.

– Și ce s-a mai întâmplat după ce au stat de vorbă detectivii din Fayetteville cu Ronald? Au mai revenit? Au mai trecut pe-aici și alți polițiști? Poate cineva de la Fort Bragg? Doamnă Hodge, de ce nu a fost luată în considerare în cadrul procesului și mărturia lui Ronald?

Femeia scutură din cap.

– Ne-am tot pus asemenea întrebări – și eu și fostul meu soț. Câteva zile mai târziu, ne-a vizitat un căpitan de la Departamentul de Investigații Criminalistice al armatei. Căpitanul Jacobs. A vorbit și el puțin cu Ronald. Dar asta a fost tot. N-a mai venit nimeni să ne spună ceva despre proces.

După ce am terminat de băut ceaiul cu gheață, ne-am decis să ne încheiem ziua de lucru. Trecuse deja de ora cinci după-amiază și am socotit că progresasem destul de mult cu ancheta noastră. Ne-am întors la Hanul de Vacanță Bordeaux, de unde eu am sunat-o pe Nana și pe copii. Acasă totul era în regulă. Cu toții luaseră în serios asigurarea că acesta era „Ultimul caz al tatei" și le plăcea cum sunau acele vorbe.

Poate că la fel de mult îmi plăcea şi mie asta. Sampson şi cu mine am cinat şi am băut apoi câteva beri la restaurantul Papioane, din cadrul hotelului, după care am revenit la han, ca să ne culcăm.

Am încercat să o prind la telefon şi pe Jamilla, în California. Acolo era aproximativ ora şapte, aşa că am format mai întâi numărul ei de la serviciu.

– Inspector Hughes, Omucideri, a răspuns ea laconic.

– Aş vrea să reclam dispariţia unei persoane, am început eu.

– Bună, Alex, mă salută ea. Simţeam că zâmbea. M-ai găsit iar la serviciu. Sunt prinsă într-un adevărat vârtej. Tu eşti persoana dispărută. Unde te afli? Nu-mi scrii, nu-mi telefonezi. Nici măcar un prăpădit de e-mail nu mi-ai mai trimis, în ultimele câteva zile.

I-am cerut iertare, iar pe urmă i-am povestit lui Jam despre sergentul Cooper şi tot ce se mai întâmplase până în acel moment. I-am relatat ceea ce observase Ronald Hodge de la fereastra dormitorului său. Apoi am abordat şi subiectul care mă determinase, de fapt, să o sun.

– Mi-e tare dor de tine, Jam. Mi-ar plăcea să te văd, i-am spus. Oriunde şi oricând. De ce nu vii şi tu pentru o vreme în est? Sau aş putea să vin eu acolo la tine, dacă preferi aşa. Spune-mi cum îţi convine ţie.

Jamilla şovăia, iar eu am constatat că îmi ţineam răsuflarea. Poate că ea nu voia să se vadă cu mine. După aceea, femeia mi-a spus:

– Mi-aş putea lua liber pentru câteva zile. Şi mie mi-ar plăcea să mă întâlnesc cu tine. Bineînţeles că am să vin la Washington. N-am mai fost în capitală de când eram mică.

– Păi înseamnă că nu de prea multă vreme.

– Eşti drăguţ, îmi zise ea râzând.

Îmi tresălta inima fiindcă ne dăduserăm întâlnire. *Bineînţeles că am să vin la Washington.* Acele cuvinte ale Jamillei îmi răsunară întreaga noapte în minte. Îi ieşiseră din gură, ca şi cum ea de-abia aşteptase să mi le spună.

15

A doua zi dis-de-dimineaţă, am primit un telefon de la o prietenă de-a mea, de la FBI. O rugasem pe Abby DiGarbo să verifice la companiile de închiriat maşini aflate în zonă ce neregularităţi se petrecuseră în timpul săptămânii în care avuseseră loc asasinatele. Îi spusesem că era ceva urgent. Iar Abby deja descoperise una.

Se părea că firma Hertz fusese păcălită la închirierea unui Ford Explorer, nota de plată nefiindu-i achitată. Abby cercetase îndeaproape şi descoperise o interesantă pistă a unor acte falsificate. Ea mi-a spus că nu era chiar aşa de uşor de escrocat o companie de închiriat maşini, ceea ce reprezenta pentru noi o veste bună. Escrocheria presupunea folosirea unei cărţi de credit falsificate şi a unui permis de conducere de pe care se potriveau toate datele, inclusiv descrierea persoanei care închiriase maşina.

Cineva intrase într-o bază de date publice pentru a obţine identitatea falsă utilizată pentru cartea de credit, iar informaţiile au fost trimise unei companii din Brampton, Ontario, unde s-a întocmit cartea falsă de credit. Apoi a fost

obținut falsul permis de circulație, prin intermediul website-ului Photoidcards.com. Ea îmi trimisese și o fotografie, la copia căreia mă holbam chiar în acel moment.

Era figura unui bărbat alb, cu trăsături obișnuite care probabil că fuseseră, oricum, modificate cu ajutorul machiajului și a unei recuzite teatrale potrivite.

FBI-ul încă nu-și încheiase cercetarea. Totuși, era și ăsta un început. Cineva își dăduse destulă osteneală pentru a închiria o mașină din Fayetteville, fără a-și utiliza numele real și actele sale originale. Iar prin bunăvoința lui Abby DiGarbo, aveam și fotografia respectivei persoane.

Pe drumul către locuința sergentului Cooper, i-am povestit și lui Sampson despre escrocheria cu închirierea mașinii. Sampson tocmai bea o cafea fierbinte și mânca un ecler cumpărat de la Gogoșeria Dunkin', dar mi-am putut da seama de faptul că era mulțumit de rezultatul investigației mele.

– Uite, vezi? Tocmai de-aia te-am și rugat să mă ajuți în problema asta, îmi zise el.

Cooper locuise într-un mic apartament cu două dormitoare, aflat în Spring Lake, la nord de Fort Bragg. Acel apartament forma o jumătate dintr-o căsuță duplex, construită din cărămidă roșie. Exista acolo și o plăcuță cu un avertisment: ATENȚIE, FERIȚI-VĂ DE ATACURILE PISICILOR AGRESIVE!

– Are un anumit simț al umorului, zise Sampson. Sau cel puțin, îl avea.

Ni se dăduse o cheie pentru descuierea ușii de la intrare. Sampson și cu mine am pășit înăuntru. După atâta timp, casa încă mirosea a pisică.

– Bine că nu mai avem și pe altcineva pe cap, i-am spus lui John. Nici pe alți polițiști și nici FBI-ul.

– Ucigaşul a fost prins, îmi răspunse Sampson. Cazul este acum închis. Nu-i mai pasă nimănui de el, cu excepţia noastră. Cooper zace acolo în sectorul condamnaţilor la moarte, în vreme ce timpul nu se opreşte nicio clipă, iar momentul execuţiei se apropie cu fiecare zi ce trece.

Se părea că nimeni nu se gândise încă ce anume urma să se întâmple cu acel apartament în continuare. Ellis Cooper se simţise destul de sigur pe poziţia lui, aşa că îl cumpărase cu câţiva ani în urmă. După ce avea să se pensioneze, intenţionase să locuiască şi pe viitor tot la Spring Lake. Pe masa din holul de la intrare se aflau mai multe fotografii ale lui Cooper împreună cu diverşi prieteni de-ai lui, făcute în diverse locuri semănând cu Hawaii, cu sudul Franţei şi probabil cu insulele din Marea Caraibelor. Mai era acolo şi o poză mai recentă a lui Cooper strângând în braţe o femeie care probabil că era prietena sa, Marcia.

Sampson mă chemă să-mi arate ceva la una dintre ferestre.

– Fereastra asta a fost forţată. În locuinţă s-a intrat prin efracţie. S-ar putea ca în acest fel să-i fi luat cineva lui Cooper cuţitul şi tot pe aceeaşi cale i l-o fi adus înapoi. Aşa s-ar explica de ce spune Coop că l-a lăsat în dulapul de haine din dormitorul lui, în vreme ce poliţia susţine că l-a descoperit în podul casei.

Am mers apoi în dormitorul de alături. Acolo pereţii erau acoperiţi cu şi mai multe fotografii, în cea mai mare parte realizate în locurile în care îşi făcuse serviciul militar: Vietnam, Panama, Bosnia. Lângă unul dintre pereţi, se afla un dispozitiv pentru antrenament la ridicat greutăţi. Lângă încăperea pentru îmbrăcăminte era o masă pentru călcat rufe. Am cercetat şi prin încăperea pentru îmbrăcăminte.

Veşmintele erau în majoritate militare, însă existau acolo şi haine civile.

– La ce crezi că serveau fleacurile astea? l-am întrebat pe Sampson, arătându-i o masă pe care se afla un grup de mici obiecte ce păreau să provină din Asia de Sud-Est.

Am ridicat de-acolo o păpuşă din paie, care părea bizar de ameninţătoare, ba chiar întruchiparea răutăţii înseşi.

Apoi o arbaletă în miniatură, care părea să aibă o gheară pe post de trăgaci.

Şi o amuletă din argint, având forma unui ochi lipsit de pleoapă, într-o permanentă stare de veghe.

Ce semnificaţie aveau toate astea?

Sampson se uită cu atenţie la înspăimântătoarea păpuşă de paie, iar apoi la acel ochi.

– Am mai văzut ochiul cel rău. Poate în Cambodgia, ori la Saigon. Nu-mi mai amintesc precis unde anume. Am mai văzut şi păpuşi din astea, de paie. Cred că toate obiectele astea au menirea de a alunga duhurile rele. Păpuşile le-am văzut la înmormântările vietnameze.

În pofida micilor obiecte care îţi dădeau fiori, apartamentul lui Ellis Cooper îmi lăsase impresia că locatarul lui era o persoană însingurată, a cărui existenţă se limita aproape în totalitate la viaţa din armată. N-am văzut nici măcar o singură poză care să poată fi numită fotografie de familie.

Ne aflam amândoi tot în dormitorul lui Cooper, când am auzit deschizându-se uşa de la intrarea în apartament. Apoi s-au auzit nişte paşi grei, care se apropiau.

Uşa dormitorului a fost deschisă cu brutalitate şi s-a izbit de perete cu mare zgomot.

În cadrul uşii se iviseră nişte soldaţi, cu armele îndreptate spre noi.

– Mâinile sus! Poliţia militară. *Imediat, mâinile sus!* strigă la noi unul dintre soldaţi.

Sampson şi cu mine ridicarăm încet mâinile.

– Suntem detectivi criminalişti. Ni s-a acordat permisiunea de a veni aici, le spuse Sampson soldaţilor. Întrebaţi-l pe căpitanul Jacobs, de la DIC.

– Ţineţi mâinile ridicate. Sus! lătră în direcţia noastră şeful respectivilor poliţişti militari.

Sampson îi vorbi cu mult calm comandantului acelui grup de trei poliţişti militari care acum se îmbulzeau să intre în dormitor, cu ţevile armelor îndreptate către noi.

– Eu sunt un prieten de-al sergentului Cooper, le spuse Sampson.

– El este un ucigaş condamnat, mârâi unul dintre soldaţi. Pentru moment, este cazat în sectorul puşcăriei destinat condamnaţilor la moarte. Dar n-o să zăbovească prea multă vreme acolo.

Sampson îşi ţinea mâinile ridicate, dar le spuse soldaţilor că avea în buzunarul cămăşii sale un bileţel din partea lui Cooper, alături de cheia de la uşa de intrare, care ne fusese dată. Şeful poliţiştilor militari luă bileţelul şi citi:

Spre ştiinţa tuturor celor interesaţi:

John Sampson îmi este prieten şi este unica persoană despre care sunt sigur că lucrează în folosul meu. El şi cu detectivul Cross sunt bine-veniţi în casa mea, spre deosebire de voi toţi ceilalţi nenorociţi. Căraţi-vă dracului de acolo! Aţi încălcat în mod ilegal o proprietate privată!

Sergent Ellis Cooper

16

În dimineața următoare, m-am trezit repetându-mi la infinit în gând cuvintele *cadavrul ambulant*. N-am putut să mai adorm la loc. Îl vedeam numai pe Ellis Cooper, îmbrăcat în acea zeghe de un portocaliu-aprins, pe care o purtau deținuții din sectorul condamnaților la moarte al Închisorii Centrale.

Foarte devreme, înainte de a se face prea cald, Sampson şi cu mine am alergat în zona bazei de la Bragg. Am intrat în baza militară pe Bulevardul Bragg, după care am cotit pe o stradă mai îngustă, care se numea Honey-cutt. Apoi am alergat pe o mulțime de străduțe laterale asemănătoare şi în final am ieşit pe Longstreet Road. Bragg era imaculat. Nu se vedea nicăieri nici urmă de gunoi. Extrem de mulți soldați ieşiseră deja la orele de instrucție fizică.

În timp ce alergam amândoi umăr la umăr, am stabilit şi programul pentru ziua respectivă. Aveam de făcut o mulțime de lucruri, într-un timp relativ scurt. Apoi trebuia să ne întoarcem la Washington.

– Să-ți spun ce mă nedumereşte pe mine cel mai mult până acum, mi se adresă John Sampson, pe când făceam turul pedestru al bazei militare.

– Probabil că este acelaşi lucru care mă nedumereşte şi pe mine, i-am răspuns eu. Într-un interval de timp de circa o zi, noi doi am aflat despre Ronald Hodge şi despre maşina închiriată de la compania Hertz. Ce-o fi oare în neregulă cu poliția locală şi cu investigațiile armatei?

– Începi să crezi că Ellis Cooper este nevinovat?

Nu i-am răspuns lui Sampson, însă ancheta noastră asupra crimelor părea să fie în mod vădit deranjantă, dar într-un fel neobişnuit: ea se desfăşura cu o eficienţă excesivă. Noi aflaserăm deja nişte lucruri pe care poliţia din Fayetteville nu părea să le ştie încă. Şi de ce oare Departamentul de Investigaţii Criminalistice al armatei nu manifestase mai mult interes în anchetarea acestui caz? Doar şi Cooper era tot un membru al aceleiaşi armate, nu-i aşa?

Când am reintrat în cameră la mine după alergare, telefonul suna. M-am întrebat atunci cine putea să-mi telefoneze la ora aceea matinală. Trebuia să fie Nana şi copiii. De-abia trecuse de şapte. Şi-atunci am răspuns în stilul acela uşor nătâng al lui Damon Wayans, stil pe care îl imit uneori, când le vorbesc copiilor mei.

– Da-a. Cine mă sună atât de devreme în dimineaţa asta? Cine mă trezeşte? Îţi trebuie ceva îndrăzneală, ca să rişti atât de mult.

Apoi am auzit în receptor un glas de femeie, necunoscut mie, având un pronunţat accent din sud.

– Vorbesc cumva cu detectivul Cross?

Mi-am schimbat cu rapiditate tonul vocii, sperând ca ea să nu fi închis deja.

– Da, cu el. Cine este la telefon?

– Prefer să nu-ţi răspund la întrebare. Te rog doar să mă asculţi. Îmi este extrem de greu să-ţi comunic aşa ceva, ţie sau oricui altcuiva.

– Te ascult.

Femeia oftă adânc, înainte de a continua:

– În seara celor trei crime îngrozitoare, am fost împreună cu Ellis Cooper. În momentul în care erau comise asasinatele, eu şi cu el ne aflam împreună, în pat, făcând amor dezlănţuit. Deocamdată, asta-i tot ce pot să spun.

Se simţea faptul că interlocutoarea mea era înspăimântată, poate chiar în pragul panicii. Trebuia să o determin să nu întrerupă convorbirea telefonică.

– Aşteaptă puţin. Te rog! În cadrul procesului, i-ai fi putut salva viaţa sergentului Cooper. Şi nici acum nu este prea târziu, pentru a-l ajuta. Ai putea să împiedici executarea lui.

– Nu. Asta e tot ce pot spune. Sunt căsătorită cu cineva de la baza militară. N-am de gând să-mi distrug căsnicia. Nu sunt în stare şi gata. Îmi pare rău, dar asta-i situaţia.

– Şi totuşi, de ce nu le-ai spus poliţiştilor din oraş sau celor de la DIC? *De ce nu ne mărturisise Cooper nici măcar nouă acest lucru?* m-am întrebat în sinea mea. Te rog să nu închizi telefonul. Mai spune-mi ceva!

Femeia suspină încetişor.

– L-am sunat pe căpitanul Jacobs şi i-am spus lui. El n-a ţinut seama de această informaţie. Sper ca măcar tu să reuşeşti ceva. Nu le-a ucis Ellis Cooper pe acele trei femei. Nu cred că mărturia mea ar fi suficientă pentru a-l salva de la moarte. Iar în plus... îmi este frică de consecinţe.

– Ce consecinţe? Gândeşte-te la consecinţele care îl aşteaptă pe sergentul Cooper. Acesta urmează să fie executat.

Femeia întrerupse convorbirea telefonică. Eram sigur că plângea. Am rămas acolo holbându-mă la receptorul telefonului şi parcă nevenindu-mi a crede ceea ce auzisem.

Tocmai stătusem de vorbă cu persoana care îi putea asigura lui Ellis Cooper alibiul menit să-l disculpe şi să-l salveze, iar acum aceasta se topise în neant.

17

Pe la ora cinci, Sampson şi cu mine am primit o veste nemaipomenit de bună: comandantul de la Bragg ne fixase o întâlnire acasă la el, în locuinţa lui din cadrul bazei militare. Eram aşteptaţi acolo exact la ora şapte şi jumătate. Generalul Stephen Bowen ne acorda zece minute pentru a-l pune la curent cu informaţiile pe care le aflasem despre acest caz de crimă. Între timp, Sampson se deplasase la Închisoarea Centrală şi vorbise din nou cu sergentul Cooper. Acesta însă negase cu vehemenţă faptul că ar fi fost în acea seară împreună cu vreo femeie. Şi mai rău era faptul că Sampson îmi dăduse asigurări că Ellis Cooper nu fusese prea convingător. Însă din ce cauză ar fi dorit el să ne ascundă adevărul? Acest lucru nu avea niciun sens.

Reşedinţa generalului Bowen, o casă de stuc cu un acoperiş spaniol din ţiglă, părea să dateze de prin anii 1920 sau 1930. La etajul al doilea, aceasta avea o terasă-solariu, închisă cu sticlă pe trei laturi.

De acolo, de sus, un bărbat urmărea cum parcam maşina pe aleea semicirculară. *Să fi fost oare acela chiar generalul Bowen însuşi?*

La uşa de la intrare, am fost întâmpinaţi de către un

ofițer-aghiotant, care s-a prezentat drept căpitanul Rizzo. Personalul generalului includea și un ofițer-aghiotant, un aghiotant înregistrat drept membru al sistemului de siguranță, dar care lucra și ca bucătar și ca șofer al generalului, ceea ce ținea tot de securitatea acestuia.

Am intrat într-un hol mare, având pe fiecare latură câte o cameră de zi. Mobilierul părea să reflecte traseul carierei generalului în jurul lumii. Am remarcat un dulap frumos sculptat, după toate probabilitățile de proveniență germană, un paravan pictat înfățișând niște dealuri abrupte și niște cireși din Japonia, precum și un bufet antic adus, probabil, din Noua Anglie.

Căpitanul Rizzo ne-a condus într-un mic birou, acolo unde generalul Stephen Bowen ne aștepta deja. Era îmbrăcat în uniformă. Aghiotantul se înclină spre mine și îmi șopti:

– Mă voi întoarce peste exact zece minute. Generalul vrea să stea de vorbă cu voi în particular.

– Luați loc, vă rog, ne invită Bowen. Omul era înalt și bine făcut, având probabil circa cincizeci și cinci de ani. El își încrucișă degetele de la mâini deasupra unui pupitru bine întreținut, care părea să fi fost al lui încă de pe la începuturile carierei sale. Înțeleg că ați venit aici pentru a încerca să redeschideți cazul asasinatelor comise de către Cooper. De ce credeți că ar trebui să fie anchetat din nou acest caz și să fie anulată condamnarea lui Cooper la moarte?

I-am povestit pe scurt generalului ceea ce descoperiserăm deja și i-am descris reacțiile noastre, ca detectivi criminaliști, în fața dovezilor. Acesta era un ascultător cu experiență, care puncta din când în când spusele mele cu exclamația:

– Interesant!

Generalul părea receptiv și la alte puncte de vedere și

dispus să afle cât mai multe informații. Pentru moment, mă simțeam plin de speranță.

După ce am încheiat expunerea, el m-a întrebat:

– Mai vrea vreunul dintre voi doi să mai adauge și altceva? Acum aveți ocazia!

Sampson părea neobișnuit de tăcut și de rezervat, în prezența generalului.

– N-am de gând să fac caz de sentimentele mele personale față de sergentul Cooper, rosti el într-un târziu. Însă în calitatea mea de detectiv, mi se pare imposibil de crezut ca bărbatul să fi adus acasă la el arma crimelor și câteva fotografii incriminatoare.

În mod surprinzător, generalul Bowen dădu aprobator din cap și spuse:

– Și mie mi se pare la fel de imposibil, însă asta este ceea ce a făcut. Nici eu nu înțeleg din ce cauză a procedat astfel și nici ce anume l-a determinat să ucidă cu premeditare trei femei, așa după cum, fără putință de îndoială, a făcut. Este cel mai barbar act de violență pe timp de pace pe care l-am întâlnit în întreaga mea carieră, și vă rog să mă credeți, domnilor, că am fost martor la multe lucruri urâte, în viața mea.

Generalul se aplecă înainte către noi, pe deasupra pupitrului său. Ochii i se îngustaseră și bărbia i se încordase, când el continuă:

– Vreau acum să vă spun despre acest caz de crimă un lucru pe care nu l-am mai dezvăluit nimănui altcuiva. Absolut nimănui. Este ceva numai pentru voi doi. Când la Închisoarea Centrală are să fie executat sergentul Cooper, de către autoritățile statului Carolina de Nord, eu voi fi prezent acolo, împreună cu familiile acelor femei ucise. De-abia aștept să i

se administreze injecția letală. Acest veritabil animal cu-adevărat mă revoltă și mă dezgustă. Iar acum, cele zece minute ale voastre s-au încheiat. Cărăbăniți-vă mai repede de-aici! Dispăreți dracului din fața ochilor mei!

Aghiotantul generalului, căpitanul Rizzo, revenise deja în cadrul ușii.

18

Cei Trei Șoricei Orbi se aflau din nou în Fayetteville, îndreptându-se către Fort Bragg, pentru întâia oară după mai multe luni. Thomas Starkey, Brownley Harris și Warren Griffin au fost lăsați să treacă prin porțile de siguranță ale Autostrăzii Tuturor Americanilor. N-a fost nicio problemă. Ei se aflau acolo într-o misiune oficială; erau așteptați la o întâlnire.

Cei trei bărbați erau neobișnuit de tăcuți, în timp ce Starkey conducea jeep-ul bleumarin prin baza militară. Nu mai fuseseră la Bragg de la uciderea celor trei femei. Dar între timp nu se schimbase absolut nimic; schimbările aveau loc cu mare încetineală în armată.

– Aceasta este o călătorie la care eu unul aș fi renunțat fără ezitare, spuse Brownley Harris de pe bancheta din spate a jeep-ului.

– Nu există niciun fel de problemă, rosti Starkey, preluând controlul, așa cum făcea întotdeauna. Avem un motiv întemeiat de a fi acum aici. Ar fi fost o mare greșeală dacă nu ne-am fi făcut apariția în Bragg. Nu mă dezamăgi.

– Înţeleg ce zici tu, îi replică Harris. Dar mie personal tot nu-mi place să revin la locul crimei. Omul hotărî că lucrurile trebuia să fie explicate. Aţi auzit de teoria distinctă a Forţelor Armate ale Statelor Unite – mai cunoscută sub numele de „modelul şarpelui"? întrebă el.

– Pe asta n-am mai auzit-o, Brownie, îi răspunse Griffin, care îşi dădu ochii peste cap. Ştia că avea să urmeze o glumă, probabil, una proastă.

– Armata îşi trimite după şarpe *Infanteria*. Dar şarpele adulmecă pericolul apropierii infanteriştilor şi părăseşte nevătămat zona. Vine apoi la rând *Aviaţia,* care dispune de sisteme de poziţionare globală prin satelit, pentru a determina coordonatele poziţiei şarpelui. Însă acesta tot nu poate fi găsit. Avioanele se întorc pentru realimentare, pentru odihnirea şi refacerea manichiurii aviatorilor. Urmează *Artileria*. Aceasta atacă şarpele cu un baraj masiv în direcţia ţintei şi cu încă trei batalioane de artilerie de sprijin. Sunt ucise mai multe sute de persoane civile, ca victime colaterale inevitabile. Toţi participanţii la expediţie, inclusiv bucătarii, mecanicii şi hârţogarii de la birouri sunt apoi decoraţi cu stele de argint.

– Dar cum rămâne cu noi, cavaleriştii? îl întrebă Griffin, mimând un sincer interes.

Harris rânji.

– Un unic cavalerist singuratic vine, găseşte şarpele, se joacă puţin cu el şi apoi îl mănâncă.

Starkey pufni în râs, după care coti cu maşina pe strada Armistead, încadrându-se în coloana de maşini care se îndrepta către statul-major al corpului de armată.

– Amintiţi-vă că suntem aici doar în interes de serviciu. Comportaţi-vă ca atare, domnilor.

Griffin şi cu Harris răspunseră la unison:

– Am înțeles, domnule!

Cei trei își luară servietele, își îmbrăcară sacourile și își strânseră nodurile cravatelor. Ei formau cea mai importantă echipă de vânzări a companiei Heckler & Koch și veniseră la Bragg pentru a promova vânzarea de arme către armată. În particular, încercau să trezească un interes comun asupra produsului AAP al fabricantului de arme, produs care cântărea doar un kilogram și putea *„penetra orice blindaj militar standard cunoscut"*.

– E o armă dată rău dracului! Așa îi plăcea lui Thomas Starkey să spună, în timpul campaniilor sale de promovare a vânzărilor. Dacă am fi avut-o în Vietnam, am fi câștigat războiul.

19

Întâlnirea decurse într-atât de bine precum sperase oricare dintre ei. Cei trei reprezentanți comerciali părăsiră birourile corpului de armată la puțin timp după ora opt în acea seară, cu asigurări de sprijin financiar pentru Arma de Apărare Personală (AAP). Thomas Starkey mai prezentase în plus și performanțele celei mai recente versiuni a puștii-mitralieră MP5 și vorbise cu competență despre sistemul de fabricație din firma sa, cel care făcea ca piesele componente ale respectivei arme să fie interșanjabile în proporție de 99,9%.

– Hai să mergem acum să bem câteva beri reci și să

mâncăm nişte friptane babane, le spuse Starkey celorlalţi doi. Vedeţi dacă putem intra şi în vreun mic bucluc în Fayetteville sau poate în cine ştie ce alt oraş care ne va ieşi în drum. Domnilor, acesta este un ordin.

– Îmi place ideea, îl susţinu Harris. A fost o zi excelentă, nu-i aşa? Hai să încercăm s-o stricăm acum, la spartul târgului.

În timp ce plecau de la Fort Bragg, se lăsase deja întunericul.

– Din nou la drum, îşi începu Warren Griffin refrenul său preferat, vechiul hit al lui Willie Nelson, pe care îl fredona de fiecare dată când o porneau într-o nouă aventură. Cunoşteau foarte bine localitatea Fayetteville, nu numai din călătoriile lor de afaceri, ci şi de pe vremea când fuseseră cantonaţi cu trupa lor la Bragg. Toţi trei fuseseră eliberaţi doar de patru ani din armată, acolo unde serviseră în trupele de comando: colonelul Starkey, căpitanul Harris şi sergentul-major Griffin. Fuseseră încadraţi în Regimentul de Comando numărul şaptezeci şi cinci, Batalionul al treilea, cu sediul iniţial la Fort Benning, în statul Georgia.

De-abia intraseră cei trei în oraş, că şi zăriseră două prostituate fâţâindu-se în colţul unei străzi întunecate. În vremurile de demult, strada Hays era plină de baruri deocheate şi de spelunci cu strip-tease. Respectiva stradă era pe-atunci supranumită Fayette-nam. Însă totul se terminase. Localnicii încercau să înlăture din centrul oraşului obscenităţile şi să creeze acolo o zonă salubră. Pe un panou înălţat de către camera de comerţ se putea citi: VIAŢA DE METROPOLĂ TRĂITĂ ÎN TIHNA SUDISTĂ. Cei trei simţiră cum li se face greaţă.

Warren Griffin îşi scoase capul pe geamul jeep-ului.

– Te iubesc pe tine şi mai ales pe *tine*. Opriţi chiar

acum maşina! Dumnezeule, te rog să opreşti maşina. Te iubesc, draga mea! O să mă întorc! le strigă el celor două fete.

– Eu sunt Vanessa! răspunse una dintre ele. Era o adevărată bomboană de fată.

Starkey râse, dar nu opri maşina până ce nu ajunseră la cârciuma „Pompa", care se afla de cel puţin douăzeci de ani în acelaşi loc. Cei trei intrară cu mult avânt, ca să mănânce şi să se distreze. De ce ai mai munci, dacă n-ai mai şi petrece puţin? De ce te-ai mai chinui, dacă n-ai avea parte şi de o răsplată?

Pe parcursul următoarelor câteva ore, ei băură nenumărate beri, mâncară fripturi de aproape trei sferturi de kilogram bucata, garnisite cu cepşoare prăjite şi cu multe ciupercuţe, fumară ţigări de foi, spunând cele mai bune glume şi depănând poveşti din război. Chiar şi chelneriţele şi barmanii se alăturară veseliei generale. Toţi îl simpatizau pe Thomas Starkey. Cu condiţia să nu-i vadă şi latura rea.

Cei trei tocmai se pregăteau să plece din Fayetteville pe la miezul nopţii, când Starkey trase jeep-ul lângă bordură.

– A venit vremea şi pentru nişte antrenamente de tragere cu arme de foc pe viu, le spuse el lui Griffin şi lui Harris. Aceştia ştiau la ce se referă.

Harris se mulţumi să surâdă, în vreme ce Griffin slobozi un chiot şi strigă:

– Să înceapă jocurile războinice!

Starkey scoase capul pe geam şi intră în vorbă cu una dintre fetele care îşi făceau veacul pe strada Hays. Aceasta era o blondă înaltă şi subţire precum trestia, care se clătina uşor pe nişte pantofi-platformă argintii, cu tocuri interminabile. Nu părea prea bine dispusă, dar bosumflarea îi

dispăruse ca prin farmec, atunci când îi învălui pe bărbații din mașină în cel mai strălucitor zâmbet al ei, de o sută de dolari.

– Ești o doamnă foarte frumoasă, îi zise Starkey. Ascultă, noi ne îndreptăm acum către apartamentul nostru de la Radisson. N-ai fi interesată de trei plăți în loc de una singură? Nouă ne place să petrecem împreună. O să ne distrăm pe cinste.

Starkey știa să fie și încântător și respectuos și plin de farmec. O privea surâzându-i liniștitor. Și astfel, prostituata cea blondă urcă pe bancheta din spate a jeep-ului, lângă Griffin.

– Să-mi promiteți cu toții că o să fiți niște băieți de treabă, le spuse ea, după care le zâmbi din nou.

– Promitem, îi răspunseră cei trei în cor. O să fim niște băieți de treabă.

– Din nou la drum, cântă Griffin.

– Hei, dar cânți foarte bine, îi spuse fata și îl sărută pe obraz. Se pricepea la bărbați, știa cum să-i joace pe degete, și în special atunci când avea de-a face cu soldații de la Fort Bragg, care erau de obicei niște tipi destul de cuviincioși. Cândva, fusese și ea copil de trupă. Și nu trecuse prea mult timp de atunci. Avea doar nouăsprezece ani.

– Ați auzit ce a spus? Această frumoasă doamnă apreciază felul în care cânt eu. Cum te cheamă, dulceață? o întrebă Griffin. Deja îmi place de tine.

– Vanessa mă cheamă, îi răspunse fata, dându-și numele de prostituată. Dar pe tine? Să nu-mi spui că numele tău este *Willie*.

Griffin râse zgomotos.

– Ba este Warren. Mă bucur să te cunosc, Vanessa. E un nume frumos, demn de o doamnă frumoasă.

Maşina ieşi din oraş, îndreptându-se în direcţia autostrăzii I-95. După vreo doi kilometri, Starkey scoase maşina de pe drum, zbierând:

– Oprire de urgenţă! El lăsă jeep-ul să mai ruleze liber, până ce acesta fu aproape complet ascuns după nişte tufişuri perene şi îndărătul unor arbuşti ţepoşi.

– Nu mai este mult până la Radisson's. Nu mai puteţi aştepta? îi întrebă Vanessa. Ce se întâmplă, băieţi, nu vă mai puteţi abţine, nu-i aşa?

– Ăsta nu mai poate aştepta, îi spuse Griffin şi îşi scoase pistolul, lipindu-i gura ţevii de ţeasta fetei.

De pe locul pasagerului din faţă, Brownley Harris îşi îndreptase şi el pistolul către pieptul acesteia.

În acel moment, Thomas Starkey se răsti la ea, cu un glas profund şi înspăimântător, poruncindu-i în limba vietnameză:

– Pune-ţi mâinile pe cap! Ai intrat într-un mare bucluc, cătea ce eşti!

Vanessa nu înţelese niciun cuvânt, dar sesiză tonul ameninţător al bărbatului. Era la mare ananghie. Fata simţi că i se face greaţă. De regulă, ea nu se urca niciodată într-o maşină cu trei bărbaţi, însă de data asta şoferul i se păruse a fi extrem de drăguţ. De ce oare urla acum la ea? Şi în ce fel de limbă îmbârligată îi vorbea? Ce se petrecea acolo? Se gândi că era posibil să vomite după ce mâncase mai devreme un cârnat picant şi nişte cartofi prăjiţi.

– Încetaţi, vă rog, opriţi-vă! spuse Vanessa şi izbucni în hohote de plâns. Era un plâns prefăcut, şi totuşi de obicei acesta avea efect asupra soldaţilor de la Bragg.

Nu însă şi în cazul acesta. Urletele demenţiale din maşină deveniră şi mai puternice, în aceeaşi limbă pe care ea n-o înţelegea.

– Dă-te jos din maşină! Imediat, târfă nenorocită! răcnea la ea Thomas Starkey, tot în vietnameză.

Toţi trei îşi agitau înfricoşătoarele arme făcându-i semne să coboare şi ea înţelese în cele din urmă că îi porunceau să iasă din maşină. *Of, Dumnezeule*, îşi zise fata în sinea ei, *au de gând să mă lase în pustietatea asta, ca să facă o glumă tâmpită? Nenorociţii!*

Ori era şi mai rău decât atât? Ce avea să se întâmple cu ea?

Apoi bărbatul de pe locul pasagerului din faţă o plesni cu dosul palmei. De ce oare? Ea deja se pregătea să coboare din maşină. Lua-l-ar dracu'! Fata fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul, pe pantofii ei argintii cu tocuri înalte. Willie Nelson o lovi cu piciorul în spate şi Vanessa gemu de durere.

– Dă-te jos din maşină! zbieră din nou la ea şoferul, în aceeaşi limbă stranie. Cine mai erau şi ţicniţii aceia? Să fi fost nişte terorişti?

Vanessa plângea cu suspine, dar înţelese faptul că ei voiau ca ea să o rupă la fugă şi să încerce să scape de urmărirea lor, prin pădurice a întunecoasă şi prin mlaştina înfiorătoare.

Dumnezeule mare! se gândi fata. *Nu vreau să merg acolo! Cu siguranţă locul e plin de şerpi!*

Bărbatul de pe bancheta din spate a maşinii o îmbrânci din nou, iar Vanessa începu să alerge. Ce altceva ar fi putut să facă?

Ea auzi în urma ei strigăte lătrate în aceeaşi limbă bizară.

Doamne-Dumnezeule, acum ce-or mai spune? Ce-o să mi se întâmple oare? De ce naiba am acceptat să mă urc în maşina lor? Mare greşeală am mai făcut!

Pe urmă, Vanessa se gândi doar să fugă cât mai repede şi cât mai departe.

20

Lăsați-o să se mai îndepărteze, zise Thomas Starkey. Să fim cinstiți cu ea. Doar i-am promis Vanessei că o să fim niște băieți de treabă.

Și astfel, cei trei se sprijiniră de jeep și o lăsară pe fata înspăimântată să alerge spre interiorul mlaștinii, oferindu-i un considerabil avans inițial.

Apoi Starkey își puse pe cap una dintre noile berete cafenii ale trupelor de comando. Aceste berete cafenii le înlocuiseră pe cele negre ale Forțelor Speciale, în momentul în care tot restul armatei adoptase culoarea neagră.

– Iată acum și primul pariu colateral al serii. Gândiți-vă dacă sărmana Vanessa va mai avea în picioare pantofii ei cu tocuri înalte, atunci când o vom regăsi. Sau poate că voi, băieți, credeți că și-i va scoate? îi întrebă Starkey. Vreți să pariați, domnilor?

– Bineînțeles că și-i va scoate, îi răspunse Griffin. O fi ea cam toantă, însă chiar tâmpită de tot nu este. Țin pariul ăsta cu tine. Pe cincizeci e bine?

– Ba eu unul cred că o vom găsi cu pantofii tot în picioare, spuse pe un ton răspicat Starkey. O fată atât de frumoasă trebuie să fie proastă ca noaptea, dacă acceptă să lucreze pe străzi. Pentru asta pun la bătaie o sută.

Exact în acea clipă, cei trei văzură o pereche de faruri care ieșiseră de pe autostradă. Cineva se apropia acum cu mașina de locul în care se opriseră ei. Toți se întrebară în gând cine dracu' putea fi respectivul.

– Patrula de poliție, spuse Starkey. Apoi el își ridică o mână, făcând prietenește un semn în direcția mașinii de poliție care se mișca acum foarte încet către ei.

– Ați pățit ceva? îi întrebă omul legii, după ce își opri mașina lângă marele jeep bleumarin. Bărbatul nu se mai osteni să coboare din mașină.

– Am făcut doar o mică oprire de urgență, domnule polițist. Venim dinspre Bragg și ne îndreptăm către Fort Benning, îi răspunse Starkey cu mult calm. Realmente, el nu era neliniștit de ivirea mașinii de patrulare. Nu era decât curios să vadă cum avea să decurgă întâlnirea dintre ei. Noi facem parte din forțele de rezervă. Dacă noi trei am fi fost echipa principală, atunci cred că am fi dat cu toții de necaz.

– V-am zărit mașina de pe drum și m-am gândit că ar fi mai bine să verific pentru a mă asigura că nimeni n-a pățit nimic. De-aici încolo, nu mai sunt decât mlaștini.

– Totul e în regulă, domnule polițist. O să ne terminăm de fumat țigările și o să pornim din nou la drum. Îți mulțumim pentru bunele intenții.

Polițistul tocmai se pregătea să o ia din loc, când dintre copaci se auzi un țipăt de femeie. Era în mod vădit o femeie care striga după ajutor.

– Îmi pare rău că a trebuit să se întâmple asta, domnule polițist. Starkey își ridică pistolul și îl împușcă pe polițist drept în frunte. Fusese un gest reflex. Nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită, concluzionă Starkey.

El scutură din cap, în clipa în care se apropie de mașina de poliție și îi stinse luminile. Apoi se urcă în față împingând alături cadavrul polițistului și trase mașina mai încolo, pentru a nu mai putea să fie văzută de pe șosea.

– Duceți-vă acum și găsiți-o pe fată, le spuse el după

aceea lui Harris şi lui Griffin. Repede! Cu siguranţă nu a ajuns prea departe. Şi încă poartă în picioare pantofii cu tocuri înalte, prostănaca. Hai! Mergeţi odată! îşi îmboldi el tovarăşii. Vă dau şi vouă, mocăiţilor, câteva minute avans. Vreau să scot mai întâi maşina asta complet în afara razei vizuale a unui alt nechemat. Haideţi odată! Warren, tu vei fi vârful de lance. Brownie, tu îl vei flanca pe Warren.

Când colonelul Thomas Starkey intră şi el în final în pădure, nu mai făcu niciun pas greşit. El merse direct spre locul de unde se auzise strigătul de ajutor al fetei, cel care cauzase moartea poliţistului.

Din acel loc de plecare, totul se desfăşură pentru el în cea mai mare parte instinctiv. Văzu mai întâi iarba şi frunzele răvăşite. Apoi o crenguţă ruptă dintr-o tufă pe lângă care trecuse fata. El îşi studie şi reacţiile fizice – răsuflarea accelerată, înfierbântarea sângelui. Mai trecuse de multe ori prin aşa ceva.

– Am să te găsesc imediat, iubito, şopti el în limba vietnameză. Eşti ca şi moartă.

Regreta că vânarea fetei trebuia să fie accelerată, dar intervenise elementul neprevăzut al omorârii poliţistului. Ca întotdeauna, Starkey era concentrat şi avea simţurile încordate la maximum. Intrase în rol.

Pentru el, în asemenea momente, timpul se dilata; fiecare gest îi era controlat. Se mişca rapid, lejer, prin pădurea întunecată. Îi era suficientă lumina lunii, pentru a se orienta.

Apoi bărbatul auzi un râset drept în faţa lui. Văzu o luminiţă licărind printre crengi. Starkey se opri, murmurând:

– Nemernicul!

Apoi o porni din nou înainte, cu multă precauție, pentru orice eventualitate.

Harris și cu Griffin o prinseseră deja pe târfa blondă. Ei îi scoseseră chiloțeii cei negri și sexy și îndesaseră drept căluș în gura fetei tocmai acest delicat articol de lenjerie intimă, după care îi încătușaseră și mâinile la spate.

Griffin tocmai sfâșia de pe ea bluza argintiu-strălucitoare. Tot ce mai purta fata în acel moment erau scânteietorii ei pantofi-platformă argintii, cu tocuri înalte.

Vanessa nu purta sutien și avea niște sâni mici. Totuși, fața ei era frumoasă. Îi amintea lui Starkey de fiica vecinilor săi. Starkey se gândi încă o dată că fata era prea frumoasă pentru a se vinde atât de ieftin, la colț de stradă. *Păcat de tine, Vanessa*, își spuse el.

Fata se zbătu și Griffin îi dădu voie să scape, de dragul distracției. Însă când încercă să fugă, ea se poticni imediat și căzu rău, cu nasul în noroi. Se uită apoi în sus la Starkey, care acum stătea în picioare deasupra ei. Bărbatul se gândi că fata avea în acel moment o înfățișare jalnică.

Ea scâncea încetișor. Apoi spuse ceva prin căluș, în timp ce încerca să se ridice. Se părea că întrebase:

– De ce vă purtați așa cu mine? Eu n-am făcut niciun rău nimănui.

– Acesta este un joc pe care l-am învățat cu multă vreme în urmă, îi răspunse Starkey, de data asta în limba engleză. Este numai un simplu joc, iubito. Face să treacă mai repede timpul. Și ne distrează. Adu vopseaua, i se adresă el sergentului-major Griffin. Cred că azi ar fi bună cea de culoare roșie. Cum îți stă în roșu, Vanessa? Cred că roșul este culoarea care te prinde cel mai bine.

Apoi bărbatul o privi drept în ochi și apăsă pe trăgaci.

21

În prima mea dimineață de după întoarcerea la Washington, m-am trezit la ora cinci și jumătate. Eram același dintotdeauna, lucru care nu mă deranja deloc.

Am pus pe mine un tricou cu însemnele echipei Wizards și vechiul meu șort de gimnastică de la Georgetown și am coborât la parter. În bucătărie era tot întuneric. Nana încă nu se sculase, ceea ce mi se părea destul de surprinzător.

Merita și ea din când în când să doarmă până mai târziu.

Mi-am strâns șireturile pantofilor de sport și am ieșit să alerg. Imediat, am simțit în nări mirosul râului Anacostia. Nu era prea plăcut, însă mă deprinsesem cu el. Plănuisem ca în acea dimineață să nu mă mai gândesc la Ellis Cooper, cel aflat în sectorul condamnaților la moarte, dar până în acel moment nu izbutisem.

Cartierul nostru se schimbase mult în ultimii ani. Politicienii și oamenii de afaceri ar spune că acesta era un lucru bun, însă eu aveam unele îndoieli în privința asta. Apăruse o nouă clădire aflată în construcție pe 395 South, care limita accesul în Strada Patru. O mulțime de case din piatră, pe care le știusem încă din copilărie, dispăruseră deja, fiind rase din temelii.

Casele care se construiau acum în oraș aduceau foarte mult, după părerea mea, cu clădirea Capitoliului. Mai fusese înălțată și o ostentativă sală nouă de gimnastică, denumită „Rezultate".

Anumite case aveau pe ele însemnele albastre şi hexagonale ale firmei de securitate ADT. Unele străzi se modernizaseră, cu-adevărat. Însă traficanţii de droguri tot mai dădeau târcoale, cu deosebire în zona dinspre râul Anacostia.

Dacă mi-aş fi putut pune nişte ochelari pentru a vedea în viitor, ca aceia din cartea lui H. G. Wells despre maşina timpului, aş fi observat că arhitecţii care puseseră bazele oraşului avuseseră multe idei bune.

Din două în două intersecţii exista câte un părculeţ, cu alei bine delimitate, la fel ca şi peticele de iarbă. Într-o bună zi, acele părculeţe urmau să fie frecventate şi de către locuitorii obişnuiţi ai cartierului, şi nu numai de către traficanţii de droguri, ori cel puţin aşa îmi plăcea mie să cred.

În urmă cu câteva zile, autorul unui articol din *Washington Post* avusese ideea că anumiţi cetăţeni din cartier de fapt îi protejau pe acei traficanţi. Unii oameni cred că traficanţii de droguri aduc comunităţii sociale mai multe beneficii decât o fac politicienii – pentru că organizează în cartier tot felul de petreceri, iar în zilele caniculare de vară le dau copiilor bani de îngheţată.

Locuiesc în cartierul acesta de la vârsta de zece ani şi probabil că o să mai stau încă multă vreme tot aici, cu familia.

Îmi place acest cartier şi sper că odată şi-odată o să se emancipeze.

Când m-am întors acasă după ce alergasem, în bucătărie lumina tot nu era aprinsă. Începusem să mă îngrijorez, de-a binelea.

Din bucătărie, am luat-o pe coridorul cel îngust, ca să văd ce se întâmpla cu Nana de nu se trezise încă.

22

Am întredeschis uşor uşa şi am văzut-o pe Nana întinsă în pat, aşa că m-am strecurat în încăpere. Pisica Rosie era cocoţată pe pervazul ferestrei. Ea mieună încetişor. Era o bună pisică de pază.

Mi-am aruncat privirea de jur împrejur. Am văzut un afiş înrămat, foarte familiar mie, realizat de către Romare Bearden şi înfăţişând nişte muzicieni de jazz; creaţia se numea *Contopindu-ne cu jazz-ul, la galeriile Lafayette.*

Deasupra şifonierului se aflau zeci de cutii pentru pălării. Colecţia de pălării a Nanei, pentru diferite ocazii ar fi stârnit invidia oricărei modiste.

Mi-am dat seama că nu puteam auzi respiraţia Nanei.

Trupul mi se încordă şi capul începu deodată să-mi vâjâie. Din copilăria mea şi până acum, doar de foarte puţine ori nu se sculase ea să pregătească micul dejun. Stând acum în picioare total nemişcat în camera ei, am simţit toate spaimele unui copil.

Doamne-Dumnezeule, nu. Nu îngădui să se întâmple una ca asta.

Apropiindu-mă de patul ei, i-am auzit răsuflarea uşoară. Apoi ochii i se deschiseră mari.

– Alex? murmură ea. Ce s-a întâmplat? De ce ai intrat aici? Cât este ora?

– Bună, iubito. Te simţi bine? am întrebat-o eu.

– Sunt doar puţin cam obosită. În dimineaţa asta nu

prea mă simt în apele mele. Ea îşi miji ochii pentru a se uita la bătrânul ei ceas Westclox, de pe noptieră. Şapte? Vai de mine. S-a şi dus jumătate din dimineaţă.

– Vrei să mănânci ceva la micul dejun? Ce-ai zice dacă în dimineaţa asta ţi l-aş aduce eu aici, la pat? Ţi-l pregătesc imediat, m-am oferit.

Ea oftă.

– Cred că tot ce vreau este doar să mai dorm încă puţin, Alex. Îi poţi pregăti tu pe copii pentru şcoală?

– Bineînţeles că pot. Eşti absolut sigură că nu ţi-e prea rău?

– Ne vedem mai târziu. N-am nimic. Sunt doar puţin obosită în dimineaţa asta. Trezeşte-i pe copii, Alex. Rosie încerca să intre în pat la Nana, însă n-avea nicio şansă. Zât, mâţo, şopti Nana.

I-am sculat pe cei trei copii sau cel puţin aşa am avut impresia, însă după aceea a trebuit să-i mai trezesc încă o dată pe Jannie şi pe Damon. Le-am scos cerealele preferate şi câteva fructe, după care le-am preparat ouă jumări – prăjindu-le ceva mai tare, pentru a profita de faptul că Nana nu se afla de faţă. I-am încălzit lui Alex lăpticul, după care i-am pregătit şi lui micul dejun şi l-am hrănit pe micuţ cu linguriţa.

Apoi copiii au plecat spre şcoală, iar eu am făcut puţină ordine. I-am schimbat lui Alex scutecele pentru a doua oară în acea dimineaţă şi l-am aşezat pe o salteluţă curată, înconjurându-l cu maşinuţe de pompieri. Părea să-i placă atenţia suplimentară care îi era acordată, arătându-se extrem de amuzat.

– Să nu te obişnuieşti cu această situaţie, micuţul meu amic, l-am atenţionat.

M-am dus să văd ce mai făcea Nana şi am constatat că se odihnea încă. De fapt, dormea buştean. I-am ascultat câteva minute răsuflarea. Totul părea să fie în regulă cu ea.

Dormitorul Nanei era extrem de liniştit, dar nu avea deloc nuanţe de un trandafiriu bătrânesc. Lângă patul ei se găsea un covoraş pufos şi viu colorat în portocaliu şi purpuriu-aprins. Obişnuia să spună că acel covoraş îi făcea picioarele fericite.

L-am luat pe micul Alex sus la mine în cameră, acolo unde intenţionam să mă apuc de lucru în acea dimineaţă. I-am telefonat unui prieten de-al meu, care lucra la Pentagon. Îl chema Kevin Cassidy. Cu câţiva ani în urmă, mă ocupasem împreună cu el de un caz de omucidere.

I-am povestit despre situaţia de la Fort Bragg şi despre scurtul răgaz pe care îl mai avea sergentul Cooper până la execuţie. Kevin m-a ascultat, iar pe urmă m-a avertizat să fiu foarte prudent.

– Alex, în armată avem o mulţime de oameni cumsecade. Oameni buni, bine intenţionaţi şi al dracului de onorabili. Însă nouă ne place să ne curăţăm singuri propriile noastre mizerii. De obicei, străinii nu sunt deloc bine-veniţi. Înţelegi ceea ce-ţi spun eu?

– Nu Ellis Cooper a comis acele asasinate, i-am spus. Sunt aproape sigur de acest lucru. Însă am să ţin cont de sfatul tău. Timpul ne presează, Kevin.

– Am să mă interesez eu în locul tău, mă asigură el. Lasă-mă pe mine să fac asta, Alex.

După terminarea convorbirii cu Pentagonul, l-am sunat imediat pe Ron Burns, de la FBI. I-am povestit şi lui despre

evoluția situației de la Fort Bragg. Directorul și cu mine deveniserăm extrem de apropiați după necazurile pe care le avuseserăm cu Kyle Craig. Burns dorea să lucrez și eu în cadrul FBI-ului, iar eu mă gândeam că exista posibilitatea să accept.

– Știi și tu cât de exclusivistă poate fi poliția locală, îmi zise el. Ei bine, află că armata este și mai și, îndeosebi când este vorba despre omucidere.

– Chiar și atunci când unul dintre propriii ei oameni este nevinovat și acuzat pe nedrept? Chiar și atunci când urmează să fie executat? Credeam că armata nu-și părăsește soldații muribunzi pe câmpul de luptă.

– Alex, dacă armata îl credea nevinovat, atunci nici nu se mai ajungea până la proces. Dacă te pot ajuta, o voi face cu dragă inimă. Numai să-mi spui de ce anume ai nevoie. Eu nu fac promisiuni pe care să nu mi le pot onora.

– Apreciez acest lucru, i-am spus eu.

După ce am închis telefonul, l-am dus pe micul Alex la parter, ca să-i mai dau să bea puțin lapte. Începusem deja să întrezăresc cât de multă muncă se depunea acasă, zi de zi și ceas de ceas. Și nici măcar nu apucasem încă să deretic și să fac puțină ordine pe-acolo.

M-am gândit să merg să văd iar ce mai făcea Nana.

Am deschis fără niciun zgomot ușa. *Dinăuntru nu auzeam absolut nimic.*

M-am apropiat de pat.

În sfârșit am putut auzi sunetul răsuflării ei. Am rămas încremenit în picioare în dormitorul ei și pentru întâia dată în viață m-am simțit îngrijorat pentru Nana. *Ea nu fusese niciodată bolnavă.*

23

În cele din urmă, Nana s-a trezit din somn pe la amiază. Ea intră târşâindu-şi picioarele în bucătărie, ţinând în mână o voluminoasă carte nouă, denumită *Relatarea prietenei lui Bond.* Eu aveam deja pregătită, şi pentru ea şi pentru copilaş, o masă caldă de prânz.

N-a vrut să discute cu mine despre felul cum se simţea şi n-a mâncat prea mult, mulţumindu-se doar cu câteva linguri de supă de legume. Am încercat s-o conving să meargă la consultaţie la cabinetul doctorului Rodman, dar n-am reuşit. Totuşi, ea m-a lăsat pe mine să gătesc şi pentru mesele din restul zilei, să am grijă de copii şi să fac curat în toată casa, conform instrucţiunilor ei amănunţite.

A doua zi de dimineaţă, m-am trezit înaintea Nanei pentru a doua oară consecutiv. Nu se mai pomenise aşa ceva, în toţi anii pe care îi petrecuserăm împreună.

În timp ce o aşteptam să coboare în bucătărie, mă uitam la familiara privelişte de acolo. Adică eram atent.

Încăperea este dominată de bătrânul ei aragaz Caloric. Acesta are patru ochiuri şi un întins spaţiu pe care ea îl foloseşte la depozitarea mâncărurilor care se află în curs de răcire sau a celor care urmează să fie puse la foc. Maşina de gătit are două cuptoare, unul lângă celălalt. Deasupra aragazului stă în permanenţă o tigaie mare şi neagră. Frigiderul este şi el un model mai vechi, dar la care Nana refuză cu îndârjire să renunţe în favoarea unuia mai nou.

Acesta este mereu plin de însemnări şi de programe care vorbesc despre viaţa noastră în comun: orarul lui Damon de la cor şi de la baschet, numerele de telefon de urgenţă la care putem fi găsiţi Sampson şi cu mine, un bon de acces la următorul control pediatric al micului Alex şi un bilet pe care Nana îşi notase cea mai recentă constatare înţeleaptă – *Nu te poţi poticni, cât timp te afli în genunchi.*

– Acum ce-ţi mai trece prin cap, Alex? Auzeam şi familiarul târşâit al papucilor ei. M-am răsucit şi am văzut-o stând acolo în picioare, cu mâinile-n şolduri, pregătită pentru bătălie sau pentru orice altceva.

– Nu mai ştiu nici eu. Poate că mă gândesc la fantoma precedentului mic dejun. Cum te mai simţi, bătrânico? am întrebat-o. Vorbeşte-mi! Te simţi bine?

Ea clipi şi încuviinţă în direcţia mea, dând din căpşorul ei drăguţ.

– Eu mă simt foarte bine. Dar tu? Ţie îţi este bine? Arăţi cam obosit. E o muncă grea să ai grijă de o casă ca asta, nu-i aşa? îmi spuse ea chicotind. Şi îi plăcu atât de mult cum suna chicotitul acela, încât chicoti din nou.

Am traversat atunci bucătăria şi am ridicat-o în braţe. Era atât de uşoară – nu cântărea mai mult de patruzeci şi cinci de kilograme.

– Dă-mi drumul! îmi zise ea. Încetişor, Alex, să nu-mi rupi ceva.

– Numai dacă vrei să vorbim despre ziua de ieri. Ai de gând să te programezi la doctorul Rodman? Bineînţeles că da!

– Probabil că am avut nevoie de puţin somn suplimentar, cu siguranţă asta-i tot ce a fost. I se poate întâmpla oricui. Mi-am ascultat organismul. Nu faci şi tu de multe ori la fel?

– Ba da, i-am răspuns. Chiar în acest moment îl ascult exprimându-şi o mare îngrijorare în privinţa ta. O să te programezi tu la John Rodman la consultaţie sau va trebui să-ţi fac eu programarea?

– Lasă-mă jos, Alex. Deja mi-am reţinut oră la doctor, spre sfârşitul săptămânii ăsteia. Pentru consultul periodic, nu cine ştie ce mare scofală. Iar acum spune-mi, te rog, cum vrei să fie pregătite ouăle în dimineaţa asta pentru micul dejun.

Ca şi cum ar fi dorit să-mi demonstreze cât de bine se simţea, Nana îmi spuse că ar fi fost cazul ca eu şi cu Sampson să ne întoarcem imediat la Fort Bragg, pentru a ne termina treaba începută acolo. Ea insistă. Eu chiar aveam nevoie să mai merg la Bragg cel puţin încă o dată, însă nu înainte de a o ruga pe mătuşa Tia să vină şi să stea ea împreună cu Nana şi cu copiii. Numai după ce am fost sigur că totul se afla aici sub control, am plecat din nou spre Carolina de Nord.

Pe drum, i-am povestit lui Sampson ceea ce i se întâmplase Nanei şi cum decursese ziua pe care mi-o petrecusem împreună cu copiii.

– Nana are optzeci şi doi de ani, Alex, îmi replică el, după care adăugă: probabil că nu va mai putea fi alături de noi decât în următorii aproximativ douăzeci de ani. Am râs amândoi, dar pot să vă spun că şi John era la fel de îngrijorat pentru Nana ca şi mine. Aşa după cum singur recunoştea, Nana fusese pentru el ca o mamă.

În final, am ajuns şi la Fayetteville, Carolina de Nord, pe la ora cinci după-amiază. Trebuia să ne întâlnim cu o femeie şi să vorbim cu ea despre un alibi care ar fi putut să-i salveze sergentului Cooper viaţa.

24

Am mers cu maşina direct către casele de pe Bulevardul Bragg, situate la mai puţin de opt sute de metri depărtare de Fort Bragg. Avioanele cu reacţie încă zburau fără încetare pe deasupra capetelor noastre, în timp ce artileria îşi trimitea în văzduh proiectilele.

Aproape toţi cei care locuiau în casele de pe Bulevard lucrau în cadrul bazei militare şi ocupau acele case în conformitate cu ceea ce era cunoscut drept Regimul de Locuinţe de Serviciu (RLS). RLS are în vedere poziţia beneficiarului pe scara ierarhică din armată şi mărimea salariului acestuia, dimensiunile şi calitatea reşedinţei crescând în mod spectaculos odată cu rangul respectiv. Cele mai multe case pe care le vedeam aici erau nişte reşedinţe micuţe. Câteva dintre acestea păreau să necesite multă muncă de întreţinere. Citisem undeva că peste 60% dintre angajaţii permanenţi din armată erau căsătoriţi şi aveau şi copii. Mi se părea acum că statistica respectivă trebuia să fie cât se poate de exactă.

Sampson şi cu mine ne-am apropiat pe jos de una dintre casele de locuit din cărămidă şi am bătut la uzata uşă de aluminiu de la intrare. Ne-a răspuns o femeie îmbrăcată într-un chimono negru din mătase. Era trupeşă şi atrăgătoare. Eu deja ştiam că o cheamă Tori Sanders. În spatele ei se puteau vedea patru copii mici, care se uitau curioşi spre uşă.

– Da? Ce anume s-a întâmplat? ne întrebă ea. Suntem cam ocupaţi. În grădina noastră zoologică, acum a sosit ora mesei.

– Sunt detectivul Cross, iar dânsul este detectivul Sampson, am făcut eu prezentările. Căpitanul Jacobs ne-a spus că dumneata eşti o prietenă de-a lui Ellis Cooper.

Femeia nu răspunse şi nici măcar nu clipi.

– Doamnă Sanders, mi-ai telefonat la hotel, acum două zile. Mi-am închipuit că locuinţa dumitale trebuie să se afle la o distanţă nu prea mare de mers pe jos de la baza militară, dacă sergentul Cooper s-a oprit aici în seara crimei. Am făcut şi o mică investigaţie şi am descoperit că într-adevăr el a fost aici în seara aceea. Ne dai voie să intrăm? Poate că nu-ţi convine să stăm aici afară, unde ne pot vedea toţi vecinii.

Tori Sanders se hotărî să ne poftească în casă. Ea ne deschise uşa, conducându-ne într-o mică sufragerie. Apoi îi goni pe copii de-acolo.

– Nu ştiu de ce aţi venit aici şi nici despre ce vorbiţi, începu ea. Femeia îşi încrucişase strâns braţele la piept. Avea probabil în jur de patruzeci de ani.

– Noi putem face şi altfel. Uite cum am putea să procedăm, doamnă Sanders, îi zise Sampson. O să mergem prin vecini şi o să ne interesăm despre relaţia dintre tine şi sergentul Cooper. Mai putem interveni şi prin intermediul DIC. Însă ar fi mai bine pentru toată lumea să ne răspunzi la întrebări aici, ca să nu mai afle nimeni altcineva. Ştii că sergentul Cooper urmează să fie executat peste câteva zile, nu-i aşa?

– Lua-v-ar naiba pe-amândoi! ne spuse ea, ridicând dintr-odată tonul. Aţi înţeles greşit totul. Ca de obicei, poliţia înţelege totul pe dos.

– Atunci de ce nu ne lămureşti dumneata şi pe noi? o întrebă Sampson, îndulcindu-şi întrucâtva glasul. Am venit pentru a asculta ceea ce ai de zis. Ăsta-i tot adevărul, doamnă Sanders.

– Dacă vreţi să vă lămuriţi, atunci iată cum stau lucrurile. Vreţi să aflaţi adevărul? Eu am fost aceea care ţi-a telefonat, domnule detectiv Cross. Da, eu. Acum ascultă şi

ceea ce nu ți-am spus la telefon. Eu nu mi-am înşelat soțul cu sergentul Cooper. Chiar bărbatul meu m-a pus să te sun atunci. El este prieten cu Ellis şi e absolut convins de nevinovăția acestuia. Şi la fel sunt şi eu. Însă nu avem nicio dovadă, nicio probă concretă, care să-l disculpe de comiterea acelor crime. Ellis chiar a trecut în acea seară pe la noi. Însă a fost aici înainte de a se duce să bea ceva şi a venit să-l vadă pe soțul meu, nu pe mine.

Am analizat cele spuse de ea şi mi-am dat seama că femeia spunea adevărul. Ar fi fost şi greu să n-o crezi.

Şi-atunci am întrebat-o:

– Dar sergentul Cooper este şi el la curent cu faptul că urma să-mi telefonezi?

Femeia ridică din umeri.

– N-am idee. Va trebui să afli de la Ellis acest lucru. Noi am încercat doar să facem pentru el ceea ce ni s-a părut că e corect. Şi voi ar trebui să procedați într-un mod asemănător. Omul a fost condamnat pe nedrept la moarte, pentru că este la fel de nevinovat ca tine sau ca mine. E *nevinovat*. Acum lăsați-mă-n plata Domnului, să le dau copiilor mei să mănânce.

25

Nu ajungeam la niciun rezultat palpabil şi asta era frustrant pentru noi amândoi, dar mai ales pentru Sampson. Ceasul ticăia atât de tare pentru Ellis Cooper, încât îl puteam auzi în fiecare minut al zilei.

Pe la ora nouă în acea seară, John şi cu mine am cinat la un local foarte popular, pe nume Misfits Pub, situat în cadrul Centrului de Cumpărături Strickland Bridge. După toate probabilităţile, aici veneau de obicei o mulţime de angajaţi necombatanţi de la Fort Bragg. Ne interesa orice fel de informaţie am fi putut obţine.

– Cu cât aflăm mai multe lucruri, cu-atât ni se pare că ştim tot mai puţine, scutură din cap Sampson, sorbind din paharul lui. Aici, la Bragg, în mod vădit ceva nu miroase-a bine. Şi ştiu ce anume te pregăteşti să-mi spui, Alex. Poate că sergentul Cooper deţine cheia întregii enigme. Mai ales dacă el o fi fost acela care i-a îndemnat pe soţii Sanders să te sune.

Ţinându-mi paharul de băutură în căuşul palmelor, mă tot uitam prin restaurant. Încăperea aglomerată, zgomotoasă şi plină de fum era dominată de un bar. Melodiile care se auzeau alternau între stilurile country şi soul.

– Asta n-ar dovedi că este vinovat, ci numai cât e de disperat. Cu greu l-ai putea învinovăţi pe Cooper că face tot ce-i stă în puteri, am rostit eu într-un târziu. Nu uita că el este un condamnat la moarte care aşteaptă executarea sentinţei.

– Cooper nu este prost, Alex. Ar fi în stare să agite spiritele, pentru a ne atrage nouă sau altora atenţia.

– Dar nu ar fi capabil de crimă, nu-i aşa?

Sampson mă privi drept în ochi. Îmi dădeam seama că se înfuria.

– Nu, el nu este un ucigaş. Îl cunosc bine, Alex. La fel de bine ca şi pe tine.

– În război, Cooper a ucis oameni? l-am întrebat eu.

Sampson scutură din cap.

– Aşa este la război. Acolo au fost ucişi şi mulţi dintre ai noştri. Ştii doar cum este în luptă. Şi tu ai omorât oameni, îmi spuse el. Asta nu înseamnă că şi tu eşti un ucigaş, nu-i aşa?

– Ştiu şi eu? Aşa o fi.

Fără să vreau, auzeam şi ceea ce discutau în apropierea noastră un bărbat şi o femeie, care se aflau la bar.

– Poliţia a descoperit-o pe biata Vanessa în pădurice de lângă autostrada I-95. Ea a dispărut doar cu două zile în urmă. Iar acum s-a dus, e moartă. Au omorât-o nişte nemernici, probabil, nişte nemernici de soldaţi, povestea femeia. Aceasta avea un pronunţat accent sudist, părând şi furioasă, dar şi speriată.

Am întors capul şi am văzut o femeie roşcată şi aprinsă la faţă, îmbrăcată cu o bustieră de un albastru-aprins legată cu şireturi şi purtând pe ea nişte pantaloni albi.

– Scuzaţi-mă vă rog, dar am auzit din întâmplare ceea ce vorbeaţi. Ce s-a întâmplat? i-am întrebat eu. A fost cineva ucis în apropiere de oraş?

– Este vorba despre o fată care mai venea şi ea uneori pe-aici. O chema Vanessa. A împuşcat-o cineva, îmi răspunse roşcata, scuturând din cap înainte şi înapoi. Bărbatul care o însoţea pe roşcată purta o cămaşă neagră din mătase şi o pălărie de cowboy, semănând cu un cântăreţ ratat de country-and-western. Era evident că nu-i plăcea faptul că femeia intrase cu mine în vorbă.

– Numele meu este Cross. Sunt un detectiv criminalist din Washington. Partenerul meu şi cu mine lucrăm aici la un caz.

Roşcata bătu în retragere.

– Nu stau de vorbă cu copoii, îmi zise ea şi îmi întoarse spatele. Vezi-ţi de treburile dumitale!

M-am uitat la Sampson, după care i-am spus pe un ton scăzut:

– Dacă este vorba cumva despre acelaşi ucigaş, înseamnă că nu a fost deloc prudent.

– Sau poate că sunt aceiaşi trei asasini, îmi replică el.

În acel moment, cineva mă înghionti în spate. M-am răsucit cu rapiditate şi am văzut un bărbat blond, solid şi musculos, îmbrăcat într-o cămaşă sport cadrilată şi nişte pantaloni kaki. Avea o alură semeaţă. Era cu siguranţă militar.

– A venit vremea să vă căraţi dracului de-aici, ne sfătui el. În spatele lui se aflau alţi doi vlăjgani. *Deci în total erau trei*. Purtau haine civile, dar era evident că făceau parte din armată. E timpul să nu mai stârniţi atâta zarvă. Aţi auzit?

– Noi stăteam aici de vorbă. Nu ne mai întrerupeţi! i-o întoarse Sampson. Aţi auzit?

– Ai băut cam mult, nu-i aşa? Te crezi acum un dur? îl întrebă bărbatul aflat în faţă.

Buzele lui Sampson schiţară un zâmbet leneş pe care i-l mai văzusem şi cu alte ocazii.

– Da, aşa mă cred. Şi el este la fel de dur ca şi mine.

Blondul cel musculos încercă să-l împingă pe Sampson de pe scaun. John nici nu se clinti. Unul dintre însoţitorii blondului se apropie de mine. Eu m-am ferit iute, iar el şi-a pierdut echilibrul şi a ratat lovitura. L-am izbit puternic în burtă şi respectivul a căzut în patru labe.

Brusc, toţi trei bărbaţii se năpustiră asupra noastră.

– Nenorocitul ăla de prieten al tău este un asasin! răcni blondul. A ucis nişte femei!

Sampson îi arse un pumn în bărbie, iar omul se încovoie

cu un genunchi îndoit pe podea. Însă din păcate, băieții aceia se tot ridicau după fiecare lovitură primită. Și li se mai alătură încă o namilă, raportul de forțe fiind acum de patru contra doi.

În local se auzi atunci un fluierat strident. M-am întors și m-am uitat spre ușă. Sosise poliția militară. Intraseră deja și doi ajutori de șerif de la poliția din Fayetteville. Aveau cu toții pregătite bastoanele de cauciuc. În acel moment, m-am întrebat cum de ajunseseră ei chiar atât de repede la fața locului.

Forțele de ordine intervenire și îi arestară pe toți cei implicați în bătaia din bar, inclusiv pe mine și pe Sampson. Polițiștii nu se arătară câtuși de puțin interesați să afle cine declanșase gâlceava. Cu capetele aplecate, am fost escortați afară, cu cătușe la mâini, spre o mașină de poliție, în care oamenii legii ne-au îmbrâncit de-a valma.

– Toate au un început, medită Sampson cu voce tare.

26

Numai de porcăria asta n-aveam noi nevoie – și cu-atât mai puțin acum. Am fost duși la închisoarea districtului Cumberland, într-un microbuz albastru cu zece locuri pe scaune. Se părea că la închisoarea din Fayetteville existau prea puține celule de detenție. Niciun moment nu am primit vreun semn de curtoazie profesională, din partea colegilor noștri de breaslă, pentru faptul că eram și noi niște detectivi

criminaliști din Washington, care întâmplător lucram în folosul sergentului Ellis Cooper.

În cazul în care îl veți căuta vreodată, să știți că serviciul de înregistrare de la închisoarea districtuală se află la subsol. A durat circa o jumătate de oră până ce poliția locală a întocmit actele, ne-a luat amprentele digitale și ne-a fotografiat din față și din profil. Ni s-a făcut un duș rece, după care am fost băgați fiecare în „cojița lui de dovlecel". Acesta era modul inteligent al gardienilor de a se referi la zeghea portocalie și la papucii pe care îi purtau deținuții.

Eu am întrebat ce se întâmplase cu cei patru soldați care ne atacaseră. Mi s-a răspuns că asta nu era treaba mea, dar că ei fuseseră duși în arestul de la Bragg.

Sampson și cu mine am fost repartizați într-o celulă-dormitor din sectorul delictelor contra liniștii publice, celulă care se afla tot la subsol. Aceasta ar fi trebuit să adăpostească doisprezece prizonieri, însă în acea seară în ea fuseseră îngrămădiți aproape douăzeci. Niciunul dintre deținuții de-acolo nu era alb și m-am întrebat dacă închisoarea districtuală mai avea și alte asemenea celule de detenție și dacă și acelea erau supuse aceleiași segregații.

Unii dintre bărbații de-acolo păreau să se cunoască între ei de pe vremea altor nopți pe care și le petrecuseră în același mod și în același loc. Era un grup destul de civilizat. Nimeni nu dorea să aibă de-a face cu Sampson, și nici măcar cu mine. De două ori pe oră, trecea câte un gardian să controleze dacă totul era în regulă. Cunoșteam această regulă de bază. Prizonierii erau de capul lor, în celelalte cincizeci și opt de minute ale fiecărei ore.

– O țigară? mă întrebă un ins din dreapta mea. Acesta se așezase direct pe pardoseală, cu spatele rezemat de un perete coșcovit din beton.

– Nu fumez, i-am răspuns eu.

– Tu eşti detectivul, nu-i aşa? mă întrebă el după alte câteva minute.

Am dat din cap şi m-am uitat cu mai multă atenţie la el. Nu credeam să-l mai fi întâlnit, însă ne aflam într-un oraş mic, iar noi cutreieraserăm toate locurile. Între timp, probabil că multă lume din Fayetteville aflase cine eram.

– Ciudate rahaturi se mai întâmplă de la o vreme, îmi zise bărbatul. El îşi scoase pachetul de Camel. Rânji. Extrase o ţigară. În armata de astăzi, omule. „Toţi ca unul." Ce tâmpenie mai e şi asta?

– Eşti şi tu în armată? l-am întrebat. Credeam că voi cei din armată sunteţi duşi în arestul de la Fort Bragg.

El îmi zâmbi.

– La Bragg nu există niciun fel de arest, omule. Şi să-ţi mai spun ceva. Eram tot aici, atunci când l-au adus şi pe sergentul Cooper. Parcă îşi ieşise din minţi în seara aia. I-au luat amprentele aici jos şi după aceea l-au dus sus. Ai fi jurat că era un ucigaş psihopat.

Eu mă mulţumeam doar să-l ascult. Încercam să-mi închipui cine era bărbatul acela şi de ce îmi vorbea mie despre Ellis Cooper.

– Vreau să-ţi spun ceva spre binele tău. Toţi cei de pe aici ştiu că el le-a omorât pe femeile acelea. Era cunoscut drept un ciudat.

Bărbatul scoase pe gură câteva rotocoale de fum, iar apoi se ridică şi se îndepărtă târşâindu-şi picioarele. Eu mă întrebam ce naiba se petrecea. Aranjase oare cineva bătaia din acel bar? Şi întreaga desfăşurare ulterioară a evenimentelor din acea seară? Cine să fi fost oare tipul care intrase în vorbă cu mine? Şi de ce îmi dăduse acel sfat „spre binele meu"?

La scurtă vreme după aceea a venit un gardian şi l-a luat de-acolo pe omul cu care vorbisem. În drum spre ieşire,

el a mai aruncat o privire în direcția mea. Apoi Sampson și cu mine am petrecut restul nopții în celula aceea de detenție atât de aglomerată și de urât mirositoare. Am dormit amândoi cu rândul.

De dimineață, am auzit cum cineva striga numele noastre.

– Cross. Sampson. Unul dintre gardieni deschisese ușa celulei de detenție, încercând să îndepărteze cu mâna duhoarea. Cross. Sampson. Sampson și cu mine ne-am ridicat înțepeniți de pe pardoseală.

– Aici suntem. Exact în locul în care ne-ați lăsat aseară, i-am răspuns eu.

Am fost conduși înapoi sus și am ajuns în holul din față, acolo unde am avut cea dintâi surpriză a acelei zile. În hol ne aștepta căpitanul Jacobs, de la DIC.

– Ați dormit bine? ne-a întrebat acesta.

– Totul nu a fost decât o înscenare, i-am răspuns eu. Bătaia, arestarea. Ai știut dinainte acest lucru?

– Acum puteți pleca, ne-a spus el. Asta ar trebui să faceți. Adunați-vă lucrușoarele și duceți-vă la voi acasă, domnilor detectivi. Vă irosiți timpul încercând să faceți servicii unui om mort.

27

Mă simțeam la fel de frustrat și în ziua în care am revenit la Washington. În biroul meu de-acasă, mă aștepta un e-mail. Mesajul venea de la cineva care își spunea

„Infanteristul". Totul în legătură cu acest mesaj era neliniştitor şi imposibil de înţeles pentru mine, în acel moment.

Mesajul era următorul:

Pentru detectivul Alex Cross,

Spre informare generală: Pentagonul ia în mod obişnuit măsuri de prevenire ale unora dintre cele peste o mie de decese anuale care au loc în „armată pe timp de pace". Aceste decese sunt din cauza unor tamponări auto, a unor sinucideri şi a unor omoruri. În fiecare dintre ultimii trei ani, cel puţin optzeci de soldaţi din armată au fost ucişi.

Iată nişte exemple care ar trebui să-ţi dea de gândit, domnule detectiv: Un pilot militar, pe nume Thomas Hoff, cantonat la Fort Drum, lângă Watertown, New York, a fost găsit vinovat pentru masacrarea unui cunoscut homosexual din respectiva bază militară. Bărbatul condamnat şi-a susţinut nevinovăţia până în momentul executării sale. În apărarea lui poate fi invocat faptul că Hoff nu a fost în realitate cantonat la Drum decât la trei luni după ce s-a comis acel asasinat. Cu toate astea, înainte de comiterea crimei, el îşi vizitase un prieten în baza de la Drum. Amprentele lui au fost găsite la locul comiterii asasinatului. Dosarul de serviciu al lui Hoff era impecabil înainte de condamnarea lui pentru crimă. Fusese un „soldat model", până la presupusul asasinat.

Ar mai fi şi un alt caz menit să te pună pe gânduri, domnule detectiv. Un frizer militar, poreclit de către prietenii săi „Bretoane", a fost condamnat pentru uciderea a trei prostituate, lângă Fort Campbell, în statul Kentucky. Nici acest Santo Marinacci nu avusese cazier înainte de a săvârşi respectivele omoruri. Nevasta lui însărcinată a depus mărturie cum că soţul ei ar fi fost acasă în permanenţă,

împreună cu ea, în noaptea în care au avut loc acele crime. Marinacci a fost condamnat din cauza amprentelor şi a testului ADN al unor fragmente descoperite la locul faptei, şi pentru că arma crimei, un pumnal de luptă, a fost găsită în garajul său. Marinacci a jurat că acel cuţit i-a fost pus de către cineva acolo. „Pentru numele lui Dumnezeu, nu este decât un biet frizer!", a strigat soţia lui, în timpul inevitabilei execuţii a bărbatului ei. Santo Marinacci a susţinut până în momentul morţii faptul că este nevinovat şi că a căzut doar victimă a unei îngrozitoare înscenări.

Infanteristul

Am citit încă o dată acel e-mail al Infanteristului, după care l-am sunat pe Sampson acasă. I-am citit şi lui mesajul pe care îl primisem. Nici el nu ştia ce era de făcut. Îmi spuse că o să-l contacteze pe Ellis Cooper de îndată ce avea să încheie convorbirea cu mine. Amândoi ne întrebam dacă nu cumva Ellis Cooper se afla în spatele straniului mesaj.

Pentru întreg restul zilei totuşi n-am mai putut să-mi scot din minte tulburătorul mesaj. Îmi fuseseră transmise nişte informaţii pe care cineva le considerase importante pentru mine. Nu fuseseră formulate niciun fel de concluzii. Infanteristul lăsase acest lucru în seama mea. Ce aştepta de la mine să deduc din crimele de la Fort Drum şi Fort Campbell? Posibila înscenare?

În seara aceea, am decis să iau o pauză de câteva ore. Am urmărit echipa de baschet a lui Damon, susţinând o partidă de ligă la St. Anthony's. Damon a marcat şaisprezece puncte şi s-a dovedit un aruncător de la distanţă la fel de bun ca destui băieţi de liceu. Cred că el era conştient de asta, însă voia să audă şi părerea mea în legătură cu felul în care jucase.

– Ai făcut astăzi un meci cu-adevărat bun, Damon, l-am lăudat eu. Ai înscris puncte însă n-ai uitat nici de ceilalţi

coechipieri. L-ai anihilat, Damon, pe adversarul cu numărul unsprezece.

Damon rânji satisfăcut. Îi dădusem exact răspunsul pe care îl aştepta.

– Da, acela înscrie cele mai multe puncte în ligă. Dar nu şi în seara asta.

După ce am stat de vorbă, Damon a şters-o împreună cu câțiva coechipieri de-ai săi – Ramon, Ervin, Kenyon. Acest lucru constituia o noutate pentru mine, dar ştiam că era bine să mă obişnuiesc cu gândul.

După ce am revenit acasă, n-am putut să nu mă gândesc la Ellis Cooper şi la acel e-mail referitor la alte crime ale unor militari. După spusele lui Sampson, Cooper se jura că n-avea nimic de-a face cu acel mesaj primit de mine. Atunci cine să mi-l fi trimis? Cineva de la Fort Bragg? Vreun alt prieten de-al lui Cooper?

Nici în pat, în acea noapte, tot nu-mi puteam reprima gândurile în legătură cu blestematul acela de mesaj.

S-ar putea să fi fost executați niște oameni nevinovați.

Sergentul Cooper nu era primul.

Se mai întâmplase şi înainte aşa ceva.

Şi cine naiba putea să fie Infanteristul?

28

Era imperios necesar să mă întâlnesc cu cineva de la Curtea Militară de Apel pentru Omucideri, iar FBI-ul m-a ajutat să obțin o întrevedere cu persoana potrivită.

Curtea şi birourile sale administrative erau amplasate

într-o clădire comercială cu aspect neutru, din Arlington. În interior acestea semănau cu un oficiu juridic bine organizat. În afară de faptul că cei mai mulți dintre angajații de ambele sexe purtau uniforme militare, nu existau alte semne că instituția ar fi aparținut armatei.

Sampson şi cu mine intraserăm acolo pentru a ne întâlni cu doamna general-locotenent Shelly Borislow. Am fost conduşi până în biroul ei de către un aghiotant. Drumul până acolo a durat destul de mult, deoarece am străbătut o mulțime de coridoare lungi, ceea ce constituia ceva tipic pentru clădirile guvernamentale din întreg Washington-ul.

Când în cele din urmă am ajuns, doamna general Borislow ne aştepta. Ea stătea în picioare, dreaptă ca o baghetă, vădind o foarte bună condiție fizică. Era o femeie frumoasă, care se apropia, probabil, de vârsta de cincizeci de ani.

– Vă mulțumim că ne-ați primit, începu Sampson şi dădu mâna cu doamna general Borislow. Aveam impresia că el voia să dirijeze întâlnirea, poate pentru că avea o mai mare experiență decât mine în domeniul armatei, dar poate şi pentru că timpul pe care îl mai avea de trăit Ellis Cooper era pe punctul de a expira.

– Aseară am citit stenogramele procesului, spuse doamna general Borislow, pe când ne aşezam cu toții în jurul unei măsuțe de cafea, acoperite cu sticlă. Am mai studiat şi însemnările DIC, primite de la căpitanul Jacobs. Am aruncat o privire şi asupra referințelor profesionale ale sergentului Cooper. În clipa de față, am destul de puțin timp la dispoziție. Spuneți-mi cu ce vă pot ajuta, domnilor.

Eram mulțumit de modul în care doamna general abordase întâlnirea.

– Aş vrea să vă pun câteva întrebări, dacă-mi permiteţi, doamnă general, îi spuse Sampson. El se aplecase în faţă, sprijinindu-şi coatele pe coapse. Ochii lui o cercetau cu atenţie, iar doamna general Borislow îi susţinea privirea.

– Îţi dau voie să mă întrebi orice doreşti. Până la următoarea mea întâlnire, fixată pentru ora zece, sunt liberă. Prin urmare, avem circa douăzeci de minute disponibile pentru a sta de vorbă, însă în cazul în care ai nevoie de şi mai mult timp, s-ar putea să ţi-l acord. În această chestiune, armata nu are nimic de ascuns. Te pot asigura măcar de acest lucru.

Sampson continua s-o privească în ochi pe doamna general Borislow.

– Doamnă general, detectivul Cross şi cu mine ne-am ocupat de sute de cazuri de omucidere. Anumite lucruri referitoare la acesta ne-au pus foarte tare pe gânduri.

– Ce fel de lucruri?

Sampson şovăi o clipă, după care continuă:

– Înainte de a vă răspunde la întrebare aş vrea să ştiu dacă ceva în legătură cu acest proces sau cu această anchetă v-a pus cumva şi pe dumneavoastră pe gânduri.

Doamna general Borislow nici nu clipi.

– Sinceră să fiu, câteva lucruri m-au cam pus şi pe mine pe gânduri în legătură cu acest caz. Presupun că ar putea fi considerat surprinzător faptul că sergentul Cooper a mai păstrat arma crimei. Aceasta era însă o amintire preţioasă de pe vremea războiului din Vietnam. Şi un suvenir al crimelor în sine.

– Să înţeleg că aţi reţinut şi faptul că în apartamentul sergentului Cooper s-a intrat prin efracţie, cu o zi sau două înainte de comiterea crimelor? Noi am văzut semnele acelei

spargeri, ca şi Cooper, de altfel. Cuţitul îi putea fi luat cu acea ocazie.

Borislow dădu din cap.

– Desigur că este posibil să se fi întâmplat aşa, domnule detectiv. Însă este la fel de posibil ca sergentul să-şi fi înscenat singur acea spargere a locuinţei. Aceasta a fost, de altfel, şi concluzia DIC.

– Un băiat dintr-o casă vecină a văzut trei bărbaţi în curtea Tanyei Jackson, cam pe la ora când s-au comis crimele.

– Băiatul s-ar putea într-adevăr să fi văzut trei bărbaţi în acea curte. Ai dreptate. Însă n-ar fi exclus ca el să fi zărit doar nişte umbre ale copacilor. Seara aceea a fost întunecată şi vântoasă. Băiatul are zece ani. El le-a dat poliţiştilor declaraţii contradictorii despre seara respectivă. Aşa după cum ţi-am mai spus, domnule detectiv, am studiat temeinic cazul.

– La locul faptei s-a găsit şi sânge care nu era nici al femeilor ucise şi nici al sergentului Cooper.

Atitudinea doamnei general Borislow nu se schimbă.

– Judecătorul cauzei nu a permis luarea în considerare a acestui fapt. Dacă aş fi fost eu judecătorul din acel proces, cred că n-aş fi avut nimic împotrivă ca juraţii să audă şi despre asta. N-o să ştim niciodată dacă acest amănunt ar fi influenţat verdictul.

– Dosarul militar de dinainte de crime al sergentului Cooper era aproape perfect, continuă Sampson.

– Da, avea referinţe excepţionale. Este unul dintre lucrurile care fac din acest caz o atât de mare tragedie.

Sampson oftă. Simţea că totul era zadarnic. Şi eu aveam aceeaşi senzaţie.

– Doamnă general, îngăduiţi-mi încă o întrebare şi apoi

vom pleca. Nici măcar nu vom profita de întregul interval de timp pe care ni l-ați acordat.

Chipul lui Borislow continua să fie impenetrabil.

– Vă ascult.

– Mă nedumerește faptul că armata n-a făcut nici cel mai mic efort de a-i lua apărarea sergentului Cooper. Nici înainte de proces și nici pe parcursul acestuia. Este evident faptul că nici în clipa de față armata nu are de gând să încerce să-l ajute. De ce se întâmplă așa?

Doamna general Borislow dădu din cap auzind întrebarea și înainte de a răspunde își țuguie buzele.

– Domnule detectiv Sampson, apreciem faptul că Ellis Cooper este prietenul dumitale și că i-ai rămas loial. De fapt, chiar admirăm acest lucru. Însă la întrebarea pe care mi-ai pus-o este extrem de ușor de răspuns. Întreaga armată este convinsă de faptul că sergentul Cooper se face vinovat de comiterea cu sânge rece a trei asasinate înfiorătoare. Nu avem de gând să-l ajutăm pe un ucigaș să scape nepedepsit. Trebuie să menționez faptul că și eu sunt absolut convinsă că sergentul Cooper este un asasin. Nu voi susține niciun apel. Îmi pare rău, dar nu vă pot da vești mai bune.

După întrevedere, Sampson și cu mine am fost din nou escortați înapoi, prin labirintul de holuri, de către același aghiotant al doamnei general Borislow. Am rămas cu toții tăcuți, pe întreg parcursul drumului până în holul principal de la intrare.

După ce am ieșit din clădire, Sampson s-a întors către mine și m-a întrebat:

– Ce părere ai?

– Cred că armata ascunde ceva, i-am răspuns eu. Și n-avem prea mult timp la dispoziție, pentru a descoperi ce anume.

29

În dimineața următoare, Thomas Starkey înțelese cât de mult evoluaseră lucrurile în ceea ce îl privea. Incidentul edificator a avut loc la mai puțin de trei kilometri depărtare de casa lui din Carolina de Nord.

Se oprise la mallul din apropiere, pentru a cumpăra câte un exemplar din *USA Today* și din *Rocky Mount Telegram*, precum și niște cornuri cu stafide și cu scorțișoară, de la magazinul de delicatese New York-style. În acea dimineață, ploua tare și el se adăpostise cu ziarele și cu cornurile calde sub streașina de la mall, așteptând să se mai potolească potopul.

Când în sfârșit ploaia se domoli, Starkey se porni să țopăie printre băltoacele mai adânci, alergând prin parcare către jeep-ul său. În timp ce făcea asta, bărbatul zări o pereche de tineri croindu-și drum prin noroiul și bălțile din parcare, venind aproximativ în direcția lui. Cei doi tocmai coborâseră dintr-o veche camionetă albastră, căreia îi uitaseră farurile aprinse.

– Bună ziua, scuzați-mă. Ați uitat luminile aprinse la camionetă, le strigă Starkey, în timp ce perechea se apropiase, înaintând către el din față. Femeia se întoarse ca să se uite spre camionetă. Bărbatul nu luă în seamă vorbele lui.

În schimb, respectivul începu să turuie și era evident faptul că avea un grav defect de vorbire:

– Tem d-a San Cros ti medem ple La'nce. M-utat po'felu ne taloni me...

Femeia interveni brusc și îi luă vorba din gură.

– Iertaţi-mă, domnule, îmi pare îngrozitor de rău că suntem siliţi să te sâcâim. Suntem de la Sandy Cross şi mergem înspre Lawrence, îi spuse ea lui Starkey. Mi-e jenă să-ţi spun, dar fratele meu şi-a uitat portofelul în ceilalţi pantaloni. Nu avem bani nici măcar pentru benzină, ca să putem ajunge înapoi acasă.

– No poţ jută? îl întrebă şi bărbatul care bolborosea, scuipând în acelaşi timp.

Starkey înţelese imediat întreaga stratagemă. Ei lăsaseră intenţionat aprinse farurile afurisitei de camionete, astfel încât el să fie acela care să deschidă vorba către cei doi, şi nu invers. Iar defectul de vorbire al bărbatului era fals, ceea ce puse pentru Starkey capac la toate. Fiul său, Hank, era autist. Iar acum, stârpiturile astea două mimau un handicap inexistent, recurgând la prăpădita aia de găinărie ieftină a lor pentru a-l fraieri şi a pune mâna pe câţiva nenorociţi de gologani de la el.

În mod fulgerător, Starkey îşi scoase cu un gest automat pistolul. Nici măcar nu ştia ce avea să se întâmple în momentele următoare. Tot ce ştia era faptul că se simţea îngrozitor de iritat. Iisuse! Cât de tare se înfierbântase!

– În genunchi amândoi, nemernicilor! zbieră el la perechea de mărunţi escroci şi îl împunse pe bărbat cu ţeava armei în surogatul de falcă nerasă care nu avea nimic comun cu faţa unui om. Dacă nu-mi ceri de urgenţă iertare, şi ar fi bine pentru sănătatea ta, dacă de data asta ai vorbi normal, o să-ţi împrăştii imediat creierii prin toată mizeria asta de parcare.

Apoi îl izbi cu butoiaşul pistolului drept în frunte pe bărbatul îngenuncheat.

– Doamne-Dumnezeule, îmi pare rău! Ne pare amândurora rău! strigă înspăimântat acesta. Nu voiam decât să facem rost de câţiva dolari. Nu trage! Te implor să nu ne împuşti. Suntem nişte buni creştini.

– Rămâneți dracului îngenuncheați aici, le zise Starkey. Să nu vă mișcați din locul ăsta, iar apoi nu mai vreau să vă zăresc moacele niciodată prin împrejurimi. Niciodată! M-ați înțeles?

Pe urmă, el își puse la loc în haină pistolul și tropăi în continuare spre mașina lui. Ajunse la jeep și îi mulțumi lui Dumnezeu pentru faptul că fetița lui adolescentă ascultase în tot timpul ăsta muzică rock stereo cu sonorul dat la maximum și nu urmărise ceea ce se petrecuse în parcare. Melanie era ca de-obicei pierdută în micul ei univers propriu.

– Hai să spălăm repede putina spre casă, îi spuse Starkey, în timp ce se urca la volanul jeep-ului. Și te-aș ruga să oprești nenorocita aia de muzică, Mel.

În clipa aceea, fiica lui își ridică privirea și îi zări pe cei doi tineri îngenuncheați în parcare.

– Ce i-o fi apucat pe ăia doi de colo? își întrebă ea tatăl. După cum văd, au îngenunchiat în plină ploaie.

Starkey schiță un zâmbet.

– Presupun că au scăpat ca prin urechile acului dintr-o mare belea, iar acum îi mulțumesc bunului Dumnezeu pentru acest lucru, îi răspunse el.

30

Într-o zi friguroasă de pe la începutul lunii octombrie, Sampson și cu mine am străbătut din nou distanța de șase ore de mers cu mașina până la Închisoarea Centrală din Raleigh. Am vorbit foarte puțin pe parcursul călătoriei. Lui Ellis Cooper îi sunase ceasul.

Cu două zile în urmă, Departamentul de Pedepse al statului Carolina de Nord îi comunicase lui Cooper în mod oficial data la care urma să fie executat. Apoi el fusese transferat în sectorul supravegherii execuțiilor. Totul se desfășura după tipic, într-o rânduială cutremurătoare.

Sampson și cu mine primiserăm aprobarea Diviziei Închisorilor de a-l vizita pe sergentul Cooper. Când am sosit noi la Închisoarea Centrală, în zona parcării se aflau circa doisprezece protestatari, în majoritate femei, care intonau cântece folk de prin anii 1960 sau chiar mai vechi. Trei sau patru inși țineau în mâini pancarte care condamnau pedeapsa capitală.

Ne-am grăbit să intrăm în clădirea închisorii, constatând că și acolo se mai auzeau tristele cântece de-afară, în ciuda zidurilor groase din piatră și ciment.

Sectorul supravegherii execuțiilor de la Închisoarea Centrală cuprindea patru celule aliniate una lângă alta și care comunicau cu o încăpere de zi cu televizor și duș. În acel moment, Ellis Cooper era unicul prizonier aflat în respectivul sector. Câte doi ofițeri de la departamentul de aplicare a pedepselor stăteau în permanență în fața celulei sale. La sosirea noastră, cei doi ne întâmpinaseră cu respect și amabilitate.

Când ne-am făcut noi apariția, Ellis Cooper și-a ridicat privirea și a lăsat impresia că se bucură să ne vadă. El surâse în direcția noastră și ridică o mână în semn de salut.

– Bună, Ellis, îi zise Sampson cu o voce scăzută, în timp ce ne trăgeam niște scaune lângă celula lui. Uite că ne-am întors. Cu mâna goală, dar tot ne-am întors.

Cooper se așează și el pe un mic taburet aflat de cealaltă parte a gratiilor. Picioarele taburetului erau fixate cu șuruburi

în pardoseală. Celula lui era imaculată şi minimal dotată cu un pat, cu o chiuvetă, o toaletă şi o masă de scris prinsă de perete. Imaginea era deprimantă.

– John, Alex, vă mulţumesc că aţi venit. Şi vă sunt recunoscător pentru tot ce aţi făcut pentru mine.

– Am încercat să facem, îl corectă Sampson. Am încercat şi am dat greş. Am eşuat în tot ce am întreprins.

Cooper scutură din cap.

– De data asta, norocul ne-a ocolit. Cărţile au fost împărţite în mod dezavantajos pentru noi. Voi n-aveţi nicio vină. Nimeni nu este vinovat, murmură el. În orice caz, îmi face bine să vă văd aici. M-am rugat să veniţi. Da, mă rog şi acum.

Sampson şi cu mine ştiam că în justiţie se făceau încă mari eforturi în încercarea de a se opri execuţia, însă nu prea avea rost să deschidem acest subiect. Doar dacă Ellis Cooper ar fi abordat respectiva temă, dar el nu făcu niciun comentariu. Omul mi se părea bizar de împăcat cu soarta şi mai relaxat decât îl văzusem vreodată. Părul lui sur era tuns scurt, iar îmbrăcămintea lui de închisoare era impecabilă şi părea proaspăt călcată.

El ne zâmbi din nou.

– Aici mă simt ca într-un hotel drăguţ. Un hotel de lux. Patru stele, cinci diamante, orice însemn care atestă confortul. Aceşti doi domni au o mare grijă de mine. Mă tratează cum nu se poate mai bine, în condiţiile date. Ei mă cred vinovat pentru cele trei crime, şi cu toate astea se poartă frumos. Apoi Cooper se aplecă spre gratiile de oţel, apropiindu-se cât putea de mult de Sampson şi spunându-i: John, ţin extrem de mult să ştii asta. Sunt absolut convins că ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă pentru mine şi sper că nici tu n-ai vreo îndoială

în această privință. Însă așa cum am mai spus, piedicile au fost cu mult prea mari. Nu știu cine mi-a dorit moartea, dar cu siguranță cineva m-a vrut mort. Pe urmă, el se uită drept în ochii lui Sampson și adăugă: John, nu am niciun motiv să te mint. În niciun caz acum și aici, în așteptarea executării mele. Nu eu le-am omorât pe femeile acelea.

31

Cu douăzeci și patru de ore în urmă, Sampson și cu mine ne dăduserăm sub semnătură acordul de a fi percheziționați, înainte de a intra în sala de execuție. Acum, la ora unu dimineața, șaisprezece bărbați și trei femei au intrat în mica încăpere a închisorii, de unde putea fi urmărită execuția. Unul dintre bărbați era generalul Stephen Bowen, de la Bragg. Acesta își ținuse promisiunea de a se afla aici. Era unicul reprezentant al Armatei Statelor Unite prezent la execuție.

La douzeci de minute după ora unu dimineața, au fost deschise cortinele negre către camera de execuție. Eu nu voiam să mă aflu acolo; nu simțeam nevoia să mai văd încă o execuție ca să știu ce părere aveam despre aceste lucruri. La ordinul directorului închisorii, călăul însărcinat să-i administreze condamnatului injecția letală se apropie de Cooper. L-am simțit pe Sampson ținându-și răsuflarea alături de mine. Nici nu-mi puteam imagina cum se simțea acesta văzându-și prietenul murind astfel.

Apropierea tehnicianului păru să-l facă pe Ellis Cooper să tresară. El îşi întoarse capul şi privi pentru prima dată în încăperea în care se aflau cei care urmăreau execuţia. Directorul închisorii îl întrebă dacă dorea cumva să mai spună ceva.

Ochii lui Cooper ne descoperiră în sală şi privirile ni se întâlniră. Acel contact vizual era extrem de puternic, ca şi când omul s-ar fi aflat pe punctul de a ne pierde, prăbuşindu-se în cel mai adânc abis.

Apoi Ellis Cooper începu să vorbească.

La început vocea lui părea firavă, dar după aceea crescu în intensitate:

– Nu le-am omorât eu pe Tanya Jackson, Barbara Green sau Maureen Bruno. Înainte de administrarea injecţiei finale, aş fi recunoscut dacă aş fi făcut-o, ca acel bărbat adevărat care am fost antrenat să fiu. Nu le-am ucis eu pe acele trei femei, în apropiere de Fort Bragg. Le-a ucis altcineva. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toţi. Vă mulţumesc, John şi Alex. Şi iert Armata Statelor Unite, care mi-a fost ca un părinte.

Ellis Cooper îşi ţinea cu mândrie capul sus, ca un soldat la paradă.

Călăul făcu un pas înainte. El îi injectă lui Cooper o doză de Pavulon, substanţă care este un relaxant total al muşchilor şi care urma să oprească respiraţia condamnatului.

În foarte scurt timp, inima, plămânii şi creierul lui Ellis Cooper încetară să mai funcţioneze.

La ora 1:31 A.M., directorul Închisorii Centrale îl declară pe sergentul Cooper decedat.

După ce se terminase totul, Sampson se întoarse în direcţia mea şi îmi spuse:

– Tocmai am asistat la un asasinat. Cineva l-a ucis pe Ellis Cooper şi va scăpa nepedepsit.

PARTEA A DOUA

JAMILLA

32

M-am dus din timp pentru a întâmpina cursa aeriană care sosea la Poarta 74 a Aeroportului Național Reagan, iar odată ajuns la aeroport, nu știam ce să fac ca să mă mai potolesc. Eram îngrozitor de emoționat, plin de speranța așteptării. Jamilla Hughes venea în vizită la mine.

La ora patru în acea după-amiază de vineri, aeroportul era aglomerat. O mulțime de oameni de afaceri, obosiți și morocănoși, ședeau sfârșindu-și săptămâna de lucru în fața calculatorului, ori se relaxau deja la bar sau citind reviste și romane la modă, scrise de autori de talia lui Jonathan Franzen, Nora Roberts, ori Stephen King. M-am așezat și eu puțin, după care m-am ridicat din nou în picioare. În cele din urmă, m-am apropiat de ferestrele imense prin care se vedea întreaga panoramă și am urmărit cum un uriaș avion cu reacție al companiei American se apropia încet de terminal. *Ei, acum e-acum. Sunt eu oare pregătit? Dar ea?*

Jamilla se afla în cel de-al doilea val de pasageri care coborau din avion. Purta niște jeanși, un tricou mov și o scurtă sport din piele neagră, pe care mi-o aminteam din timpul urmăririlor la care participaserăm împreună în New Orleans. Ne împrieteniserăm repede, cu ocazia unui straniu caz de omucidere, înregistrat în orașul ei de reședință, San Francisco, care ne purtase apoi către sud, inclusiv în New Orleans, sfârșindu-se din nou pe Coasta de Vest.

Încă de atunci conveniserăm să ne mai întâlnim, iar acum ajunsesem în sfârşit s-o şi facem. Era un gest de foarte mare bravură din partea amândurora, iar eu speram să nu fie şi prostesc. Nu credeam să fie aşa şi mă aşteptam ca şi Jam să gândească la fel în această privinţă.

Iisuse, mă simţeam atât de încordat, în timp ce ea se apropia de mine. Şi totuşi, ea arăta formidabil. Mă învăluia într-un frumos zâmbet larg. De ce eram eu oare atât de îngrijorat?

– Unde sunt norii cei albi şi denşi care în mod normal ar fi trebuit să ascundă vederii oraşul, în timp ce avionul meu se apropia de acesta? Dumnezeule mare! Am putut să văd totul – Casa Albă, Memorialul Lincoln, Potomacul, îmi spuse Jamilla surâzând.

M-am aplecat spre ea şi am sărutat-o.

– Nu toate oraşele se pot lăuda că au munţi de ceaţă, ca San Francisco. Ar trebui să călătoreşti şi tu mai mult. Cum a fost zborul?

– Jalnic. Jamilla surâse iar. Nu-mi prea plac zborurile lungi, dar mă bucur că mă aflu acum aici. Eşti la fel de neliniştit ca şi mine. Dar noi n-am avut nicio reţinere să vorbim, atunci când stăteam împreună la pândă. N-o să avem nici acum vreo problemă. O să fie totul cât se poate de bine. Linişteşte-te şi tu, ca să mă pot linişti şi eu. Bine?

Femeia mă cuprinse în braţe şi mă strânse la pieptul ei, după care mă sărută uşor pe gură.

– Aşa e mult mai bine, îmi zise ea şi plescăi apoi din buze. Ai un gust foarte bun.

– Probabil că îţi place menta.

– Nu menta, ci tu îmi placi.

Ne-am simţit cu mult mai puţin stingheriţi în timpul

drumului prin Washington, în bătrânul meu Porsche. Am vorbit despre tot ce se mai întâmplase de când ne văzuserăm data trecută. La început, am discutat despre serviciu, apoi despre problema terorismului, despre familiile noastre şi, ca de obicei, după ce ne porniserăm, niciunuia dintre noi doi nu-i mai tăcea gura – lucru care mie îmi plăcea foarte mult.

Dar de-abia oprisem automobilul lângă casă, că m-am şi simţit din nou tensionat.

– Eşti pregătită pentru asta? am întrebat-o înainte de a coborî din maşină.

Jamilla îşi dădu ochii peste cap.

– Alex, la Oakland, eu am patru surori şi trei fraţi. Tu eşti pregătit pentru aşa ceva?

– Să-i aduci şi pe ei aici, i-am spus pe când înşfăcam valiza de piele în care se aflau lucrurile Jamillei şi care mi se părea atât de grea de parcă ar fi avut înăuntru şi o bilă de bowling. În timp ce mă apropiam de casă, îmi ţineam răsuflarea, însă eram extrem de bucuros că ea se afla acum aici. Nu mai fusesem de multă vreme atât de surescitat. Mi-a fost tare dor de tine, i-am şoptit eu.

– Şi mie mi-a fost tare dor de tine, m-a asigurat Jam.

33

În mod evident, Nana se gândise îndelung la cina cea mai potrivită de întâmpinare a musafirei noastre. Jamilla s-a oferit s-o ajute, dar bineînţeles că Nana nu a fost de acord să

o lase să mişte nici măcar un degeţel. Totuşi, Jam s-a dus după Nana în bucătărie.

Noi ceilalţi le-am urmat pe amândouă, ca să vedem ce avea să se mai întâmple în continuare. Erau două pietre tari. Urma să se işte o adevărată dramă.

– Bine, atunci fie, foarte bine, se tângui Nana, însă eu îmi dădeam seama de faptul că ea era mulţumită să aibă companie. Acest lucru îi permitea să-şi laude marfa, să ne pună pe toţi la treabă şi s-o testeze în voie pe Jamilla. În timp ce lucra, ea chiar a început să fredoneze melodia „Cântaţi cu toţii". Jamilla i-a urmat exemplul. Apoi Nana îi puse Jamillei mai multe întrebări esenţiale una după alta: Ţi-ar plăcea să mănânci nişte cotlete de porc în sos de mere, cu musaca de dovlecei şi cartofi cu smântână pe deasupra? Şi sper că nu faci alergie de la nişte turte de porumb, nu-i aşa? Sau de la o plăcintă cu piersici proaspete şi cu îngheţată?

– Mă dau în vânt după cotletele de porc, după cartofi şi după plăcinta cu piersici, îi răspunse Jamilla, în timp ce se uita la mâncăruri. Nu mă deranjează nici musacaua de dovlecei. Cât despre turtele de porumb frecate cu unt şi zahăr, şi eu obişnuiesc să fac aşa ceva acasă la mine, după o reţetă din Sacramento, pe care o ştiu de la bunica mea. Preparate astfel, ele se păstrează extrem de proaspete. Câteodată mai pun înăuntru şi bucăţele de şoric de porc.

– Hmm, făcu Nana. Nu e rău, fetiţo. Va trebui să încerc şi eu.

– Doar să nu devină prea sfărâmicioase, se hotărî Jannie să-şi arate şi ea priceperea.

– Trebuie să-ţi păstrezi întotdeauna mintea deschisă la orice lucru nou, îi zise Nana, fluturându-i prin faţă un deget noduros şi rozaliu. Aşa să faci mereu, dacă vrei să creşti mare şi să nu rămâi pentru toată viaţa ta o fiinţă minusculă.

– Eu doar le luam apărarea turtelor tale de porumb, Nana, îi răspunse Jannie.

Nana îi făcu în glumă cu ochiul.

– Pot să-mi port şi singură de grijă.

Cina a fost servită în sufragerie, în acordurile muzicii lui Usher, Yolanda Adams şi Etta James. Deocamdată, totul mergea foarte bine. În perfectă concordanţă cu sfatul medicului.

– Noi mâncăm aşa în fiecare seară, se trezi Damon vorbind. Câteodată luăm chiar şi micul dejun tot aici, în sufrageria propriu-zisă, continuă el să-i spună Jamillei. Îmi dădeam seama de faptul că aceasta deja îi cam căzuse lui cu tronc. Presupun că ar fi fost şi greu să se întâmple altfel.

– Bineînţeles că da, de pildă, atunci când mai trece pe-aici preşedintele, ca să bea şi el un ceai, replică Jamilla şi clipi şmechereşte, mai întâi către Damon, apoi şi către Jannie.

– El vine adeseori la noi, încuviinţă Damon, dând din cap. De unde ştii asta? Ţi-a spus tata?

– Cred că am văzut la ştiri la CNN. Ştii că pe Coasta de Vest prindem canalul acesta. Ne uităm la el la televizor chiar şi atunci când facem baie.

Cina şi sporovăiala au mers bine – sau cel puţin mie aşa mi s-a părut. S-a râs în permanenţă şi atmosfera a fost mai toată vremea relaxată. Micuţul Alex a stat cocoţat pe scaunelul lui înalt, zâmbind mereu. La un moment dat, Jamilla l-a ridicat pe Damon de la locul lui şi cei doi au schiţat câţiva paşi de dans pe melodia Arethei „Cine sâcâie pe cine?“ care se auzea de pe un CD.

La sfârşit, Nana s-a ridicat de la masă şi a rostit sentenţios:

– Jamilla, îţi interzic cu desăvârşire să ajuţi la spălarea vaselor. Alex de-abia aşteaptă să facă el singur acest lucru. Misiunea asta îi este rezervată lui.

– Atunci, să mergem, le spuse Jamilla lui Jannie şi lui Damon. Să ieşim pe veranda din faţă şi să facem schimb de bârfe despre tăticul vostru. Şi despre Nana voastră. Voi aveţi întrebările voastre – am şi eu întrebările mele. Hai să pălăvrăgim. Şi tu la fel, bărbăţelule, îi zise ea şi lui Alex Jr. Tu eşti scutit de munca de la bucătărie.

Eu am urmat-o pe Nana în bucătărie, cu mâinile şi braţele pline cu aproximativ jumătate din vesela şi tacâmurile de la masă.

– E simpatică, îmi zise Nana încă înainte de a fi ajuns acolo. Cu siguranţă este plină de viaţă. Apoi ea începu să chicotească la fel ca acei corbi nesuferiţi din desenele animate de demult.

– Ce ţi se pare chiar atât de nostim, bătrânico? am întrebat-o eu. Mai mult ca sigur clocești tu ceva acolo, nu-i aşa?

– Bineînţeles. Şi-n definitiv, de ce n-aş face-o? Mori de curiozitate să afli ce gândesc. Ei bine, o să ai o mare surpriză! Ea este o adevărată comoară. Ce-i al tău e-al tău, trebuie să-ţi recunosc acest merit, Alex – îţi alegi doar prietene drăguţe. Iar de data asta, te-ai întrecut pe tine însuţi.

– Să nu cumva să începi acum să mă tot pisezi la cap, am avertizat-o eu, în timp ce puneam farfuriile murdare în chiuvetă şi deschideam robinetul de la apa caldă.

– De ce aş face aşa ceva? Am ajuns să ştiu la ce mă pot aştepta de la tine. Apoi, Nana începu din nou să râdă. Se părea că îi revenise tonusul. Doctorul îi spusese că este perfect sănătoasă sau cel puţin aşa pretindea ea.

Am revenit în sufragerie ca să iau şi celelalte farfurii, dar n-am putut să nu arunc o privire şi pe fereastra ce dădea spre partea din faţă a casei, ca să văd ce făceau Jamilla şi copiii.

Aceştia se aflau pe stradă şi se jucau cu mingea de fotbal a lui Damon. Toţi trei râdeau. Am mai remarcat şi faptul că Jamilla avea forţă în braţe şi ştia să arunce foarte bine mingea.

Fără îndoială că era obişnuită să se joace cu băieţii.

34

Jamilla ocupase dormitorul aflat chiar lângă capătul de sus al scărilor, cel pe care îl păstrăm numai pentru oaspeţi deosebiţi – preşedinţi de state, regine, prim-miniştri şi alţii de acelaşi calibru.

Copiii erau convinşi de faptul că procedam astfel doar pentru a salva aparenţele, şi tocmai aşa am fi şi făcut la o adică, însă adevărul era că Jam şi cu mine nu întreţinuserăm niciodată relaţii intime şi că până la reîntâlnirea noastră de la aeroport nici măcar nu ne sărutasem vreodată.

Jamilla venise acum să descopere dacă n-ar fi fost cazul ca lucrurile să mai avanseze între noi doi.

În timp ce terminam de spălat vasele, ea a intrat în bucătărie pe uşa din spate. Copiii rămăseseră încă afară, să se joace, în timp ce Nana aranja pe la etaj, Dumnezeu mai ştie ce anume.

Probabil, camera de oaspeţi sau poate baia de pe hol. Ori încăperea pentru lenjerie?

– Nu mai rezist, i-am spus eu în cele din urmă Jamillei.

– De ce? mă întrebă ea. Ce ţi s-a întâmplat?

– Chiar vrei într-adevăr să ştii?

– Bineînţeles că vreau. Doar suntem prieteni, nu-i aşa?

Nu i-am răspuns, dar am cuprins-o pe după umeri şi am sărutat-o apăsat pe gură. Apoi am continuat s-o sărut, fiind în acelaşi timp atent să nu ne surprindă copiii.

Şi nici Nana, fireşte.

Şi nici Rosie, pisica noastră, care este o mare gură-spartă.

Jamilla începu să râdă.

– Ei cred cu toţii că noi facem mult mai mult decât atât, bunica ta, copiii, şi chiar şi pisica asta curioasă.

– A crede e una, iar a şti precis este cu totul altceva, i-am replicat eu.

– Îmi place foarte mult familia ta, mă asigură Jamilla uitându-se drept în ochii mei. Până şi pisica asta îmi place. Bună ziua, Rosie. O să ne pârăşti că ne-am sărutat?

– Şi mie îmi place de tine, i-am spus eu, în timp ce o ţineam în braţe.

– Mult? mă întrebă ea, desprinzându-se din îmbrăţişarea mea. Ar fi cazul să mă placi mult de tot, după ce am venit până aici, tocmai de la San Francisco. Şi dac-ai şti cât de tare detest călătoriile cu avionul!

– Poate că îmi placi mult de tot. Dar tu nu exagerezi cu manifestarea efuziunilor sentimentale la adresa mea. Nu-mi răspunzi în aceeaşi măsură.

Ea mă îmbrăţişă din nou şi mă sărută cu şi mai multă pasiune. Jamilla se lipi mai strâns de mine şi apoi îşi strecură limba printre buzele mele. Îmi plăcea asta – nespus de mult.

Mă pregăteam să o imit, lucru care probabil că nu era o idee chiar atât de bună acolo, în bucătărie.

– Închiriați-vă o cameră! se auzi o voce în spatele nostru.

Nana intrase, dar râdea.

– Aşteptaţi până-i chem şi pe copii. N-aş vrea să scape scena asta, zise ea. Staţi să-mi aduc şi aparatul de fotografiat.

– Ne ia peste picior, i-am spus eu lui Jam.

– Ştiu, îmi răspunse ea.

– Glumesc pe naiba! replică Nana. Când o să-i dau lui Alex un şut în dos, o să se ducă de-a dura. Şi bătrâna iar începu să chicotească asemenea corbilor cei hâtri din filmele de animaţie.

35

În dimineaţa următoare, m-am trezit singur în pat, cu aşternutul boţit îngrozitor în jurul meu. Eram oarecum obişnuit cu acest regim, însă acum el nu-mi mai plăcea câtuşi de puţin, mai ales în condiţiile în care Jamilla dormise în camera noastră de oaspeţi, atât de aproape de mine.

Am mai rămas câteva minute în pat, gândindu-mă că mai erau şi alţi oameni care se trezeau cu acelaşi sentiment de singurătate, chiar dacă se aflau în situaţia de a împărţi patul cu altcineva. În cele din urmă, mi-am pus nişte haine comode şi am păşit pe hol în vârful picioarelor, pentru a vedea ce făcea Jamilla.

I-am bătut uşor în uşă.

– Sunt trează. Intră! am auzit-o rostind. Glasul ei avea un sunet minunat – melodios şi dulce. Am împins uşa, care s-a deschis cu un scârţâit de-abia auzit. Bună dimineaţa, Alex. Am dormit extraordinar de bine, continuă Jamilla. Ea şedea în pat, ridicată în capul oaselor, purtând un tricou alb care avea imprimate pe el, cu negru, literele SFPD. Femeia începu să râdă. Sunt sexy, nu?

– Foarte. Detectivii sunt de obicei sexy. Samuel T. Jackson în *Shaft*, Pam Grier în *Foxy Brown* şi Jamilla Hughes în dormitorul pentru oaspeţi.

Ea şopti:

– Tu, cel de colo, treci imediat încoace! Doar pentru o clipă. Vino lângă mine, Alex. Îţi ordon asta.

Am înaintat, iar Jamilla şi-a întins braţele către mine şi eu am îmbrăţişat-o, ca şi cum acela ar fi fost de când lumea şi pământul locul meu. Era cât se putea de plăcut.

– Unde mi-ai fost azi-noapte, când am avut atâta nevoie de tine? am întrebat-o.

– Am fost chiar aici, în camera de oaspeţi. Ea îmi făcu cu ochiul şi surâse. Uite ce este, nici eu nu vreau ca micuţii tăi să-şi formeze o idee greşită. Însă ....

Am ridicat dintr-o sprânceană şi am întrebat-o pe Jamilla:

– Însă? Însă ce?

– Doar însă. Las restul în seama ta.

Când ne-am terminat micul dejun – în bucătărie şi fără şervete protocolare – le-am spus Nanei şi copiilor că Jamilla şi cu mine aveam de gând să facem, în tot restul zilei, un tur prin Washington. Simţeam amândoi nevoia să petrecem câteva ore împreună. Copiii se mulţumiră să dea din cap

deasupra castronaşelor cu cereale; cam aşa socotiseră şi ei că aveau să se petreacă lucrurile.

– Asta înseamnă că nu vă mai aştept astăzi nici măcar la o cină târzie, concluzionă Nana. Aşa este?

– Aşa este, am încuviinţat eu. O să mâncăm în oraş.

– Îhâ, zise Nana.

– A-ha, făcură şi copiii.

Am mers cu maşina pe Strada Cinci până la o depărtare de aproape şapte kilometri de casă, oprind la numărul 2020 de pe Strada O. Unii ar putea să găsească acest loc cu destul de multă dificultate, la fel ca şi informaţiile despre Conacul de pe Strada O. Afară nu există nicio firmă şi niciun alt semn cum că aici nu ar fi o reşedinţă particulară. Cei mai mulţi dintre musafiri vin la conac în urma unor recomandări verbale. Întâmplător, eu îl cunoşteam pe proprietar, prin intermediul unor prieteni de la restaurantul Kinkead's, din Foggy Bottom.

Am intrat împreună cu Jamilla în conac, unde eu am semnat în registru şi apoi am fost conduşi la etaj, în Camera Cabanei din Bârne. De-a lungul drumului, în fiecare colţ, ungher, nişă, peste tot puteau fi văzute marionete, litografii şi bijuterii în casete de sticlă. Le-am admirat pe toate, amândoi, în tăcere.

Pe când urcam scările, mi s-a întâmplat un lucru straniu. M-am gândit că sunt pe cale de a o lua din nou razna. Asta aproape că m-a făcut să mă opresc şi să o pornesc înapoi spre maşină. Dar ceva din mine mi-a spus să nu mă dau bătut, să nu-mi reprim sentimentele şi să am încredere în Jamilla.

Niciunul dintre noi doi n-a suflat nicio vorbă, până la plecarea majordomului care ne condusese în cameră.

36

M-aş putea obişnui foarte repede cu situaţia asta, îmi şopti Jamilla, atunci când rămăsesem singuri în încăpere. Hai să explorăm locul ăsta. Este frumos, ideal, Alex. Aproape că este chiar prea drăguţ aici.

Şi astfel ne-am apucat să-l explorăm.

Camera Cabanei din Bârne era un confortabil apartament duplex care cuprindea până şi o saună-Jacuzzi. Mansarda era accesibilă prin intermediul unei scări în spirală şi era dotată cu o bucătărie completă. Pereţii şi podelele erau placate cu lemn, sugerând designul de bârne cioplite şi simplu îmbinate ale unei cabane de munte. Un şemineu construit din piatră brută avea menirea de a realiza o atmosferă tihnită şi intimă. Mai exista acolo şi un acvariu.

Jamilla schiţă un dans voios şi zglobiu. În mod vădit, ea era încântată, şi la fel eram şi eu, în principal, fiindcă asta o făcea fericită. Cu siguranţă aici era cu mult mai bine decât pe locurile din faţă ale automobilelor în care ne petrecuserăm împreună atâtea şi-atâtea ore, în timpul misiunilor de supraveghere din New Orleans.

În vreme ce inspectam apartamentul, eu şi cu Jam ne şi exploram reciproc, puţin câte puţin. Ne-am oprit la un moment dat ca să ne sărutăm, ocazie cu care am constatat încă o dată faptul că Jamilla avea cele mai dulci buze pe care le întâlnisem în toată viaţa mea. Am dansat pe loc un pic, îmbrăţişaţi. Ne-am mai sărutat o vreme, eu simţind că încep

să plutesc. Mă simţeam încă neliniştit şi nu-mi puteam da seama din ce cauză.

Jamilla mi-a descheiat fără grabă cămaşa din denim, în timp ce eu am ajutat-o să-şi scoată bluza ei bej din mătase. Atunci am văzut că purta la gât un lănţişor simplu şi subţire din argint. Era foarte discret şi încântător.

Mâinile ei mi-au desfăcut uşor catarama curelei şi apoi mi-au scos pantalonii. Am ajutat-o, la rândul meu, să scape şi ea din pantalonii ei de piele.

– Eşti un adevărat domn, îmi spuse ea.

Undeva pe drum, mi-am aruncat din picioare pantofii, iar Jam a făcut la fel cu sandalele ei.

Toate aceste mişcări ne-au adus până la urmă şi la piesa centrală de mobilier a încăperii: un pat imens.

– Îmi place mult patul ăsta, murmură ea lângă obrazul meu. Este cel mai drăguţ pat pe care l-am văzut vreodată.

Patul constituia, fără niciun dubiu, principalul punct de atracţie din întreaga încăpere. El avea patru coloane din lemn, amintind de un pat cu baldachin, dar fără volănaşe înzorzonate. Era acoperit cu o cuvertură moale şi o jumătate de duzină de pernuţe ornamentale, care au fost aruncate imediat pe podea. Această mică dezordine făcea ca încăperea să arate chiar mai bine decât înainte.

– Punem nişte muzică? mă întrebă Jamilla.

– Ar fi drăguţ, i-am răspuns eu. Alege tu ceva.

Ea deschise radio CD-playerul şi dădu peste postul WPFW, 89,3. În încăpere se revărsară acordurile melodiei „Vântul bate sălbatic", în interpretarea Ninei Simone.

– De-acum înainte, ăsta va fi cântecul nostru, îmi zise Jam.

I-am sărutat din nou buzele catifelate. Eram fericit să constat faptul că detectiva mea criminalistă avea şi o latură

plină de romantism. Buzele ei continuau să le apese pe-ale mele şi am simţit că mă topesc. Poate că tocmai de aceea îmi era şi teamă. *O luam din nou razna.*

– N-am să te fac niciodată să suferi, îmi şopti ea de parcă mi-ar fi citit gândurile. N-are de ce să-ţi fie frică. Dar nici tu să nu mă faci pe mine să sufăr, Alex.

– Nici eu n-o să te fac să suferi.

Câteva minute mai târziu, dansam împreună cu ea pe melodia „Doar noi doi" şi am strâns-o şi mai tare pe Jam la pieptul meu. Ce bine era!

Jamilla era puternică, însă ştia să fie şi tandră. *Încă o detectivă. Ce mai puteai spune?* Ne unduiam frumos amândoi. Buzele mele îi dezmierdau umerii goi, înaintând apoi în scobitura gâtului şi zăbovind acolo nehotărâte.

– Muşcă-mă uşor. Numai puţin, murmură ea.

Am muşcat-o cu tandreţe, pe îndelete. Nu voiam să grăbesc lucrurile. Primele clipe de intimitate nu semănau cu alte momente. Nu era întotdeauna cel mai bine, ci numai câteodată, însă întotdeauna mi se părea altfel, excitant, misterios. Jamilla îmi amintea de nevasta mea, Maria, moartă acum, iar eu socoteam că acesta era un lucru bun. Jam avea o aparenţă de duritate, era o fată dintr-o mare metropolă, dar ştia să fie şi blândă şi dulce. Contrastul acela mi se părea suficient de impresionant pentru a-mi da fiori, făcându-mi pielea ca de găină.

Îi simţeam sânii atingându-mi pieptul, apoi tot trupul ei se lipi strâns de al meu. Săruturile noastre deveniră mai apăsate şi mai pasionale şi din ce în ce mai prelungi.

I-am desfăcut sutienul, care alunecă pe pardoseală. Apoi i-am scos şi chiloţii şi ea a făcut la fel cu ai mei.

Am rămas multă vreme acolo în picioare, privindu-ne unul pe celălalt, evaluându-ne reciproc – admirativ, presupun. Acum o doream nespus de mult pe Jamilla, însă am aşteptat cu răbdare. Amândoi am aşteptat.

– Eşti dezamăgit? mă întrebă ea în şoaptă, atât de încet încât de-abia am auzit-o.

Întrebarea ei mă făcu să tresar uşor.

– Dumnezeule, nu! De ce aş fi dezamăgit? Cine ar putea fi dezamăgit de tine?

Ea nu-mi mai răspunse nimic, dar eu am bănuit la cine se putea gândi. Fostul ei soţ îi spusese nişte lucruri care o răniseră. Am lipit-o pe Jamilla de mine şi i-am simţit corpul înfierbântându-i-se imediat. Femeia tremura. Ne-am întins amândoi pe pat, iar ea se rostogoli deasupra mea. Mă sărută mai întâi pe obraji, după care mă sărută pe buze.

– Sigur nu eşti deloc dezamăgit?

– În niciun caz nu sunt dezamăgit, am liniştit-o eu. Eşti frumoasă, Jamilla.

– Aşa mă vezi tu.

– Bine. Eu te văd frumoasă.

Am ridicat capul înspre sânii ei, iar ea s-a lăsat în jos către mine. I-am sărutat pe amândoi pe rând, fără niciun fel de părtinire. Sânii ei erau mici, exact aşa cum trebuia să fie. Continuam să fiu uluit de faptul că Jamilla părea să nu-şi dea seama cât de atrăgătoare era. Ştiam că acest lucru îngrozitor li se putea întâmpla anumitor femei, ca şi anumitor bărbaţi.

Mi-am lăsat capul jos, pe spate, privind drept în ochii ei şi admirându-i faţa. Am sărutat-o pe nas şi pe obraji.

Ea îmi zâmbea într-un fel în care n-o mai văzusem niciodată până atunci zâmbind. Era un zâmbet senin şi

relaxat, dovedind un început de încredere pe care eram de-a dreptul încântat să-l observ. Aveam sentimentul că m-aş fi putut uita la nesfârşit în ochii ei de un cafeniu închis, fără să mă mai satur vreodată.

Atunci am penetrat-o pe Jamilla şi am făcut dragoste amândoi şi totul mi s-a părut perfect. Avusesem dreptate să mă încred în ea. Apoi însă mi-a trecut prin minte un alt gând, care îmi displăcea profund: *De data asta, ce anume ar fi urmat să strice totul?*

37

Jamilla începu să râdă şi pe urmă îmi zise:

– Uf! Apoi îşi trecu o mână peste frunte.

– Ce să însemne oare acest „Uf!"? am întrebat-o. Să nu-mi spui că eşti deja istovită. Arăţi a fi într-o formă fizică mult prea bună pentru o astfel de reacţie.

– Uf! Am fost îngrijorată întrebându-mă cum o să fie când o să facem noi doi amor, iar acum m-am liniştit. Uf, uneori bărbaţii se gândesc numai la ei înşişi sau sunt brutali în pat. Sau pur şi simplu nu merge totul aşa cum ar trebui să meargă.

I-am surâs.

– Ai făcut dragoste cu mulţi bărbaţi, nu-i aşa?

Jamilla făcu o mică strâmbătură plină de drăgălăşenie.

– Am deja treizeci şi şase de ani. Am fost măritată timp de patru ani. Apoi m-am logodit. Am mai cunoscut şi alţi

bărbați. Nu prea mulți în ultima vreme, dar câțiva tot au fost. Dar tu cum te lauzi, în privința asta? Am fost eu cumva prima femeie din viața ta?

– De ce mă întrebi asta? Așa ți-am lăsat eu impresia că ar sta lucrurile?

– Nu fi șmecher și nu schimba vorba! Răspunde la întrebarea pe care ți-am pus-o.

– Și eu am fost o dată căsătorit, i-am răspuns eu într-un târziu.

Jamilla îmi dădu ușor un pumn în umăr, după care se rostogoli din nou deasupra mea.

– Sunt cu-adevărat bucuroasă că am venit acum la Washington. Am fost nițeluș nevoită să-mi fac curaj. De fapt, eram îngrozită.

– *Vai de mine și de mine! Nu pot să cred!* Inspector Jamilla Hughes să se laude cu faptul că a fost îngrozită? Ei bine, află că și eu cam tot așa m-am simțit, am recunoscut în cele din urmă.

– Cum asta? Și ce anume te-a îngrozit în legătură cu mine, Alex?

– Faptul că unele femei se gândesc numai la ele însele. Sau sunt brutale în pat.

Jamilla se aplecă deasupra mea și mă sărută, probabil ca să-mi închidă gura. Avea buzele moi și dulci. A fost un sărut prelung, interminabil. M-am simțit din nou gata de atac. Și ea era pregătită să mă primească. Femeia se lipi și mai strâns de mine, iar eu am pătruns-o din nou. De data asta, am trecut eu deasupra.

– Sunt sclava ta sexuală. Completamente supusă, îmi șopti ea la ureche. Sunt cât se poate de încântată că am venit la Washington.

A doua oară a fost şi mai bine ca prima dată, stârnindu-ne interesul şi pentru o a treia încercare. *Nu, niciunul dintre noi doi nu avea de ce să se teamă.*

Jamilla şi cu mine am rămas la acel hotel toată după-amiaza şi începutul serii. N-aveam niciun chef să plecăm. Aşa se întâmplase chiar de la începutul relaţiei noastre, puteam sta de vorbă cu ea pe orice temă.

– Aş vrea să-ţi spun ceva cu adevărat bizar, îmi zise ea. Şi cu cât stau mai mult împreună cu tine, cu-atât mai bizar mi se pare. Vezi tu? Primul meu soţ şi cu mine n-am putut niciodată să vorbim cu-adevărat. Nu în felul în care pot să discut acum cu tine. Şi totuşi, ne-am căsătorit. Nu ştiu unde mi-a fost atunci mintea.

La scurtă vreme după aceea, Jamilla se ridică şi se duse la baie. Am văzut atunci clipind un semnalizator pe telefonul de pe noptieră. Ea suna pe cineva.

Odată ce eşti detectiv...Doamne! Nu se poate să nu observi. Asta este, şi gata!

Când reveni lângă mine, îmi mărturisi:

– A trebuit să sun la serviciu. Cazul de crimă la care lucrez acum e tare încurcat. Un adevărat dezastru. Extrem de neplăcut. Te rog să mă ierţi. Îţi promit că nu se va mai întâmpla. O să fiu o fetiţă bună. Sau rea. Oricum vei dori tu să fiu.

– Nu-i nimic. Înţeleg cum este, am liniştit-o eu. Şi într-adevăr înţelegeam. În orice caz, într-o anumită măsură. Mă recunoşteam mult în Jamilla. Recunoşteam şi în ea detectivul din mine! Şi cred că acesta era un lucru bun.

Când a venit la loc în pat, am cuprins-o în braţe şi am strâns-o tare la pieptul meu. Apoi mărturisirea adevărului a venit de la sine. Era acum rândul meu să mă confesez.

– Cu foarte mult timp în urmă, am venit la acest hotel şi cu soţia mea, i-am spus eu.

Jamilla se arătă un pic surprinsă şi se uită pătrunzător în ochii mei.

– Nu-i nimic, îmi spuse ea. N-are nicio importanţă. Abstracţie făcând de faptul că sunt realmente încântată că ai în privinţa asta un sentiment de vinovăţie. Mi se pare ceva drăguţ. Îmi voi aminti pe veci acest lucru, în legătură cu voiajul meu la Washington.

– În legătură cu primul tău voiaj la Washington, am precizat eu.

– Da, în legătură cu primul meu voiaj la Washington, se declară de acord Jamilla.

38

Timpul petrecut de către noi doi împreună în Washington a trecut ca vântul şi ca gândul şi, parcă pe neaşteptate, a venit şi ziua în care Jamilla a trebuit să plece înapoi la San Francisco, într-o duminică după-amiază, de pe un extrem de aglomerat Aeroport Naţional Reagan. Din fericire însă, legitimaţia mea de poliţist ne-a facilitat accesul mai rapid până în zona porţii de îmbarcare. Eu sufeream cumplit din cauza despărţirii şi, de fapt, eram convins că nici ea n-ar fi vrut să plece. Am rămas multă vreme îmbrăţişaţi acolo în faţa uşii, fără să ne pese dacă cineva se uita cumva la noi ca la urs.

Apoi Jam a trebuit să plece către avion, căci altminteri risca să-l piardă.

– Ce-ar fi să mai rămâi aici măcar o singură noapte? am întrebat-o eu. Există şi mâine o mulţime de avioane. Şi poimâine la fel. Şi răspoimâine.

– Mi-ar plăcea cu-adevărat să mai rămân, îmi zise ea, în timp ce se smulgea din îmbrăţişare şi o pornea de-a-ndăratelea. Pa, Alex. Aş vrea să-ţi fie dor de mine. Mi-a plăcut Washingtonul mai mult decât mi-aş fi putut imagina.

O însoţitoare de zbor a urmat-o imediat şi a închis uşa dintre noi. Dumnezeule, îmi plăcea până şi felul în care alerga Jamilla, parcă plutind.

Şi deja îmi era dor de ea. Începeam să fiu din nou deprimat, iar asta mă speria.

Acasă, în aceeaşi seară, nu mă culcasem încă nici târziu după miezul nopţii. Într-un moment de cumplită depresie, am mers în solariu, m-am aşezat la pian şi am cântat cu tristeţe melodia „Cineva să vegheze asupra mea", gândindu-mă la Jamilla Hughes, lăsându-mă copleşit de durere.

M-am întrebat ce anume avea să se întâmple cu noi doi. Apoi mi-am amintit ceea ce spusese cândva Sampson – *Niciodată să nu fii prietena lui Alex! Este un lucru extrem de periculos*. Din păcate, până la ora actuală el avusese dreptate.

Câteva minute mai târziu, mi-am dat seama că cineva bătea în uşa de plasă de la intrarea din faţă a casei. Ducându-mă acolo, am dat peste Sampson, care se rezemase de tocul uşii. Nu arăta deloc bine. De fapt, era într-un hal fără de hal.

39

Sampson era neras, cu hainele groaznic şifonate şi cu ochii umflaţi şi roşii.

Mi s-a părut că băuse.

Apoi i-am deschis uşa şi am simţit şi mirosul de alcool, care era atât de puternic, de parcă omul se scăldase în băutură.

– Mi-am închipuit eu că nu dormi încă, bâigui el. Ştiam eu că aşa ar trebui să fie.

Da, băuse – şi încă zdravăn. Nu-l mai văzusem de multă vreme pe John într-o asemenea stare, poate chiar niciodată. Şi nici el nu părea prea fericit.

– Hai înăuntru, i-am spus. Intră, John.

– N-am chef să mă clintesc de-aici, zise el. Şi nu mai am nevoie vreodată de niciun fel de ajutor din partea ta. M-ai ajutat destul, omule.

– Ce naiba ţi s-a întâmplat? l-am întrebat eu şi am încercat iar să-l conduc în casă.

El schiţă gestul de a scăpa de mine, dar braţele lui lungi şi puternice eşuară în această încercare.

– *N-auzi ce ţi-am spus?* N-am nevoie de ajutorul tău! zbieră el la mine. Deja ai dat-o în bară. Marele doctor Cross! Da, aşa e. De data asta ai încurcat-o rău de tot. N-ai făcut nimic pentru Ellis Cooper.

M-am îndepărtat de el cu un pas şi l-am avertizat:

– Vorbeşte mai încet! Înăuntru toţi dorm. Înţelegi?

– Să nu-mi spui tu mie ce dracului am voie şi ce nu. Să

nu care cumva să mai îndrăzneşti să faci aşa ceva, mârâi el. Ai încurcat-o rău. Amândoi am încurcat-o rău, dar se presupunea că tu eşti un adevărat geniu.

În final, i-am spus lui Sampson:

– Du-te acasă şi culcă-te.

Apoi i-am trântit uşa-n nas. Însă el o deschise din nou, trăgând de ea până ce aproape că o scoase din ţâţâni.

– Şi să nu îndrăzneşti nici să pleci din faţa mea atunci când vrei tu, urlă în continuare John.

Apoi el mă îmbrânci rău de tot. N-am reacţionat în niciun fel, dar Sampson mă împinse din nou. Atunci am început să dau şi eu în el cu piciorul. Mă săturasem până peste cap de figurile lui. Ne-am încăierat şi ne-am poticnit pe scările de lemn, rostogolindu-ne pe peluză. S-a luptat el cu mine la sol, după care a încercat să-mi dea un pumn. Eu am blocat lovitura lui. Slavă Domnului că era prea ameţit ca să poată aplica vreo directă.

– Ai dat-o-n bară, Alex. L-ai lăsat pe Cooper să moară! îmi răcni el în faţă, în timp ce ne chinuiam amândoi să ne ridicăm în picioare.

Am refuzat să-l lovesc cu pumnul, însă el a dat din nou în mine. M-a nimerit drept în obraz. Am simţit că mi se taie picioarele şi am căzut. Am rămas acolo stupefiat şi cu privirea împăienjenită.

Sampson trase de mine şi mă ridică, gâfâind din greu. El încercă să mă prindă de gât. Iisuse, cât de puternic era! Pe urmă îmi mai dădu o scurtă lovitură laterală la faţă. Am căzut iar, luptându-mă imediat să mă ridic. Gemeam amândoi. M-a durut tare, atunci când m-a lovit chiar în pomete.

Apoi el ratã un croşeu, care trecu extrem de aproape de capul meu. După aceea, însă m-a lovit cu putere în umăr. M-am străduit să rămân la distanţă de el. Omul era cu zece centimetri mai înalt şi cu douăzeci de kilograme mai greu ca mine. Era

beat, furios şi mai dezlănţuit decât îl văzusem vreodată până în acel moment.

Nu contenea să tot sară la gâtul meu. Sampson vedea acum doar roşu în faţa ochilor. Trebuia să-l dobor cumva, dacă aş fi putut. Dar cum anume?

În cele din urmă, l-am nimerit cu un upercut în stomac. Apoi l-am izbit şi cu o laterală în falcă. I-a ţâşnit sângele. După aceea l-am fulgerat scurt cu o dreaptă în mandibulă. Lovitura asta trebuie să fi fost extrem de dureroasă.

– Ia opriţi-vă amândoi! Chiar în clipa asta! Încetaţi imediat!

Auzeam glasul acela răsunându-mi drept în ureche şi continuând:

– Alex! John! Terminaţi odată cu comportamentul acesta incalificabil. Opriţi-vă imediat!

Nana trăgea de noi să ne despartă. Ea se băgase între noi, ca un mic, dar hotărât arbitru de box. Mai făcuse aşa ceva, dar numai când aveam doisprezece ani.

Sampson se îndreptă de spate şi se uită la Nana.

– Iartă-mă, murmură el. Îmi pare rău, Nana. Uriaşul părea foarte ruşinat.

Apoi John plecă împleticindu-se, fără să-mi adreseze niciun cuvânt.

40

A doua zi de dimineaţă, am coborât la micul dejun cu puţin înainte de ora şase. Acolo şedea Sampson şi mânca nişte ouă, precum şi mâncarea lui preferată, grişul. Mama

Nana stătea la masă vizavi de el. Totul părea la fel ca odinioară.

Cei doi discutau în surdină, ca şi cum şi-ar fi împărtăşit un mare secret pe care nu s-ar fi cuvenit să-l afle nimeni altcineva.

– Vă deranjez cumva? i-am întrebat eu din uşă.

– Deloc, îmi răspunse Nana. Am terminat tot ce aveam de vorbit.

Ea îmi făcu semn să mă aşez la masă şi să iau şi eu micul dejun. Mi-am turnat mai întâi din cafea, mi-am prăjit patru felii de pâine intregrală de grâu şi, în final, m-am aşezat şi eu la masă cu Nana şi cu Sampson.

Acesta din urmă avea în faţa lui un pahar mare cu lapte. N-am putut să nu mă gândesc atunci la copilăria noastră. În două sau trei dimineţi din fiecare săptămână, John îşi făcea apariţia cam tot pe la ora asta, pentru a împărţi pâinea cu Nana şi cu mine. Unde în altă parte s-ar fi putut el duce oare? Părinţii lui erau dependenţi de droguri. Într-un fel, Nana fusese dintotdeauna ca o mamă sau ca o bunică şi pentru el. Încă din copilărie, el şi cu mine ne-am avut ca fraţii. Şi tocmai de-aceea era atât de surprinzătoare încăierarea noastră din noaptea precedentă.

– Lasă-mă să vorbesc eu, Nana, începu Sampson.

Ea dădu din cap şi sorbi din ceai.

Sunt absolut sigur de motivul care m-a împins către alegerea unei cariere în domeniul psihologiei şi ce model iniţial am avut în privinţa asta.

Nana a fost dintotdeauna cel mai bun psiholog pe care l-am întâlnit eu vreodată. Este înţeleaptă şi miloasă, dar şi suficient de tenace pentru a insista să afle adevărul.

Şi mai ştie şi să te asculte.

– Te rog să mă ierți, Alex. N-am dormit deloc noaptea trecută. Îmi pare foarte rău pentru ceea ce s-a întâmplat. Am întrecut măsura, îmi spuse Sampson, uitându-se cu insistență în ochii mei și încercând din răsputeri să nu privească în altă parte.

Nana ne urmărea pe amândoi, de parcă am fi fost Cain și Abel stând la masă și luând micul dejun.

– Da, ai cam întrecut măsura, e adevărat, i-am replicat eu. Nu încape nicio îndoială asupra acestui fapt. Noaptea trecută parcă nu mai erai în toate mințile. Cât de mult ai băut înainte de asta?

– John ți-a spus deja că-i pare rău și că te roagă să-l ierți, interveni și Nana.

– Nana, îi zise Sampson întorcându-se pentru o clipă către ea, după care se uită din nou în direcția mea. Ellis Cooper mi-a fost ca un frate. Alex, nu pot să uit faptul că el a fost executat. Într-un fel, îmi pare rău că am văzut execuția lui. Nu le-a omorât el pe acele femei. Am fost convins că puteam să-l salvăm, așa că greșeala îmi aparține. Am sperat prea mult.

Bărbatul terminase ce avea de spus.

– Și eu am sperat prea mult, l-am asigurat pe Sampson. Îmi pare extraordinar de rău pentru faptul că am eșuat. Aș vrea să-ți mai arăt ceva. Să mergem sus. Acum este vorba despre răzbunare. Nu ne-a mai rămas decât posibilitatea de a încerca să răzbunăm moartea lui Ellis Cooper.

L-am condus pe Sampson în biroul meu din podul casei.

De toți pereții erau prinse în ace tot felul de bilețele despre cazuri de omucidere petrecute în cadrul armatei.

Încăperea semăna cu ascunzătoarea unui nebun, unul dintre ucigașii mei maniacali.

M-am apropiat împreună cu John de masa mea de lucru.

– De când l-am cunoscut pe Ellis Cooper, tot lucrez la aceste însemnări ale mele. Am descoperit încă două astfel de cazuri remarcabile. Unul în New Jersey, iar celălalt în Arizona. În ambele cazuri, cadavrele au fost *vopsite*, John.

I-am prezentat şi lui Sampson acele cazuri, fără să omit nimic din ceea ce aflasem.

– Pe parcurs, i-am spuse eu în continuare, am aflat că Pentagonul s-a străduit să prevină cele peste o mie de decese care au loc pe timp de pace în armată, în fiecare an, din cauza ciocnirilor auto ca urmare a exceselor de viteză, din cauza sinuciderilor şi a crimelor. Dar cu toate astea, numai în ultimul an, au fost omorâţi mai bine de şaizeci de militari.

– Şaizeci? se minună Sampson şi scutură din cap. Şaizeci de omoruri anual?

– Cele mai multe acte de violenţă au de-a face cu sexul şi cu infracţiunile comise din ură, i-am spus eu. Violuri şi asasinate. Homosexuali care au fost bătuţi sau ucişi. O serie de violuri sălbatice comise în Kosovo de către un sergent din armată. El nu credea că avea să fie prins, deoarece, oricum, aveau loc acolo o sumedenie de violuri şi omoruri.

– Au mai existat şi alte cadavre vopsite? se interesă Sampson.

Am scuturat din cap.

– Nu sunt decât cele două cazuri despre care deja ţi-am vorbit, acelea din New Jersey şi din Arizona. Însă este suficient chiar şi-atât. Este deja un tipar.

– Prin urmare, ce am descoperit până acum cu-adevărat important? Sampson scutură din cap şi se uită la mine.

– Încă nu-mi pot da seama. Se obţin extrem de greu informaţiile din armată. Se petrece însă acolo ceva foarte urât. Se pare că unor soldaţi li s-a înscenat faptul că ar fi comis

nişte asasinate. Primul a fost în New Jersey, iar cel mai recent pare să fie Ellis Cooper. Există nişte asemănări evidente între aceste cazuri. Armele crimelor au fost găsite cam prea uşor. Probele incriminatoare care au determinat condamnările au fost în toate cazurile amprentele digitale şi testele ADN. Toţi aceşti bărbaţi aveau dosare militare impecabile. În cazul de crimă din Arizona, a fost menţionată şi prezenţa a „doi sau trei bărbaţi", care se pare că fuseseră văzuţi în apropierea casei victimei, înainte de comiterea asasinatului. Există şi acolo posibilitatea ca omorul să i se fi înscenat unui nevinovat, care a fost apoi din greşeală condamnat la moarte şi executat. Înscenare, urmată de o execuţie a unui om nevinovat. Şi mai ştiu şi altceva, am adăugat eu.

– Ce anume?

– Aceşti criminali nu au nişte inteligenţe sclipitoare, precum Gary Soneji sau Kyle Craig. Dar au aceeaşi plăcere de a ucide. Şi sunt nişte adevăraţi experţi în ceea ce fac, iar asta înseamnă să omoare şi să scape fără să fie descoperiţi.

Sampson se încruntă şi scuturâ din cap.

– De data asta, n-or să mai scape, decretă el.

41

Thomas Starkey s-a născut la Rocky Mount, Carolina de Nord, şi dintotdeauna i-a plăcut acea regiune. La fel o iubeau şi cei mai mulţi dintre vecinii săi. El fusese plecat de multe ori, pentru lungi perioade, în timp ce se afla în armată, însă acum revenise acasă pentru a rămâne aici şi a avea grijă

de familia lui. Ştia că Rocky Mount era un loc minunat pentru creşterea copiilor. Ce naiba, doar şi el crescuse tot aici, nu-i aşa?

Starkey era devotat familiei sale şi admira sincer şi familiile celor mai buni doi prieteni ai săi. Mai simţea şi nevoia de a controla totul în jurul său.

Aproape în fiecare seară de sâmbătă, Starkey reunea cele trei familii la un grătar în aer liber. Singura excepţie de la această regulă se făcea doar în sezonul meciurilor de fotbal american, atunci când familiile de obicei ieşeau vinerea seară, cu maşinile la câte o astfel de petrecere. Fiul lui Starkey, Shane, era un foarte bun jucător de fotbal american, în echipa liceului. Universităţi precum Carolina de Nord, Wisconsin şi Georgia Tech deja îi făceau lui Shane o curte asiduă, dar Starkey voia ca fiul său să-şi satisfacă mai întâi serviciul militar şi de-abia după aceea să urmeze un colegiu. Aşa procedase şi el şi se descurcase foarte bine.

Cei trei bărbaţi făceau de obicei toate cumpărăturile şi găteau mâncarea pentru cinele în aer liber de sâmbătă seara şi pentru ieşirile cu maşinile din zilele de vineri. Ei cumpărau cotlete, costiţe şi cârnăciori iuţi şi necondimentaţi, de la piaţa producătorilor. Alegeau ştiuleţi de porumb, dovlecei, roşii, sparanghel. Preparau chiar şi salatele, de obicei, salată nemţească de cartofi, salată de varză tăiată mărunt, de macaroane şi, din când în când, Caesar.

La fel stăteau lucrurile şi în acea zi de vineri, şi pe la ora şapte şi jumătate bărbaţii se aflau pe poziţiile lor obişnuite, lângă două grătare Weber, având grijă să nu stea în direcţia fumului purtat de vânt, bând bere şi pregătind „la comandă" orice preparat. Ba chiar făcuseră şi curat şi spălaseră şi vesela. Erau mândri să livreze mâncarea aşa cum se cuvenea şi să

primească la fel de multe aprecieri ca şi fiii lor în serile în care aceştia aveau meciuri de fotbal.

Locţiitorul lui Starkey, Brownley Harris, manifesta mai multe înclinaţii către latura intelectuală. El se şcolise la Wake Forest şi apoi urmase şi absolvise cursurile Universităţii Carolina de Nord.

– Nu ţi se pare asta o ironie a sorţii? întrebă el în timp ce contempla respectiva scenă de familie.

– La dracu', Brownie, tu ai vedea ceva ironic până şi într-o bucată de curcan, ori într-un boţ nenorocit de orez nedecorticat. Gândeşti prea mult, ăsta-i tot necazul tău în viaţă, îl admonestă Warren Griffin, dându-şi ochii peste cap.

– Poate că nu gândeşti tu suficient de mult, îl contrazise Harris, făcând în acelaşi timp cu ochiul în direcţia lui Starkey, pe care îl considera ca pe un adevărat Dumnezeu. O să ieşim în weekendul ăsta să ucidem pe cineva, şi totuşi uite cât de liniştiţi frigem acum la grătar hălci de carne de vacă pentru familiile noastre. Nu crezi că situaţia este cel puţin cam bizară?

– Ba eu cred că bizar eşti tu. Asta-i ceea ce cred eu despre tine, dacă vrei să ştii cu tot dinadinsul. Am hotărât că avem de făcut o treabă, aşa că o facem. La fel cum a fost şi în cei doisprezece ani pe care ni i-am petrecut în cadrul armatei. Am avut misiuni în Vietnam, în Golful Persic, în Panama, în Rwanda. Nu ne facem decât meseria. Bineînţeles că se întâmplă ca meseria asta a mea să-mi şi placă. Este posibil să existe o oarecare ironie a sorţii, nu zic nu. Sunt un familist, dar sunt în acelaşi timp şi un ucigaş profesionist. Şi cu asta ce-i? Există cu siguranţă tâmpenii şi mai mari. Nu da vina pe mine, ci pe Armata Statelor Unite.

Starkey făcu un semn cu capul în direcţia casei sale, o

clădire cu două etaje, cinci dormitoare şi două băi, pe care şi-o construise în anul 1999.

– Vin fetele, rosti el. Încetaţi cu ciorovăiala asta! Ce faci, frumoaso?! îi strigă el apoi soţiei sale, Judie, după care o îmbrăţişă cu drag.

Judie „Ochi Albaştri" era o brunetă înaltă şi atrăgătoare, care arăta aproape tot atât de bine ca în ziua în care se căsătoriseră. La fel ca mai multe dintre femeile din oraş, aceasta vorbea cu un pronunţat accent sudist şi obişnuia să zâmbească mult. Judie făcea chiar şi muncă benevolă, trei zile pe săptămână, la teatrul din oraş. Era nostimă, recunoscătoare, ştia să facă amor şi era o bună parteneră de viaţă. Starkey se considera norocos să o fi găsit, iar ea avusese noroc să îl aleagă pe el drept soţ. Toţi trei bărbaţii îşi iubeau soţiile, însă doar până la un anumit punct. La naiba, acest lucru constituia o altă ironie, la care Brownley Harris putea să mediteze până târziu în noapte.

– Noi trebuie să fi făcut o treabă foarte bună, continuă Starkey, în timp ce o ţinea pe Judie în braţele sale şi închina paharul către celelalte două perechi.

– Ba bine că nu, îi replică Judie Ochi Albaştri. Voi băieţii aţi avut mare noroc în căsnicie. Cine şi-ar mai lăsa bărbaţii să umble pe coclauri cel puţin câte un weekend în fiecare lună şi ar avea atâta încredere că ei sunt băieţi cuminţi acolo, în lumea aceea mare şi rea?

– Noi suntem mereu cuminţi. Nimeni nu este mai cuminte ca noi, îi răspunse Starkey şi le surâse celor mai apropiaţi prieteni ai săi. Mai cuminţi ca noi nici că se poate. Realmente nu se poate. Suntem cei mai cuminţi băieţi din lume.

42

Sâmbătă seară, cei trei asasini au pornit-o la drum înspre nord, în direcția unui orășel din Virginia de Vest, pe nume Harpers Ferry. În timpul drumului cu mașina, Brownley Harris avea misiunea de a studia hărțile DA, după cum era Drumul Apalașilor denumit de către mulți dintre aceia care obișnuiau să-l străbată cu regularitate. Locul către care se îndreptau cei trei era un popas frecventat de mulți excursioniști.

Harpers Ferry era o localitate cu adevărat mică. Ai fi putut străbate, cu pasul, distanța dintr-o parte în cealaltă a micuțului oraș, în mai puțin de cincisprezece minute. În apropiere, se afla un obiectiv turistic de mare atractivitate, pe nume Stânca Jefferson, de unde putea fi admirată panorama statelor Maryland, Virginia și Virginia de Vest.

Starkey rămase la volan întreaga călătorie, fără să aibă nevoie ca altcineva să-l mai schimbe la condus. Oricum, lui îi plăcea să se afle la volan și să controleze totul. Se mai ocupa în timpul ăsta și de distracție, care consta din ascultarea înregistrărilor lui antologice cu marile succese muzicale marca Bruce Springsteen, Janis Joplin, Doors, Jimi Hendrix și Dale Brown.

Pe parcursul drumului, Warren Griffin verifică proviziile grupului și aranjă rucsacii aflați în spate. Când își termină treaba, bagajele cântăreau circa douăzeci de kilograme, doar

cu puțin peste jumătate din cât erau obișnuiți ei să ducă în misiunile lor de recunoaștere din Vietnam și din Cambodgia.

Omul le pregătise în vederea lui „vânează și ucide", soiul de ambuscadă pe care îl plănuise colonelul Starkey pentru Drumul Apalașilor. Griffin împachetase rații standard de mâncare; LRPs, porții a căror denumire era pronunțată „lurps"; sos piperat care să acopere gustul de LRPs; precum și câte o cănuță de tablă, pentru cafea. Fiecare dintre ei urma să aibă câte un K-Bar, adică pumnalul militar standard de luptă; baghete pentru camuflaj, cu două culori de vopsea cremoasă; bonete simple; ponchouri care se puteau folosi și ca pături; ochelari de vedere pe timp de noapte; un pistol Glock și o pușcă M-16 cu lunetă. După ce termină pregătirile, Griffin rosti una dintre expresiile sale preferate:

– Dacă vrei să râzi de Dumnezeu, nu trebuie decât să-i aduci la cunoștință ceea ce ai de gând să faci.

Starkey era CE, respectiv, conducătorul echipei. El controla fiecare aspect al misiunii.

Harris era deschizătorul de drum.

Griffin asigura spatele grupului, fiind în continuare cel mai tânăr, chiar și după atâția ani.

Ei nu aveau nevoie să execute misiunea „vânează și ucide" exact în acest fel. Ar fi putut rezolva totul cu mult mai mare ușurință. Însă aceasta reprezenta modalitatea în care îi plăcea lui Starkey să acționeze, era metoda pe care o foloseau întotdeauna la comiterea omorurilor. Era „procedeul militar".

43

Cei trei şi-au instalat tabăra la o distanţă potrivită de Drumul Apalaşilor. Ar fi fost periculos pentru ei să fie zăriţi de cineva, aşa încât Starkey a stabilit o poziţie de apărare nocturnă (PAN). Apoi au stat de veghe pe rând cu toţii, în schimburi de câte două ore. *Regulamente nostalgice.*

Când îi veni şi lui Starkey rândul, el îşi petrecu timpul gândindu-se nu atât la misiunea pe care urmau s-o ducă la bun sfârşit, cât la respectiva misiune în general. El cu Harris şi cu Griffin erau nişte asasini profesionişti şi asta fuseseră de mai bine de douăzeci de ani. Fuseseră asasini în Vietnam, în Panama şi în Războiul din Golf; iar acum erau asasini plătiţi. Erau grijulii, discreţi, iar angajarea lor costa extrem de scump. Misiunea lor curentă era cea mai bine plătită şi presupusese executarea câtorva crime de-a lungul unei perioade de doi ani. Cel mai curios era faptul că ei nu cunoşteau identitatea celui care îi angaja. Li se fixa o nouă ţintă doar după ce fusese îndeplinită misiunea anterioară.

Pe când privea în bezna foşnitoare a pădurii, lui Starkey îi veni cheful de a fuma o ţigară, dar se mulţumi cu un „Altoids". Drăcoveniile astea de pastiluţe te menţineau treaz. El începu să se gândească la târfa blondă pe care o căsăpiseră lângă Fayetteville, adică la frumoasa Vanessa. Amintirea îi era vie în minte, surescitându-l, ceea ce făcea ca timpul să treacă mai repede. În perioada în care se aflau în Vietnam, Starkey descoperise faptul că îi plăcea să ucidă. Omorurile

îi dădeau senzaţia că deţine controlul şi apoi îl umpleau de exaltare. Se simţea ca şi cum trupul i-ar fi fost străbătut de un curent electric. Nu mai avea demult sentimentul vinovăţiei. Ucidea pentru că era angajat să facă acest lucru, însă omora şi între două angajamente, deoarece aşa voia el.

– Stranie şi înspăimântătoare treabă, murmură Starkey, frecându-şi mâinile. Mă sperie uneori chiar şi pe mine.

Cei trei erau deja pregătiţi pe la ora cinci în dimineaţa următoare, o dimineaţă învăluită într-o ceaţă densă de o nuanţă cenuşiu-albăstruie. Aerul era răcoros, dar incredibil de curat şi de proaspăt. Starkey îşi zise că, probabil, ceaţa nu avea să se ridice mai devreme de ora zece.

Harris era în cea mai bună formă fizică dintre toţi trei, aşa că a fost trimis în recunoaştere. Oricum, el îşi dorea asta. La cei cincizeci şi unu de ani ai săi, încă mai juca într-o ligă masculină de baschet şi participa de două ori pe an la concursuri de triatlon.

La cinci şi un sfert, el părăsi tabăra, în pas alergător. Doamne, cât de mult îi mai plăcea tot rahatul ăsta!

Din nostalgie.

De îndată ce se puse în mişcare, Harris constată faptul că se simţea cât se poate de treaz şi de activ. Operaţiunea „vânează şi ucide" era o satisfăcătoare combinaţie de afacere şi de plăcere, atât pentru el, cât şi pentru ceilalţi doi tovarăşi ai săi.

În afară de Harris nu mai era nimeni la ora aceea pe Drumul Apalaşilor, cel puţin în acea zonă. El trecu pe lângă un cort boltit, de patru persoane. Probabil, aparţinea unei familii sclifosite. Şi mai probabil făceau parte din „secţiunea excursioniştilor", în opoziţie cu aceea a „pseudoexcursioniştilor", cei cărora le-ar lua până la şase luni să parcurgă întregul

drum, în final, ajungând într-un loc denumit Mount Katahdin, în statul Maine. De jur împrejurul cortului boltit, el remarcă existența unui aragaz de voiaj, a unor recipiente de combustibil, precum și a unor mizerabile șorturi și tricouri lăsate afară la aerisit. *Asta nu-i o țintă*, hotărî el și plecă mai departe.

Apoi dădu peste o pereche, culcată în niște saci de dormit, chiar lângă potecă. Cei doi erau tineri, probabil, de tipul „mergem să vedem lumea". Se întinseseră pe niște saltele pneumatice cu umflare automată, la fel ca acasă.

Harris se apropie la vreo zece metri de ei, înainte de a se decide în final să treacă mai departe. Cu toate astea, el remarcase faptul că fata era arătoasă. Blondă, cu o față cu trăsături drăguțe, poate în vârstă de douăzeci de ani. Privind-o cum dormea acolo împreună cu prietenul ei își simți răsuflarea accelerată. Aceștia constituiau cu siguranță o „țintă posibilă".

La vreo patru sute de metri mai încolo, Harris văzu un al doilea cuplu deja în picioare și făcând exerciții de înviorare lângă cort. Aceștia aveau rănițe moderne, cu armături interne, precum și ghete de excursie de două sute de dolari perechea, semănând cu niște filfizoni disprețuitori dintr-o mare metropolă. Îi catalogă imediat drept ținte potențiale, în principal, din cauză că perechea îi displăcuse mult.

Nu departe de cei doi, Harris dădu și peste un turist singuratic. Respectivul era cu siguranță plecat pentru o excursie de mai lungă durată. Avea un rucsac de foarte bună calitate, care părea extrem de ușor și de încăpător. Probabil că își luase la el hrană deshidratată și prafuri pentru prepararea unor băuturi bogate în proteine – hrana proaspătă ar fi fost

mult prea grea ca să poată fi cărată în spate toată ziua. Nici garderoba lui nu putea fi prea sofisticată – şorturi de nailon, maiouri uşoare şi poate nişte desuuri flanelate lungi, pentru nopţile mai reci.

Harris se opri şi se uită pentru câteva minute la tabăra excursionistului singuratic. Aşteptă ca bătăile inimii să i se domolească şi îşi controlă respiraţia. În cele din urmă, se furişă drept în tabăra bărbatului. Nu-i era teamă şi se simţea sigur pe el. El obţinu ceea ce îl interesa. Excursionistul nici măcar nu se mişcase prin somn.

Harris se uită la ceas şi văzu că era doar şase fără zece minute. Până acum era totul în regulă.

El reveni pe cărare şi începu din nou să alerge. Se simţea revigorat, surescitat de operaţiunea „vânează şi ucide", acolo pe cărarea din pădure. Îşi dorea să ucidă pe cineva. Nu ar fi contat deloc dacă ar fi omorât un bărbat sau o femeie, o persoană tânără sau una bătrână.

Următoarea tabără se afla în apropiere – o altă pereche, încă dormind într-un cort boltit, de două persoane. Harris îşi spuse în sinea lui că ar fi fost foarte uşor să-i ucidă chiar atunci. Ca pe nişte raţe plutind pe un heleşteu. Toţi erau atât de vulnerabili şi de încrezători aici. Ce adunătură de zănatici! Ei chiar nu citeau deloc ziarele alea pline de bizarerii? America era plină de nenumăraţi ucigaşi care umblau liberi.

La vreun kilometru şi jumătate mai departe, el văzu tabăra unei alte familii. Cineva deja se trezise acolo.

Harris se ascunse între nişte pini şi se uită. Fusese aprins un foc care arunca scântei. O femeie de circa patruzeci de ani îşi făcea de lucru cu un rucsac. Ea purta un costum de baie marca Speedo, de culoare roşie, şi părea să fie într-o bună formă – având picioare şi braţe cu o musculatură frumoasă, precum şi un funduleţ apetisant. Femeia strigă:

– Deşteptarea, deşteptarea!

În câteva clipe după aceea, din cortul mai mare ieşiră două adolescente bine proporţionate. Acestea aveau pe ele costume de baie dintr-o singură bucată şi se plesneau uşor cu palmele peste trupurile lor mlădioase, încercând să se încălzească înainte de a se trezi de-a binelea.

– Mama ursoaică şi cele două copile ursuleţe, murmură Brownley Harris. Interesantă idee. Poate prea asemănătoare cu crimele de la Bragg, totuşi.

El urmări cum cele trei femei se adunară pentru o clipă în jurul focului, după care o rupseră la fugă. Curând, Harris putu auzi un cor de strigăte şi de ameninţări războinice, urmate de râsete şi de nişte puternice plescăituri, când ele intrară în pârâiaşul care trecea chiar prin spatele taberei lor.

Brownley Harris se mişcă iute şi fără zgomot printre copaci, până ce ajunse într-un loc de unde putea vedea zbenguiala mamei şi a celor două frumoase fiice ale ei, în curentul rece de apă. Nu încăpea nicio îndoială că ele îi reaminteau de femeile masacrate în Fayetteville. Dar în ciuda acestui fapt, ele ar fi putut constitui nişte ţinte secundare.

Bărbatul se întoarse în tabăra lui puţin după ora şase şi jumătate. Griffin pregătise micul dejun: ouă, slănină şi cafea din belşug. Starkey stătea într-o familiară poziţie de lotus, meditând şi plănuind. El deschise ochii mai înainte ca Harris să-şi anunţe sosirea.

– Ce ai făcut? îl întrebă Starkey.

Brownley Harris zâmbi.

– Totul merge conform planificării, colonele. Avem tot ce ne trebuie. O să-ţi descriu ţintele, în timp ce vom mânca. Miroase bine cafeaua. Dimineaţa, cafeaua este cu mult mai bună decât napalmul.

44

Starkey preluă în acea dimineaţă comanda în totalitate. Spre deosebire de toţi ceilalţi excursionişti de pe Drumul Apalaşilor, el îşi conduse oamenii adânc prin pădurea deasă, nevăzuţi de vilegiaturişti şi de nimeni altcineva.

Nu le era greu să-şi piardă urma. Pe parcursul vieţii lor anterioare, cei trei îşi petrecuseră câteodată zile sau chiar săptămâni întregi în care deveneau invizibili pentru inamicii veniţi să-i găsească şi să-i omoare, inamici care sfârşeau ei înşişi de cele mai multe ori prin a fi ucişi. S-a întâmplat în unul dintre cazuri ca grupul de inamici să fie compus din patru detectivi criminalişti din Tampa, Florida.

Starkey le ceru oamenilor săi să trateze acţiunea lor ca pe o misiune reală de luptă, dintr-un război adevărat. Era esenţial să nu facă niciun zgomot. Ei comunicau în majoritatea timpului făcându-şi semne cu mâinile. În cazul în care îi venea vreunuia să tuşească, respectivul îşi înăbuşea tusea în guler sau în braţul îndoit din cot. Rucsacurile lor fuseseră împachetate strâns de către sergentul Griffin, în aşa fel încât niciun obiect să nu se clatine şi să nu zdrăngăne cumva, în timpul mersului.

Toţi trei îşi frecaseră pielea cu insecte strivite şi apoi cu vopsea de camuflare. Niciunul dintre ei n-a fumat toată ziua nici măcar o singură ţigară.

Nu era admisă nici cea mai mică eroare.

Starkey se gândea că asasinatul ar fi urmat să aibă loc

undeva între Harpers Ferry şi o zonă cunoscută sub numele de Loudoun Heights. Multe porţiuni de pe lângă cărare erau extrem de împădurite, precum un tunel verde şi fără de sfârşit, ceea ce ar fi fost folositor pentru intenţiile lor. Acolo era o pădure de foioase, nu de conifere. Existau mulţi rododendroni şi dafini sălbatici de munte.

Nu le scăpa niciun amănunt.

În acea noapte, nici măcar nu şi-au mai aşezat tabăra şi au fost atenţi să nu lase niciun fel de urmă a trecerii lor prin acea pădure.

La ora şapte şi jumătate seara, cu puţin timp înainte de a se fi lăsat întunericul, Brownley Harris a fost trimis într-o altă misiune de recunoaştere. Când se întorcea, soarele asfinţise şi bezna căzuse ca un văl negru peste Drumul Apalaşilor. Pădurea semăna cu o junglă, însă asta era doar o aparenţă. La circa un kilometru de locul în care se aflau ei, trecea o şosea statală.

Harris îi dădu lui Starkey raportul:

– Ţinta Unu este la aproximativ două aruncături de piatră depărtare de-aici. Ţinta Doi se află la mai puţin de trei. Totul pare să ne avantajeze. De-abia aştept să trecem la fapte.

– Tu eşti oricând gata pentru o partidă de „vânează şi ucide", îi zise Starkey. Însă ai dreptate, situaţia ne este favorabilă. Şi în special această tendinţă de a se încrede în orice vecin, idee fixă pe care o au toţi turiştii ăştia veniţi aici să se recreeeze.

Starkey se decise şi dădu comanda:

– Ne vom deplasa în punctul situat la jumătatea distanţei dintre Ţinta Unu şi Ţinta Doi. O să aşteptăm acolo. Şi nu uitaţi nicio clipă că n-aveţi voie să fiţi neglijenţi. Am fost prea buni atâta amar de vreme, ca s-o feştelim tocmai acum.

45

Luna aflată în al treilea pătrar le uşura deplasarea prin pădure. Starkey ştiuse dinainte despre lună. Omul nu voia doar să deţină controlul, ci era şi obsedat de toate detaliile, fiindcă neglijarea unuia dintre acestea s-ar fi putut solda cu moartea sau capturarea. El ştia sigur că fuseseră prognozate temperaturi moderate, un vânt slab şi absenţa ploii. Ploaia ar fi însemnat noroi, iar noroiul presupunea o mulţime de urme de paşi, acestea fiind inacceptabile într-o misiune ca a lor.

Ei nu vorbiră în timp ce se deplasau prin pădure. Poate că acolo nu era nevoie chiar de atâta prudenţă, însă devenise un reflex modul în care fuseseră antrenaţi pentru luptă. Se ghidau după o regulă simplă: *aminteşte-ţi tot ce ai fost instruit să faci şi nu încerca niciodată să fii un erou.* În afară de asta, disciplina îi ajuta să se poată concentra. Iar atenţia lor era îndreptată doar în direcţia omorurilor pe care urmau să le comită în curând.

Pe când mergeau, cei trei bărbaţi erau cufundaţi fiecare în propriul său univers interior: Harris îşi imagina crimele la modul concret, cu trupuri şi feţe din viaţa reală; Starkey şi cu Griffin erau extrem de ancoraţi în realitate şi de aceea sperau ca Harris să nu fabuleze prea tare la descrierea ţintelor. Starkey îşi amintea că existase o situaţie în care Brownley raportase că prada era o şcolăriţă vietnameză, pe care o descrisese cu lux de amănunte. Însă în momentul în care ajunseseră ei în zona teatrului de operaţiuni criminale, adică într-un sătuc din valea An Lao, au găsit acolo o femeie obeză,

care părea să fi trecut demult de şaptezeci de ani şi era plină de negi negri pe tot corpul.

În clipa aceea, gândurile le-au fost întrerupte brusc de un glas bărbătesc, răsunând în pădure.

Starkey ridică o mână în semn de avertizare.

– Hei! Hei! Ce se întâmplă? Cine-i acolo? strigă vocea. Cine este?

Cei trei încremeniseră. Harris şi Griffin se uitau la Starkey, care îşi ţinea încă ridicat braţul drept. La chemarea neaşteptatului glas, nu se auzi niciun răspuns.

– Cynthia? Tu eşti, iubito? Dacă eşti tu, atunci să ştii că nu-i câtuşi de puţin amuzant.

Era un bărbat. Era tânăr. Părea agitat.

Apoi în direcţia celor trei se aprinse un fascicul luminos strălucitor, de culoare galbenă. Starkey îşi continuă liniştit mersul înainte şi nu rosti decât:

– Salut!

– Ce naiba? Sunteţi militari? continuă să întrebe vocea. Ce faceţi aici? Vă antrenaţi? Pe Drumul Apalaşilor?

În cele din urmă, Starkey îşi aprinse şi el lanterna Maglite. Aceasta lumină un bărbat de rasă albă, de circa treizeci de ani, cu un şort kaki coborât la nivelul genunchilor şi cu un sul mare de hârtie igienică într-o mână.

Era un flăcău slăbănog, cu un păr lung şi negru. Starkey îşi dădu seama că omul nu constituia pentru ei niciun fel de ameninţare.

– Facem nişte manevre. Iartă-ne că am dat buzna peste tine în felul ăsta, îi zise Starkey tânărului care şedea pe vine în faţa lui. Colonelul chicoti uşor apoi se răsuci în direcţia lui Harris, mormăind către acesta printre dinţi: Cine dracului mai e şi ăsta?

– E din cuplul cu Numărul Trei. Face treabă mare. Ăştia probabil că se află acum în spatele Ţintei Doi.

– Asta este. Schimbăm planul, spuse Starkey. Mă ocup eu de rezolvarea problemei.

– Am înţeles, domnule.

Starkey încerca o senzaţie de răceală în piept şi presupunea că şi cu ceilalţi se întâmpla acelaşi lucru. Aşa se petrecea în timpul luptelor, mai ales atunci când lucrurile nu mergeau cum trebuie. Simţurile i se ascuţiră şi mai mult. Nu-i scăpa absolut nimic din ceea ce se întâmpla acolo, nici măcar ceea ce vedea cu privirea periferică. Inima îi bătea puternic, egal, hotărât. Îl reconfortau acele sentimente atât de intense, mai ales înainte de ceea ce avea să urmeze.

– Aţi putea totuşi să mă lăsaţi şi pe mine singur? îi întrebă cel care îşi făcea nevoile acolo. Vă rog, băieţi! Bine?

Dintr-odată, se aprinse o lumină şi mai puternică – fiindcă Brownley Harris începuse să înregistreze video întreaga scenă.

– Hei, aia nu-i cumva o cameră video?

– Bineînţeles că asta este, îi răspunse Starkey. El ajunsese deja deasupra bărbatului ghemuit, mai înainte ca acesta să fi apucat să înţeleagă ceea ce se petrecea în jurul său. Starkey înşfăcă victima de părul ei cel lung şi îi spintecă beregata cu pumnalul.

– Femeia cum este? îl întrebă Starkey pe Harris, care încă înregistra cu micuţa cameră video.

– Asta nu ştiu, crai nebunatic ce eşti. Prietena ăstuia azi-dimineaţă dormea. N-am putut s-o văd.

– Tânărul nu arăta prea rău, spuse şi Griffin. Aşa că sunt optimist şi în privinţa puicuţei. Cred că vom afla destul de repede.

46

Sampson şi cu mine goneam din nou cu maşina pe autostrada I-95, îndreptându-ne către localitatea Harpers Ferry, din Virginia de Vest. În apropierea respectivului orăşel, avusese loc un brutal dublu asasinat. Până în acel moment, poliţiştii locali şi agenţii FBI nu se lămuriseră în privinţa crimelor aflate în chestiune. Însă noi înţelegeam foarte bine un lucru: *Cei trei ucigaşi trecuseră pe-acolo.*

De multă vreme nu mai avuseserăm noi doi atâta timp la dispoziţie, ca să stăm de vorbă. În prima oră a călătoriei, am discutat despre cele două victime, doi excursionişti aflaţi pe Drumul Apalaşilor, despre orice legătură posibilă cu Ellis Cooper sau cu victimele din Arizona şi din New Jersey. Noi citiserăm însemnările detectivilor investigatori. Descrierile erau înfiorătoare. O pereche de tineri având câte douăzeci şi ceva de ani fiecare, de ocupaţii artist grafic, respectiv arhitect, fuseseră găsiţi morţi, cu beregăţile tăiate. Nevinovaţi. Mobil sau cauză a crimelor – imposibil de stabilit. Ambele cadavre fuseseră marcate cu vopsea roşie, fapt pentru care mi-a şi telefonat FBI-ul.

– Hai să mai luăm şi câte o pauză de masacre, îmi spuse în final Sampson, pe când ne aflam la jumătatea călătoriei noastre către sud.

– Bună idee. Şi eu simt nevoia unei întreruperi. În curând, ne vom cufunda într-o mizerie până la genunchi. Altceva, ce-ai mai făcut? Te-ai mai întâlnit cu cineva anume,

în ultima vreme? Ai avut vreo întâlnire mai serioasă? Ai cunoscut vreo fată nostimă?

– M-am văzut cu Tabitha, cu Cara, cu Natalie şi cu La Tasha, îmi răspunse el. Pe Natalie o cunoşti. Este o foarte bună avocată. Am auzit că în weekendul trecut te-a vizitat noua ta prietenă de la San Francisco. *Inspector* Jamilla Hughes, *Departamentul Omucideri*.

Eu am râs.

– Cine ţi-a povestit asta?

John îşi încreţi fruntea.

– Păi, stai puţin, să-mi amintesc! Mi-a spus Nana. Şi Damon. Şi Jannie. Şi micuţul Alex s-ar putea să-mi fi spus câte ceva. Te gândeşti să te căsătoreşti din nou? Am auzit că această Jamilla este deosebită. E cumva prea focoasă pentru tine?

Am continuat să râd.

– Se exercită multe presiuni asupra mea, John. Toată lumea vrea să mă vadă din nou legat în lanţurile căsniciei. Să uit de nefericitul meu trecut recent. Să mă aşez la casa mea şi să duc o viaţă frumoasă.

– Te pricepi la aşa ceva. Eşti un tată bun şi un soţ la fel de bun. Aşa te vede toată lumea.

– Dar tu cum mă vezi pe mine?

– Văd şi eu toate aceste lucruri bune pe care le văd şi toţi ceilalţi, însă eu îţi ştiu şi partea întunecată. Vezi tu, o parte din tine vrea să fii la fel ca bunul şi bătrânul Cliff Huxtable. Însă o parte tot aşa de importantă din tine simte nevoia ca tu să fii un lup rău şi singuratic. Zici că intenţionezi să pleci din cadrul departamentului de poliţie şi poate că aşa vei şi face. Dar ţie, Alex, îţi place să vânezi.

L-am privit îndelung pe Sampson.

– Şi Kyle Craig mi-a spus cam acelaşi lucru şi aproape cu aceleaşi cuvinte.

Sampson dădu din cap.

– Vezi? Iar Kyle numai prost nu poţi să zici că este. Poate bolnav, ţicnit, monstruos, însă prost nu.

– Păi dacă mie-mi place atât de mult să vânez, cine se va aşeza primul la casa lui? Tu sau eu?

– Nu mă angajez în niciun fel de întrecere. Modelele din familia mea sunt extrem de negative. Tu ştii foarte bine acest lucru. Când aveam trei ani, tata a plecat de-acasă şi nu s-a mai întors niciodată. Poate că o fi avut motivele lui să facă asta. Nici mama n-a fost cu mult mai brează ca el. Era prea ocupată mereu cu hoţiile şi cu terorizarea mea. Ei amândoi m-au altoit ori de câte ori au avut ocazia. Se băteau şi între ei. De trei ori i-a spart tata mamei nasul.

– Şi te temi că o să fii un tată execrabil? l-am întrebat eu. De aceea nu ţi-ai întemeiat o familie?

Sampson medită o vreme la spusele mele.

– Nu chiar. Îmi plac mult copiii. Şi mai ales atunci când este vorba despre copiii tăi. Şi îmi plac mult şi femeile. Poate că asta e adevărata problemă – poate că îmi plac prea mult femeile, îmi zise Sampson şi izbucni în râs. Iar femeile par şi ele să mă placă pe mine.

– Laşi impresia că ştii foarte bine tot ce se întâmplă cu tine.

– Asta nu-i deloc rău. Autocunoaşterea este un început extrem de încurajator, îmi zise Sampson şi rânji cu toată gura. Cât îţi datorez pentru consultaţie, doctore Cross?

– N-avea tu grijă, că ţi-o trec eu pe răboj.

Am văzut atunci în faţa maşinii, pe marginea şoselei, inscripţia: „Harpers Ferry, trei kilometri". Acolo fusese deja reţinut un bărbat, sub acuzaţia de crimă.

Era vorba despre un fost colonel din armată, fără cazier. Actualmente, omul era preot baptist.

Mă întrebam dacă nu cumva zărise cineva în zona asasinatelor trei bărbați cu aspect dubios. Și mă mai întrebam și dacă unul dintre aceștia filmase ceea ce se întâmplase.

47

Sampson și cu mine ne-am întâlnit cu părintele Reece Tate într-o cămăruță din interiorul modestei închisori din Harpers Ferry. Tate era un bărbat zvelt cu un început de chelie care avea niște perciuni lungi până la marginea inferioară a lobilor urechilor. Omul nu prea semăna cu un fost soldat. Se pensionase din armată în 1993 și acum conducea o congregație baptistă la Cowpens, în Carolina de Sud.

– Părinte Tate, ai putea să ne povestești ceea ce ți s-a întâmplat ieri, pe Drumul Apalașilor? l-am întrebat eu după ce i-am dezvăluit identitatea mea și a lui Sampson. Spune-ne tot ce știi. Am venit aici ca să-ți auzim povestea.

Ochii bănuitori ai lui Tate ne săgetau pe mine și pe Sampson. Nu înceta nicio clipă să se scarpine în creștet și pe față, în timp ce se tot uita prin micuța încăpere. Și el părea extrem de nedumerit de ceea ce i se întâmpla. Era în mod evident neliniștit și speriat, iar eu îi dădeam dreptate cu atât mai mult, cu cât căzuse victimă a unei înscenări și i se pusese în cârcă o dublă crimă.

– Ce-ar fi să-mi răspundeți voi mai întâi la câteva dintre

întrebările care mă frământă, bâigui bărbatul. Ce vă pasă vouă de tot ce s-a întâmplat acolo, pe traseu? Nu pot înțelege acest lucru. Și nu înțeleg nimic din ceea ce s-a întâmplat în ultimele două zile.

Sampson se uită la mine. Dorea să-i dau eu explicațiile cerute. Am început să-i povestesc lui Tate despre legătura noastră cu Ellis Cooper și cu crimele care avuseseră loc lângă Fort Bragg.

– Și credeți cu-adevărat că domnul sergent-major Cooper era nevinovat? ne întrebă el, după ce mi-am încheiat expunerea.

Am dat din cap.

– Da, așa credem. Și mai credem și că a fost tras pe sfoară și i s-a înscenat totul. Dar nu știm încă din ce motiv. Nu știm de ce și nici cine i-a făcut una ca asta.

Sampson îi puse și el o întrebare:

– Tu și cu Ellis Cooper v-ați cunoscut vreodată, în timp ce erați în armată?

Tate scutură din cap.

– N-am fost detașat niciodată la Bragg. Și nu-mi amintesc să-l fi cunoscut pe sergentul Cooper în Vietnam. Nu, nu cred să-l fi întâlnit vreodată.

I-am vorbit pe un ton coborât. Reece Tate era un om rigid, corect și formal, așa încât am încercat să-i alung orice temere.

– Părinte Tate, am răspuns la întrebările tale. De ce nu ne-ai răspunde și tu acum la câteva dintre întrebările noastre? Dacă nu ești vinovat pentru comiterea acestor crime, noi suntem aici ca să te ajutăm să ieși din această mare belea. Te vom asculta cu luare-aminte și fără niciun fel de idei preconcepute.

El se gândi câteva clipe înainte de a replica:

– Presupun că sergentul Cooper a fost judecat şi găsit vinovat. În clipa de faţă, se află în închisoare? Mi-ar plăcea să stau de vorbă cu el.

M-am uitat la Sampson, după care mi-am îndreptat privirea către Reece Tate.

– Sergentul Cooper a fost de curând executat în Carolina de Nord.

Tate clătină din cap.

– Dumnezeule din ceruri! Mi-am luat şi eu o săptămână liberă, îngăduindu-mi un scurt răgaz. Îmi place mult să fac excursii în natură. Mi-a plăcut încă de pe vremea când eram în armată. Am fost cercetaş la Greensboro. Pare destul de caraghios, în actualele circumstanţe. L-am lăsat să vorbească. Cercetaşul din el voia – simţea nevoia – să-şi descarce sufletul. Şi bărbatul continuă: Acum patru ani am divorţat. Taberele astea în aer liber au rămas singurele mele evadări, reprezentând un fel de eliberare pentru mine. Îmi iau liber două săptămâni pe an, plus câteva zile ocazional.

– Mai ştia cineva faptul că îţi planificaseşi excursia aceasta pe Drumul Apalaşilor?

– Ştia toată lumea de la biserica noastră. Mai ştiau şi câţiva prieteni de-ai mei şi câţiva vecini. Nu era cine ştie ce mare secret. Şi nu văd de ce ar fi fost.

Sampson îl întrebă:

– A ştiut şi fosta dumitale nevastă?

Tate se gândi o vreme, după care scutură din cap.

– Noi nu mai comunicăm aproape deloc. Să ştiţi că eu am bătut-o pe Helene înainte de a divorţa. S-ar putea ca ea să mă fi întărâtat, însă eu am fost acela care a lovit-o. Greşeala îmi aparţine numai mie. Nu există nicio scuză valabilă pentru ca un bărbat să fie îndreptăţit vreodată să dea într-o femeie.

– Ne poți povesti acum și despre ziua de ieri? Spune-ne tot ce îți amintești, l-am îndemnat eu.

Timp de zece minute, Tate ne-a relatat cu lux de amănunte tot ce făcuse în acea zi. Ne-a spus că s-a trezit pe la șapte și a constatat că era o dimineață cețoasă. Nu se grăbea să pornească pe traseu, așa că și-a luat mai întâi micul dejun în tabăra lui. Apoi a plecat la drum pe la opt și jumătate și a străbătut în ziua respectivă o mare distanță. În timpul ăsta a trecut pe lângă două familii și pe lângă o pereche de oameni mai în vârstă. În ziua precedentă, văzuse o mamă împreună cu cele două fiice ale ei, iar acum spera să le poată ajunge din urmă, însă nu a reușit. Într-un târziu, și-a așezat tabăra, pe la ora șase.

– De ce voiai să le ajungi din urmă pe cele trei femei? îl întrebă Sampson.

Tate ridică din umeri.

– Visam și eu prosteşte, cu ochii deschiși. Mama fetelor mi se păruse a fi o femeie atrăgătoare, doar cu puțin peste patruzeci de ani. În mod evident, erau toate trei amatoare de excursii. Mă gândeam că am fi putut merge o vreme împreună. Acest lucru este ceva cât se poate de obișnuit pe Drumul Apalașilor.

– Ai mai văzut și pe altcineva în acea zi? îl mai întrebă Sampson.

– Nu-mi amintesc să fi întâlnit pe cineva ieșit din comun. Și o să mă tot gândesc la asta. Aici am tot timpul din lume. Și am și motivația necesară.

– Așadar, ai întâlnit familiile acelea, perechea de vârstnici și mama cu cele două fiice ale ei. Alte grupuri de oameni ai mai văzut pe traseu? Poate niște bărbați călătorind împreună? Sau niște excursioniști singuratici?

Bărbatul scutură din cap.

– Nu, nu-mi amintesc să fi văzut pe cineva care să-mi trezească vreo suspiciune. În timpul nopții, n-am auzit niciun zgomot neobișnuit. Am dormit adânc. Aceasta este numai una dintre binefacerile drumețiilor montane. M-am sculat devreme în dimineața următoare și am plecat la drum pe la ora șapte și jumătate. Era o zi frumoasă și senină și se putea vedea până la aproape șapte kilometri depărtare. Iar pe la prânz, a venit poliția și m-a arestat. Părintele Tate se uită la mine. Ochii săi mici ne priveau rugător. El continuă: Jur că sunt nevinovat. N-am făcut nimănui vreun rău în pădure. Nu știu de unde au apărut pete de sânge pe unele dintre hainele mele. Nici măcar n-am purtat acele haine în ziua în care au fost uciși bieții oameni. N-am omorât pe nimeni. Nu se poate să nu fie nimeni care să mă creadă.

Cuvintele lui mă înghețară. Și sergentul Cooper spusese exact același lucru.

48

Ultimul meu caz în calitate de detectiv criminalist. Era vorba despre un caz cu adevărat încurcat. Mă gândisem la el intens în ultimele câteva zile și continua să mă obsedeze pe parcursul paralizantei călătorii de întoarcere de la Harpers Ferry, Virginia de Vest, spre casă.

Încă nu-mi prezentasem la serviciu preavizul referitor la demisia mea. Oare de ce nu făcusem acest lucru?

Continuam să mă ocup la Washington de diverse cazuri de omucidere, deşi cele mai multe dintre acestea nu erau câtuşi de puţin interesante. Un mărunt traficant de droguri fusese ucis pe un şantier de construcţii, dar nu-i păsa nimănui de soarta lui. O tânără nevastă în vârstă de douăzeci de ani îşi omorâse soţul violent, însă fusese în mod evident un caz de legitimă apărare. Cel puţin eu n-aveam nicio îndoială în această privinţă. Ellis Cooper era mort. Iar acum un bărbat pe nume Reece Tate fusese acuzat de nişte crime pe care probabil că nu le comisese.

În acel weekend, m-am grăbit să prind o cursă aeriană până la Tempe, în Arizona. Îmi aranjasem acolo o întrevedere cu Susan Etra, al cărei soţ fusese condamnat la moarte, sub acuzaţia de ucidere a unui bărbat cunoscut drept homosexual. Doamna Etra intentase armatei un proces, învinuind-o pentru o presupusă eroare judiciară în urma căreia soţul ei fusese executat fără vină. Ea era convinsă de nevinovăţia bărbatului ei şi socotea că dispune de suficient de multe probe pentru a dovedi acest lucru. Eu aş fi vrut să descopăr dacă şi locotenent-colonelului James Etra i se înscenase întreaga poveste. Câte victime nevinovate or mai fi existând oare?

Doamna Etra îmi deschise uşa de la intrare, cu o figură extrem de încordată. Am fost surprins să constat că în camera ei de zi se afla un bărbat cu o faţă inexpresivă. Femeia îmi explică faptul că îi solicitase avocatului ei să fie şi el prezent la discuţia noastră. *Splendid!*

Avocatul era foarte bronzat, avea un păr alb pieptănat pe spate, un costum gri-cenuşiu care părea foarte scump şi nişte cizme negre de cowboy. El se prezentă drept Stuart Fischer din Los Angeles.

– În speranţa că va afla adevărul în legătură cu eronata

arestare şi condamnare a soţului ei, doamna Etra a acceptat să stea de vorbă cu dumneata, detective. Eu mă aflu aici pentru a apăra interersele doamnei Etra.

– Înţeleg, i-am răspuns eu. Ai fost cumva avocatul locotenent-colonelului Etra la procesul acestuia? l-am întrebat după aceea.

Chipul lui Fischer era imobil.

– Nu, nu am fost. M-am specializat în domeniul industriei spectacolelor. Cu toate astea însă, am o bogată experienţă şi în privinţa cazurilor de omucidere. Mi-am început activitatea lucrând în cadrul biroului procurorului districtual din Laguna Beach. Am petrecut acolo şase ani de zile.

Fischer îmi spuse în continuare că doamna Etra vânduse recent la Hollywood povestea soţului ei. Acum eu eram acela care trebuia să fie extrem de atent.

În următoarea jumătate de oră, Susan Etra mi-a povestit tot ceea ce ştia. Bărbatul ei, locotenent-colonelul Etra, nu mai avusese până atunci niciun fel de probleme. Din câte ştia ea, soţul ei nu manifestase niciodată intoleranţă nici faţă de homosexuali şi nici faţă de lesbiene. Şi totuşi, se presupunea că intrase în casa a doi homosexuali declaraţi, îi surprinsese în pat şi îi împuşcase pe amândoi mortal. În cadrul procesului de crimă care a urmat, a reieşit faptul că el îl iubea fără speranţă pe cel mai tânăr dintre cei doi bărbaţi.

– Arma crimei a fost un revolver de serviciu din dotarea armatei. A fost descoperit în casa dumneavoastră? Îi aparţinea cumva soţului dumneavoastră? am întrebat-o eu.

– Jim a observat cu câteva zile înainte de asasinate faptul că îi lipsea revolverul. Era un om foarte atent şi

meticulos, mai ales în privința armelor lui. Apoi, dintr-odată, arma a apărut din nou acasă la noi, astfel ca poliția s-o poată descoperi.

Avocatul Fischer se convinsese de faptul că eram inofensiv pentru doamna Etra, așa că plecă de acolo înaintea mea. Când am rămas singuri, am întrebat-o pe doamna Etra dacă îmi permitea să arunc o privire prin lucrurile personale ale soțului ei.

Doamna Etra îmi răspunse:

– Ai noroc de faptul că lucrurile lui Jim mai sunt încă aici. Nici nu-ți pot spune de câte ori m-am tot gândit să le duc la o organizație caritabilă de pe aici, precum ar fi „Voința Domnului". I le-am mutat într-o cameră pentru oaspeți, cât mai departe am putut, pentru a nu le mai vedea.

Am urmat-o pe femeie pe coridor, până la încăperea respectivă. Apoi ea m-a lăsat singur acolo. Totul era aranjat în cea mai perfectă ordine şi eu aveam impresia că așa trăiseră Susan şi cu James Etra până ce crima le distrusese viețile. Mobila era un straniu amestec de piese din lemn deschis la culoare şi de antichități de nuanțe mai întunecate. O masă de campanie lipită de unul dintre pereți era umplută cu o colecție de machete din plumb a tot felul de tunuri, tancuri şi soldați din diferite războaie. Alături de toate acestea, exista o mulțime de arme de foc, încuiate într-o vitrină. Toate armele erau etichetate.

REVOLVER MILITAR COLT 1860, CALIBRU 44, BUTOIAŞ DE 8-INCH.

CARABINĂ CU TRAPĂ SPRINGFIELD, CU ÎNCĂRCĂTOR, FOLOSITĂ ÎN RĂZBOAIELE STATELOR UNITE CU INDIENII. ARE BAIONETĂ ORIGINALĂ ŞI CUREA DE PIELE.

Am deschis apoi șifonierul de alături. Hainele locotenent-colonelului Etra erau împărțite în două grupuri distincte: haine civile și uniforme militare. Am trecut mai departe, uitându-mă în diverse alte dulăpioare.

Tocmai scotoceam prin sertarele unui scrin, când am dat peste păpușa din paie.

Am simțit atunci un ghem în stomac. Înfiorătoarea păpușă semăna cu cea pe care o descoperisem acasă la Ellis Cooper, lângă Fort Bragg. Cele două păpuși erau absolut identice, ca și cum ar fi fost cumpărate din același loc. Poate chiar de către aceeași persoană. *Oare de către ucigaș?*

Apoi am găsit și vigilentul ochi fără pleoapă, într-un alt sertar al scrinului. Acesta părea că îmi urmărește atent mișcările. Prudent, păstrându-și numai pentru el tainele lui oribile.

Am răsuflat adânc, după care am ieșit și am rugat-o pe doamna Etra să vină și ea în cameră. I-am arătat și ei păpușa de paie și ochiul atoatevăzător. Femeia a scuturat din cap și s-a jurat că nu mai văzuse până atunci niciunul dintre acele obiecte. În ochii ei se citea frica.

– Cine-o fi intrat în casă la mine? Sunt absolut sigură de faptul că păpușa aceea nu era aici, atunci când i-am adus lui Jim lucrurile în camera asta, insistă doamna Etra. Cum puteau să ajungă obiectele astea aici? Cine mi-o fi băgat în casă niște lucruri atât de îngrozitoare, detective Cross?

Femeia mi-a dat voie să iau cu mine păpușa și ochiul. Nu avea nevoie de ele și mie mi s-a părut firească reacția ei.

49

Între timp, ancheta asupra crimelor mai înainta şi pe un al doilea front. John Sampson ieşise cu maşina lui neagră Mercury Cougar de pe Autostrada 35 la Mantoloking pe Ţărmul Jersey şi se îndrepta în direcţia oceanului. Localităţile Point Pleasant, Bay Head şi Mantoloking amplasate pe litoral erau aproape pustii în acea zi de octombrie.

El îşi parcă automobilul pe Bulevardul de Est şi se hotărî să-şi mai dezmorţească puţin picioarele, după călătoria de la Washington şi până acolo.

– Iisuse, ce mai plajă, mormăi Sampson printre dinţi, în timp ce urca treptele unei scări de acces public şi ajungea pe crestele dunelor de nisip. Oceanul se afla chiar acolo, la nici patruzeci de metri depărtare de el.

Ziua aceea era aproape perfectă. Temperatura trecea puţin peste douăzeci de grade Celsius, soarele strălucea pe cerul albastru şi senin, fără niciun nor, iar aerul era incredibil de limpede şi de curat. De fapt, îşi zise el, acum era o zi mai bună de plajă decât avusese parte lumea în cea mai mare parte a verii, atunci când toate aceste staţiuni de pe ţărm erau probabil înţesate de vilegiaturiştii veniţi să facă plajă şi de mijloacele lor de transport.

Pe Sampson îl încânta nespus de mult priveliştea care se aşternea în faţa ochilor lui. Liniştitul orăşel de pe malul oceanului îl făcea să se simtă mai relaxat. Era greu de explicat, dar în ultima vreme zilele lui la serviciu în Washington i se

păreau tot mai greu de suportat. Era obsedat de moartea lui Ellis Cooper, de fapt, de uciderea acestuia. În ultima vreme, se lăsase copleşit de gânduri. Aici însă se simţea de parcă putea auzi şi vedea lucrurile cu o claritate nemaiîntâlnită.

Totuşi, se gândi că era mai bine să treacă de îndată la treabă. Se făcuse aproape trei şi jumătate, oră la care el îi promisese lui Billie Houston că-l va vizita acasă. Soţul doamnei Houston era învinuit că omorâse un alt soldat, în apropiere de Fort Monmouth. Faţa victimei fusese apoi vopsită în alb şi albastru.

La muncă! îşi zise bărbatul în sinea lui, pe când deschidea o portiţă din şipci şi înainta pe o potecă presărată cu scoici şi cochilii, către o casă mare, acoperită cu şindrilă cafenie. Casa de pe plajă şi întreaga atmosferă erau neverosimil de frumoase. Lui Sampson îi plăcu până şi inscripţia cu numele locului: PARADISUL REGĂSIT.

Doamna Houston trebuie să-l fi urmărit din interiorul casei de pe plajă, fiindcă imediat ce piciorul lui atinsese prima treaptă a scării, uşa de plasă se deschise şi femeia îi ieşi în întâmpinare.

Era o micuţă afro-americană, mai atrăgătoare decât s-ar fi aşteptat el. N-o fi avut ea frumuseţea unei stele de cinema, însă ceva din aspectul ei îi atrăgea bărbatului atenţia şi i-o reţinea. Femeia purta un larg şort kaki şi un tricou negru şi era în picioarele goale.

– Cu siguranţă că ai nimerit o zi frumoasă pentru o vizită, îi zise ea şi îi zâmbi. Până şi zâmbetul ei era plăcut. Doamna Houston era o adevărată gâgâlice – căci, probabil, avea doar un metru şi cincizeci de centimetri înălţime – şi Sampson se îndoia că ea ar fi putut cântări cu mult mai mult decât patruzeci şi cinci de kilograme.

– Cum, dar aici nu sunt toate zilele la fel cu cea de azi? o întrebă Sampson, încercând şi el să zâmbească. În timp ce

urca scârțâitoarele trepte din lemn ale scării de la verandă, omul încă se străduia să-şi revină din surpriza provocată de feminitatea doamnei Houston.

– La drept vorbind, îi răspunse ea, aici există destul de multe zile asemănătoare cu asta. Eu sunt Billie Houston. Dar desigur că asta ştii deja. Femeia îi întinse mâna. Aceasta era caldă şi catifelată şi părea extrem de mică.

Bărbatul îi reținu mâna ceva mai mult decât ar fi intenționat. De ce oare procedase astfel? Sampson presupuse faptul că asta se datorase în parte grelei încercări prin care trecuse femeia. Soțul doamnei Houston fusese executat cu aproape doi ani în urmă, iar ea îi susținuse cu toată hotărârea nevinovăția, până la sfârşit şi chiar şi după aceea. Scenariul începea să devină familiar. Sau poate că exista ceva în zâmbetul bucuros al femeii care îl făcea pe John să se simtă ca în al nouălea cer. Ea îl impresionase pe uriaş cam la fel de mult ca şi orăşelul acela şi vremea frumoasă. Nu avea nimic care să nu-i placă la ea. Cel puțin până în acel moment.

– Ce-ar fi dacă am merge să facem o plimbare pe plajă şi să stăm de vorbă acolo pe îndelete? îi sugeră Billie. Poate că ai vrea mai întâi să-ți scoți pantofii şi şosetele. Eşti un băiat de la oraş, nu-i aşa?

50

Sampson făcu exact ceea ce îi sugerase ea. Nu prea avea rost investigarea crimei şi nici această întrevedere, pentru că nu mai puteau schimba lucrurile. Simțea sub tălpile

lui goale nisipul cald şi plăcut, în timp ce o urma pe femeie de-a lungul marii case, înainte de a escalada o movilă înaltă şi lată, acoperită de nisip alb şi de o unduitoare iarbă de plajă.

– Casa ta este deosebită, zise el. Puţin spus frumoasă!

– Aşa cred şi eu, încuviinţă ea şi se întoarse spre el învăluindu-l într-un zâmbet. Dar bineînţeles că asta nu este casa mea. Locuinţa mea se află la câteva cvartale mai în interiorul uscatului. Este unul dintre micile bungalow-uri de plajă, pe lângă care ai trecut venind cu maşina încoace. Eu stau aici şi am grijă de casa familiei O'Brien, cât timp Robert şi Kathy locuiesc la Fort Lauderdale, în cursul iernii.

– Asta n-ar părea să fie o însărcinare neplăcută, zise John. De fapt, lui i se părea chiar un aranjament extrem de avantajos.

– Ai dreptate, acceptă femeia şi schimbă imediat subiectul: Parcă voiai să vorbeşti cu mine despre soţul meu recent decedat, detective. Vrei să-mi spui de ce ai venit aici? De când mi-ai telefonat, stau ca pe ace. De ce ai vrut să avem această întrevedere? Ce anume ştii despre cazul soţului meu?

– Stai ca pe ace? o întrebă Sampson. Cine mai foloseşte în ziua de azi expresia asta?

Ea râse.

– Uite că eu o folosesc. Aşa mi-a venit mie să zic. Mi-ai dat o întâlnire şi m-ai găsit, nu-i aşa? Am crescut la o fermă luată în arendă în Alabama, lângă Montgomery. Şi nu ţi-am acordat niciun fel de întâlnire particulară. Aşa încât te-aş ruga să-mi spui care este motivul pentru care te afli acum, aici, detective.

Cei doi începuseră să coboare o colină nisipoasă care se povârnea înspre oceanul strălucind în multe nuanţe albastre, verzui şi de un bej mâlos. Era incredibil – cât vedeai cu ochii, pe ţărm nu se afla absolut nimeni. Atâtea case

formidabile se aflau acolo, practic niște adevărate vile, și în afară de pescărușii nu se vedea nici țipenie de om.

Pe când se plimbau spre nord, el îi povesti doamnei Houston despre prietenul lui, Ellis Cooper, și despre tot ce se întâmplase la Fort Bragg. Nu i-a mai spus și despre celelalte crime comise împotriva militarilor.

– Trebuie să îți fi fost un prieten foarte bun, rosti ea după ce Sampson tăcuse. Fără îndoială că ești un om care nu se dă prea ușor bătut.

– Pur și simplu, nu pot să renunț. El a fost unul dintre cei mai buni prieteni pe care i-am avut vreodată. Ne-am petrecut împreună trei ani în Vietnam. A fost primul bărbat mai în vârstă din viața mea, care nu s-a gândit numai la el. Înțelegi tu, într-un fel a reprezentat pentrun mine tatăl pe care nu l-am avut niciodată.

Ea dădu din cap, însă nu mai insistă asupra subiectului. Lui îi plăcu acest lucru. Și continua să se minuneze, văzând cât de mignonă era femeia. Se gândi că ar fi putut cu ușurință să o poarte sub braț.

– Doamnă Houston, pe de altă parte, mai este și faptul că sunt absolut convins că Ellis Cooper nu a avut nimic de-a face cu acele asasinate. Spune-i un al șaselea simț sau oricum ai vrea să-l cataloghezi, dar eu am această certitudine. El mi-a mărturisit asta doar cu puțin timp înainte de a fi executat. Și nu pot să fac abstracție de acest lucru. Pur și simplu, îmi este imposibil s-o fac.

Femeia oftă, iar el îi putu remarca durerea care i se citea pe față. Înțelese că ea nu se putea împăca cu moartea soțului ei și totuși nu întrerupsese povestirea lui. Ăsta era un lucru foarte interesant. Fără îndoială că doamna Houston era o persoană de o mare delicatețe sufletească.

El se opri din mers, după care se opri şi ea.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă într-un târziu femeia.

– Aşa-i că nu îţi este prea uşor să vorbeşti despre tine? îi răspunse el tot printr-o întrebare.

Ea râse.

– Ooo, ba da. E de-ajuns să mă pornesc, că nu-mi mai tace gura. Uneori, vorbesc chiar prea mult, crede-mă. Însă m-a interesat ceea ce spuneai şi modul în care vorbeai. Vrei acum să-ţi povestesc şi eu despre soţul meu şi despre ceea ce i s-a întâmplat? Şi să-ţi explic de ce sunt atât de sigură că nici el nu era vinovat?

– Aş vrea să aflu absolut totul despre soţul tău, încuviinţă Sampson. Te rog.

– Eu socotesc că Laurence a fost asasinat de către autorităţile statului New Jersey. Însă altcineva îi dorea moartea. Iar eu aş vrea să descopăr cine anume se face vinovat de moartea soţului meu, la fel de mult cum vrei şi tu să afli cine l-a omorât pe prietenul tău, Ellis Cooper.

51

Sampson şi cu doamna Billie Houston rămaseră acolo şi se aşezară pe nisip, în faţa unei imense case de pe plajă, care trebuia să aibă cel puţin douăsprezece dormitoare. Acum respectiva casă era pustie, încuiată şi cu toate obloanele trase, ceea ce lui Şampson i se păru a fi o risipă monumentală. La

Washington, el cunoştea oameni care locuiau în case părăsite, fără ferestre, fără încălzire şi fără apă curentă.

Bărbatul nu-şi mai putea dezlipi privirea de la acea casă. Casa avea trei etaje şi largi terase de jur împrejurul ultimelor două etaje de sus. O mare pancartă fixată pe duna de lângă casă avea pe ea o inscripţie care avertiza: PE ACESTE DUNE, ACCESUL ESTE INTERZIS. NU VĂ ABATEŢI DE PE DRUMUL PUBLIC. AMENDĂ, 300 DE DOLARI. Aceşti oameni aveau un pronunţat simţ al proprietăţii, îşi zise Sampson în sinea lui.

Uitându-se către ocean, Billie Houston începu să vorbească:

– Să-ţi povestesc despre noaptea în care a avut loc crima, spuse ea. Eram pe-atunci asistentă la Centrul Medical Comunitar din Toms River. Am ieşit din schimbul meu la ora unsprezece şi am ajuns acasă pe la unsprezece şi jumătate. Laurence mă aştepta aproape întotdeauna. De obicei, ne povesteam unul altuia ceea ce ni se întâmplase în cursul zilei. Stăteam pe canapea. Poate ne mai uitam împreună şi la televizor puţin, mai ales la comedii. El era un munte de om, la fel ca şi tine, şi obişnuia să-mi spună că ar putea să mă ducă la el în buzunar. Sampson nu zicea nimic, ascultând cum prindea contur povestea ei. Ceea ce îmi amintesc cu claritate în legătură cu acea noapte este faptul că ea a fost cât se poate de obişnuită, detectivule. Laurence urmărea la televizor *Show-ul lui Steve Harvey*, iar eu m-am aplecat către el şi l-am sărutat. El m-a aşezat pe genunchii lui şi am stat o vreme de vorbă. Apoi eu m-am dus să-mi schimb hainele de lucru, cu care fusesem îmbrăcată la serviciu. După ce am revenit din dormitor, mi-am turnat un pahar de Shiraz şi l-am întrebat pe Laurence dacă nu voia cumva să-i fac nişte floricele de porumb. El nu voia. Avea grijă de greutatea lui,

care uneori îi cam creştea în timpul iernii. Era bine dispus şi relaxat. Nu mi s-a părut tensionat sau stresat. N-o să uit asta niciodată. Soneria de la intrare s-a auzit tocmai când îmi turnam vinul în pahar. Eram oricum în picioare, aşa că m-am dus eu să văd cine sunase. Era poliţia militară. Poliţiştii m-au dat la o parte, au intrat în casă şi l-au arestat pe Laurence, sub acuzaţia de a fi comis un asasinat oribil în acea seară, doar cu câteva ore mai devreme. Îmi amintesc că îl priveam pe soţul meu, iar el se uita la mine. A scuturat din cap, totalmente uluit. Ar fi fost imposibil să mimeze acea uluire. Apoi le-a spus poliţiştilor: „Faceţi o mare greşeală. Sunt sergent în armata Statelor Unite." În acel moment, unul dintre poliţişti l-a doborât cu o lovitură de baston.

52

Încercam să uit că lucram la un caz şi că duceam cu mine o îngrozitoare păpuşă de paie şi ochiul acela protector, veşnic vigilent, lipsit de pleoapă, să uit că mă aflam în urmărirea ucigaşilor, mai neînduplecat decât fusesem vreodată.

Am păşit în holul hotelului Wyndham Buttes Resort, din Tempe, iar acolo mă aştepta Jamilla. Ea venise cu avionul de la San Francisco, pentru a ne întâlni.

Purta o bluză portocalie de mătase şi un pulover de un portocaliu mai închis, legat în jurul umerilor, nişte brăţări fine de aur şi nişte cercei micuţi. Părea aranjată perfect pentru

Valea Soarelui, aşa precum auzisem că îşi denumeau perimetrul metropolitan locuitorii oraşelor Phoenix, Scottsdale, Mesa, Chandler şi Tempe.

– Bănuiesc că ştii deja acest lucru, dar trebuie să-ţi spun şi eu că arăţi absolut formidabil, i-am zis în timp ce o îmbrăţişam cu multă căldură. Mi-ai tăiat răsuflarea.

– Chiar aşa să fi făcut eu oare? mă întrebă ea, mimând surprinderea. Iată un mod extrem de plăcut de a ne începe weekendul.

– Şi nici măcar nu sunt singurul care crede asta. Toată lumea din hol te admiră.

Jamilla râse.

– Acum ştiu că vrei să mă iei peste picior.

Jamilla mă luă de mână şi traversarăm împreună holul. Deodată m-am oprit brusc şi am cuprins-o din nou în braţele mele. M-am uitat o clipă în ochii ei şi apoi am sărutat-o. A fost un sărut prelung şi dulce, fiindcă îl aşteptasem de multă vreme.

– Şi tu arăţi foarte bine, îmi zise ea într-un târziu. Tu mereu arăţi bine. Să-ţi spun un secret. Tu mi-ai tăiat răsuflarea încă din primul moment în care te-am văzut, pe aeroportul din San Francisco.

Am râs şi eu şi mi-am dat ochii peste cap.

– Păi atunci, cred că ar fi mai bine să luăm o cameră şi să urcăm acolo, înainte de a da de bucluc aici.

Jamilla se aplecă spre mine şi mă sărută din nou.

– Am putea într-adevăr să intrăm într-un mare bucluc. Apoi iar mă sărută. Alex, eu nu prea fac lucruri de genul ăsta. Ce se întâmplă oare cu mine? Ce-am păţit?

După încă o îmbrăţişare, ne-am îndreptat către ascensoarele hotelului.

Camera noastră era la ultimul etaj şi avea o priveliştе asupra unei cascade care cădea într-un bazin de înot dintr-o zonă montană. În depărtare, se vedeau piste de jogging şi poteci de drumeţie, terenuri de tenis şi unul sau două trasee de golf. I-am spus Jamillei că, în cazul în care vedem prin apropiere un stadion de fotbal, acela trebuie să fie Sun Devil.

– Cred că acolo joacă Arizona State.

– Să ştii că vreau să aflu totul despre localitatea Tempe şi despre echipa de fotbal american Arizona State, însă ceva mai târziu, ţinu Jamilla să mă asigure.

– Ooo, foarte bine, am înţeles. Apoi am atins cu degetele bluza ei, care era extrem de catifelată. Ce plăcută este la atingere, i-am zis eu.

– Aşa se şi cuvine să fie.

Am început să-mi plimb încet mâinile pe ţesătură, pe umerii Jamillei, pe sfârcurile sânilor ei, pe pântece. I-am mângâiat umerii, iar ea s-a rezemat de mine şi a scos un prelung:

– Mmmm, daaaaa, te rog şi-ţi mulţumesc. Era ca un dans improvizat şi niciunul dintre noi nu ştia precis ce anume mai urma să se întâmple în continuare. Era atât de plăcut să fiu din nou împreună cu ea! N-avem nicio grabă, nu-i aşa? îmi şopti Jamilla.

– Aşa este. Avem tot timpul din lume. Ştii că, în cercurile poliţieneşti, asta se cheamă prindere în laţ.

– Da, aşa se cheamă. Sunt pe deplin conştientă de acest fapt. I se mai zice şi ambuscadă. Poate că s-ar cădea pur şi simplu să te predai.

– Foarte bine, mă predau, inspectore.

Nu mai exista nimic pe lume, în afară de noi doi.

N-aveam idee cum se întâmpla, dar învăţam doar să mă bucur de fiecare clipă şi să nu-mi fac niciun fel de griji. În ultima vreme, nu mai fusesem cu nicio femeie, exceptând acea zi petrecută împreună cu Jamilla în Washington. Nu mai fusesem cu nimeni altcineva, de o bună bucată de vreme.

– Ai cea mai catifelată mângâiere care poate exista pe lume, murmură ea. De necrezut. Nu te opri!

– Şi tu la fel.

– Pari surprins.

– Puţin, am recunoscut eu. Probabil, din cauză că ţi-am cunoscut latura dură şi te-am văzut şi ca pe o pisicuţă cu ghearele scoase din pernițe, atunci când am lucrat împreună.

– Şi te deranjează cumva latura mea cea dură?

– Nu mă deranjează câtuşi de puţin, am asigurat-o eu. Ba chiar îmi place şi latura ta cea dură. Cel puţin, atâta vreme cât nu se manifestă împotriva mea.

Jam mă împinse imediat pe pat, după care se aruncă peste mine. Am sărutat-o pe obraji, apoi pe buzele dulci. Mirosea grozav şi avea un gust minunat. Îi puteam simţi sângele pulsându-i în trup. *N-aveam nicio grabă.*

– În copilăria mea, la Oakland, am fost o băieţoaică. Jucam baseball, jucam foarte bine şi softball, îmi zise ea. Voiam ca tata şi fraţii mei să fie mândri de mine.

– Şi se mândreau cu tine?

– Oo, da. Cum să nu se mândrească? Eram nemaipomenită şi la baseball şi pe pistă.

– Şi se mândresc şi azi cu tine?

– Eu cred că da. Sigur că se mândresc. Tata este puţin dezamăgit că nu joc pentru Giants, mai spuse Jamilla şi izbucni în râs. El este de părere că aş fi mai bună ca Barry Bonds.

Ea m-a ajutat după aceea să-mi scot pantalonii, în timp ce eu îi descheiam bluza. Tremuram într-o manieră incontrolabilă. *Aveam tot timpul din lume.*

53

După ce încheiase discuția cu doamna Billie Houston, se făcuse deja prea târziu pentru ca Sampson să mai plece înapoi spre Washington în aceeași zi, ca să nu mai vorbim de faptul că îi plăcea și atmosfera de la malul oceanului, astfel încât trăsese în oraș la hanul Conover's Bay Head, pe care i-l recomandase Billie.

Tocmai intrase în camera lui de la etajul al treilea, când sună telefonul. Se întrebă cine ar fi putut să-l sune aici. Tocmai la hanul Conover's Bay Head?

– Da? rosti el în receptor. John Sampson.

Urmă o scurtă tăcere.

– La telefon este Billie. Doamna Houston.

El se așeză pe marginea patului și constată că era surprins, dar și că zâmbea. În niciun caz nu se așteptase la acest apel telefonic.

– Bună. Ne-am despărțit doar de câteva... minute. Ai uitat să-mi spui ceva?

– Nu. Păi, de fapt, ba da. Ai venit să-l ajuți pe Laurence, iar eu nu fac absolut nimic pentru ca tu să ai o ședere cât mai plăcută aici. Vrei să vii diseară acasă la mine, să cinăm împreună? Deja m-am apucat să pregătesc câte ceva, așa că nu accept niciun refuz. Ce ai avea de pierdut? Apropo, să știi că mă pricep la gătit.

Sampson se cam codea, neputându-şi da seama dacă era o idee chiar aşa de bună. Nu credea că cina cu Billie Houston ar fi fost un fel de corvoadă. Era doar o situaţie potenţial stânjenitoare şi poate chiar un conflict de interese.

Şi cu toate astea, felul în care pusese ea problema nu-i mai lăsa nicio posibilitate de a se eschiva. Iar până la urmă, nu se putea întâmpla nimic rău.

– Bună idee! Mi-ar plăcea să cinez acasă la tine. Pe la ce oră să fiu acolo?

– Poţi să vii oricând îţi convine. Nu e nimic simandicos, detectivule. Am să pornesc grătarul, de îndată ce ajungi aici.

– Dacă ajung peste o oră e bine? Şi apropo, mă cheamă John, nu „detectivule".

– Cred că mi-ai mai spus asta. Tu deja ştii că eu sunt Billie şi, dacă nu te superi, aş prefera să-mi spui aşa, în loc de „doamna Houston". Atunci, ne revedem cam într-o oră.

Ea închise, iar Sampson mai rămase câteva secunde cu receptorul în mână. Acum când se gândea mai bine, cina cu Billie Houston nu i se părea o idee deloc rea. Nerăbdător să ajungă cât mai repede acolo, el se dezbrăcă şi se îndreptă către duş.

Nimic simandicos i se părea o idee bună.

54

Sampson cumpără de la Piaţa Centrală din Bay Head un buchetel de flori şi o sticlă de vin roşu. În timp ce se apropia de casa de pe plajă, se tot întreba dacă ceea ce făcea

el nu era cumva puțin cam exagerat. *Flori? Vin? Ce era oare în mintea lui?*

Se simțea vinovat pentru faptul că soțul acestei femei s-ar fi putut să fi fost ucis? Sau fiindcă ea rămăsese văduvă atât de devreme? Ori poate avea totul vreo legătură cu Ellis Cooper? Sau era vorba doar despre Billie Houston și el însuși?

Sampson făcu un ocol și ajunse la ușa de plasă care dădea în bucătăria casei de pe plajă. Apoi bătu ușor în rama de lemn.

– Bună? Billie? Ești aici? strigă bărbatul.

Billie? Așa s-ar fi cuvenit oare să i se adreseze?

Nu știa de ce, dar îl preocupa siguranța ei. De ce oare? Doar nimeni n-ar fi vrut acum să-i facă niciun rău lui Billie Houston, nu-i așa? Și totuși, el avea un simțământ bizar. Adevărații ucigași umblau în deplină libertate, cine știe pe unde. S-ar fi putut foarte bine ca ei să umble chiar pe-aici, prin New Jersey. Ce i-ar fi putut împiedica să facă asta?

– Ușa este deschisă. Intră! îi răspunse ea. Eu sunt aici afară, pe verandă.

Sampson trecu prin bucătărie și o văzu pe femeie aranjând o măsuță pe veranda deschisă din fața casei, cu vedere la ocean. Era un loc splendid pentru cină. Mai multe fotolii de grădină se aflau înșirate de-a lungul verandei. Mai exista acolo și un balansoar din împletitură de răchită, vopsit în bleumarin, pentru a se asorta cu obloanele de la ferestre.

De pe verandă, bărbatul putea vedea întinderea nemărginită a oceanului, pe deasupra culmilor dunelor și a unduitoarelor ierburi de mare.

Dar ochii lui se îndreptară din nou în direcția femeii. Aceasta își pusese o bluză de un alb imaculat și niște jeanși

Levis prespălați și era tot desculță. Își prinsese la spate părul într-o coadă de cal. Se rujase extrem de discret.

– Bine ai venit. M-am gândit să mâncăm aici afară. Încă nu este prea frig pentru așa ceva, nu crezi? îl întrebă ea, făcându-i cu ochiul.

Sampson păși într-o încăpătoare verandă de lemn. Briza bătea dinspre ocean, dar pe verandă era plăcut. Bărbatul simțea în atmosferă mirosul oceanului, dar și un parfum de levănțică de mare și de flori de toamnă.

– Este cât se poate de bine, o asigură el. Temperatura aerului era potrivită, masa era frumos aranjată, iar priveliștea oceanului i se părea de-a dreptul încântătoare. În partea de sud-est a Districtului Columbia, nu puteai deloc găsi un astfel de peisaj. Să-mi spui dacă vrei să te ajut cu ceva, se oferi John.

– Bună idee! Poți să tai legumele și să termini de pregătit salata. Sau, dacă preferi, te poți ocupa tu de grătar.

Sampson nu-și putu ascunde un zâmbet.

– Nu-i o alegere prea dificilă. O să fac eu salata. Desigur însă că am glumit. Aș fi bucuros să mă ocup de grătar, atâta vreme cât n-o să fiu obligat să port cine știe ce bonetă, sau un șorț cu vreun mesaj vesel scris pe el.

Femeia râse.

– Nu am așa ceva. Când ai venit aici dinspre bucătărie, ai trecut pe lângă un CD-player. Am scos un vraf de CD-uri. Alege tu muzica pe care o preferi.

– Vrei cumva să mă testezi? o întrebă el.

Billie râse din nou.

– Nu, pentru că deja ai trecut cu brio toate testele. Tocmai de aceea te-am și invitat la masă. Nu mai fi îngrijorat în legătură cu noi doi. O să fie mai bine decât ți-ai putea închipui.

55

Ea avea dreptate să afirme că seara aceea era deosebită. La început, se simţise puţin jenat, dar pentru câteva ore aproape că uitase de Ellis Cooper. Dacă nu cunoştea foarte bine persoana lângă care se afla, Sampson era de obicei extrem de tăcut. În parte, asta se datora timidităţii sale, pentru că el fusese dintotdeauna foarte înalt şi ieşea astfel în evidenţă în orice grup de oameni. Însă era şi suficient de onest cu el însuşi ca să ştie că nu voia să-şi irosească vremea cu persoane care nu însemnau nimic pentru el şi nici nu aveau să însemne vreodată.

Cu Billie era altceva, iar el simţise acest lucru încă de când o auzise prima oară vorbind. Fu surprins să constate că îi plăcea s-o asculte povestind despre indiferent ce anume: despre rutina zilnică din Mantoloking; despre cei doi copii mărişori ai ei, Andrew, boboc la colegiul Rutgers, şi Kari, în ultimul an la liceul Monmouth; despre influenţa mareelor oceanului asupra spargerii valurilor pe ţărm şi despre multe alte lucruri. În afară de îngrijirea acelei case, ea lucra cu normă întreagă ca asistentă medicală. Era angajată a Clinicii de Urgenţă şi se specializase în traumatismele persoanelor adulte. Zburase cu elicoptere medicale până la nişte unităţi mai mari de intervenţie, din Newark şi din Philadelphia. Cândva demult, lucrase ca soră medicală chiar şi într-o unitate chirurgicală militară de campanie.

Cei doi nu mai vorbiră despre soţul ei, până după cină. Sampson a fost acela care a readus subiectul în discuţie. Afară

se mai răcorise, iar ei se mutaseră în camera de zi. Billie aprinsese focul în şemineu, iar acum lemnele sfârâiau şi trosneau şi încălzeau interiorul casei.

– Te-ar deranja dacă am mai vorbi timp de câteva minute despre Laurence? o întrebă el, pe când şedeau amândoi pe o canapeluţă de lângă şemineu. Nu trebuie neapărat să facem asta, dacă tu nu mai vrei să discuţi despre acest subiect.

– Nu mă deranjează. Nu e nicio problemă, crede-mă. Doar pentru asta ai venit aici.

Deodată, ceva îi atrase lui Sampson atenţia. Bărbatul se ridică de pe canapea şi se îndreptă către o mică vitrină aflată lângă şemineu. O deschise şi scoase din ea o păpuşă din paie.

Acest lucru chiar că era o ciudăţenie. El examină îndeaproape păpuşa. Cu siguranţă era absolut la fel ca aceea pe care o văzuse acasă la Ellis Cooper. Îl speriase faptul că păpuşa asta se afla în casa lui Billie. *Ce căuta aici păpuşa?*

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă femeia. Ce este cu păpuşa asta îngrozitoare? Nu-mi amintesc s-o mai fi văzut până acum. Este ceva rău? Dintr-odată, chipul tău a devenit foarte grav.

– Am văzut şi acasă la Ellis Cooper o păpuşă la fel ca asta, recunoscu el. Este din Vietnam. Am văzut nenumărate păpuşi din astea, în satele de-acolo. Au ceva de-a face cu spiritele rele şi cu morţii. Aceste păpuşi ţin de magia neagră.

Billie se apropie şi ea de bărbat şi de vitrină.

– Pot s-o văd şi eu, te rog? După ce examină cu atenţie păpuşa de paie, femeia scutură din cap. Presupun că poate să fie un obiect pe care l-o fi adus Laurence acasă. Ca un fel de suvenir, care să-ţi aducă aminte că eşti doar un biet muritor.

Cu toate astea însă, nu-mi amintesc să mai fi văzut vreodată până acum păpuşa asta. Ce ciudăţenie! Acest lucru îmi aminteşte de faptul că deunăzi am găsit şi un ochi mare şi urât, în aceeaşi vitrină. Părea atât de .... *malefic*, încât l-am aruncat.

Sampson se uită drept în ochii ei.

– Bizară coincidenţă, zise el scuturând din cap. Se gândea la faptul că Alex refuza să creadă în astfel de coincidenţe. L-ai auzit vreodată pe soţul tău rostind numele sergentului Ellis Cooper? o întrebă Sampson.

Billie scutură din cap.

Femeia părea acum întrucâtva hăituită, ca de nişte năluci.

– Niciodată. El arareori vorbea despre război. Nu i-a plăcut războiul nici cât timp a fost acolo şi i-a plăcut şi mai puţin după ce s-a întors şi a avut timpul necesar pentru a se gândi la experienţa trăită de el în lupte.

– Înţeleg foarte bine. Când m-am întors la Washington, am fost încartiruit pentru câteva luni la Fort Myer, în Arlington. Într-o sâmbătă, am venit acasă îmbrăcat în uniformă. Am coborât din autobuz în centrul capitalei. În acel moment, o fată de rasă albă, în jeanşi franjuraţi şi sandale, s-a apropiat de mine şi a scuipat pe uniforma mea. Mi-a spus că sunt un ucigaş de copii. N-o să uit asta, câte zile voi mai avea de trăit. Am fost aşa de înfuriat, încât m-am răsucit pe călcâie şi am plecat de acolo, cât de repede am putut. Fata aceea hipiotă n-avea habar de ceea ce se întâmpla în Vietnam, de ceea ce însemna să fii împuşcat, să pierzi prieteni, să lupţi pentru ţara ta.

Billie îşi încleştă mâinile şi începu să se legene înainte şi înapoi.

– Nu ştiu ce aş mai putea să-ţi povestesc despre Laurence. Cred că probabil l-ai fi simpatizat. Toată lumea îl simpatiza. Era un om cu multă responsabilitate şi un tată bun pentru copiii noştri. Era un soţ atent şi iubitor. Înainte de a muri, şi mă refer acum la ultimele douăzeci de minute dinainte de a fi executat, am vorbit cu el la închisoare. Soţul meu s-a uitat atunci drept în ochii mei şi mi-a spus: „Nu l-am omorât eu pe tânărul acela. Te rog să ai grijă să afle acest lucru copiii noştri. Să ai mare grijă de asta, Billie."

– Da, şi Ellis Cooper mi-a spus ceva asemănător, rosti Sampson.

Apoi în camera de zi se lăsă tăcerea. Pentru întâia dată, atmosfera devenise uşor stânjenitoare. Sampson se simţi dator să spună:

– Mă bucur că m-ai invitat, Billie. Seara asta a fost extrem de plăcută pentru mine. Îţi mulţumesc. Acum însă eu trebuie să plec. Se face târziu.

Ea rămase în picioare lângă el, fără să se mişte. Sampson se aplecă spre femeie şi o sărută pe obraz. Doamne, cât de micuţă era!

– Tu crezi cu-adevărat că or să mă lase nervii, îi zise ea, însă după aceea îi zâmbi. Să nu-ţi faci griji în privinţa asta.

Femeia îl conduse apoi până la maşină. Simţiră amândoi nevoia de a vorbi din nou – în principal despre frumuseţea cerului nopţii deasupra oceanului.

Sampson se sui în Cougar, în timp ce Billie o porni înapoi, în direcţia casei. Bărbatul o urmări cu privirea, simţind o părere de rău pentru faptul că seara se încheia şi că probabil nu avea s-o mai vadă niciodată pe acea femeie. Mai era şi puţin îngrijorat în privinţa ei. Cum ajunsese oare în casa ei păpuşa aceea de paie?

Când ajunse la baza scărilor, ea se opri, cu o mână pe balustradă. Apoi, aproape ca şi când ar fi uitat să-i spună ceva, Billie reveni lângă maşina lui.

– Ăăă... eu..., îi zise femeia, după care se opri. Părea neliniştită, pentru prima oară de când se cunoscuseră ei doi. Se simţea nesigură pe ea.

Sampson o luă de mână.

– Mă întrebam dacă nu mi-ai putea oferi încă o ceaşcă de cafea, îi spuse el.

Ea râse încetişor şi scutură din cap.

– Întotdeauna eşti aşa de politicos?

Sampson înălţă din umeri şi îi răspunse:

– Nu. Niciodată în viaţă nu m-am mai comportat aşa ca acum.

– Păi atunci, vino înapoi în casă!

56

Se făcuse aproape miezul nopţii, iar Jamilla şi cu mine şedeam cufundaţi până la gât în scânteietorul bazin de munte, din care se vedea în depărtare oraşul Phoenix, şi mai aproape deşertul. Cerul de deasupra capetelor noastre părea nemărginit. Un avion mare cu reacţie decolă de la Phoenix şi în acel moment nu m-am putut gândi la nimic altceva decât la tragedia de la World Trade Center. Mă întrebam dacă exista vreun om capabil să se uite la un avion cu reacţie, fără să fie dominat de acel gând.

– N-aş vrea să mai ies niciodată din apa asta, îmi zise Jamilla. Îmi place aici. Cerul de deasupra deşertului este mereu acelaşi.

O ţineam pe Jam lipită de mine, simţindu-i inima bătând cu putere lângă pieptul meu. Aerul nopţii din deşert era răcoros, ceea ce făcea ca şederea în bazin să fie cu atât mai reconfortantă.

– Nici eu n-aş vrea să mai plec de-aici, i-am şoptit la ureche.

– Şi-atunci, de ce trăim în oraşul cel mare? De ce alergăm după ucigaşi? De ce muncim zi şi noapte, pentru un salariu de mizerie? De ce ne obsedează atâta soluţionarea cazurilor de crimă?

M-am uitat în ochii ei de un cafeniu-închis. Erau nişte întrebări îndreptăţite, pe care mi le pusesem şi eu, de nenumărate ori, dar mai ales în ultimele câteva luni.

– Părea o idee bună, de fiecare dată. Însă nu şi în acest moment.

– Crezi că ai putea renunţa vreodată? Te-ai putea lipsi de adrenalină? De certitudinea că tot ce faci tu contează? Alex, eu nu sunt prea sigură că aş fi în stare să fac asta.

I-am spus atunci Jamillei că eu probabil aveam să părăsesc poliţia din Washington. Ea dădu din cap şi îmi spuse că înţelegea, dar mă întrebam dacă îşi dădea cu adevărat seama. Oare de câte ori capturase ea nişte asasini? Îi murise cumva vreun partener?

– Văd că ne cam învârtim în jurul cozii, îmi replică ea. Ce crezi despre relaţia noastră, Alex? Există vreo speranţă pentru ca doi poliţişti să-şi poată uni destinele?

În acel moment, eu am zâmbit.

– Cred că ne descurcăm excelent. Bineînţeles că ăsta este doar punctul meu de vedere.

– Înclin să mă declar de acord cu tine, e încă prea devreme pentru a putea să fim siguri, nu-i aşa? încuviinţă Jamilla, zâmbind şi ea. Dar ne simţim extrem de bine împreună, nu crezi? Toată ziua de azi, am uitat complet de meseria mea. Iar ăsta este un bun început.

Am sărutat-o pe buze.

– Şi eu am uitat azi de meseria mea, la fel ca şi tine. Şi nu resping distracţiile. E loc destul în viaţa mea pentru mult mai multe distracţii. Iar acest lucru este chiar mai important decât rezolvarea cazurilor de omucidere.

– Cu adevărat crezi asta, Alex? Femeia îmi zâmbi şăgalnic şi se lipi şi mai strâns de mine. Îţi este bine aşa? Află că şi eu mă simt la fel de bine. Pentru moment, este îndeajuns. Îmi place extrem de mult aici. Îmi place seara asta. Şi am mare încredere în tine, Alex.

Mai mult nici nu mi-aş fi putut dori.

Cu atât de puţin timp înainte de miezul nopţii.

În acel bazin de munte, având vederea către Phoenix şi către acea uriaşă întindere a deşertului.

– Şi eu am încredere în tine, i-am răspuns, în timp ce uriaşul avion cu reacţie al companiei aeriene American Airlines trecea exact pe deasupra capetelor noastre.

PARTEA A TREIA

INFANTERISTUL

57

Am revenit la Washington duminică seara, pe la ora unsprezece. Mergeam într-un pas săltat, iar pe față mi se întipărise un zâmbet. Pentru câteva zile, mai uitasem și eu de rigorile investigației criminalistice, Jamilla constituind motivul acestei schimbări temporare de situație.

Nana mă aștepta trează în bucătărie. Dar ce se întâmpla oare? Ea ședea la masă fără obișnuita ei cană de ceai și fără nicio carte de citit în față. Când mă văzu intrând, ea flutură o mână către mine și apoi mă îmbrățișă.

– Bine ai venit, Alex. A fost o călătorie plăcută? I-ai transmis Jamillei un salut și din partea mea? Sper să nu fi uitat.

Eu am privit-o drept în ochii ei căprui. Aceștia păreau nițeluș cam triști. De mine, ea nu-și putea ascunde tristețea.

– S-a întâmplat ceva rău? Deja mă cuprinsese frica. Era cumva bolnavă? Și cât de grav?

Nana scutură din cap.

– Nu, dragul meu, nu chiar. Numai că n-am putut să adorm. Povestește-mi despre călătoria ta. Cum a fost cu Jamilla? mă întrebă ea, în timp ce ochii îi străluceau. Nana în mod categoric o simpatiza pe Jamilla. Nici asta nu-mi putea ascunde.

– Oo, e bine și te salută și ea. Îi este dor de toți. Sper s-o

conving să revină în est, dar ştii că în adâncul sufletului ei Jamilla este o fată din California.

Nana dădu din cap.

– Sper să se mai întoarcă aici, zise ea. Jamilla este o femeie cu adevărat puternică. De data asta, chiar că ți-ai găsit perechea potrivită. N-are nicio importanță faptul că este de pe Coasta de Vest. În orice caz, cred că Oaklandul seamănă cu Washingtonul mai mult decât San Francisco. Nu eşti şi tu de aceeaşi părere?

– Ba da, cu siguranță.

Continuam să mă uit în ochii Nanei. Nu mai înțelegeam nimic. Ea nu mă mai tachina, aşa cum făcea de obicei. Ce se întâmplase oare? Am tăcut o vreme amândoi. Nici asta nu ne caracteriza. În mod obişnuit, ne tot împungeam cu vorba, până când unul dintre noi ceda.

– Ştii, am optzeci şi doi de ani. Niciodată nu mi-am simțit vârsta. Nici la şaptezeci de ani, nici la şaptezeci şi cinci şi nici măcar la optzeci. Însă, Alex, dintr-odată am început să-mi simt vârsta. Am optzeci şi doi de ani bătuți pe muchie. Nici mai mult, nici mai puțin.

Ea îmi luă o mână între mâinile ei şi mi-o strânse tare. În ochi îi revenise tristețea, acum însoțită poate şi de un strop de teamă. Am simțit în acel moment un nod în gât. Ceva era în neregulă cu ea. Ce se întâmplase oare? De ce nu voia să-mi spună?

– În ultima vreme, am avut o durere în piept. Şi dificultăți în respirație. Probabil, vreo angină sau orice ar mai putea fi. Nu e bine deloc.

– Ai fost să te consulte doctorul Rodman? Sau Bill Montgomery? am întrebat-o eu atunci.

– M-a văzut Kayla Coles. Era prin vecinătate, tratând un pacient, la câteva case mai încolo de noi.

Acum nu mai înțelegeam chiar nimic.

– Cine este Kayla Coles?

– Doctorița Kayla face vizite la domiciliu, în cartierele din sud-est ale orașului. Este asociată cu circa o duzină de doctori și de asistente, care vin în zona noastră și îi ajută pe oamenii de pe-aici. Este o doctoriță extraordinară și o femeie bună la suflet, Alex. Face mult bine în sud-est. Îmi place de ea teribil de mult.

Atunci m-am burzuluit puțin:

– Nana, tu nu ești cine știe ce caz social, care să aibă nevoie să beneficieze de acte de caritate. Avem suficient de mulți bani încât să te poți duce la orice doctor vrei tu să-ți alegi.

Nana închise ochii și strânse din pleoape.

– Te rog, ascultă-mă. Și fii atent la ceea ce-ți spun. Am optzeci și doi de ani și nu sunt nemuritoare, oricât de mult mi-aș putea dori eu acest lucru. Însă până acum am avut grijă de mine și am de gând să fac la fel și în continuare. Îmi place de Kayla Coles și am încredere în ea. Kayla Coles este medicul pe care mi l-am ales.

Nana se ridică de la masă cu mare încetineală, mă sărută pe obraz și apoi plecă la culcare, târșâindu-și ca de obicei picioarele. Cel puțin însă, acum ne ciorovăiam din nou.

58

Mai târziu în acea noapte, am urcat în biroul meu din podul casei. Toată lumea dormea și în toată casa domnea o liniște deplină.

Îmi plăcea să lucrez în aceste condiţii. Am revenit la cazurile din armată; nu mi le mai puteam scoate din minte. Şi nici măcar nu voiam să fac acest lucru. Cadavre vopsite în culori strălucitoare. Lugubre păpuşi de paie. Chiar şi straniul ochi atoatevăzător. Oşteni nevinovaţi, pedepsiţi din greşeală cu executarea.

Şi cine putea şti câţi alţi soldaţi nu îşi aşteptau execuţiile?

Aveam de parcurs o mulţime de materiale. Dacă doar câteva dintre aceste execuţii ar fi fost în vreun fel legate între ele, pentru armată aşa ceva ar fi fost ca o adevărată bombă cu ceas. Mi-am continuat documentarea, făcând câteva săpături privitoare la păpuşa de paie şi la ochiul cel neadormit. Am consultat Lexis-Nexis, care cuprindea informaţii din cele mai multe ziare locale şi naţionale, precum şi de la principalele ziare străine. Foarte mulţi detectivi subestimau utilitatea cercetării presei, însă eu nu mă număram printre aceştia. Am rezolvat multe cazuri de crimă, folosind informaţii dezvăluite presei de către unii ofiţeri de poliţie.

Am citit rapoarte privitoare la un fost soldat din Hawaii. Acesta fusese acuzat de uciderea a cinci bărbaţi, pe parcursul unei perioade de sclavie sexuală şi de tortură, perioadă care se întindea din 1998 şi până în 2000. Acum respectivul aştepta să-i vină rândul la execuţie.

Am mers apoi mai departe. Simţeam că unica mea opţiune acceptabilă era aceea de a continua anchetarea cazului.

Un căpitan din armată omorâse doi tineri ofiţeri la San Diego, cu mai puţin de trei luni în urmă. El fusese judecat şi aştepta acum pronunţarea sentinţei. Nevasta lui făcuse apel. Omul fusese condamnat pe baza unui test ADN.

Mi-am notat: *Poate că ar fi bine să vorbesc cu această persoană.*

Am fost apoi brusc întrerupt din citit de zgomotul unor paşi bocănind pe scările care suiau în pod.

Cineva urca încoace.

Şi se grăbea rău de tot.

Adrenalina îmi inflamă întreg organismul. Am băgat mâna într-un sertar al mesei mele de lucru şi am înşfăcat un pistol.

Deodată, în încăpere dădu buzna Damon. Era lac de sudoare şi arăta ca naiba. Nana îmi spusese că Damon dormea în camera lui. Era evident acum faptul că lucrurile stăteau în realitate cu totul altfel. Se părea că el nici măcar nu fusese acasă.

– Damon? i-am spus eu, în timp ce mă ridicam. Unde-ai fost?

– Tată, vino cu mine! Te rog. Este vorba despre prietenul meu. Lui Ramon îi este tare rău! Tată, cred că este pe moarte.

59

Alergam amândoi spre maşina mea, iar Damon îmi povestea ce păţise pe drum prietenul său, Ramon. În timp ce vorbea, mâinile îi tremurau îngrozitor.

– A luat Ecstasy, tată. De câteva zile, a tot luat Ecstasy.

Ştiam despre Ecstasy, care era unul dintre drogurile cel

mai recent apărute pe piața Districtului Columbia, fiind răspândit mai ales printre puștii de liceu și de prin colegii, de la George Washington și din Georgetown.

– Ramon n-a mai fost la școală? l-am întrebat eu pe Damon.

– Nu. Și nici pe-acasă la el n-a mai dat. Și-a găsit un adăpost pe lângă râu.

Cunoșteam bine zona râului și m-am îndreptat într-acolo, cu un girofar roșu aprins pe acoperișul mașinii și cu sirena urlând. Îl cunoscusem pe Ramon Ramirez și îi știam și pe părinții acestuia, niște muzicanți dependenți de droguri. Ramon juca baseball împreună cu Damon. N-avea decât doisprezece ani. Aș fi vrut să știu cât de implicat era Damon în toată povestea asta, însă nu era momentul potrivit pentru asemenea întrebări.

După ce am parcat mașina, Damon și cu mine am intrat într-o casă dărăpănată, de pe malul râului Anacostia. Casa avea trei etaje, iar cele mai multe ferestre erau blocate cu scânduri.

– Ai mai fost pe-aici? l-am întrebat eu pe Damon.

– Da, am mai fost. Am venit să-l ajut pe Ramon. Nu puteam să-l părăsesc, nu crezi?

– Când l-ai lăsat aici, Ramon era conștient? am continuat eu cu întrebările.

– Da, dar avea dinții încleștați și apoi a început să vomite. Îi curgea și sânge din nas.

– Bine, hai să vedem cum se simte acum. Ține pasul cu mine!

Ne-am grăbit de-a lungul unui coridor întunecos și am cotit după un colț. Se simțea duhoare de gunoi și miros de foc recent.

Apoi am avut o surpriză. Într-o cămăruță se afla o doctoriță de la urgență și două ajutoare de-ale ei, îngrijind cu toții un băiat. Se vedeau adidașii negri ai lui Ramon și pantalonii lui suflecați. Băiatul părea inert.

Doctorița se ridică din poziția în care îngenunchease deasupra lui Ramon. Era înaltă și solidă și avea un chip frumos. Nu o cunoșteam nici măcar din vedere. M-am apropiat de ea și i-am arătat insigna de polițist, lucru care n-a părut s-o impresioneze cine știe cât de mult.

– Sunt detectivul Cross, m-am prezentat eu. În ce stare se află băiatul?

Femeia își concentră cu greu atenția asupra mea.

– Eu sunt Kayla Coles. Ne ocupăm acum de el. Încă nu știu cu exactitate. A sunat cineva la urgențe. Tu ai sunat? întrebă ea, uitându-se la Damon. Iar eu mi-am dat seama că ea era doctorița despre care îmi vorbise Nana.

Damon îi răspunse la întrebare:

– Da, doamnă.

– Iei cumva și tu droguri? îl mai întrebă ea.

Damon se uită la mine și apoi la dr. Coles.

– Eu nu mă droghez niciodată. Ar fi cea mai mare prostie.

– Dar prietenii tăi se droghează? Înseamnă că ai niște prieteni proști ca noaptea?

– Am încercat să-l ajut. Atât și nimic mai mult.

Dr. Coles avea o expresie severă, însă într-un târziu ea dădu din cap.

– Probabil că i-ai salvat prietenului tău viața.

Damon și cu mine am așteptat în încăperea sumbră și urât mirositoare, până ce am auzit că Ramon se afla în afara oricărui pericol. De data asta, scăpase. Kayla Coles veghease

asupra lui Ramon ca un veritabil înger păzitor. Damon a vrut să-i spună câteva cuvinte lui Ramon, mai înainte ca acesta să fie luat şi dus cu ambulanţa care aştepta afară. L-am văzut apoi strângându-i prietenului său mâinile. Se făcuse aproape ora două noaptea, când am ieşit în cele din urmă şi noi din casa cea dărăpănată de pe malul râului Anacostia.

– Te simţi bine? l-am întrebat eu.

El dădu din cap, dar imediat trupuşorul lui începu să tremure, şi băiatul izbucni în plâns cu faţa îngropată în scobitura braţului meu.

– Linişteşte-te, o să fie totul bine, am încercat să-l consolez.

Apoi l-am cuprins cu un braţ pe după umeri şi ne-am îndreptat amândoi către casă.

60

Thomas Starkey, Brownley Harris şi Warren Griffin au luat curse aeriene separate către New York, toate având plecarea de pe Aeroportul Raleigh-Durham. Era mai sigur şi cu mult mai inteligent aşa. Porneau în fiecare misiune de la premisa că în definitiv erau cei mai buni specialişti din domeniul lor de activitate. Nu aveau voie să comită erori, şi cu atât mai puţin acum.

Starkey a plecat din Carolina de Nord la ora cinci. Hotărâse să-i reîntâlnească pe ceilalţi doi la motelul Palisade din Highland Falls, New York, chiar lângă Academia

Militară a Statelor Unite ale Americii, de la West Point. Acolo urma să aibă loc un asasinat. Sau mai precis, două.

Apoi, această îndelungată misiune a lor ar fi urmat să se încheie.

Ce anume îi spusese lui Martin Sheen ofițerul său comandant, în filmul *Apocalypse Now?* „Nu uita acest lucru, căpitane! Nu există niciun fel de misiune. Și niciodată n-a existat vreo misiune." Starkey compara această slujbă cu un îndelungat exercițiu de târâre. Fiecare dintre crime fusese extrem de complicată. Aceasta de-acum era cea de-a patra călătorie a lui Starkey la New York, în ultimele două luni. Iar el tot nu știa încă pentru cine lucra; nu-l întâlnise niciodată pe nenorocitul care îl angajase.

Cu toate acestea, bărbatul se simțea încrezător și sigur pe el, în timp ce avionul companiei Delta decola în acea seară. Schimbase câteva vorbe cu însoțitoarea de zbor, însă evitase acel soi de flirt nevinovat la care ar fi putut recurge în alte circumstanțe. Nu voia ca cineva să-și amintească de el cumva, așa încât și-a ascuns fața într-un roman-thriller scris de Tom Clancy, carte pe care și-o cumpărase de pe aeroport. Starkey obișnuia să se identifice cu personaje de-ale lui Clancy, precum Jack Clark sau John Patrick Ryan.

După ce avionul cu reacție decolase și fuseseră servite băuturile, Starkey reanaliză în minte planul său pentru crimele finale. Știa absolut totul pe dinafară; nimic nu fusese scris nicăieri. Planul se mai afla și în mințile lui Harris și Griffin. Starkey spera ca ei să nu intre în niciun bucluc, până ce avea să ajungă și el în acea seară la Point. Exista în apropiere de New Windsor un atrăgător club de strip-tease pe nume Dormitorul, dar cei doi îi promiseseră că n-aveau să se urnească din hotel.

În sfârșit, Starkey se sprijini comod de spătar, închise ochii

şi refăcu încă o dată socotelile aritmetice. Era un ritual relaxant, în special, acum când ajunseseră atât de aproape de final.

100 000 de dolari pentru fiecare dintre primele trei lovituri.

150 000 de dolari pentru cea de-a patra.

200 000 de dolari pentru cea de-a cincea.

250 000 de dolari pentru West Point.

500 000 de dolari primă suplimentară, atunci când toată treaba ar fi fost încheiată cu bine.

Şi era aproape gata.

Iar Starkey încă nu ştia cine anume îi plătea pentru acele crime, şi nici de ce.

61

La West Point, fluviul Hudson era străjuit de stânci abrupte şi colţuroase din granit. Starkey cunoştea bine zona. Ceva mai târziu în acea seară, el îşi conducea maşina prin faţa intrării principale din Highland Falls, trecând pe lângă motelurile elegante, pe lângă pizzerii şi pe lângă tarabele de suveniruri. Bărbatul intră prin Poarta Thayer, cu turnul ei crenelat de pază şi cu santinela cu figura împietrită, din poliţia militară. *Crimă la West Point*, îşi zise Starkey în sinea lui. *Extraordinar!*

Starkey încercă să nu se mai gândească la misiune pentru alte câteva momente. El se lăsă copleşit de impresiile despre

West Point. De impresii şi de amintiri. Starkey fusese aici elev militar, fusese boboc precum cei doi puştani pe care îi vedea acum alergând înapoi către cazarmă. La vremea lui, strigase nu numai o dată, ci de nenumărate ori, mottoul cadeţilor: „De fiecare dată pe calea cea mai dificilă, domnule!".

Dumnezeule, cât de mult îi plăcea aici: atitudinea, disciplina, întregul mecanism de instruire fizică.

Capela cadeţilor se înalţa pe coasta unei coline, străjuind terenul de antrenament. Reprezentând o combinaţie între o catedrală medievală şi o fortăreaţă, ea încă domina tot peisajul. Campusul era plin de clădiri gigantice din piatră cenuşie, care te duceau cu gândul la o cetate şi dădeau o copleşitoare impresie de solidaritate şi de permanenţă. *Dar foarte curând o să aibă loc aici o serioasă zguduire.*

Harris şi cu Griffin îl aşteptau în parc. Timp de încă o oră, cei trei făcură câteva tururi, ţinând sub supraveghere casa Bennett, de pe Aleea Bartlett, o zonă din West Point rezervată pentru locuinţele ofiţerilor şi ale familiilor acestora. Casa era din cărămidă roşie şi avea zidurile acoperite până sus de iederă. Răsucindu-se alene, fumul ieşea prin hornul de piatră. Era o casă cu patru dormitoare şi cu două băi. Pe o hartă a locuinţelor, ea era marcată drept Reşedinţa 130.

Pe la nouă şi jumătate, cei trei ucigaşi făcură o recunoaştere a celei de-a şaptesprezecea porţiuni de traseu de pe terenul de golf de la West Point. Nu văzură pe nimeni pe traseul deluros care forma una dintre marginile teritoriului Academiei Militare. Imediat înspre vest, se afla şoseaua 9W.

– S-ar putea ca totul să fie chiar mai uşor decât ne-am închipuit, zise Warren Griffin. Sunt acasă amândoi. Se odihnesc. Şi-au lăsat garda jos.

Starkey aruncă în direcția lui Griffin o privire dezaprobatoare.

– Nu prea sunt de părerea ta. Pe-aici există o vorbă: „De fiecare dată pe calea cea mai dificilă, domnule!". Nu uita acest lucru. Și să nu uiți nici faptul că Robert Bennett a făcut parte din trupele speciale. E cu totul altfel decât un prăpădit de arhitect dintr-o mare metropolă, plecat în drumeție pe Drumul Apalașilor.

Griffin se grăbi să se scuze:

– Îmi pare rău, domnule. N-o să se mai repete.

Cu puțin timp înainte de ora zece, cei trei își croiră drum printre rugii de mure și prin pădurice din jurul curții din spate a Reședinței 130. Starkey dădu la o parte o creangă de pin și se uită la casă.

Apoi îl zări pe colonelul Robert Bennett în bucătărie.

Erou de război, tată a cinci copii, însurat cu douăzeci și șase de ani în urmă, fost membru al Forțelor Speciale din Vietnam.

Bennett ținea în mână un pocal cu vin roșu și părea că supraveghează pregătirea mesei. Apoi o văzu și pe Barbara Bennett. De fapt, femeia era cea care prepara mâncarea. Acum luase și ea o înghițitură din vinul bărbatului. Robert Bennett o sărută pe ceafă. *Păreau extrem de îndrăgostiți, pentru o pereche căsătorită de peste douăzeci de ani. Era mare păcat*, își spuse Starkey, dar păstră acel gând numai pentru el.

– Hai la treabă, rosti bărbatul. Ultima piesă din puzzle.

Și într-adevăr, totul era un veritabil puzzle – chiar și pentru cei trei asasini.

62

Robert şi Barbara Bennett tocmai se aşezaseră la masă, când pe uşa din spate năvăliră peste ei în bucătărie trei bărbaţi înarmaţi până-n dinţi. Colonelul Bennett le observă armele de foc şi îmbrăcămintea de camuflaj, remarcând în acelaşi timp faptul că niciunul dintre aceştia nu purta vreo mască pe faţă. El văzu figurile celor trei şi îşi dădu seama de faptul că situaţia era cât se putea de gravă.

– Cine sunteţi? Robert, cine sunt ei? izbuti Barbara să îngaime câteva vorbe. Ce înseamnă toată povestea asta?

Din păcate, colonelul Bennett ştia cu exactitate cine erau respectivii, şi poate că bănuia şi cine anume îi trimisese la el. Nu era prea sigur, însă i se păru că îl recunoaşte pe unul dintre agresori, deşi nu-l mai văzuse de foarte mult timp. Îşi aminti chiar şi un nume – Starkey. *Da, Thomas Starkey. Dumnezeule mare! De ce tocmai acum? După atâta amar de vreme?*

Unul dintre cei trei agresori trase draperiile colorate de la cele două ferestre ale bucătăriei. El îşi folosi apoi braţul liber pentru a mătura de pe masă farfuriile cu pui şi salată, ca şi paharele de vin, toate făcându-se ţăndări cu mare zgomot pe pardoseala bucătăriei. Bennett îşi dădu seama de faptul că respectivul gest avea drept scop doar sporirea efectului teatral al scenei.

Al treilea bărbat îşi lipi gura ţevii pistolului său automat de fruntea Barbarei Bennett.

După aceea, în bucătărie se lăsă o liniște deplină.

Colonelul Bennett se uită la soția lui, simțind că i se rupea sufletul. Ochii ei albaștri erau larg deschiși și femeia tremura ca varga.

– Totul o să fie în regulă, îi zise Bennett, încercând să-și păstreze calmul.

– Ooo, chiar așa să fie, colonele? vorbi pentru întâia dată Starkey. El îi făcu un semn celui de-al treilea agresor, iar omul înșfăcă partea din față a bluzei țărănești a Barbarei și o sfâșie complet. Barbara tresări uluită și încercă să-și acopere goliciunea cu brațele. Atunci nemernicul smulse de pe femeie și sutienul. Și acest lucru tot pentru efect era, însă în clipa următoare bărbatul începu să se holbeze la sânii Barbarei.

– Las-o-n pace! Nu-i face rău! zbieră Bennett, pe un ton autoritar, de parcă bărbatul ar fi fost în situația de a mai putea da ordine.

Cel pe care îl cunoștea ca fiind Starkey îl lovi cu patul armei. Bennett căzu la podea, convins fiind că avea maxilarul fracturat. Aproape că leșină, însă reuși cu un efort de voință să rămână conștient. Acum stătea cu obrazul lipit de o placă rece de gresie, de pe pardoseala bucătăriei. Avea nevoie de un plan – chiar unul disperat, și tot ar fi fost bun.

Starkey stătea în picioare deasupra lui. Iar acum omul parcă-și pierduse mințile. Vorbea în limba vietnameză.

Colonelul Bennett înțelegea unele dintre acele cuvinte. Luase în timpul războiului destul de multe interogatorii, atunci când prinsese iscoade de-ale adversarilor, în Vietnam și în Laos.

Apoi Starkey vorbi din nou în limba engleză:

– Ar cam fi cazul să-ți fie teamă, colonele. În seara asta vei suferi. Și la fel și soția ta. A venit vremea să plătești

pentru păcatele tale. Tu ştii foarte bine care sunt acele păcate. În seara asta, va afla şi soţia ta despre trecutul tău.

Colonelul Bennett se prefăcu că-şi pierde cunoştinţa. Când unul dintre atacatori se aplecă deasupra lui, el ţâşni de pe podea şi încercă să-i înşface acestuia arma. Unicul gând din mintea lui Bennett era acela de a pune mâna pe respectiva armă. *Iar acum o avea!*

Dar, în clipa următoare, a fost lovit cu sălbăticie în cap. Apoi în umeri şi în spate. Agresorii răcneau la el în limba vietnameză, în timp ce îl băteau crunt. El văzu cum unul dintre nenorociţi o lovea cu pumnul pe soţia lui drept în faţă, fără niciun fel de motiv.

– Opreşte-te! Pentru numele lui Dumnezeu, n-o mai lovi!

Starkey urlă atunci la el, în limba vietnameză:

– Acum o s-o vezi pe nevastă-ta murind, în timp ce eu o să te interoghez pe tine, porcule. Acest lucru îţi sună cumva cunoscut, Robert?

Starkey introduse cu forţa ţeava pistolului său în gura colonelului Bennett.

– Dar de aşa ceva îţi mai aduci aminte, colonele? Îţi dai seama ce anume se va întâmpla în continuare?

63

Sampson şi cu mine am ajuns la West Point joi după-amiază, la puţin timp după ora cinci. Acolo parcă se dezlănţuise iadul pe pământ.

Primisem o convocare urgentă din partea lui Ron Burns, de la FBI. La Point avusese loc o crimă urmată de o sinucidere, ceea ce stârnise suspiciuni de îndată ce vestea ajunsese la Washington. Un colonel cu multe distincții se presupunea că-şi ucisese nevasta, după care îşi pusese capăt vieții.

Am zburat împreună cu Sampson până pe Aeroportul Stewart din Newburgh, după care am parcurs cu maşina restul de douăzeci şi opt de kilometri până la West Point. A trebuit în final să parcăm maşina închiriată de noi şi să parcurgem pe jos ultima porțiune a drumului până la cartierul în care locuiau ofițerii.

Străzile erau blocate şi închise circulației. Presa îşi făcuse şi ea apariția, însă era ținută la distanță de către polițiştii militari. Nici măcar cadeții nu puteau să nu se arate curioşi şi îngrijorați.

– Văd că eşti în relații foarte bune cu Burns şi cu FBI-ul, îmi zise Sampson, în timp ce ne îndreptam către locul crimei, de pe aleea Bartlett. Omul ne este de mare ajutor.

– Se gândeşte că eu s-ar putea să accept să lucrez pentru ei, i-am explicat eu lui Sampson.

– Şi? S-ar putea să accepți cumva?

I-am zâmbit atunci lui Sampson, fără să confirm sau să infirm.

– Credeam că vrei să termini cu munca de polițist. Nu era acesta faimosul tău plan măreț?

– Deocamdată nu ştiu nimic precis. Şi totuşi, iată-mă acum tot împreună cu tine, grăbindu-mă spre o altă nenorocită de scenă a unei noi crime tâmpite. Azi e o nouă zi, dar porcăria este tot cea veche.

– Înseamnă că nu poţi să renunţi la asta, Alex. Eşti la fel ca întotdeauna, nu-i aşa?

Am scuturat atunci din cap.

– Nu-i vorba că nu mă pot detaşa de acest caz, John. Dar te ajut pe tine. Nu-ţi mai aminteşti cum a început totul? Era vorba să-l răzbunăm pe Ellis Cooper.

– Da, însă eşti profund implicat în această afacere. Nu poţi descifra încă enigma, iar acest lucru te înfurie la culme. Şi te face curios ca naiba. Eşti un vânător, Alex.

– Sunt ceea ce sunt, zise Popeye marinarul – am scuturat eu din cap şi în cele din urmă am zâmbit.

64

Casa Bennett fusese înconjurată cu bandă galbenă şi era păzită, pentru a nu permite accesul oricui acolo. Sampson şi cu mine ne-am legitimat în faţa unui poliţist militar cu o figură neliniştită, la marginea perimetrului interzis celorlalţi oameni şi care delimita scena crimei. Aş fi putut să jur că omul nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Din nefericire, însă nu se putea spune acelaşi lucru şi despre mine.

După ce ne-am pus în picioare nişte botine de unică folosinţă, din hârtie, ni s-a permis să urcăm cele trei trepte de piatră ale scării de la intrarea în casă. Apoi l-am căutat pe un ofiţer de la Departamentul de Investigaţii Criminalistice al armatei, pe nume Pat Conte. Oficialităţile militare erau „cooperante“ din cauza celorlalte cazuri similare. Au mai

fost lăsați să intre și câțiva specialiști în domeniu de la FBI, pentru ca armata să-și dovedească buna-credință.

L-am găsit pe căpitanul Conte în coridorul îngust care pornea din camera de zi. Omorurile se părea că avuseseră loc în bucătărie. Specialiștii criminaliști prelevau amprentele digitale și fotografiau din toate unghiurile locul crimei.

Conte a dat mâna cu noi, după care ne-a spus tot ce știa sau credea că știe până în acel moment.

– Tot ce vă pot oferi acum sunt doar lucrurile evidente. La prima vedere, între colonelul Bennett și soția lui a izbucnit o ceartă care se pare că a degenerat în brutalități. Pentru început, ea se descurcase, probabil, destul de bine. Însă după aceea Bennett a pus mâna pe revolverul pe care îl avea în dotare și a împușcat-o pe nevasta lui în tâmplă. Apoi colonelul Bennett s-a sinucis. Prietenii lor de familie ne-au declarat că cei doi erau foarte apropiați, dar și că se certau mult, uneori chiar cu mare violență. După cum puteți vedea, totul a avut loc în bucătărie, în cursul serii trecute.

– Asta crezi tu că s-a întâmplat aici? l-am întrebat eu pe căpitanul Conte.

– Deocamdată n-am altă versiune.

Am scuturat din cap și am simțit cum mă cuprinde mânia.

– Mi s-a comunicat faptul că, dată fiind existența unei posibile conexiuni a acestor decese cu celelalte, urmează să beneficiem de o cooperare totală.

Căpitanul Conte dădu din cap.

– Asta și este ceea ce v-am oferit eu, și anume completa mea cooperare. Acum vă rog să mă scuzați, dar am aici de lucru până peste cap. Și omul se îndepărtă.

Sampson dădu din umeri, în timp ce se uita lung în urma

ofiţerului de la Departamentul de Investigaţii Criminalistice, care plecase târşâindu-şi picioarele şi ne lăsase baltă.

– Nu pot spune că îl învinovăţesc prea mult. Nici mie nu mi-ar plăcea ca cineva să se afle în treabă, la locul unei crime de rezolvarea căreia mă ocup eu.

– Păi atunci, hai să mergem şi să ne băgăm singuri nasul peste tot.

Am mers mai departe şi am încercat să smulg informaţii suplimentare de la specialişti FBI-ului, din Echipa de Evaluare a Dovezilor (EED). Aceştia îşi desfăşurau în bucătărie obişnuita lor activitate plină de meticulozitate. În ciuda comunei animozităţi la adresa FBI-ului în general, cei din EED se bucurau de mult respect. Explicaţia o constituia faptul că ei erau foarte pricepuţi în munca lor.

Doi membri ai EED făceau în bucătărie fotografii Polaroid. Un altul, purtând o salopetă albă de lucru denumită costum de iepuraş, căuta fibre textile şi fire de păr, folosindu-se de o sursă specială de lumină polarizată. Toţi purtau în mâini mănuşi de cauciuc şi peste pantofi botine de hârtie. Conducătorul grupului era un anume Michael Fescoe, pe care îl cunoscuserăm deja pe Drumul Apalaşilor, acolo unde supraveghease investigaţiile criminalistice ale locului crimelor din pădure.

– Departamentul de Investigaţii Criminalistice al armatei vă oferă şi vouă întreaga lui cooperare? l-am întrebat eu.

El se scărpină în capul acoperit de un păr şaten, tuns scurt.

– Vă pot oferi varianta mea, care este un pic diferită de aceea a căpitanului Conte.

– Te rog chiar, l-am invitat eu.

Şi Fescoe începu:

– Ucigaşii, oricare ar fi ei, au făcut o treabă extrem de minuţioasă, atât cu înscenarea, cât şi în privinţa ştergerii ulterioare a oricăror urme. Sunt nişte profesionişti de primă mână. La fel cum au fost şi ucigaşii din Virginia de Vest.

– Câţi anume sunt? l-am întrebat eu.

Fescoe ridică în sus trei degete.

– Este vorba despre trei bărbaţi. Aceştia i-au surprins pe soţii Bennett în timpul mesei de seară şi i-au ucis. Cei trei bărbaţi îşi folosesc forţa pentru a acţiona ca nişte descreieraţi. Îţi dau voie să-mi citezi aceste vorbe, de care sunt absolut sigur.

65

Venise şi momentul să sărbătorească! Războiul se încheiase. La restaurantul Sparks, de pe Strada Patruzeci şi şase Est, din Manhattan, Starkey, Harris şi Griffin şi-au comandat nişte fripturi de berărie, indecent de mari, garnisite cu creveţi imenşi. Pentru oricine dispunea de bani cu nemiluita, nu exista un loc mai bun decât New York City pentru a-şi satisface dorinţele.

– A durat trei ani, dar în cele din urmă s-a terminat, zise Harris, ridicând un pahar de coniac, a patra băutură cu care se delecta după masa din acea seară.

– Asta doar dacă misteriosul nostru binefăcător nu se răzgândeşte între timp, îi avertiză Starkey. N-ar fi imposibil să ne ofere un nou contract. Sau ar putea apărea vreo

complicație la care nu ne-am gândit. Asta nu înseamnă că nu trebuie să petrecem în seara asta.

Brownley Harris termină de mâncat o brânzoaică și se șterse la gură cu un șervet de pânză.

– Mâine o să ne întoarcem acasă la Rocky Mount. O să ne reluăm viața noastră bună și liniștită. Nu este chiar așa de rău acest lucru. În sfârșit, am ieșit și noi din joc, neînfrânți și aflați în afara oricăror bănuieli. Acum nimeni nu se poate atinge de noi.

Warren Griffin se mulțumi doar să rânjească. Era afumat bine de tot, la fel ca și Harris. Dar nu și Starkey, care le spuse:

– În seara asta însă noi sărbătorim. Meritățm cu vârf și îndesat acest lucru. Exact ca odinioară, la Saigon, la Bangkok și la Hong Kong. Noaptea este de-abia la început, iar noi suntem plini de hachițe, de urină și de oțet. Bărbatul se apropie de prietenii săi și adăugă: În noaptea asta vreau să violăm și să jefuim. Avem acest drept.

După ce ieșiră din restaurant, cei trei prieteni hoinăriră până pe Strada Cincizeci și doi Est, între Bulevardul Unu și York. Clădirea de piatră în fața căreia se opriră era o construcție fără lift, cam coșcovită. Avea patru etaje. Nu avea portar. Starkey cunoștea această clădire sub numele de Casa Asia.

El sună la interfon și așteptă. Mai fusese aici și cu alte ocazii.

Îi răspunse o femeie cu o voce languroasă.

– Bună. Îmi puteți spune codul vostru, domnilor?

Starkey i-l comunică în limba vietnameză. *Argint. Mercedes 11.*

Bărbații fură lăsați să intre. Femeia le zise tot în vietnameză:

– *Fetele vă aşteaptă şi sunt înnebunitoare.*

– La fel suntem şi noi, îi replică Starkey şi izbucni în râs.

Starkey, Harris şi cu Griffin urcară şirul de trepte mochetate în roşu. Chiar când ajunseră pe primul palier, în faţa lor se deschise o uşă simplă şi cenuşie.

O fată asiatică, tânără şi suplă, care nu avea mai mult de optsprezece ani şi era încântătoare, stătea în picioare în cadrul uşii, cu mâinile în şolduri. Avea pe ea un sutien negru şi nişte chiloţei asortaţi, ciorapi până în partea de sus a coapselor şi nişte pantofiori cu tocuri înalte

– Bine aţi venit, le spuse ea în engleză. Eu sunt Kym. Sper să vă distraţi bine aici. Sunteţi nişte bărbaţi extrem de arătoşi. O să ne distrăm bine şi noi.

– Şi tu eşti extrem de frumoasă, Kym, îi zise Starkey în vietnameză. Şi vorbeşti englezeşte extrem de fluent. Apoi bărbatul scoase un revolver şi ţinti cu el exact între ochii fetei. Nu mai scoate niciun sunet, căci altminteri vei muri pe loc, chiar acum şi chiar aici, Kym. Sângele tău va fi împrăştiat pe tot covorul şi pe pereţii aceştia.

El o îmbrânci pe fată într-o cameră de zi, acolo unde se mai aflau alte trei fete, aşezate pe două mici canapele. Şi acestea erau la fel de tinere, asiatice şi foarte frumoase. Ele purtau neglijeuri din mătase – roşu, roz şi respectiv într-o nuanţă de levănţică, pantofi cu tocuri înalte şi ciorapi asortaţi la culoare. Marca „Victoria's Secret".

– Nu vorbiţi, doamnelor. Nu scoateţi niciun cuvânt, zise Starkey îndreptându-şi arma de la una la alta.

– Şşşt, făcu şi Harris şi îşi duse un deget la buze. Nimeni

nu va păți nimic rău. Nici noi nu vrem asta. Credeți-mă, micile mele păpuși asiatice.

Starkey deschise brusc ușa din spate a camerei de zi. El surprinse acolo o femeie mai în vârstă, probabil, aceea care răspunsese la interfon, și un zdrahon viguros, îmbrăcat într-un tricou negru și un șort de gimnastică având imprimat pe el cuvântul CRUNCH. Cei doi înfulecau cu lăcomie mâncare chinezească direct din niște casolete de carton.

– Nu va fi nimeni rănit, le zise în limba vietnameză Starkey, în timp ce închidea ușa după el. Ridicați mâinile cât mai sus!

Bărbatul și femeia își ridicară încet mâinile, iar Starkey îi împușcă mortal cu revolverul, care avea montat un amortizor de zgomot. El se uită apoi prin încăpere după vreun echipament de înregistrare video, îl găsi și scoase caseta dinăuntrul acestuia. Bineînțeles că pe acea casetă fusese înregistrată sosirea lor acolo, prin intermediul camerei video de supraveghere, de la intrarea în clădire.

Starkey lăsă acolo cele două cadavre prăbușite și însângerate și se întoarse în camera de zi, unde petrecerea începuse deja fără el. Brownley Harris o săruta și o dezmierda pe frumoasa fată care îi întâmpinase la ușă. El o ridicase pe Kym și îi ținea gurița lipită de gura lui, în timp ce fata era prea înspăimântată ca să i se mai poată opune.

Starkey rosti în limba vietnameză, zâmbindu-le atât prietenilor săi cât și femeilor:

– Așa se făuresc amintirile.

66

Ei mai procedaseră în mod asemănător încă de multe alte ori, şi nu numai la New York. „Sărbătoriseră" victorii la Hong Kong, la Saigon, la Frankfurt, la Los Angeles şi chiar la Londra. Totul începuse în Vietnamul de Sud, pe când ei erau foarte tineri, având fiecare circa douăzeci de ani. Pe atunci, războiul era încă în toi, iar peste tot în jurul lor domnea haosul. Starkey botezase acel soi de distracţie a lor „pofta de sânge".

Cele patru fete asiatice erau înspăimântate la culme, iar acest lucru i se părea lui Starkey fermecător şi excitant. Era încântat de privirea îngrozită din ochii lor. Starkey credea că toţi bărbaţii acţionează în acelaşi fel, deşi puţini dintre aceştia erau dispuşi să o şi recunoască.

– *Vrem acum să ne distrăm! Este o mare sărbătoare!* strigă el în limba vietnameză.

Starkey află numele tuturor fetelor: Kym, Lan, Susie şi Hoa. Erau toate drăguţe, însă Kym i se părea cu adevărat frumoasă. Avea un trup zvelt, cu sâni mici şi trăsături delicate – tot ce era mai bun dintr-o complicată moştenire reprezentând un amestec de ascendenţă chinezească, franţuzească şi indiană.

Într-o bucătărioară, Harris descoperi nişte sticle de whisky scoţian şi de şampanie. El trecu băuturile din mână în mână şi le obligă şi pe fete să bea.

Alcoolul le mai linişti pe acestea, însă Kym îi tot întreba despre soarta matroanei. Din când în când, se mai auzea şi

soneria interfonului. Kym vorbea cel mai bine engleza, aşa că ea a fost desemnată să răspundă de fiecare dată că fetele erau ocupate în acea noapte, la o petrecere privată.

– Vă rugăm să reveniţi altă dată. Vă mulţumim, le spunea ea potenţialilor clienţi.

Griffin urcă împreună cu două dintre fete la etajul superior al apartamentului. Starkey şi cu Harris se uitară unul la celălalt şi îşi dădură ochii peste cap. După plecarea lui Griffin, Starkey trebuia să stea cu urechile ciulite. Cel puţin însă Griffin le lăsase pentru Brownley şi pentru el pe cele mai frumoase două fete, adică pe Kym şi pe Lan.

Starkey o invită pe Kym la dans. Avea nişte ochi oblici, scânteietori, de un purpuriu-închis. Cu excepţia pantofilor cu tocuri de opt centimetri, era goală-puşcă. La radio se auzea un vechi cântec al formaţiei Yardbirds. În timp ce dansa, Starkey îşi aminti faptul că femeile vietnameze aveau o obsesie privitoare la înălţime, cel puţin atunci când se aflau în preajma unor bărbaţi americani. Sau poate că bărbaţii americani erau obsedaţi de înălţime? Ori de lungime?

Harris vorbea în limba engleză cu Lan. El îi întinse fetei sticla de şampanie.

– Bea, o îndemnă el. Nu, eu vreau să o bei cu partea de jos, puicuţo.

Lan înţelese ceea ce voia el, fie din cuvinte, fie din elocventa lui gesticulaţie lascivă. Ea ridică din umeri, după care se întinse pe canapea şi îşi introduse în măruntaie gura sticlei de şampanie. Fata îşi turnă şampanie în vagin, apoi se linse în mod comic pe buze şi spuse în engleză:

– Mi-a fost tare sete!

Gluma ei fu întâmpinată cu hohote de râs şi mai detensionă atmosfera.

După aceea, Lan îi zise lui Harris în vietnameză:

– Acum bea şi tu.

Harris râse şi îi întinse lui Kym sticla. Aceasta ridică un picior şi îşi vârî sticla, fără a se mai aşeza măcar. Ea o ţinu acolo între picioare, în timp ce dansa cu Starkey, picurând şampanie pe tot covorul şi pe pantofii ei. Acum râdeau cu toţii.

– Mă gâdilă bulele de acid, spuse Kym, aşezându-se pe canapea. Simt o mâncărime acolo înăuntru. N-ai vrea să mă scarpini tu? îl rugă ea pe Starkey.

Şişul apăru ca prin farmec în mâna ei. Kym încercă să-l înfigă în Starkey, dar nu reuşi nici măcar să-l atingă pe bărbat. Ea zbieră atunci la el în engleză:

– Tu să pleci de-aici! Pleacă imediat, altfel am să te tai rău de tot!

Starkey îşi scoase în acel moment pistolul. Era calm şi atent. El întinse mâna spre radio şi opri muzica aceea zgomotoasă. Se făcu tăcere. În încăpere încordarea atinsese apogeul; numai Starkey părea relaxat. Kym începu să urle atunci la el în vietnameză:

– Nu, nu! Lasă pistolul la o parte!

Starkey se apropie de micuţa Kym. Nu-i era frică de pumnalul din mâna ei, ca şi cum ar fi ştiut că nu-i putea face niciun rău. O apucă pe fată de încheietură şi îi răsuci mâna, luându-i cuţitul. Apoi îi puse revolverul la tâmplă.

Pe obrajii catifelaţi ai fetei începură să curgă lacrimile. Starkey i le şterse. Ea îi zâmbi, după care îi şopti în vietnameză:

– Fă dragoste cu mine, soldatule.

În timp ce se afla în acel apartament din New York, mintea lui Starkey rătăcea încă în Vietnam. Kym tremura

toată, iar bărbatul savura situația – controlul total pe care îl deținea, gândul la răul pe care putea să-l facă altora și senzația de curent electric pe care i-o provoca acest lucru.

Omul se uită la Harris, care își scosese și el pistolul. Prietenul său știa. Pur și simplu, știa.

Cei doi traseră simultan.

În urma șocului împușcăturilor, fetele au fost aruncate înapoi și lovite de zid, apoi au alunecat încet pe podea. Kym tremura din toate încheieturile, simțindu-și sfârșitul aproape.

– De ce? mai apucă să întrebe fata.

Starkey doar dădu din umeri în direcția ei.

De sus se auziră alte două împușcături seci, urmate de zgomotul înfundat a două trupuri care căzeau pe podea. Era vorba despre cadavrele lui Susie și Hoa. Warren Griffin îi așteptase. Și el știa.

Era la fel ca pe valea An Lao, din Vietnam.

Locul în care începuse toată nebunia.

67

După ce ne-am terminat treburile la reședința colonelului Bennett, Sampson și cu mine am mers la hotelul Thayer, amplasat chiar în parcul de la West Point. Eu continuam să mă tot gândesc la cei trei ucigași și la felul în care scăpau de fiecare dată fără să fie prinși. De data asta, nu folosiseră vopsea albastră și niciuneia dintre victimele anterioare nu i se înscenase faptul că s-ar fi sinucis. Însă

impresia lăsată era aceeaşi: *Cei trei îşi folosesc forţa pentru a acţiona ca nişte descreieraţi.* Aşa îi caracterizase agentul Fescoe, de la FBI.

A doua zi de dimineaţă, am luat împreună cu Sampson micul dejun în sufrageria hotelului, admirând priveliştea maiestuosului fluviu Hudson, care părea în depărtare de un cenuşiu aproape metalic şi avea suprafaţa acoperită de crestele înspumate ale valurilor. Am discutat despre înspăimântătoarele crime din casa Bennett şi ne întrebam dacă acestea aveau vreo legătură cu cele anterioare şi dacă îşi schimbaseră ucigaşii cumva ritualul înscenărilor.

– Sau poate că mai există şi alte asasinate de care noi pur şi simplu nu ştim încă nimic, opină Sampson. Cine ştie cât de mulţi oameni au mai fost omorâţi până acum şi de când au început să fie comise astfel de crime. John îşi turnă încă o cană de cafea aburindă şi continuă: trebuie să fie şi asta tot o ispravă a celor trei ucigaşi. Ei au fost aici, Alex. Cu siguranţă este vorba despre aceiaşi trei bărbaţi.

Nu puteam să nu-i împărtăşesc părerea.

– Trebuie să dau mai întâi câteva telefoane şi după aceea plecăm. Vreau să mă asigur că poliţia locală verifică dacă nu cumva au fost văzuţi prin partea locului trei bărbaţi străini de tabăra militară şi de Highland Falls.

Am urcat apoi la mine în cameră şi l-am sunat pe directorul Burns. Nu l-am găsit, aşa că i-am lăsat un mesaj. Aş fi vrut s-o sun şi pe Jamilla, dar în California era încă prea devreme, aşa încât m-am aşezat în faţa calculatorului meu şi i-am trimis un lung e-mail.

Atunci am văzut că primisem şi eu un mesaj. *Ce-o mai fi de data asta?*

S-a dovedit a fi din partea lui Jannie şi a lui Damon.

Aceştia mă făceau cu ou şi cu oţet, fiindcă plecasem din nou pe coclauri, fie chiar şi numai pentru o singură noapte. Şi când aveam eu oare de gând să revin acasă? O să le aduc cumva un suvenir frumos de la West Point? Poate câte o sabie nouă şi lucioasă pentru fiecare dintre ei? Şi încă una şi pentru micuţul Alex?

Am văzut apoi că mai apăruse acolo încă un mesaj pentru mine.

Acesta nu mai era din partea copiilor.

Şi nici de la Jamilla.

Detective Cross. Cât timp te afli la West Point, ai face foarte bine dacă te-ai întâlni cu colonelul Owen Handler. El predă acolo ştiinţele politice. S-ar putea ca omul acesta să aibă nişte răspunsuri pentru tine. Era prieten cu familia Bennett. S-ar putea să ştie chiar şi cine i-a ucis pe soţii Bennett.

Eu încerc doar să-ţi dau o mână de ajutor. Ai mare nevoie să fii sprijinit în demersul tău.

Infanteristul

68

Cei trei ucigaşi fuseseră chiar aici. Nu-mi mai puteam scoate din minte acel gând, însă acelaşi lucru îl simţeam şi în oase şi în sânge.

Sampson şi cu mine am mers pe jos, de-a lungul zidului

principal de protecție, înspre Thayer Hall. Mai mulți cadeți băteau pas de defilare pe terenul de instrucție. În timp ce ne apropiam de ei, am văzut că în pământ erau înfipți niște țăruși din lemn, pentru a le arăta cadeților unde anume trebuia să execute întoarcerile lor impecabile. Atunci mi-a venit să zâmbesc. Faptul respectiv mi-a amintit că foarte multe lucruri în viață nu erau decât niște iluzii. Poate că la fel erau și „circumstanțele" legate de acest caz.

– Ce părere ai despre ajutorul pe care îl tot primim? Despre nebunul tău de corespondent? Despre Infanterist? mă întrebă Sampson. Alex, mie unul nu-mi prea miroase-a bine toată chestia asta. E prea convenabil totul, prea prompt și la îndemâna noastră. Parcă întreg acest caz devine o înscenare.

– Ai dreptate, nu avem niciun motiv să dăm crezare tuturor informațiilor care ne parvin. Pe de altă parte însă, și-așa suntem deja aici. Și atunci, de ce n-am sta de vorbă și cu profesorul Handler? N-avem nimic de pierdut.

Sampson scutură din cap.

– Sper să ai dreptate, Alex.

Imediat după ce citisem și mesajul „de ajutor" al Infanteristului, eu sunasem la Catedra de Istorie. Mi se spusese că profesorul Handler ținea un curs, de la ora unsprezece și până la prânz. Mai aveam deci de așteptat douăzeci de minute, așa că am admirat câteva priveliști: Washington Hall, o impozantă clădire cu trei etaje, în care putea lua masa în același timp întregul Corp al Cadeților; Cazarma Eisenhower și MacArthur; Capela Cadeților; plus mai multe peisaje pitorești ale fluviului.

Cadeții treceau pe lângă noi pe trotuar, cu viteză maximă. Purtau cămăși gri cu mâneci lungi și cravate negre, pantaloni gri cu vipușcă neagră și centuri cu catarame de alamă bine lustruite.

Toată lumea se mişca în pas alergător. Era ceva molipsitor.

Thayer Hall era o uriaşă clădire cenuşie lipsită practic de ferestre. Înăuntru, sălile de clasă arătau toate la fel, având pupitrele aranjate în formă de potcoavă, astfel încât toată lumea să se afle în rândul întâi.

Sampson şi cu mine am aşteptat într-un hol pustiu, până ce Handler şi-a terminat ora de curs şi cadeţii au ieşit unul câte unul din clasă.

Aceştia erau incredibil de disciplinaţi pentru nişte elevi de vârsta lor, lucru care nu mă surprindea, şi totuşi mi se părea impresionant. De ce nu sunt disciplinaţi studenţii din toate universităţile? Pentru că nimeni nu le pretinde acest lucru? La naiba! Cui îi pasă? Dar mi se păreau admirabili toţi aceşti flăcăi atât de motivaţi şi de hotărâţi. Cel puţin la prima vedere.

Profesorul Handler îşi urmă studenţii la ieşirea din sala de curs. Era un bărbat mătăhălos, înalt de peste un metru şi optzeci de centimetri, având un păr grizonat tuns scurt. Eu ştiam deja faptul că el avea la activ două campanii militare în Vietnam, un masterat la Universitatea Virginia şi un doctorat la Penn State. Atât era consemnat în website-ul şcolii militare West Point.

– Suntem detectivii Cross şi Sampson, i-am spus eu în timp ce mă îndreptam spre el. Am putea vorbi câteva clipe?

Handler făcu o grimasă.

– Despre ce este vorba, domnilor detectivi? Vreunul dintre cadeţii noştri a dat cumva de bucluc?

Eu am scuturat din cap.

– Nu, nu. Cadeţii par să aibă o conduită ireproşabilă.

Pe faţa lui Handler înflori un surâs.

– Ooo, ai fi surprins să afli că ei doar lasă impresia că au un comportament ireproşabil, detective. Păi dacă nu e vorba de unul dintre elevii noştri, atunci despre ce anume aţi vrea să discutăm? Despre Robert şi Barbara Bennett? Am vorbit deja despre acest subiect, cu căpitanul Conte. Parcă de acest caz se ocupă Departamentul de Investigaţii Criminalistice al armatei.

– Aşa este, i-am răspuns eu. Însă aceste crime s-ar putea să fie puţin mai complicate decât ar părea la prima vedere. Exact ca în cazul cadeţilor de-aici, de la West Point.

I-am povestit lui Handler, cât mai concis cu putinţă, despre celelalte cazuri pe care le anchetam eu împreună cu Sampson. Nu i-am mai pomenit însă şi de mesajul pe care îl primisem prin e-mail de la Infanterist şi care ne condusese la el. În timp ce vorbeam, am remarcat un alt profesor în sala de clasă vecină cu aceea a lui Handler. Acesta avea o găleată cu apă şi un burete şi omul practic spăla tabla, pentru ora următoare. Toate sălile de clasă erau dotate cu astfel de găleţi şi de bureţi.

– Noi suntem convinşi de faptul că există o legătură între toate aceste cazuri şi ceva rău de tot care s-ar fi întâmplat în Vietnam, i-am spus profesorului Handler. Poate că toate aceste asasinate au început, de fapt, încă de acolo.

– Eu am avut în Asia de Sud-Est două stagii de serviciu, ne spuse din proprie iniţiativă Handler. În Vietnam şi în Cambodgia.

– Şi eu la fel, intră şi Sampson în vorbă. Tot două stagii de serviciu.

Dintr-odată şi fără vreun motiv evident, colonelul Handler păru să devină neliniştit. Ochii i se îngustaseră şi aruncau priviri rapide în lungul holului. Cadeţii dispăruseră demult,

grăbindu-se probabil către Washington Hall, în vederea mesei de prânz.

– O să stau de vorbă cu voi, dar nu aici, ne spuse el într-un târziu. Veniți diseară să mă luați de-acasă. Eu locuiesc la Reşedința Nouăzeci şi opt. O să mergem în altă parte să vorbim. Să fiți la mine la ora opt fix.

Profesorul Handler se uită la mine şi la Sampson, după care se răsuci pe călcâie şi plecă.

În marş forțat.

69

Aveam sentimentul că ne apropiaserăm de ceva important la West Point şi poate că acest lucru se datora colonelului Handler. Atunci când tema discuției alunecase în direcția Vietnamului, văzusem în ochii lui ceva nedefinit. *Poate că toate aceste asasinate au început de fapt încă de acolo.*

Colonelul rezervase o masă la ceea ce el numise un „extraordinar de prost amplasat" restaurant italienesc, de la Newburgh, pe nume „Il Cenacolo". Am mers cu maşina până acolo pe Şoseaua Regelui Viforos, un drum de coastă şerpuit, de unde se puteau vedea incredibile peisaje ale fluviului Hudson, care curgea la câteva sute de metri mai jos de noi.

– De ce n-ai vrut să stai cu noi de vorbă undeva mai aproape de casă? l-am întrebat eu în cele din urmă.

– Acolo tocmai au fost omorâți doi dintre cei mai buni prieteni ai mei, îmi răspunse Handler. El își aprinse o țigară și expiră un norișor de fum. Afară era o beznă totală, iar serpentinele drumului de munte nu aveau niciun fel de lumini de ghidare.

– Prin urmare, crezi că soții Bennett au fost uciși? am continuat eu să-l întreb.

– Nu cred, ci știu sigur că au fost uciși.

– Știi și de ce?

– S-ar putea. Ați auzit vorbindu-se de zidul albastru al tăcerii din cadrul poliției. Și în armată este la fel, cu singura deosebire că aici zidul este gri. Și este mai înalt și mai gros și dăinuie aici de multă vreme.

Trebuia să-i mai pun o întrebare. Nu mă puteam abține.

– Dumneata ești Infanteristul, colonele? În acest caz, avem mare nevoie de ajutorul dumitale.

Handler nu părea să fi înțeles despre ce era vorba.

– Ce dracu' mai este și Infanteristul ăsta? Despre ce anume vorbești?

I-am spus că o persoană misterioasă îmi strecurase din când în când niște informații, inclusiv numele colonelului Handler.

– Poate că te-ai gândit că venise vremea ca noi să ne întâlnim în sfârșit și față în față, am încheiat eu.

– Nu, eu s-ar putea să fiu acum pentru voi o sursă de informații, dar numai din cauza lui Bob și a Barbarei Bennett. Nu sunt eu Infanteristul acela. Nu v-am contactat niciodată. Voi ați fost aceia care au venit să mă întâlnească, nu-i așa?

Oricât de convingător păruse omul, eu încă nu știam dacă să-l cred sau nu, însă trebuia să încerc să aflu identitatea Infanteristului. I-am cerut lui Handler să-mi comunice și alte

nume ale unor persoane care s-ar fi putut să ne fie de folos, în cadrul investigațiilor pe care le făceam. El mi-a dat câteva nume – mai multe ale unor americani şi două chiar ale unor sud-vietnamezi, persoane care s-ar fi putut să fie dispuse să ne ajute în cadrul anchetei noastre.

Handler ne vorbea din cel mai întunecat colț al banchetei din spate a automobilului.

– Nu ştiu cine anume v-a contactat, dar n-aş fi chiar aşa de sigur că pot avea încredere în el, oricine ar fi. În momentul de față, cred că n-aş avea încredere în absolut nimeni.

– Nici măcar în dumneata însuți, colonele?

– Mai ales în mine nu, îmi răspunse el şi râse. La naiba, nu sunt decât un biet profesor de colegiu.

Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare şi am zărit o singură pereche de faruri apropiindu-se. Până atunci, traficul nu fusese prea intens, iar cele mai multe maşini se grăbeau în direcție opusă nouă, îndreptându-se spre sud.

Deodată, Sampson ridică vocea şi se întoarse către Handler.

– Colonele, de ce nu vrei dumneata să ne spui ceea ce se petrece cu-adevărat? Cât de mulți oameni mai trebuie să moară? Ce anume ştii despre aceste asasinate?

În acel moment, am auzit o împuşcătură şi un zgomot de sticlă spartă. Maşina din urma noastră ne ajunsese deja.

Mi-am încordat privirea şi am zărit un bărbat la volanul acelei maşini, apoi un alt bărbat, înarmat, care se apleca afară din maşină, pe unul dintre geamurile de la locurile din spate.

– Lăsați-vă în jos! am urlat eu la Handler şi la Sampson.

Din direcția maşinii urmăritoare se auziră şi alte focuri de armă. Am tras violent de volan înspre stânga. Maşina noastră derapă tare, trecând mult peste linia galbenă dublă

din mijlocul şoselei şi îndreptându-se către peretele de stâncă al muntelui. Handler răcni:

– Dumnezeule mare! Ai grijă! Ai grijă!

Slavă Domnului că am ajuns apoi într-o porţiune mai lipsită de viraje a şoselei. Am călcat zdravăn pedala de acceleraţie, mărind viteza. Însă tot n-am putut lăsa în urmă cealaltă maşină.

Aceasta se afla încă pe banda din dreapta a şoselei, în timp ce eu ajunsesem pe cealaltă bandă, cea pe care puteau apărea oricând maşini venind din sens contrar.

Sampson îşi scosese pistolul şi riposta agresorilor. Şi mai multe gloanţe atinseră maşina noastră.

Cealaltă maşină se afla chiar în spatele nostru. Nu izbuteam să mă îndepărtez de ea. Depăşisem deja viteza de o sută patruzeci de kilometri pe oră, pe o şosea sinuoasă pe care se putea merge în mod normal cu optzeci sau cu maximum o sută de kilometri pe oră. În stânga mea se afla un rambleu şi apoi zidul muntelui; iar în dreapta, dincolo de cealaltă bandă de circulaţie, era doar o râpă înaltă şi abruptă care ducea înspre fluviul Hudson şi spre o moarte sigură.

Mergeam prea repede pentru a putea distinge figurile persoanelor din maşina cealaltă. Cine naiba or fi fost cei de acolo? Brusc, am călcat pedala de frână, maşina noastră derapând cumplit şi apoi întorcându-se cu faţa în sens opus, către sud.

Am luat-o atunci din loc în direcţia aceea, înapoi către West Point.

Am apăsat din nou pedala de acceleraţie până la podea şi am ajuns iar la o sută patruzeci de kilometri pe oră. Am trecut pe lângă două maşini care se îndreptau spre nord, amândouă claxonându-mă îndelung. Nici măcar nu-i puteam învinui pe acei şoferi. Mă aflam călare pe linia dublă care separa sensurile de circulaţie şi goneam cu mai bine de şaizeci

de kilometri pe oră peste limita de viteză maximă admisibilă acolo. Ei probabil că îşi spuseseră că sunt beat sau nebun sau şi una şi alta.

După ce m-am asigurat de faptul că nu ne mai urmărea nimeni, am mai micşorat viteza de deplasare a maşinii.

– Handler? Colonele? l-am strigat eu.

El nu-mi răspundea. Sampson se întinse atunci spre bancheta din spate, pentru a vedea ce se întâmplase cu colonelul.

– Alex, l-au nimerit pe Handler.

Am oprit atunci maşina pe marginea drumului şi am aprins lumina din cabină.

– Cât de grav este rănit? Mai trăieşte?

Am văzut şi eu că Handler fusese împuşcat de două ori. O dată în umăr şi a doua oară în partea laterală a capului.

– E mort, zise Sampson.

– Dar tu eşti teafăr? l-am întrebat eu.

– Da, mi-a răspuns el. Nu eram eu ţinta, iar băiatul din maşină m-ar fi putut împuşca. Însă el pe Handler îl viza. Tocmai am pierdut prima noastră pistă reală.

Eu mă întrebam dacă nu cumva îl pierdusem în acelaşi timp şi pe Infanterist.

70

Nimic nu te ajută să te concentrezi mai bine şi nu îţi face sângele să-ţi fiarbă, decât un atentat la viaţa ta.

Era un gest inutil, dar Sampson şi cu mine l-am dus cât

am putut de repede pe Owen Handler la camera de gardă de la spitalul din West Point. Omul a fost declarat mort cam pe la ora nouă. Eu sunt sigur că era mort încă de când îl adusesem noi la spital. Agresorul din cealaltă maşină era un bun trăgător de elită, cu mult sânge rece, un asasin profesionist. *Fuseseră oare în maşina urmăritoare, de fapt, trei bărbaţi?*

Am dat declaraţii poliţiei locale, ca şi ofiţerilor Departamentului de Investigaţii Criminalistice de la West Point. Chiar şi căpitanul Conte a venit să ne vadă, exprimându-şi îngrijorarea cu privire la siguranţa noastră, dar în acelaşi timp punându-ne vreo douăzeci de întrebări, aproape ca şi cum noi doi am fi fost consideraţi suspecţi. Conte m-a informat apoi că însuşi comandantul suprem de la West Point, generalul Mark Hutchinson, urma să conducă personal investigaţia. Nu-mi dădeam seama ce avertisment anume dorise Conte să ne transmită spunându-ne acest lucru.

Apoi la spital şi-a făcut apariţia chiar generalul Hutchinson în persoană. L-am văzut vorbind cu căpitanul Conte, apoi în hol s-au adunat şi alţi câţiva ofiţeri cu figuri grave. Însă Hutchinson n-a catadicsit să vină să ne vadă, pe mine şi pe Sampson. Nu ne-a adresat nici măcar o singură vorbă de îmbărbătare şi nici nu şi-a exprimat îngrijorarea.

Totul era al naibii de bizar şi de lipsit de cea mai elementară consideraţie la adresa noastră. *Zidul cel gri al tăcerii*, mi-am spus în sinea mea, amintindu-mi de cuvintele lui Owen Handler. Generalul Mark Hutchinson a părăsit apoi spitalul, fără a lua măcar legătura cu noi. N-aveam de gând să uit acest afront.

Toată vremea cât am fost la spitalul din West Point, nu mi-am putut scoate din minte un gând: *Nimic nu poate face să fiarbă mai tare sângele în tine...decât un atentat la viaţa*

ta. Mă afectase atacul asupra colonelului Handler, însă în acelaşi timp eram şi înfuriat la culme.

Nu constituia cumva şi acest lucru o parte din mobilul ascuns îndărătul masacrului de la My Lai şi al altora asemănătoare? Furie? Teamă? Nevoia de revanşă? În timpul luptelor se petrecuseră lucruri inimaginabile. Nu puteau fi evitate tragediile. Aşa se întâmplase dintotdeauna. Ce anume voia armata să mai ascundă acum? Cine îi trimisese oare în seara asta pe acei ucigaşi pe urmele noastre? Cine îl omorâse pe colonelul Handler, şi din ce cauză?

Sampson şi cu mine ne-am petrecut din nou noaptea la hotelul Thayer. Generalul Hutchinson hotărâse să aducă la etajul doi câţiva poliţişti militari, pentru a ne apăra. Eu nu consideram că era necesar acest lucru. În cazul în care noi doi am fi fost cei vizaţi de către ucigaşi, ei n-ar fi renunţat la urmărire, lăsându-ne în viaţă.

Mă tot gândeam că văzusem doar *doi* bărbaţi în maşina care ne atacase.

Iar în celelalte crime de la Fort Bragg şi de la West Point fuseseră implicaţi *trei* bărbaţi.

Nici acest lucru nu mi-l puteam scoate din minte.

Trei, nu doi.

În cele din urmă, am sunat-o pe Jamilla şi i-am povestit tot ce ni se întâmplase. Ca de la detectiv la detectiv, ca de la prieten la prieten. Nici ei nu i-a plăcut atitudinea generalului Hutchinson şi a armatei în ansamblu. Simpla discuţie cu ea îmi era de mare ajutor.

Mi-am spus că era bine să vorbesc mai des cu ea, poate chiar în fiecare seară.

Într-un târziu am adormit şi eu, cu acest gând în minte.

71

În dimineaţa următoare, ziarele din New York relatau pe larg povestea uciderii a patru prostituate, a matroanei acestora şi a unui bodyguard al lor, în Cartierul de Est al metropolei. Femeile erau vietnameze şi tailandeze, motiv pentru care l-am contactat pe detectivul din Manhattan care fusese însărcinat cu anchetarea cazului. Până în acel moment, Departamentul de Poliţie din New York nu avea încă nici un indiciu menit să elucideze înspăimântătoarele crime. Mă gândeam să dau o fugă până acolo, însă mai aveam în minte şi alte lucruri urgente de făcut.

Mai exista un fir important şi pe care tot nu apucasem să-l urmăresc îndeajuns. Infanteristul. Cine naiba era el? Sau ea? Şi ce anume îl determinase pe Infanterist să ia legătura cu mine, prin e-mail? Ce încerca oare această misterioasă persoană să-mi comunice de fapt?

Owen Handler apucase să-mi dezvăluie câteva nume şi, cu ajutorul lui Ron Burns, puteam să iau urma câtorva dintre respectivele persoane. Cel mai interesant mi se părea a fi Tran Van Luu, un fost spion vietnamez, care acum se afla în Statele Unite.

Era o pradă de toată frumuseţea. Tran Van Luu îşi aştepta executarea sentinţei de condamnare la moarte, la închisoarea din Florence, în statul Colorado. El fusese găsit vinovat de uciderea a nouă persoane, la Newark şi la New York. Cunoşteam câte ceva despre închisoarea federală din Florence

şi chiar făcusem cândva şi o vizită acolo. *Ăsta era cel de-al doilea avantaj.* Şi Kyle Craig, vechiul meu răzbunător, era deţinut tot acolo. Şi Kyle aştepta acolo să fie executat.

Aşa-numitul ADX de la Florence era una dintre facilităţile de primă mână ale închisorii. De o asemenea facilitate beneficiau acum treizeci şi şase de state. Secţia condamnaţilor la moarte se afla în cadrul Unităţii de Încarcerare de Maximă Securitate, un fel de închisoare în închisoare. Aceasta s-a dovedit a fi o clădire cu aspect cât se putea de paşnic, de culoarea nisipului, cu un sistem extraordinar de siguranţă, atât în interior, cât şi în exterior. Acest lucru mi se părea liniştitor, atâta vreme cât Kyle Craig era prizonier înăuntru – iar Kyle nu avea decât dispreţ pentru securitatea închisorilor.

Doi gardieni înarmaţi până-n dinţi m-au însoţit la secţia condamnaţilor la moarte. În timp ce ne deplasam toţi trei de-a lungul culoarelor altminteri pustii, iluminate fluorescent, n-am auzit nimic din obişnuitul zgomot din orice închisoare. Însă oricum, gândurile mele rătăceau în altă parte.

Ajunsesem în Colorado cam pe la ora prânzului. Pe frontul de acasă totul era în regulă, iar eu speram să ajung înapoi la Washington chiar în seara aceea. Cu toate acestea însă, Nana nu scăpa niciun prilej favorabil. Înainte de a pleca eu de-acasă, ea îmi spusese să mă aşez şi îmi povestise una dintre istorioarele cu tâlc pe care le ştia. O denumise „Povestea celor o mie de bile din sticlă colorată".

– Am auzit-o la radio, Alex. Este o poveste adevărată şi vreau să o auzi şi tu, pentru că merită. Se pare că a existat un bărbat care locuia în California de Sud, cred că pe undeva pe lângă San Diego, dacă mai ţin eu bine minte. El avea o familie, o foarte frumoasă familie; şi muncea din greu, multe

ore în fiecare zi, precum şi în multe weekenduri. Îţi sună cumva cunoscut acest lucru?

– Probabil că sună familiar pentru o mulţime de lume, i-am răspuns eu. Atât pentru bărbaţi, cât şi pentru femei. Totuşi, dă-i înainte, Nana. Acest harnic şi muncitor bărbat avea o familie nemaipomenit de drăguţă şi locuiau cu toţii în apropiere de San Diego. Şi ce s-a mai întâmplat cu el?

– Păi, oricum, acest bărbat avea şi un bunic blând şi bun, care îl iubea atât pe el, cât şi pe întreaga familie. Acest bunic remarcase însă faptul că nepotul lui muncea prea mult şi s-a hotărât să-i vorbească despre bilele din sticlă colorată. Şi atunci i-a zis că durata medie de viaţă a bărbaţilor era de aproximativ şaptezeci şi cinci de ani. Asta însemna trei mii nouă sute de zile de sâmbătă – în care să te poţi juca atunci când eşti copil şi în care să poţi fi împreună cu familia ta atunci când devii mai în vârstă şi mai înţelept.

– Înţeleg, i-am replicat eu. Sau să se joace atunci când îmbătrâneşte. Sau chiar să ţină conferinţe oricui ar fi dispus să-l asculte.

– Taci, Alex. Acum ascultă urmarea. Şi astfel, bunicul şi-a închipuit că nepotului său, care avea patruzeci şi trei de ani, îi mai rămăseseră circa o mie şase sute şi şaizeci de zile de sâmbătă de trăit. Asta socotind din punct de vedere statistic. Aşa că tot ce a făcut el a fost să cumpere două vase şi să le umple cu acest număr de frumoase bile colorate, ca nişte ochi de pisică. Apoi i le-a dat pe toate nepotului şi i-a spus acestuia că în fiecare zi de sâmbătă el ar trebui să scoată din grămadă câte o singură bilă colorată. Doar câte una în fiecare sâmbătă, pentru a-şi reaminti câte zile de sâmbătă i-au mai rămas de trăit, precum şi faptul că acestea erau incredibil de preţioase. Gândeşte-te la asta, Alex. Dacă o să ai timp pentru aşa ceva, bineînţeles, încheiase Nana.

Aşa că acum mă aflam la o închisoare de maximă securitate – şi era chiar într-o zi de sâmbătă. Eu nu socoteam deloc că ar fi fost o zi irosită. Şi totuşi, mesajul Nanei îşi croise drum spre sufletul meu.

Acesta era ultimul meu caz de crimă. Nu se putea să nu fie aşa. Acesta reprezenta pentru detectivul Alex Cross finalul drumului.

În timp ce mă apropiam de celula lui Tran Van Luu, m-am concentrat asupra încurcatului caz. Datorită acestui om, drumul meu până aici urma să valoreze cel puţin cât o bilă de sticlă colorată.

Ori măcar aşa trebuia să sper eu.

72

Tran Van Luu avea cincizeci şi patru de ani şi m-a informat cu promptitudine că vorbea fluent limbile vietnameză, franceză şi engleză. Engleza lui era de foarte bună calitate, iar eu nu puteam să nu mă gândesc la faptul că el semăna mai mult cu un profesor de colegiu, decât cu un deţinut întemniţat şi condamnat la moarte, pentru comiterea mai multor crime. Luu purta nişte ochelari cu rame aurii din metal şi avea un cioc sur şi lung. Adoptase o atitudine filosofică – faţă de orice, după cum se părea. Însă putea fi el oare Infanteristul?

– Cu numele, sunt budist, îmi spuse el pe când şedea într-o celulă de numai doi metri pe trei şi jumătate. Un pat,

un taburet şi un raft fixat în perete, pentru scris, ocupau mai mult de jumătate din acel spaţiu. Toate acestea erau turnate din beton, aşa că nu mai puteau fi urnite din loc sau dezmembrate de către cei închişi acolo. O să-ţi povestesc acum ceva despre trecutul meu, despre originile mele, mai adăugă el.

Eu am dat din cap.

– Ar fi chiar indicat să începi cu asta.

– M-am născut în satul Son Trach, din provincia Quang Binh, chiar în nordul regiunii cunoscute pe atunci sub numele de Zona Demilitarizată. Aceea este una dintre cele mai sărace provincii ale ţării, însă toate provinciile sunt relativ sărace. Încă de la cinci ani, am început să muncesc pe plantaţia de orez luată în arendă de către familia mea. Tuturora ne era mereu foame, în ciuda faptului că noi cultivam produse agricole. Mâncam o singură dată pe zi, o masă compusă de obicei dintr-un soi de cartofi sau din manioc. În mod ironic, orezul nostru ajungea integral în hambarele proprietarului terenului. Toată loialitatea noastră ne-o exprimam faţă de familie, inclusiv faţă de strămoşi, faţă de un petic de pământ şi faţă de sat. Naţionalismul era inexistent, fiind o noţiune vestică, importată de către Ho Şi Min. În 1963, familia mea s-a mutat în sud, iar eu m-am înrolat în armată. Alternativa era foametea, şi în afară de asta eu ajunsesem să-i urăsc pe comunişti. M-am dovedit a fi un cercetaş excelent şi am primit recomandarea de a fi primit la Şcoala de Agenţi Secreţi MACV, patronată de către Forţele Speciale ale Armatei Americane. Acest lucru a constituit primul meu contact întâmplător cu americanii. Şi i-am simpatizat încă de la început.

– Ce anume te-a făcut să-ţi schimbi părerea iniţială referitoare la americani? l-am întrebat eu.

– Multe lucruri. Şi mai ales faptul că am ajuns să înţeleg că mulţi dintre americani manifestau un dispreţ profund atât faţă de mine, cât şi faţă de ceilalţi concetăţeni ai mei. În ciuda unor repetate promisiuni, am fost lăsat baltă, la Saigon. Şi aşa am devenit eu barcagiu. În cele din urmă, am ajuns şi în America, în anul 1979, în Districtul Orange, din California, zonă în care se găsea o foarte numeroasă populaţie vietnameză. Unica modalitate în care puteam noi supravieţui acolo era aceea de a reconstitui structurile de familie şi săteşti din propria noastră ţară. Eu am procedat aşa împreună cu o bandă – pe numele ei „Umbrele Strigoilor". Am repurtat succese, mai întâi în California, iar după aceea în regiunea New Yorkului, inclusiv la Newark. Am fost acuzat că aş fi omorât nişte membri ai unor bande rivale, din New York şi din Jersey.

– Şi ai făcut aşa ceva? l-am întrebat pe Luu.

– Oo, bineînţeles că da. Însă era de la sine înţeles. *Ne aflam în război.* Apoi bărbatul tăcu şi se uită lung la mine.

– Şi astfel ai ajuns aici, într-o temniţă de maximă securitate. Ţi-a fost deja comunicată data execuţiei?

– Încă nu, ceea ce mi se pare de-a dreptul ilar. Ţara ta se teme să-i execute pe ucigaşii condamnaţi la moarte.

– Zici că este comic? Din cauza unor lucruri pe care le-ai văzut în Vietnam?

– Desigur. Acesta constituie criteriul meu de comparaţie.

– Atrocităţi comise în numele unor activităţi militare.

– Era război, detective.

– L-ai cunoscut în Vietnam pe vreunul dintre următorii bărbaţi: Ellis Cooper, Reece Tate, James Etra, Robert Bennett, Laurence Houston?

Luu ridică din umeri.

– A trecut prea multă vreme. Sunt mai bine de treizeci

de ani de-atunci. Şi sunt prea multe porecle de americani de ţinut minte.

– Dar colonelul Owen Handler?

– Nu-l cunosc.

Atunci eu am scuturat din cap.

– Ba eu unul cred că îl cunoşti. De fapt, colonelul Handler era la conducerea Şcolii Secrete MACV, chiar în perioada în care ai fost tu instruit acolo ca spion.

Luu zâmbi pentru prima oară.

– Nu ştiu dacă mă crezi, ori ba, detective Cross, însă de obicei spionii de-acolo nu ajungeau să-l cunoască pe cel care conducea şcoala.

– Şi totuşi, tu l-ai cunoscut pe colonelul Handler. El nu te-a uitat, până-n ziua în care a fost omorât. Poţi să mă ajuţi să pun capăt acestor asasinate? l-am întrebat pe Luu. Tu ştii ceea ce s-a întâmplat acolo, nu-i aşa? De ce ai consimţit să te întâlneşti cu mine?

El dădu din nou din umeri, cu un aer indiferent.

– Am acceptat să te văd... fiindcă mi-a cerut un bun prieten de-al meu să fac asta. Acest bun prieten al meu este Kyle Craig.

73

În locul în care se presupunea că mi se află inima, simţeam acum ceva asemănător unui sloi de gheaţă. Nu se putea ca totul că conveargă în direcţia lui Kyle Craig. Eu îl

băgasem la răcoare aici, la Florence, pentru toate crimele pe care le comisese – iar acum, într-un fel sau într-altul, el mă determinase să vin şi să-i fac o vizită.

– Bună, Alex. Credeam că m-ai uitat cu desăvârşire, îmi spuse el de îndată ce mă zărise. Ne-am întâlnit într-un vorbitor, aflat lângă şirul de celule. Mintea îmi era plină de gânduri paranoice despre „coincidenţa" de a-l întâlni din nou. Era imposibil ca el să fi regizat totul. Şi nici n-ar fi avut cum să facă asta.

Kyle se schimbase din punct de vedere fizic atât de mult, încât semăna acum cu unul dintre fraţii lui mai mari sau poate chiar cu tatăl său. Atunci când mă aflasem pe urmele lui, îi cunoscusem întreaga familie. El fusese dintotdeauna sfrijit, dar în închisoare mai pierduse încă cel puţin zece kilograme. Era ras în cap şi avea un tatuaj pe una din părţile laterale ale scăfârliei, tatuaj înfăţişând o creatură parte dragon, parte şarpe. Acum arăta cu-adevărat a ucigaş.

– Aşază-te, Alex. Mi-ai lipsit chiar mai mult decât mi-aş fi închipuit că ţi-aş putea simţi vreodată lipsa. Te rog să şezi. Hai să stăm puţin de vorbă. Să mai aflăm unul despre celălalt ultimele noutăţi.

– Prefer să rămân în picioare. N-am venit aici ca să stau la palavre cu tine, Kyle. Te rog să-mi spui ce anume ştii despre aceste crime.

– Ştiu că toate cazurile au fost deja soluţionate de către poliţie sau de către armată, Alex. Vinovaţii au fost condamnaţi, unii dintre ei fiind deja executaţi. Aşa cum se va întâmpla până la urmă şi cu mine. De ce ţi-ai pierde în mod inutil timpul cu ei? Eu sunt de sute de ori mai interesant decât ei. Ai face mai bine să mă studiezi pe mine.

Vorbele lui fuseseră rostite cu calm, mă pătrunseră totuşi precum un curent electric. Să fi fost oare cu-adevărat Kyle

blestemata piesă care lipsea din acel încurcat puzzle? El n-ar fi avut cum să se afle în spatele omorurilor. Acestea începuseră cu mult timp înainte ca el să fie arestat. *Dar conta realmente acest lucru?*

– Deci chiar nu ştii nimic care să-mi poată fi de vreun folos? Atunci eu am să plec. Îţi urez să ai parte de o viaţă frumoasă.

Kyle ridică o mână.

– Vreau să-ţi spun cu toată sinceritatea că mi-ar plăcea mult să te ajut, Alex. Exact ca în vremurile bune. Îmi lipseşte goana după vânat. Şi dacă totuşi ţi-aş putea fi de mare ajutor? mă întrebă el.

– Dacă poţi, atunci fă-o, Kyle. Fă-o chiar acum. Vom vedea apoi unde o să ajungem în continuare.

Kyle se rezemă de spătarul scaunului său. În cele din urmă, el îmi zâmbi – sau poate că doar îşi bătea joc de mine?

– Păi, întrucât tu nu mă rogi frumos... În puşcărie mă simt nesperat de bine. Indiferent dacă mă crezi sau nu, sunt o mică celebritate aici. Şi nu numai printre semenii mei. Până şi nenorociţii ăştia de gardieni îmi asigură întreg confortul pe care mi-l doresc. Primesc aici o mulţime de musafiri. M-am apucat să scriu şi o carte, Alex. Şi bineînţeles că mă tot gândesc la o modalitate de a scăpa de-aici. Crede-mă, într-o bună zi o să izbutesc. Este numai o chestiune de timp. Acum o lună de zile, aproape reuşisem. A fost cât pe ce. Şi ţi-aş fi făcut cu certitudine o vizită acasă. Ţie şi Nanei şi acelor adorabili copilaşi ai tăi.

– Luu ştie ceva? l-am întrebat eu.

– Ooo, nu încape nicio îndoială. E un om extrem de cultivat. Vorbeşte fluent trei limbi. Îmi place extrem de mult de Luu. M-am împrietenit la cataramă cu el. Îmi mai plac şi

Ted Kaczynski, şi Yu Kikimura, teroristul japonez, şi Ramon Matta, fostul membru al cartelului de la Medellin. Sunt nişte colegi interesanţi, cu nişte vieţi de-a dreptul fascinante, deşi mi se par puţin cam prea conservatori decât m-aş fi aşteptat din partea lor. Ted nu, dar ceilalţi da.

Mă săturasem până peste cap, şi de Kyle Craig, şi de Luu, şi de Florence, în general.

– Plec, i-am spus eu lui Kyle şi am început să mă îndepărtez.

– O să te întorci, şopti Kyle. Sau poate că data următoare o să vin eu să-ţi fac o vizită ţie. În orice caz, îţi urez să ai mult noroc cu fascinantul tău caz de crimă.

Atunci m-am întors către el şi am ţinut să-l asigur:

– Vei rămâne întemniţat aici pentru tot restul vieţii tale. Sper că n-o să dureze prea mult.

Kyle Craig râdea cu gura până la urechi în celula lui. Mai mult ca oricând, el îmi dădea fiori.

74

Pe când intra cu maşina în Bay Head, New Jersey, John Sampson simţi cum i se îmbunătăţeşte radical dispoziţia, iar acea senzaţie extrem de plăcută îl făcu să zâmbească de unul singur. În ultima vreme, i se întâmpla de multe ori acest lucru. La dracu', dacă ar mai fi continuat mult timp porcăria asta, avea să i se ducă de râpă imaginea lui de tip dur.

El îşi conduse automobilul pe Şoseaua 35, trecând pe

lângă spațioasele case de pe plajă, pe lângă piața centrală și pe lângă câteva pitorești biserici văruite. Această porțiune a litoralului din Jersey era liniștită și deosebit de frumoasă. Sampson nu putea să nu admire seninătatea și aerul îngrijit al zonei. Prin geamurile deschise ale Cougar-ului său adia ușoara briză venind dinspre ocean. Tufele de măceș erau acum înflorite pe marginea drumului, fiind în mod evident plantate acolo de către localnici.

Nu se putea să nu-ți placă. Bărbatul se simțea bucuros să se întoarcă aici.

Aflat într-o dispoziție meditativă, el își spuse: *E cu totul altfel aici, decât la Washington! Nu-i deloc rău. Măcar pentru o schimbare temporară a decorului. Să mai uit de toate acele crime.*

În timpul călătoriei din capitală până aici, Sampson încercase să se autoconvingă de faptul că excursia lui pe litoralul din Jersey nu avea drept scop decât soluționarea cazului Ellis Cooper și a celorlalte asasinate, însă acest fapt nu era pe de-a-ntregul adevărat. Coop constituia, desigur, unul dintre motivele deplasării sale, dar mai era vorba, în plus, și despre Billie Houston.

John se gândea mereu la ea. Ce avea oare această femeie mignonă de îl atrăgea atât de mult?

La drept vorbind însă, el cunoștea cel puțin parțial răspunsul la această întrebare. Încă din prima clipă de când o cunoscuse, bărbatul se simțise totalmente liniștit. Ea era adevărata prietenă pe care Sampson spera de mult timp să o întâlnească. Acest sentiment era dificil de descris, însă omul știa cu certitudine că nu-l mai încercase niciodată până în acel moment. El simțea că i-ar fi putut dezvălui lui Billie niște lucruri personale pe care le ținea de multă vreme

zăvorâte în suflet. Avea deja încredere în ea. Atunci când se afla lângă ea, putea să se exteriorizeze, să dărâme zidul pe care îl înălțase pentru a proteja persoana care era el în realitate de pericolul de a fi rănită.

Pe de altă parte însă, John Sampson nu avusese niciodată vreo reușită relație de lungă durată cu o femeie. Nu fusese încă însurat și nici măcar nu se simțise vreodată tentat cu adevărat să facă un asemenea pas. Așa că nu avea de gând să-și facă prea mari iluzii sau să devină prea implicat și nici prea sentimental în privința lui Billie. Avea motive întemeiate să revină aici în Jersey. Trebuia să-i mai pună femeii niște întrebări în legătură cu perioada pe care soțul acesteia și-o petrecuse în Vietnam. El și cu Alex aflaseră de la Owen Handler niște lucruri care trebuia clarificate. John avea de gând să rezolve într-un fel sau altul acest caz de crimă.

La naiba, această mică introspecție cinică îi mai redusese din buna lui dispoziție și din romantismul care înmugurea în sufletul său.

Apoi se întâmplă să o zărească pe Bulevardul de Est.

Da, era chiar ea!

Billie tocmai ieșea din mașina ei decapotabilă de culoare vernil, cu o pungă plină de produse alimentare. El o sunase dinainte și o anunțase că era posibil s-o viziteze din nou.

Pentru cine făcuse ea oare acele cumpărături? Se aștepta cumva femeia ca el să rămână și la cină? Frățioare, n-ar fi fost rău ca el să se mai calmeze. *Ia-o mai ușor. Te afli aici în interes de serviciu, atât și nimic mai mult. Ești în exercițiul funcției tale de polițist.*

Apoi Billie îi recunoscu mașina și îșI flutură în direcția lui mâna liberă, iar el se trezi că își scoate capul pe geamul Cougar-ului, strigându-i în plină stradă:

– Bună, micuțo!

Bună, micuțo? Ce să însemne asta oare?

Ce naiba se întâmplase cu liniștitul și detașatul John Sampson? Ce era cu el oare?

Și de ce se simțea atât de bine în postura asta?

75

Billie înțelese că ea și cu John Sampson urmau să poarte o discuție despre soțul ei și despre uciderea acestuia. De aceea se întorsese el acum. Probabil că acesta era unicul motiv. Femeia pregăti o carafă de ceai cu gheață îndulcit și cei doi ieșiră pe veranda casei. S-ar fi putut să fie totuși plăcut. *Încearcă să nu te faci de râs*, își zise femeia în sinea ei.

– Iată încă o zi perfectă în paradis, spuse el și o învălui pe Billie într-un surâs fermecător. Aceasta nu putea să nu se uite pe furiș la polițist. Omul era puternic și chipeș, iar de fiecare dată când zâmbea, femeia se simțea de-a dreptul amețită. Ei i se părea că bărbatul nu zâmbea îndeajuns de mult și se întreba care să fi fost motivul. Ce se întâmplase oare în copilăria lui de la Washington și apoi în viața și în munca lui ulterioară de acolo? Ea ar fi vrut să știe totul despre John, iar această curiozitate firească era un lucru care îi lipsise, de când murise Laurence.

Nu considera această întâlnire altceva decât este ea în realitate, se autoavertiză în gând Billie. *El nu este decât un polițist care lucrează la elucidarea unui caz de crimă. Atât*

şi nimic mai mult. Numai că ţi-a căzut cu tronc într-un mod absolut prostesc.

– O zi cât se poate de obişnuită în paradis, repetă ea, după care izbucni în râs. Apoi redeveni serioasă. Ziceai că vrei să mai discutăm despre Laurence. S-a mai întâmplat ceva între timp, nu-i aşa? De aceea te-ai întors aici.

– Nu. Eu am vrut doar să te revăd. *Bărbatului îi înflorise din nou pe buze acel zâmbet fermecător.*

Billie îşi flutură mâna prin aer.

– Cum să nu? Spui asta doar din politeţe. Oricum – s-a mai ivit ceva în legătură cu cazul la care lucrezi?

El îi povesti despre morţile recente ale lui Robert şi Barbara Bennett, de la West Point, ca şi despre împuşcarea mortală ulterioară a colonelului Owen Handler. Apoi îi împărtăşi teoria sa şi a lui Alex potrivit căreia un grup de trei bărbaţi s-ar putea să se fi făcut vinovat de comiterea a cel puţin câtorva dintre toate aceste omoruri.

– Totul pare să-şi aibă originea în Vietnam. S-o fi întâmplat acolo ceva inimaginabil, ceva atât de cumplit încât probabil că se află la temelia tuturor acestor asasinate. S-ar putea ca soţul tău să fi fost şi el implicat, într-un fel sau altul. Poate că el nici măcar nu ştia acest lucru, Billie.

– Lui nu-i plăcea să povestească despre întâmplările prin care a trecut acolo, îi spuse ea, repetând ceea ce îi mai spusese lui Sampson şi în timpul primei lui vizite. Am respectat mereu decizia lui de a păstra tăcerea în privinţa asta. Însă la un moment dat, s-a întâmplat ceva bizar. Acum câţiva ani, el a adus acasă nişte cărţi despre acel război. *Zvonuri despre război* este unul dintre titlurile de care îmi aduc aminte. A închiriat şi caseta cu filmul *Plutonul*, despre care spusese mereu că nu avea de gând să-l vadă vreodată. Cu toate astea însă, despre război tot nu voia să vorbească. Cel puţin, nu cu mine.

Billie se lăsă pe spate în balansoarul bleumarin din împletitură de nuiele, pe care se aşezase. Ea se uita în direcţia oceanului.

Câţiva pescăruşi planau pe deasupra înaltelor dune de nisip. Era o privelişte frumoasă. Pe ocean se putea vedea în zare conturul neclar al unui vapor de pasageri, aflat la o mare distanţă de ţărm.

Femeia continuă:

– El obişnuise dintotdeauna să bea, însă în ultimii ani ai vieţii sale, a băut mai mult decât până atunci. Băuturi tari şi vin. Nu a depăşit niciodată prea rău măsura, dar eu îmi dădeam seama că era în derivă. Într-o seară, după asfinţit, a plecat pe plajă cu o undiţă şi cu o găleată pentru peştele pe care urma să-l prindă. Asta se întâmpla pe la începutul lunii septembrie, când stavrizii se găseau din belşug. I-ar fi putut prinde chiar şi cu găleata. L-am aşteptat zadarnic să revină acasă. În cele din urmă, am plecat să-l caut. Cele mai multe dintre casele astea de pe plajă se golesc după Ziua Muncii. Aşa se întâmplă pe aici pe la noi. Am mers aproape doi kilometri spre sud. Începuse să mi se facă frică. Luasem cu mine o lanternă şi în timp ce mă întorceam spre casă am aprins-o şi m-am apropiat de dune şi de casele pustii de pe plajă. Şi astfel l-am găsit. Laurence zăcea întins pe nisip, alături de undiţă şi de găleată. Terminase de băut de unul singur o jumătate de litru de whisky. Părea ca un vagabond rătăcit, care adormise frânt de oboseală, direct pe plajă. Atunci m-am lungit şi eu lângă el şi l-am strâns în braţe. L-am implorat să-mi mărturisească de ce era atât de trist. N-a putut să-mi spună. Tăcerea lui îmi frângea sufletul. Tot ce mi-a spus a fost: „nu poţi fugi de trecut". Şi se pare că a avut dreptate.

76

Billie şi cu John vorbiră apoi despre Vietnam şi despre experienţele din armată de după război ale soţului femeii, până ce Sampson simţi că îl încearcă o uşoară durere de cap. Billie nu se plângea niciodată. Pe la ora patru după-amiază, cei doi făcură o pauză şi contemplară apropierea uriaşei maree. Pe Sampson îl uimea faptul că imensa întindere de plajă putea fi atât de pustie, într-o zi atât de însorită şi de senină.

– Ţi-ai adus cumva cu tine şi un costum de baie? îl întrebă ea şi îi zâmbi.

– La drept vorbind, am pus unul în maşină, îi răspunse Sampson, zâmbindu-i la rândul său.

– Nu vrei să mergem să înotăm?

– Ba da. Mi-ar face plăcere.

Cei doi îşi puseră costumele de baie şi se reîntâlniră pe veranda din faţă a casei. Ea avea un costum de baie întreg, de culoare neagră. El îşi zise în sinea lui că femeia probabil ştia să înoate foarte bine sau poate că măcar se descurca mulţumitor. Era micuţă, dar avea, probabil, în jur de patruzeci de ani.

– Ştiu că arăt bine, zise ea şi se învârti repede. Şi tu la fel. Hai să intrăm în apă mai înainte de a ţi se face frică.

– Să mi se facă frică? Doar ştii că stai de vorbă cu un detectiv criminalist.

– Îhâ. Apa are azi doar nouăsprezece grade Celsius, durule.

– Cum? Chiar atât de rece să fie?

– O să constaţi imediat, pe propria ta piele.

Urcară amândoi până în vârful dunei din dreptul casei. Apoi o rupseră la fugă către apă. Sampson râdea, mai ales de sine însuşi, fiindcă nu prea obişnuia să facă asemenea lucruri.

Ţopăiră cu paşi mari peste vălurele, ca nişte copii aflaţi în vacanţă, ignorând faptul că apa era rece ca gheaţa.

– Ştii să înoţi? îl întrebă Billie, în timp ce un talaz imens venea către ei. Femeii i se păru că el dăduse din cap. John? îl întrebă ea din nou, ca să se asigure.

– Eu ştiu să înot. Dar tu?

Apoi plonjară amândoi sub val, chiar când acesta se spărgea mult deasupra capetelor lor. Imediat ce primul val trecuse, ieşiră amândoi din nou la suprafaţă. Ea începu să dea din mâini, pentru a depăşi mai repede zona în care se spărgeau valurile. Sampson o urmă îndeaproape, dovedindu-se a fi un înotător priceput şi rezistent. Dintr-un motiv tainic, acest lucru o încântă pe Billie.

– Uneori, copiii de la oraş nu învaţă să înoate, îi zise ea, pe când săltau pe valuri unul lângă celălalt, îmbrăţişaţi.

– E-adevărat. Am şi eu un foarte bun prieten. Când am crescut noi doi împreună la Washington, bunica lui a ţinut cu tot dinadinsul să învăţăm să înotăm. Obişnuia să ne ducă la bazinul de înot şi să ne spună: „Învăţaţi să înotaţi, ca să nu vă înecaţi".

Apoi Sampson se trezi că o cuprinde din nou pe Billie în braţele lui. Ea îi şterse cu degetul mare stropii de apă de pe faţă. Atingerea ei era tandră. Şi la fel erau şi ochii femeii. Ceva se petrecea între ei doi, dar orice ar fi fost, el nu ştia dacă se simţea pregătit.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

– Tocmai aveam de gând să-ți spun că mă iei prin surprindere în cele mai diverse feluri.

Billie închise pentru o clipă ochii şi dădu din cap. Apoi femeia îşi redeschise ochii.

– Eşti încă aici. Asta-i bine. Mă bucur că te-ai întors aici. Chiar dacă n-ai revenit decât pentru a mă supune la încă un interogatoriu.

– M-am întors aici, în primul rând, pentru a te revedea. Doar ți-am mai spus acest lucru.

– Fie aşa cum zici tu, John.

În afară de Alex şi de Nana, nimeni nu-i mai spusese vreodată John.

Ei înotară înapoi către țărm şi se mai jucară o vreme în valurile înspumate. În ciuda faptului că se făcuse deja târziu, cei doi plecară la o plimbare înspre sud, trecând pe lângă alte case încăpătoare, deja încuiate în vederea iernii care se apropia. Pe drum, Billie şi John simțiră nevoia de a se opri şi de a se săruta lângă fiecare dintre respectivele case.

– Văd că te-ai mai îmblânzit, îi spuse într-un târziu Billie. Începi să-ți arăți adevărata față. John Sampson, află că eşti un om tandru.

– Da, probabil că ai dreptate.

Cinară amândoi din nou pe veranda din față. Sampson porni radioul. Apoi se lipiră iar unul de altul, la fel ca doi îndrăgostiți, el minunându-se încă o dată de gingăşia ei. Deşi era mignonă, el avea senzația că femeia i se potrivea de minune.

La radio, Luther Vandross începu să cânte melodia „O noapte cu tine". Sampson o invită pe Billie la dans. Aproape că nici nu-i venea să creadă că tocmai o invitase să danseze cu el pe verandă.

Bărbatul o strânse tare la pieptul lui. Şi stând în picioare, se potriveau la fel de bine. Şi se mişcau frumos împreună, într-o perfectă sincronizare. El îi asculta răsuflarea şi îi putea simţi la fel de bine şi bătăile inimii.

Urmă la radio un vechi cântec al lui Marvin Gaye, iar cei doi continuară să danseze şi pe acea melodie. Lui John totul i se părea ca într-un vis frumos, aproape neverosimil.

Pe la ora zece şi jumătate, cei doi urcară la etaj. Niciunul dintre ei nu scotea nicio vorbă, iar Billie îl luă de mână şi îl conduse în dormitor. O lună aflată în al treilea pătrar lumina crestele înspumate ale valurilor de pe ocean. O ambarcaţiune cu pânze aluneca pe apă, dincolo de zona de spargere a valurilor.

– Te simţi bine? îl întrebă ea în şoaptă.

– Puţin spus bine. Dar tu, eşti Billie?

– Da, eu *sunt* Billie, glumi ea. Cred că am dorit să se întâmple asta, încă din prima clipă când te-am văzut. Tu ai mai făcut aşa ceva vreodată până acum? îl întrebă femeia. Din nou apăruse pe faţa ei acelaşi zâmbet hâtru. Ea se amuza pe seama lui, iar lui nu-i displăcea deloc acest lucru.

– Nu. Asta este prima oară. M-am păstrat neprihănit, pentru femeia potrivită.

– O să vedem dacă a meritat să mă aştepţi pe mine.

Câteodată John putea fi grăbit, iar asta ar fi fost în regulă, având în vedere felul de-a fi al celor din Washington, însă nu şi acum. De data asta, el voia să-i exploreze pe îndelete lui Billie trupul, pentru a ajunge să afle ce anume îi plăcea ei. El o mângâie pe Billie şi îi sărută fiecare părticică a corpului. Absolut totul i se părea frumos la ea. *Dar ce se întâmpla*

oare aici? El venise să o chestioneze pe femeie în legătură cu nişte crime. Crime! Nu pentru a face dragoste cu ea, sub clar de lună.

Bărbatul simţea sânii ei micuţi ridicându-se şi coborând, ridicându-se şi coborând. Se afla deasupra lui Billie, sprijinindu-şi greutatea în mâini.

– Tu nu mi-ai face niciun rău, îi şopti ea.

– Nu ţi-aş face niciun rău.

Nu ţi-aş face niciun rău. N-aş putea să-ţi fac rău. Şi nici n-aş lăsa pe nimeni să-ţi facă vreun rău.

Ea îi zâmbi, se rostogoli de sub el şi apoi se urcă deasupra lui.

– Cum ţi se pare aşa? Nu crezi că e mai bine?

John îşi plimbă mâinile lui vânjoase în sus şi-n jos pe spatele femeii şi pe fesele acesteia. Billie fredonă în surdină „O noapte cu tine". Cei doi începură să se mişte simultan, la început mai încet, apoi ceva mai repede. Şi din ce în ce mai repede. Billie se ridică şi îşi amplifică forţa mişcărilor. Aşa îi plăcea ei.

După ce rămaseră în cele din urmă amândoi epuizaţi de satisfacţie, ea se uită drept în ochii lui şi îi zise:

– Nu te-ai descurcat prea rău pentru un începător. Promiţi să faci progrese rapide.

Puţin mai târziu, Sampson zăcea în pat, cu Billie cuibărită la pieptul lui. Şi acum zâmbea constatând cât de micuţă era această femeie. Micuţă îi era şi faţa, tot micuţe şi mâinile, picioarele, ca şi sânii. Iar apoi un gând îl izbi, lăsându-l perplex: se simţea liniştit şi împăcat pentru prima dată după ani şi ani de zile. Sau poate chiar pentru întâia oară în viaţa lui.

77

Întorcându-mă în acea seară acasă din călătoria mea la închisoarea din Florence, de-abia aşteptam să-i revăd pe Nana şi pe copii. Era de-abia ora şapte şi mă gândeam că am mai avea vreme să mergem la teatrul IMAX sau la Zona ESPN – pentru a-i distra pe copii.

În timp ce urcam treptele din faţă ale casei, am zărit un bileţel prins în uşa de plasă şi fluturând în adierea vântului.

Of.

Mesajele care îmi erau lăsate acasă aveau darul să mă facă întotdeauna să nu mă simt în apele mele. În ultimii câţiva ani, au existat destul de multe asemenea bileţele, cu conţinut neplăcut.

Am recunoscut în bileţel scrisul Nanei: *Alex, noi suntem plecaţi cu toţii în vizită acasă la mătuşa ta, Tia. Ne vom întoarce cam pe la ora nouă. Tuturora ne e dor de tine. Ţie îţi este dor de noi? Bineînţeles că da – în felul tău propriu. Nana şi copiii.*

Remarcasem faptul că în ultima vreme Mama Nana devenise neobişnuit de sentimentală. Ea spunea că o făcea să se simtă mai bine revenirea la vechiul său fel de a fi, însă eu mă tot întrebam dacă acest lucru era adevărat sau nu. Poate că ar fi fost bine să stau de vorbă cu doctoriţa ei, dar nu voiam totuşi să mă amestec în treburile Nanei. Aceasta se descurca de multă vreme excelent, având grijă singură de ea.

Am intrat şovăind în bucătărie şi mi-am scos din frigider o bere rece.

Am admirat un desen hazliu înfăţişând o barză gravidă, desen pe care Jannie îl lipise pe uşa frigiderului. Dintr-odată, le-am simţit tuturor lipsa. Unora dintre oameni, printre care cu siguranţă mă număr şi eu, existenţa copiilor le împlineşte viaţa, conferindu-i acesteia un anume sens, chiar dacă micuţii au câteodată darul de a te scoate din minţi. Bucuriile contează mult mai mult decât micile dezavantaje. Cel puţin, aşa se întâmplă la noi acasă.

În acel moment sună telefonul, iar eu mi-am închipuit că era Nana.

– Ura, eşti acasă! se auzi în receptor o voce mult aşteptată. *Surpriză!* La telefon era Jamilla, iar acest lucru mă înveselise pe loc. Îmi şi imaginasem deja figura ei, zâmbetul, strălucirea pe care o avea mereu în ochi.

– Ura, tu eşti. Tocmai am ajuns acasă, iar casa e pustie, i-am răspuns eu. Nana şi copiii m-au părăsit.

– Situaţia ar putea fi chiar şi mai gravă, Alex. Eu sunt la muncă. Un turist irlandez a fost ucis în districtul Tenderloin. Aş vrea să-mi spui tu mie acum, ce anume putea să caute un preot din Dublin, în vârstă de cincizeci şi unu de ani, în unul dintre cele mai sărăcăcioase cartiere din San Francisco, tocmai la ora două noaptea? Şi cum de a ajuns acesta să fie acolo strangulat cu o pereche de chiloţi de o măsură foarte mare? Asta trebuie să descopăr.

– Se pare totuşi că te distrezi bine şi îţi place tot ce faci.

Am observat că zâmbeam, simţind entuziasmul Jamillei faţă de meseria ei.

Jamilla râdea încă.

– Chiar îmi place să rezolv un caz dificil. Dar cu enigma ta ce se mai aude? Dobitocul ăla mi se pare dezgustător. Printre picături, m-am tot gândit la investigația ta. Cineva „ucide" ofițeri din armată prin intermediul unor înscenări prin care le pune în cârcă niște crime pe care aceștia în realitate nu le-au comis.

I-am împărtășit ultimele noutăți, ca de la detectiv la detectiv, după care am abordat subiecte ceva mai plăcute, cum ar fi, de exemplu, timpul pe care îl petrecurăm noi doi împreună în Arizona. În final, ea mi-a spus că trebuia să se întoarcă la cazul ei. După ce am închis telefonul, m-am tot gândit la Jam. Îi plăcea munca de polițist și nu se sfia să afirme sus și tare acest fapt. Și eu la fel, însă pe mine mă urmăreau demonii.

Am mai luat o bere din frigider și am urcat la etaj. Încă reflectam la Jamilla. Erau niște gânduri frumoase, sub un cer albastru și senin...

Am deschis apoi ușa dormitorului și am rămas în picioare acolo, clătinând din cap. Pe patul meu se aflau două vase mari, din sticlă. Unele frumoase. Poate chiar antichități.

Acestea erau umplute cu ceea ce păreau a fi circa o mie două sute de bile de sticlă, ca niște ochi de pisică.

M-am apropiat de pat și am scos o singură bilă de sticlă.

Am rotit-o între degetul mare și degetul arătător. Trebuie să recunosc faptul că ea mi s-a părut a fi extrem de prețioasă.

Erau sâmbetele pe care le mai aveam de trăit.

Cum aveam oare de gând să mi le folosesc?

Poate că asta era cea mai mare enigmă dintre toate misterele din lume.

78

În cursul următoarelor câteva zile, am avut simțământul că eram urmărit prin întreg Washingtonul. *Supravegheat.* Însă nu reuşeam să depistez niciun urmăritor. Ori aceştia erau foarte pricepuți, ori aveam eu nişte impresii nefondate.

Luni m-am întors la lucru. Mi-am petrecut toată acea săptămână în secția de poliție, dedicându-mă meseriei mele. Am avut grijă să-mi petrec mai mult timp împreună cu copiii mei, înainte de a face ore suplimentare şi în biroul meu de la mansardă. Un colonel de la Pentagon, pe nume Daniel Boudreau, a cooperat bine cu mine, într-o oarecare măsură. El îmi trimisese nişte evidențe ale armatei, de pe vremea războiului din Vietnam. Era o mulțime de dosare peste care se aşternuse de ani şi ani de zile praful. El îmi mai sugerase că aş putea să mă adresez şi Ambasadei vietnameze. Şi vietnamezii îşi aveau evidențele lor.

Am parcurs vechile dosare până când am simțit că mi se lipesc ochii de somn, iar capul îmi vâjâie îngrozitor. Căutam orice dovadă care i-ar fi putut lega pe Ellis Cooper, Reece Tate, Laurence Houston, James Etra, Robert Bennett sau chiar Tran Van Luu, de grupul ucigaşilor.

N-am descoperit nicio conexiune, nimic promițător în perspectivă. Era oare posibil aşa ceva?

Niciunul dintre acei bărbați nu luptaseră împreună în Asia.

Târziu în acea noapte, am mai primit un alt e-mail din partea Infanteristului. Dumnezeule! Era evident faptul că el nu fusese Owen Handler. Şi-atunci, cine îmi tot trimitea acele mesaje? Kyle Craig? Încerca oare să se joace în continuare cu creierul meu? Şi cum ar fi putut el să-mi transmită mesaje dintr-o închisoare de maximă securitate?

Cineva totuşi mi le trimitea, iar mie nu-mi plăcea deloc situaţia asta. Şi nici măcar nu aveam încredere în informaţiile pe care le primeam. Eram oare şi eu tras pe sfoară?

Detective Cross,

Sunt puţin dezamăgit de progresele tale nesemnificative. Chiar dacă te afli la un moment dat pe o pistă bună, după aceea o abandonezi. Ar trebui să revezi lucrurile pe care le-ai descoperit deja. Toate răspunsurile se află în trecut. Dar nu se întâmplă oare întotdeauna aşa?

Mesajul era semnat *Infanteristul*.

Dar în josul paginii am mai văzut ceva. Se afla acolo un foarte neliniştitor icon, reprezentând o păpuşă de paie. Una exact la fel cu acelea pe care le descoperiserăm noi.

În ziua de miercuri a acelei săptămâni, după serviciu, am făcut o vizită la Ambasada vietnameză, de pe Strada Douăzeci, din cartierul de Nord-Vest. FBI-ul dăduse un telefon în prealabil acolo, ca să fiu primit. Am sosit cu puţin înainte de ora şase şi am urcat la etajul patru. Acolo m-a întâmpinat o translatoare pe nume Thi Nguyen. Pe masa de lucru a acesteia se aflau patru cutii mari, pline de dosare vechi, aparţinând guvernului ţării ei.

M-am aşezat în micul ei birou şi Thi Nguyen a început să-mi citească pasaje din acele dosare. Se vedea faptul că

nu-i convenea câtuşi de puţin să facă acest lucru. Am presupus că i se dăduse ordin să lucreze peste program. Pe un perete din spatele ei scria: AMBASADA REPUBLICII SOCIALISTE VIETNAM. Se mai afla acolo şi un portret al lui Ho Şi Min.

– Nu este nimic aici, detective. Nimic nou, mi se plânse ea în timp ce parcurgea prăfuitele dosare vechi de mai bine de treizeci de ani. Eu am rugat-o să continue. Femeia oftă adânc, îşi potrivi mai bine pe nas ochelarii săi stranii cu rame negre şi deschise dosarul aflat la rând. Acel ritual a durat ore întregi. Eu am considerat-o pe translatoare incredibil de lipsită de amabilitate.

Pe la ora nouă, ea îşi ridică surprinsă privirea.

– Am găsit aici ceva, îmi spuse femeia. Poate că asta este ceea ce cauţi tu.

– Citeşte-mi. Te rog să nu reformulezi nimic. Spune-mi exact ceea ce scrie acolo.

– Dar aşa am făcut încă de la început, detective. Potrivit celor scrise în acest dosar, au existat nişte atacuri neautorizate asupra unor mici sate de pe Valea An Lao. Se pare că acolo ar fi fost omorâte persoane civile. Iar acest lucru s-a întâmplat *de şase ori*. Cineva trebuie să fi fost la curent cu asta. Poate chiar Comandamentul vostru de Asistenţă Militară.

– Spune-mi tot ce scrie acolo, i-am repetat eu. Te rog să nu omiţi absolut nimic şi să-mi faci o traducere fidelă a textului.

Dispăruseră ca prin farmec plictiseala şi exasperarea, pe care le manifestase ea până atunci. Dintr-odată, translatoarea devenise atentă şi părea şi puţin speriată. Ceea ce îmi citea ea acum părea să o tulbure profund.

– Întotdeauna există şi incidente nefericite pe parcursul unui război, începu ea să-mi citească. Însă de data asta, în Valea An Lao a apărut un nou şablon. Omorurile par să fi

fost organizate şi s-au comis metodic. Aproape ca în cazul criminalilor în serie de aici din America.

– Există şi în Asia criminali în serie, i-am spus eu.

Auzind comentariul meu, domnişoara Nguyen mă săgetă cu privirea.

– Să vedem ce mai urmează. Au existat proteste formale adresate guvernului vostru şi Armatei Statelor Unite, de către ofiţeri din cadrul Comandamentului Armatei Vietnameze. Ştiai asta? Există, de asemenea, plângeri repetate din partea celor care îşi spuneau pe atunci Guvernul de la Saigon. Potrivit oficialităţilor armatei noastre, era vorba de crime. *Crime*, nu război. Uciderea premeditată a civililor nevinovaţi, inclusiv a copiilor.

Femeia se încruntă şi scutură din cap.

– Acest şablon urmat cu precizie şi cu premeditare de către respectivii asasini mai avea ceva în plus. Au fost omorâţi bărbaţi, femei şi copii, cu toţii nişte săteni nevinovaţi. Adeseori, cadavrele erau vopsite.

– În roşu, alb şi albastru, am intervenit eu. Această vopsire reprezenta un fel de carte de vizită, lăsată de către ucigaşi.

Domnişoara Nguyen îşi ridică privirea, cu un aer alarmat.

– De unde ştii? Ştiai deja despre aceste oribile asasinate? Ce rol joci tu în toată povestea asta?

– O să-ţi spun atunci când vom termina. Nu te opri acum. Te rog. Asta ar putea fi ceea ce căutăm noi.

După circa douăzeci de minute, domnişoara Nguyen ajunse la un pasaj pe care i-am cerut să mi-l mai citească o dată.

– A fost trimisă apoi în Valea An Lao şi o trupă de comando. Nu se ştie sigur, dar se pare că aceasta fusese dizlocată în acea zonă pentru a investiga respectivele crime. Îmi pare rău, detective. Din dosar nu reiese dacă acei oameni au izbutit sau nu să elucideze cazul.

– Există acolo menţionat şi vreun nume? am întrebat. Cine erau membrii acelei trupe de comando? Puteam simţi acum adrenalina invadându-mi trupul.

Domnişoara Nguyen oftă şi scutură din cap. În cele din urmă, ea se ridică de la masa de lucru.

– Mai există la etajul al cincilea şi alte cutii cu documente. Vino cu mine, detective. Zici că sunt ucişi şi azi oameni?

Am dat aprobator din cap şi am urmat-o apoi pe Thi Nguyen sus. Exista acolo un întreg perete de cutii, iar eu am ajutat-o pe femeie să aducă în biroul ei câteva.

Am lucrat împreună cu ea până târziu în acea seară de miercuri, apoi am continuat şi joi seară şi ne-am întâlnit chiar şi vineri, în pauza ei pentru masa de prânz. Acum era şi ea dornică să afle cât mai multe. Am mai descoperit faptul că unii dintre membrii trupei de comando trimise în Valea An Lao erau asasini militari. Din nefericire însă, niciunul dintre dosare nu avea documentele aranjate în ordine cronologică. Toate hârtiile erau aruncate de-a valma în acele cutii şi lăsate să se umple de praf, fără să se anticipeze că ar mai putea fi citite de către cineva vreodată.

Vineri, pe la ora două şi un sfert, am deschis împreună cu domnişoara Nguyen alte câteva cutii ticsite cu documente referitoare la investigaţiile din Valea An Lao.

Thi Nguyen se uită în sus către mine.

– Am găsit aici şi câteva *nume* de asasini, îmi zise ea. Şi cred că am descoperit şi numele de cod pentru întreaga operaţiune. Aceasta se numea „Trei Şoricei Orbi".

PARTEA A PATRA

RÃNI MORTALE

79

Dispuneam acum de trei nume – era vorba despre trei bărbați care fuseseră trimiși în Valea An Lao pentru a pune capăt uciderii populației civile de-acolo. Trebuia să fiu extrem de precaut în privința acelei informații și de aceea am avut nevoie, eu și Sampson, de o întreagă săptămână pentru a da de urma acelor bărbați și a afla cât mai multe despre ei.

Confirmarea finală de care aveam nevoie a venit din partea lui Ron Burns de la FBI. Acesta mi-a spus că FBI-ul avusese anumite suspiciuni în privința acelor bărbați cu prilejul altor două lovituri profesioniste: prima îndreptată asupra unui politician din Cincinatti, iar cea de-a doua împotriva soției unui lider sindical din Santa Barbara, California.

Respectivele nume erau:

Thomas Starkey
Brownley Harris
Warren Griffin
Cei Trei Șoricei Orbi

În acea zi de vineri, după serviciu, Sampson și cu mine am plecat la Rocky Mount, în Carolina de Nord. Pândeam niște bărbați care jucaseră un anumit rol în misterioasele acte

de violență din Valea An Lao, cu treizeci de ani în urmă. Ce naiba se întâmplase în realitate acolo? Şi de ce mai mureau oameni şi azi?

La mai puțin de opt kilometri de marginea localității Rocky Mount, terenurile fermelor şi depozitele de produse agricole de pe la răscruci încă dominau peisajul. Sampson şi cu mine am înaintat cu maşina pe câmp, după care ne-am apropiat din nou de oraş, trecând pe lângă Aeroportul Rocky Mount-Wilson şi pe lângă Spitalul General Nash, ca şi pe lângă birourile firmei Heckler & Koch, acolo unde Starkey, Harris şi Griffin lucrau în calitate de membri ai unei echipe de vânzări pentru mai multe baze militare, printre care se număra şi Fort Bragg.

Pe la ora şase, Sampson şi cu mine am intrat la Heels, un vesel bar mult frecventat prin partea locului mai ales de către sportivi. Puteau fi văzuți acolo mulți piloți de curse, ca şi câțiva jucători de baschet de la echipa Charlotte Hornets, aşa încât înăuntru se afla de fiecare dată un amestec rasial. Am reuşit să ne pierdem prin mulțimea fremătătoare şi zgomotoasă a clienților. Mai bine de zece televizoare urlau de pe suporturile lor suspendate.

Barul sportivilor era amplasat la mai puțin de un kilometru şi jumătate de sediul companiei Heckler & Koch U.S., acolo unde lucrau câțiva dintre bărbații şi femeile care frecventau localul. În afară de faptul că era cea mai înfloritoare firmă de produse de înaltă tehnologie din zonă, Heckler & Koch (cuvânt pronunțat precum „coke") constituia unul dintre cei mai mari angajatori din oraş, imediat după Laboratoarele Abbott şi după trustul Consolidated Diesel. Mă întrebam dacă nu cumva compania producătoare de arme s-ar fi putut să aibă vreo legătură cu crimele. Probabil că nu, însă nu se putea şti niciodată.

Am intrat în vorbă la bar cu un inspector de producție de la H&K. Am discutat cu acesta despre proiectele celor de la echipa Carolina Panthers şi apoi am abordat şi subiectul fabricantului de arme. Omul era extrem de încrezător în firma la care lucra şi la care se referea ca la „o adevărată familie" şi în mod cert ca la „unul dintre cele mai bune locuri de muncă din întreaga Carolină de Nord, stat care oferea, în general, bune oportunități în acest sens". Apoi am început să conversăm despre armele de foc şi, în special, despre puşca automată MP5. El mi-a spus că această armă era utilizată în mod curent de către trupele speciale SEAL ale marinei militare şi de către trupele de elită SWAT, dar că MP5 este apreciată şi în cadrul bandelor din lumea interlopă a oraşului. Eu ştiam deja aceste lucruri despre MP5.

Ca din întâmplare, am adus vorba şi despre Starkey, Harris şi Griffin.

– Mă surprinde faptul că Tom şi cu Brownie încă n-au ajuns aici. De obicei, ei se opresc aici vinerea. De unde îi cunoşti pe băieți? mă întrebă el, dar fără să pară prea surprins de acest lucru.

– Am fost colegi cu ei în armată, cu foarte multă vreme în urmă, interveni şi Sampson. Cam prin anii '69 şi '70.

Inspectorul de producție dădu din cap.

– Ați fost şi voi în trupele de comando? ne întrebă el.

– Nu. Noi am servit numai în armata de infanterie, îl lămuri Sampson. Am fost doar nişte simpli infanterişti.

Am mai stat apoi de vorbă şi cu alți angajați ai firmei H&K, iar aceştia au avut numai cuvinte de laudă la adresa companiei la care lucrau. Tipii cu care am discutat despre Starkey, Harris şi Griffin ştiau cu toții faptul că aceştia luptaseră în cadrul trupelor de comando. Aveam impresia că

cei trei bărbați erau extrem de iubiți în zonă și că s-ar fi putut să fie chiar un soi de eroi pe plan local.

Pe la ora șapte și un sfert, Sampson se aplecă foarte aproape de mine și îmi șopti la ureche:

– Ușa de la intrare. Uite cine tocmai a venit aici, se minună el. Trei bărbați în costume de oameni de afaceri. Nu prea seamănă a ucigași.

M-am întors încet și am privit și eu spre ușă. *Într-adevăr, ei nu păreau câtuși de puțin a fi niște ucigași.*

– Și totuși, asta sunt, i-am spus lui Sampson. Niște asasini de-ai armatei, care par să fie cei mai drăguți băieți, poate chiar din toată Carolina de Nord.

I-am spionat pe cei trei bărbați pentru tot restul serii – adică doar am urmărit acel trio în acțiune.

80

Sampson și cu mine am tras la un han de vacanță, aflat în apropierea autostrăzii interstatale. Ne-am trezit în dimineața următoare pe la ora șase.

Am luat amândoi la un birt din vecinătate, denumit Denny's, un mic dejun care ți-ar fi putut cauza un stop cardiac, dar care era și destul de gustos (fiind compus din omlete și din „cartofi prăjiți de casă, înveliți și înăbușiți"). Apoi ne-am pregătit pentru ziua cea mare. Aflaserăm în seara precedentă faptul că Heckler & Koch plănuia să organizeze în acea zi un mare picnic în stil familial. Iar noi aveam de gând să venim

acolo fără să fim invitaţi, şi să facem şi ceva zarvă, dacă puteam.

După acel mic dejun, am plecat cu maşina şi am dat târcoale locuinţelor celor trei suspecţi de crimă. Din boxele maşinii se auzea cântând o formaţie bună şi care nouă ne plăcea, denumită Maze. Muzica aceea realiza un frumos contrast cu provincialismul lui Rocky Mount. Marea metropolă adusă la ţară.

Casele ucigaşilor erau una mai frumoasă decât alta, situate în zone aflate în dezvoltare, pe Knob Hill, Falling River Walk şi Greystone. Aveai senzaţia că o mulţime de profesionişti tineri ar fi locuit acolo, împreună cu familiile lor. Acesta era Noul Sud. Liniştit, civilizat în cel mai înalt grad.

– Se pricep să se amestece în mulţime cei trei băieţei ucigaşi ai noştri, zise Sampson, în timp ce treceam cu maşina pe lângă casa colonială, cu două etaje şi mansardă, a lui Warren Griffin.

– Sunt nişte veritabili maeştri în domeniul lor de activitate, i-am replicat eu. N-au fost prinşi niciodată. Aş vrea cu-adevărat să port o conversaţie cu ei.

Pe la ora opt, ne-am întors la hanul de vacanţă ca să ne pregătim pentru a merge la picnic şi pentru orice avea să se mai întâmple în acea zi. Era greu de crezut că aceşti trei ucigaşi se încadraseră atât de bine în Rocky Mount. Asta mă făcea să mă gândesc, în general, la frumoasele orăşele cu aspect nevinovat şi la posibilele taine care erau ascunse îndărătul faţadelor acestora.

Eu şi cu Sampson eram originari din Carolina de Nord, însă nu ne petrecuserăm prea mult timp acolo, ca adulţi, şi din nefericire, în cea mai mare parte din acel timp lucraserăm la rezolvarea a două cazuri celebre de crimă. Picnicul

companiei producătoare de armament urma să înceapă la ora unsprezece, iar noi ne-am gândit să ne facem acolo apariția pe la ora unu, atunci când ar fi fost deja aglomerație. Știam din seara anterioară că aveau să fie prezenți la acel picnic aproape toți salariații de la H&K, de la conducere și până la personalul din serviciile de desfacere și de expediție.

Erau astfel incluși cu siguranță Starkey, Harris, Griffin – împreună cu familiile lor.

Și bineînțeles că aveam să fiu acolo și eu, împreună cu Sampson.

Venise vremea pentru o mică revanșă.

81

Era o zi atât de umedă și de caniculară, încât până și bucătarii de la picnicul firmei se apropiau cât mai rar de grătarele încinse. Aceștia preferau să stea cât mai mult la umbră și să savureze din recile băuturi nealcoolice marca Dr. Pepper, având în față șorțurile lor pe care erau inscripționate cuvintele: PICNICUL DIN RAI. Toți cei aflați la fața locului păreau să se bucure de acea petrecere și se simțeau minunat, într-o frumoasă zi de sâmbătă. *Și astfel, încă o bilă de sticlă ca un ochi de pisică mi se ducea pe apa sâmbetei.*

Sampson și cu mine ne-am așezat sub un stejar secular și ascultam concertul păsărelelor din zonă. Am băut ceai cu gheață, din niște pahare din material plastic care semănau cu cele din sticlă adevărată. Purtam amândoi niște tricouri

imprimate cu inscripția: „H&K FACE LEGEA" și arătam de parcă am fi fost dintotdeauna unii de-ai lor.

Mirosul fripturilor plutea în atmosferă. Probabil că numai fumul de la grătare ținea deocamdată insectele la respect.

– Ăștia știu foarte bine cum să pregătească acele costițe, spuse Sampson.

Așa era, și la fel le făceam și eu. Costițele, pentru a fi gătite ca lumea, au nevoie de căldură indirectă, iar focurile fuseseră făcute cu două grămăjoare de mangal, una în partea din față a grătarului, cealaltă în partea lui din spate și niciuna în mijlocul acestuia, acolo unde fuseseră puse suporturile cu costițe. De la Nana învățasem acest lucru, pe lângă alte felurite secrete culinare. Aceasta dorise să învăț să gătesc tot așa de bine ca și ea. Nu avea să se întâmple prea curând așa ceva, dar cel puțin mă descurcam cât de cât. La nevoie, îi puteam ține Nanei locul.

Știam chiar și faptul că exista în domeniul grataragiilor o controversă aprinsă, referitoare la calitățile și la limitele „frecării uscate" și „fezandării umede" a cărnii. Frecarea uscată se făcea cu un amestec de sare, piper, boia iute de ardei și zahăr nerafinat, amestec despre care se zicea că are atât iuțeala, cât și dulceața necesară pentru a extrage și a pune în valoare adevărata aromă a cărnii. Amestecul pentru fezandarea umedă folosea drept bază cidrul de mere, în care se adăugau ceapă franțuzească, boabe de piper mexican, sos picant de roșii, bulion și zahăr nerafinat. Mie îmi plăceau la fel de mult ambele metode de preparare – atâta vreme cât carnea era coaptă până când aproape se desprindea de pe os.

– Toată lumea se distrează cât se poate de bine, în stilul

neaoş american, îmi zise Sampson pe când şedeam amândoi şi căscam ochii la lume, după care adăugă în treacăt: Aminteşte-mi să-ţi povestesc şi despre Billie din Jersey.

– Despre Billie? l-am întrebat eu. Cine mai e şi această Billie?

– O să-ţi povestesc eu ceva mai târziu, partenere. Acum suntem la muncă. Ne aflăm pe urmele a trei asasini cu sânge rece şi tari ca stânca.

Într-adevăr, aşa era. Supravegheam cu atenţie familiile lui Starkey, Harris şi Griffin, de la o depărtare rezonabilă. Eu am observat că Thomas Starkey se uitase o dată sau de două ori în direcţia noastră. Ne zărise el oare? În acest caz, el nu părea peste măsură de preocupat sau de îngrijorat.

– Crezi că ei sunt aceia care l-au omorât pe colonelul Handler? Şi ţi se pare că ei ştiu şi cine anume suntem noi, iubitule? mă întrebă Sampson.

– Chiar dacă ei nu ştiu asta încă, probabil că, oricum, vor afla în curând.

Lui Sampson nu păru să-i pese prea mult de acest lucru.

– Ăsta este măreţul tău plan? Să ne lăsăm ucişi tocmai aici, la Rocky Mount?

– Ei nu vor putea face nimic, cu familiile lor aflate de faţă, i-am răspuns eu.

– Eşti sigur?

– Nu, nu sunt sigur. Însă aşa îmi spune intuiţia, l-am lămurit eu.

– Nu uita că ăştia sunt nişte ucigaşi, Alex.

– Ba chiar nişte ucigaşi profesionişti. Nu-ţi face griji, îşi vor alege cu multă grijă locul.

– Ooo, stai liniştit, nu-mi fac griji, mă asigură Sampson. Mă tulbură însă puţin înfruntarea cu aceşti băieţi.

Pe măsură ce după-amiaza se apropia de sfârşit, am conversat cu alţi câţiva angajaţi ai firmei H&K şi cu familiile lor. Toţi intrau uşor în vorbă şi erau realmente prietenoşi. Cei mai mulţi dintre aceştia ne-au spus că le plăcea mult locul unde lucrau. Sampson şi cu mine ne-am dat drept nişte nou angajaţi ai companiei, şi nimeni nu a pus acest lucru la îndoială. De fapt, aproape toată lumea era cordială şi ne făcea să ne simţim bine-veniţi, într-un mod aproape exagerat. Era greu să nu-i simpatizezi pe locuitorii din Rocky Mount, în orice caz pe cei mai mulţi dintre aceştia.

Masa de prânz a fost urmată de jocuri de echipă şi de alte întreceri sportive: curse de înot, volei, fotbal american, softbal şi concursuri organizate pentru copii.

În cele din urmă, Starkey, Harris şi cu Griffin s-au îndreptat către unul dintre terenurile de softbal învecinate.

Sampson şi cu mine i-am urmat la o oarecare distanţă.

Zarurile erau aruncate. Urma aşadar să înceapă jocul.

82

Am mai avea nevoie de încă doi jucători, pentru a ne completa echipele. Voi, cei doi vlăjgani de colo, ştiţi cumva să jucaţi? ne întrebă un bătrân care purta o şepcuţă şi un tricou uzat, cu însemnele echipei Atlanta Braves. Am fi bucuroşi să vă primim în rândurile noastre. Este doar un mic joc amical.

L-am privit pe Sampson. Acesta îmi zâmbi şi zise:

– Sigur că o să jucăm.

Noi doi am nimerit în aceeaşi echipă, care părea a fi cea mai prăpădită dintre amândouă. Starkey, Harris şi cu Griffin făceau parte din cealaltă echipă şi constituiau cei mai redutabili dintre adversarii noştri din acel joc amical.

– S-ar părea că urmează să pierdem meciul, opină Sampson.

– N-am venit aici pentru a câştiga o partidă de softbal, i-am replicat eu.

El rânji.

– Ai dreptate, însă nici ca să pierdem o astfel de partidă n-am venit.

La prima vedere, jocul era liniştit, dar soarta părea să fie nefavorabilă echipei noastre. Starkey şi cu Harris erau nişte atleţi foarte buni, iar toţi cei din echipa lor păreau serioşi şi ştiau să joace. Echipa noastră era neomogenă, iar ceilalţi exploatau la maximum slăbiciunile pe care le manifestam noi. Scorul a crescut în mod constant în favoarea lor.

Pe când alergam afară din teren, pentru că ne venise rândul la bătaie, Sampson mă atinse uşor cu mâna şi îmi spuse:

– Cu siguranţă că n-am venit până aici ca să pierdem.

Sampson era al treilea în acea rundă. Eu aveam să fiu al patrulea, dacă cineva ajungea la o bază. Un slăbănog mexican ceva mai în vârstă din echipa noastră n-a făcut faţă şi a fost luat peste picior de către adversari, pe motiv că ar fi fost complet lipsit de bărbăţie. Următorul nostru atacant, un contabil burtos, n-a reuşit decât o singură dată să trimită mingea doar peste capul celui de la baza a doua. Din direcţia adversarilor s-au auzit şi mai multe aprecieri batjocoritoare, doar pe jumătate prietenoase.

– E mai bine să fii norocos decât îndemânatic, zbieră omul nostru drept răspuns, de la prima bază, în timp ce se bătea cu palma peste pântecul său de băutor de bere.

Apoi păşi Sampson pe platoul de bătaie. El niciodată nu obişnuia să se legene când lovea, ci doar atingea uşor mingea din cauciuc, cu extremitatea celei mai lungi şi mai grele bâte pe care o putea găsi în rastel.

– Urmează acum o bătaie puternică. Ar fi mai bine să fie mutate mai departe gardurile acelea! strigă Starkey de la locul lui. Omul arăta ca un adevărat jucător, se mişca uşor şi elegant, atât la bătaie, cât şi în teren, cu cozorocul şepcuţei îndoit şmechereşte.

Sampson rămase nemişcat, cu bâta sprijinită de umăr. Nimeni în afară de mine nu ştia la ce se putea aştepta din partea uriaşului, şi nici măcar eu nu ghiceam de fiecare dată. Noi doi jucaserăm foarte mult timp împreună, în copilăria noastră. Sampson fusese un jucător foarte apreciat ca junior, în vremea liceului, dar nu a optat nici măcar pentru echipa de fotbal, în ultimul an. El era un încă şi mai bun jucător de baseball, dar n-a jucat niciodată la vreo echipă, după ieşirea din Liga Mică.

Eu stăteam în picioare pe platformă, încercând să-mi închipui cum avea să joace el mingea aceea. În realitate, nu erau pe teren niciun fel de garduri, astfel că nu putea să depăşească perimetrul de joc, în cazul în care ar fi dorit să facă acest lucru. Aşa că mă tot întrebam cum avea să procedeze.

Prima minge aruncată pluti înspre platoul de bătaie, durdulie şi tentantă, dar Sampson nici măcar nu-şi luă bâta de pe umăr. Era greu de imaginat că ar fi putut urma o aruncare şi mai favorabilă ca aceea.

În echipa adversă, aruncătorul era Warren Griffin. Şi acesta era un atlet destul de bun; bărbatul apucă uşor mingea şi îşi controlă bine poziţia în teren.

– Nu ţi-a plăcut aruncarea asta? îi strigă el lui Sampson. Dar ce-a avut, frate?

– N-avea niciun grad de dificultate.

Griffin zâmbi. El îi făcu semn lui Harris să se îndepărteze de ridicătura de pământ. Brownley Harris era prinzătorul echipei adverse şi părea o versiune doar cu puţin mai scundă a vechiului celebru jucător al echipei Red Sox, Carlton Fisk. La dracu'!

Pentru următoarea aruncare, Griffin se răsuci şi trimise direct către platoul casei o minge rapidă cu efect. Era cu adevărat iute ca fulgerul, după cum se spune.

Însă la fel de iute era şi Sampson.

Acesta îşi coborî bâta şi trimise o lovitură aproape perfectă, până dincolo de linia celei de-a treia baze. Ceilalţi au fost atât de surprinşi, încât el a putut să ajungă cu uşurinţă până la prima bază. El era acolo, iar bazele fuseseră toate ocupate.

– A venit acum şi rândul tău, dulceaţă, îmi strigă Sampson, de la prima bază. El rânjea în direcţia mea, făcându-mi cu ochiul şi ţintindu-mă cu un pistol imaginar.

Pe când mă apropiam de platoul de bătaie, am început să zâmbesc şi eu. Uriaşul îmi oferise o nesperată ocazie, exact aşa cum plănuise.

– Şi ţie îţi plac aruncările dificile? îmi strigă Warren Griffin, de pe movilița aruncătorului.

– Tu loveşti tare sau precis? mă luă în zeflemea Starkey, din poziţia în care se găsea.

Prinzătorul Brownley Harris îşi controla poziţia în spatele meu.

– Cum vrei să fie, puternică? Cum ţi-ar plăcea ţie? mă întrebă acesta.

M-am uitat la el, peste umăr.

– Fă-mi o surpriză, i-am răspuns eu.

Griffin se pregătise tot pentru o aruncare cu efect, aşa că mi-am închipuit că era furios şi mi-am zis în sinea mea: *Ce naiba? Este doar un mic joc amical.*

Rapida aruncare veni puţin prea sus însă era destul de la îndemâna mea, aşa încât n-am putut rezista tentaţiei de a o lovi cu toată forţa. Bâta trosni, iar mingea zbură ca din tun, drept pe deasupra capului aruncătorului, prinzând şi mai multă viteză şi înălţime. Mingea trecu şi peste capul jucătorului central de câmp. Echipa noastră de hahalere parcă înnebunise de bucurie, făcând mare zarvă pe bancă. Dintr-o dată, răsărise şi în fundătura noastră soarele.

Eu eram acum pe cai mari, dând ocol bazelor. Starkey îmi aruncă o privire în timp ce atingeam baza a doua şi mă grăbeam să trec pe lângă el. Se uitase la mine ca şi cum ar fi ştiut ceva. *Dar ştia el oare într-adevăr ceva?*

Am ajuns şi la baza a treia şi l-am văzut în faţa mea pe Sampson. Acesta îmi făcea semn cu mâna, în direcţia platoului casei. Nici nu m-am mai uitat în extremitatea opusă a terenului – aveam să izbutesc, indiferent de ceea ce se întâmpla acolo.

Am virat apoi pe după cea de-a treia bază, după care am accelerat puternic. Probabil că nu mă mai mişcasem atât de iute de ani de zile. Parcă aş fi fost motorizat.

Brownley Harris mă aştepta pe platoul casei – dar unde se afla oare mingea? Parcă zburam, când am văzut aruncarea

din partea cealaltă a terenului către partea de lângă casă. La dracu'! Aveam să pierd la mustață. Fi-r-ar să fie de treabă!

Harris atinse pământul pe când efectua o prindere perfectă a aruncării jucătorului din centrul terenului. Mă deposedase de toate drepturile.

Am continuat să mă rostogolesc în direcția acestuia. Harris bloca platoul casei cu trupul lui vânjos. Dacă îl izbeam rău, poate că ar fi dat drumul mingii din mână. Ochii lui negri și adumbriți se uitau drept într-ai mei. Era pregătit pentru impactul cu mine, oricât de dur ar fi fost acesta. Lăsa impresia că jucase la viața lui și fotbal american, părând să fie într-o formă fizică ideală. Luptase în cadrul trupelor de comando ale armatei. Era un ucigaș. În ochii lui se citea răutatea.

Aveam de gând să-i vin de hac lui Harris, și în timp ce mă apropiam de el mi-am coborât puțin umărul. Îl lăsam să înțeleagă ceea ce urma să i se întâmple.

După aceea, în ultimul moment posibil, m-am lăsat în jos și mi-am desfăcut brațele. L-am ocolit pe prinzător printr-o fentă. Cu mâna stângă am atins platoul casei, între picioarele lui groase și stinghiile înnoroite.

– Punct valabil! strigă arbitrul și își depărtă larg brațele.

Pe când mă ridicam în picioare, l-am zărit pe Harris cu coada ochiului. Venea în grabă spre mine. S-ar fi putut ca jocul să nu fie amical.

Însă el își ridică brusc brațul drept înainte și dădu mâna cu mine.

– Bine jucat, îmi spuse el. De data asta, ne-ai învins, partenere. O să fiu mai atent cu tine, data următoare. La naiba, dar oricum suntem cu toții în aceeași echipă, nu-i așa? H și K până la capăt.

Dumnezeule, dar el părea cu adevărat un tip de ispravă. Cu toate că era un asasin.

83

Alergi foarte bine, pentru un polițist spilcuit şi trecut deja de patruzeci de ani, mă lăudă Sampson, în timp ce traversam o parcare prăfoasă şi ocupată în cea mai mare parte de minidubițe şi de camionete. Văzusem îndeajuns la picnicul companiei. După reprezentația noastră inițială menită să impună respect, pierdusem meciul de softbal la o diferență de şapte puncte – şi s-ar fi putut să pierdem la un scor şi mai mare.

– Cel puțin, nu trebuie să lovesc, pentru a ajunge la o bază, i-am replicat eu.

– A fost ultimul lucru la care s-ar fi putut ei aştepta din partea mea. Însă a funcționat şmecheria, nu-i aşa? Şi i-am şi scos din sărite.

– Dar am fost învinşi în bătălia asta.

– Şi totuşi, n-am pierdut şi războiul, îmi reaminti Sampson.

– E-adevărat. Războiul nu. În orice caz, nu încă.

Am condus maşina de la locul picnicului până în cartierul Falling River Walk. Am parcat-o după colțul casei lui Thomas Starkey. Aceasta era construită din cărămidă roşie şi avea la ferestre ornamente albe şi obloane negre. Terenul aferent casei sale părea să aibă o suprafață de circa două mii

de metri pătrați și era plantat cu rododendroni, cu brazi de Canada și cu dafini de munte. Era foarte bine întreținut. Am păşit amândoi pe lângă un strat de crizanteme galbene, apropiindu-ne de intrarea laterală.

– Aşa o să procedăm de-acum încolo? se interesă Sampson. O să dăm spargeri și o să intrăm prin efracție prin diverse case, ziua în amiaza mare?

– Probabil că ei știu cine suntem noi și că am venit aici după ei, i-am spus eu.

– Probabil că da. Comandourile constituie cele mai importante unități de infanterie ușoară ale armatei. Mulți dintre luptători sunt și băieți de treabă. „Cercetașii sunt deschizătorii de drum." Acesta este mottoul lor, încă de la Plaja Omaha, în Ziua Z. Vârful de lance.

– Dar în Vietnam? m-am interesat eu.

– Au fost și acolo o mulțime de comandouri. Ele au efectuat cele mai dificile misiuni de recunoaştere. Regimentul şaptezeci și cinci Infanterie. Niște soldați exemplari, dintre cei mai buni. În cea mai mare parte. Probabil că tot ei dispuneau și de cei mai buni asasini militari.

Am intrat amândoi în casa lui Starkey pe ușa laterală, în mai puțin de un minut. Am nimerit într-o mică spălătorie care mirosea a clor înălbitor și a detergent. N-am auzit nicio alarmă pornind, însă acest lucru nu însemna că intrând în casă nu declanşaserăm totuși vreuna.

– S-ar putea oare ca cei trei să mai fie cumva încă în cadrul armatei? Pentru însărcinări speciale? l-am întrebat eu pe Sampson.

– Mi-a trecut și mie gândul acesta prin minte. Sper că nu este vorba despre un lucru pe care armata se străduiește din răsputeri să-l ascundă.

– Dar crezi că ar fi posibil?

– Aşa după cum ţi-am spus – sper să nu fie posibil. Mie chiar îmi place armata, iubitule. Uur-raaa!

Casa fusese construită doar cu câţiva ani în urmă şi era imaculată. Înăuntru domnea o ordine desăvârşită şi o curăţenie exemplară. La primul etaj, se aflau două şeminee din piatră, plafoane boltite, o încăpere de jocuri, cu un bar cu băuturi alcoolice şi o masă de biliard. Mi-am zis că o asemena casă probabil că avea o suprafaţă de aproximativ şapte sute de metri pătraţi şi costase poate chiar patru sute de mii de dolari. Thomas Starkey trăia destul de bine, pentru un simplu comis-voiajor. Şi la fel şi Griffin şi Harris, dacă ţineam seama şi de aspectul noilor case ale acestora.

Totul era impecabil şi desăvârşit; până şi jucăriile copiilor erau aliniate pe rafturi. Mai mult ca sigur, Starkey şi soţia lui îşi ţineau copiii foarte din scurt.

Bucătăria era ultramodernă, fiind dotată cu un imens frigider „Sub-Zero". Deasupra punctului de lucru erau atârnate oale, crătiţi şi tigăi, toate din oţel inoxidabil teflonat. Un gigantic ceaun cu trei picioare, confecţionat din fontă, îşi avea locul său de cinste, deasupra ochiului din dreapta spate al aragazului.

Dincolo de dormitorul principal al casei se afla o mică încăpere care s-a dovedit a fi cămăruţa de lucru a lui Starkey. Aceasta era plină cu suveniruri din armată şi cu poze. Uitându-mă la fotografiile de pe pereţi, am constatat faptul că în destul de multe apăreau şi Griffin şi Harris. Însă n-am văzut pe niciunul dintre bărbaţii cărora le făcuseră ei de petrecanie. Nu m-aş fi aşteptat chiar să-l văd pe însuşi Ellis Cooper într-o poză atârnată pe un perete din casa lui Thomas Starkey, şi totuşi n-am putut să nu sper.

Sampson se uita prin sertarele biroului şi examina

conținutul celor câteva dulăpioare încastrate în perete. El ajunse și la o ușă încuiată cu un lacăt și mă privi întrebător.

Eu am ridicat din umeri.

– Sparge-l! Doar pentru asta ne aflăm noi acum aici.

– De-acum nu mai există cale de întoarcere.

Bărbatul își scoase Glock-ul și lovi lacătul cu mânerul pistolului. Lacătul rezistă impactului, însă lovitura lui Sampson scosese balamaua din perete. În mod vădit, încuietoarea aceea avea ca scop să-i oprească doar pe copiii săi să intre, și poate și pe soția lui.

– Fotografii obscene, zise Sampson după ce scotocise bine înăuntru. Reviste cu conținut absolut explicit, ceva perversiuni. Una cu niște fete cu-adevărat foarte tinere. Aici femeile sunt rase. Multe fete asiatice. Poate că tot ei le-au omorât și pe fetele acelea la New York. Sampson căută apoi zadarnic eventuale compartimente ascunse, după care continuă: Nimic altceva. Doar colecția asta jerpelită de pornografie. Nu prea este el un soț și un tătic ideal, dar cred că asta știam deja.

Am continuat să caut și eu, deși nu prea credeam că exista șansa de a descoperi ceva incriminator.

– Probabil că-și ține în altă parte marfa valoroasă. Cred că acum ar cam trebui s-o ștergem de-aici. Lasă totul așa cum este. Vreau ca Starkey să știe că am fost aici.

– S-ar putea să-l punem astfel pe Tom într-o situație conflictuală cu doamna lui, îmi spuse Sampson, făcându-mi cu ochiul.

– Foarte bine. Ar cam fi cazul să intre și el în bucluc cu cineva.

Apoi Sampson şi cu mine am făcut cale-ntoarsă tot pe unde veniserăm şi am ieşit din casă tot pe uşa laterală. Păsărelele ciripeau prin frunzişul copacilor. Era idilic. Soarele părea un strălucitor glob alb-auriu, pe un cer albastru. Rocky Mount era un oraş încântător.

În faţa casei staţiona un jeep mare, marca GMC. În el, Starkey, Harris şi cu Griffin ne aşteptau să ieşim.

Cei Trei Şoricei Orbi.

Şi în acelaşi timp, raportul de forţe era de trei la doi, în favoarea lor.

84

Nu mai trebuia să salvăm aparenţele. Sampson şi cu mine am scos pistoalele. Le ţineam cu ţevile în jos, fără să le îndreptăm către cineva. Cei trei nu păreau să fie înarmaţi. *Era doar un mic joc amical, nu-i aşa?*

– Nimic n-are să se întâmple aici, ne strigă Starkey. Aici locuiesc nevasta şi copiii mei. Avem nişte vecini buni. Numai oameni serioşi locuiesc în toate casele de pe strada asta.

– Şi tot aici îţi ţii şi colecţia de poze pornografice, l-am întrerupt eu. Şi revistele cu perversităţi. Şi amintirile cu iubitele tale din război.

El zâmbi subţire şi dădu din cap.

– Da, şi asta. Sunteţi detectivi, nu? De la Washington? Prieteni de-ai sergentului Ellis Cooper. Mi se pare că vă aflaţi extrem de departe de casă. De ce nu plecaţi voi doi înapoi în

capitală? Sunteți mai în siguranță acolo decât aici la noi, în Rocky Mount. Oricât de greu vi s-ar părea de crezut.

– Știm ce ați făcut voi, i-am zis eu. Oricum, în cea mai mare parte. Încă nu știm și de ce, dar o să aflăm și asta. Ne-am apropiat mult de adevăr. Este vorba despre Valea An Lao din Vietnam? Ce anume s-a întâmplat acolo, colonele Starkey? A fost ceva rău, nu-i așa? Lucrurile au scăpat de sub control. Și de ce se află încă în activitate cei Trei Șoricei Orbi?

Starkey nu se mai osteni să nege crimele sau afirmațiile făcute de mine.

– Nu ne puteți face nimic. Așa după cum v-am mai spus, eu cred că acum voi ar trebui să plecați acasă. Luați-o ca pe un avertisment prietenesc. Nu suntem băieți răi. Ne facem doar meseria.

– Și dacă n-o să plecăm? îl întrebă Sampson. Dacă ne vom continua investigația aici, la Rocky Mount. Voi l-ați omorât pe un prieten de-al meu.

Starkey își împleti degetele de la mâini, după care se uită la Harris și la Griffin. Se vedea clar că aceștia nu ne adresau un avertisment prietenesc.

– Să nu vă mai apropiați de niciuna dintre casele noastre, ne sfătui Starkey. Ochii lui erau reci și duri, niște ochi de asasin. *Nu suntem băieți răi. E infinit mai mult decât atât.*

Brownley Harris își scoase și el capul din cabina jeep-ului.

– Ați înțeles tot ce v-a spus omul ăsta? Ați fost atenți, negroteilor? S-ar fi cuvenit să fiți. Acum cărăbăniți-vă dracului de-aici și să nu vă mai întoarceți niciodată. Nu se poate să năvăliți în casa unui om, așa cum ați procedat voi. Nu se face așa ceva, m-ați auzit? M-ați auzit, nemernicilor?

Eu i-am zâmbit.

– Tu eşti exaltatul grupului vostru, am înţeles. E bine de ştiut asta. Starkey este conducătorul. Aşa că ce anume ţi-a mai rămas ţie să fii, Griffin? Tu eşti doar forţa fizică a grupului?

Warren Griffin râse zgomotos.

– Chiar aşa este. Eu sunt doar muşchii grupului. Şi artileria. Eu sunt cel care mănâncă la micul dejun tipi ca voi.

Nu m-am clintit din loc. Şi nici Sampson. Continuam să nu-i slăbim din ochi pe cei trei ucigaşi.

– Sunt curios într-o privinţă, Starkey. Cum ai aflat despre noi? Cine ţi-a spus?

Replica sa m-a zguduit profund.

– Infanteristul mi-a spus, veni imediat răspunsul lui. Apoi colonelul Thomas Starkey surâse şi îşi trase pe ochi şepcuţa.

85

Târziu, în acea după-amiază, Sampson şi cu mine am pornit-o cu maşina înapoi spre Washington, pe autostrada interstatală. Începuse cu-adevărat să-mi displacă sau cel puţin să mă plictisească şoseaua I-95 şi grămada de TIR-uri grăbite, fumegând din abundenţă prin ţevile lor de eşapament.

– Împrejurările ar fi putut să fie mai agreabile, dar mă bucur că îmi petrec tot acest timp în compania ta, i-am spus eu partenerului meu, în timp ce maşina torcea liniştită pe banda din dreapta a sensului nostru de circulaţie. Şi totuşi,

mi se pare că eşti cam prea tăcut. Ce s-a întâmplat cu tine? Arăți de parcă te-ar frământa ceva.

El se uită în direcția mea şi îmi răspunse:

– Îți aminteşti odată – pe când noi aveam în jur de unsprezece ani – iar eu am venit la voi şi am stat câteva săptămâni împreună cu tine şi cu Nana?

– Îmi amintesc o mulțime de astfel de cazuri, i-am zis eu. Nana obişnuia să spună că noi doi eram frați, doar că nu de sânge. Tu erai mai tot timpul la noi în casă.

– De data aceea a fost altfel, dragul meu. Ştiu chiar şi de ce nu-ți aminteşti. Să-ți povestesc.

– Povesteşte-mi!

– Vezi tu, niciodată eu nu obişnuiam să merg direct acasă, imediat după şcoală, motivul fiind acela că în cea mai mare parte a timpului acolo nu se afla nimeni. În seara aceea, am ajuns acasă pe la nouă, nouă şi jumătate. Mi-am făcut de mâncare nişte cartofi cu carne conservată de vacă. M-am aşezat să urmăresc ceva la televizor. Pe atunci, îmi plăcea să văd serialul *Misiune: Imposibilă* şi îl aşteptam întreaga săptămână. În acel moment, am auzit o bătaie în uşă.

M-am dus să văd cine venise şi am constatat că la uşă era Nana. Ea m-a îmbrățişat cu multă căldură, exact aşa cum face încă şi acum, ori de câte ori ne întâlnim. M-a întrebat dacă nu aveam cumva şi pentru ea nişte cartofi cu carne. Mi-a spus că ei îi plăcea mâncarea aceea şi cu nişte ouă deasupra. Apoi a scos chicotitul ei pe care i-l cunoşti atât de bine.

– Nu-mi mai amintesc nimic din toate astea. De ce venise ea acasă la tine, la o oră de seară atât de târzie?

Sampson îşi continuă povestirea:

– În acel an, tatăl meu se afla în puşcărie. Nu era absolut nimic neobişnuit în asta. Iar în după-amiaza aceea, mama

fusese găsită vinovată pentru posesie şi trafic de heroină, fiind şi ea condamnată la închisoare. Cei de la asistenţa socială veniseră la noi acasă, dar nu mă găsiseră acolo, eu fiind plecat încă. Cineva a sunat-o pe Mama Nana. Iar ea a venit la noi acasă şi chiar a mâncat puţin din mâncarea pe care o gătisem eu. Mi-a spus că o pregătisem foarte bine şi că într-o bună zi aş fi putut să ajung un bucătar renumit. Apoi a adăugat că era bine să vin să locuiesc pentru o vreme în casa voastră, împreună cu voi. Mi-a spus şi de ce. Ea făcuse unul dintre numerele ei de magie, în faţa celor de la Protecţia Copilului. Aceea a fost prima dată când m-a salvat Nana pe mine. Întâia oară dintre multe alte dăţi.

Eu am dat din cap şi am ascultat în continuare. Sampson încă nu-şi terminase povestirea.

– Tot ea a fost aceea care m-a ajutat să intru în rândurile armatei, după ce mi-am terminat liceul. Apoi tot cu ajutorul ei am intrat şi la Academia de Poliţie, după ce mi-am încheiat stagiul militar. O fi ea bunica ta, însă pentru mine ea a fost o mamă mai bună decât mama mea adevărată. Iar tată eu n-am avut niciodată, în adevăratul sens al cuvântului. Niciunul dintre noi doi n-a avut. Eu am crezut dintotdeauna că la început asta ne-a apropiat.

Eu nu eram la fel ca Sampson, dispus să-mi deschid sufletul în felul acesta. Şi tot nu ziceam nimic. Nu aveam idee unde voia să ajungă, însă l-am lăsat să-şi verse tot năduful, după pofta inimii.

– Am ştiut mereu că nu aveam vocaţia de a fi un tată sau un soţ bun. Asta era pur şi simplu o convingere interioară de-a mea. La tine cum a fost?

– Am avut şi eu destule temeri în privinţa asta, înainte de a o cunoaşte pe Maria, i-am răspuns eu. Apoi aceste temeri

ale mele pur şi simplu s-au evaporat. În orice caz, cele mai multe dintre ele. Am ştiut că Maria şi cu mine aveam să ne înţelegem foarte bine. Şi încă din primul moment în care l-am ţinut în braţe pe Damon, mi-au dispărut pentru totdeauna şi celelalte temeri.

Sampson începu să zâmbească, după care a izbucnit în râs.

– Am întâlnit şi eu pe cineva, Alex. E ciudat, dar ea mă face fericit şi am încredere să-i spun toate secretele mele. Uită-te la mine! Rânjesc aidoma unui afurisit de dovleac de Halloween.

Râdeam acum amândoi. Şi-n definitiv, de ce n-am fi râs? Era pentru prima oară când îl vedeam pe Sampson îndrăgostit, şi ne cunoşteam deja de foarte multă vreme.

– Tot o s-o zbârcesc eu până la urmă, într-un fel sau într-altul. Dar el încă râdea.

După aceea, am râs şi am glumit amândoi, în cea mai mare parte a drumului de întoarcere acasă. Dumnezeule mare, John Sampson avea o iubită. O chema Billie.

86

Mama Nana avea o zicală: „Râs înainte de micul dejun, plâns înainte de cină".

Dacă v-aţi întemeiat o familie, ştiţi că există un sâmbure de adevăr în spusele astea, oricât de ciudat ar părea că sună ele.

Când am revenit în acea seară pe Strada Cinci, în fața casei noastre staționa o ambulanță vopsită în alb și roșu.

Am oprit Porsche-ul meu și am sărit afară din el.

Ploua, iar vântul în rafale și picăturile de apă îmi biciuiau fața. Cu privirea încețoșată de ploaie, am urcat în fugă treptele scării și am intrat în casă. Inima îmi bubuia în piept, în timp ce auzeam o voce interioară spunând rugător: *Nu, nu, nu.*

Din camera de zi se auzea zgomot de glasuri, iar eu m-am năpustit într-acolo, așteptându-mă la ce putea fi mai rău.

Mama Nana și copiii stăteau așezați pe canapeaua cea veche. Se țineau cu toții de mâini.

Vizavi de ei, ședea o femeie în halat alb. Am recunoscut-o pe dr. Kayla Coles, cea pe care o întâlnisem în acea noapte cu Ramon, prietenul bolnav al lui Damon.

– Ai pierdut momentul de vârf al agitației, îmi zise Nana, atunci când mă văzu intrând în încăpere.

– Dacă-ți poți închipui una ca asta, tăticule! îmi spuse și Jannie. Tu să ratezi un asemenea moment!

M-am uitat la doctoriță, care stătea comod în fotoliu.

– Bună seara, doamnă doctor.

Aceasta îmi zâmbi cu simpatie și îmi răspunse:

– Mă bucur să te revăd.

M-am răsucit apoi din nou în direcția Nanei.

– Despre ce agitație e vorba? Dar înainte de asta, ce caută ambulanța aceea de-afară, aici la noi?

Nana dădu din umeri.

– Am crezut că am suferit un atac de cord, Alex. Însă a reieșit că a fost doar un scurt episod de amețeală.

Dr. Coles adăugă:

– Nana nu-și amintește și de faptul că și-a pierdut cunoștința. În momentul acela, mă aflam în josul străzii. Eu

lucrez într-un grup care asigură îngrijirea medicală în cartierul de Sud-Est. E mai uşor în felul acesta pentru unii să poată primi şi ei o îngrijire bună.

Eu am întrerupt-o:

– Nana şi-a pierdut cunoştinţa? Dar ce i s-a întâmplat?

– Damon a văzut ambulanţa noastră pe stradă şi a venit să mă cheme. Când am ajuns eu aici, Nana îşi revenise. A avut tulburări de ritm cardiac. Bătăi accelerate şi destul de slabe. Pulsul la încheietură nu era la fel de rapid ca ritmul bătăilor inimii, ceea ce înseamnă că s-ar putea să fi fost vorba despre o dereglare în circulaţia sanguină. Am dus-o la spitalul St. Anthony's, pentru a-i face acolo câteva analize.

Nana ridică din nou din umeri, mimând nepăsarea.

– Am făcut buf, în bucătărie. Întotdeauna am sperat să se întâmple acolo. Damon şi cu Jannie s-au comportat formidabil, Alex. A venit vremea să aibă şi ei grijă de mine.

Ea râse, şi la fel făcu şi dr. Coles. Eram bucuros să constat că niciuna dintre ele nu-şi pierduse simţul umorului, într-o asemenea situaţie.

– Dar eşti încă aici. Şi e trecut de ora nouă, i-am zis doctoriţei.

Ea zâmbi.

– Ne-am distrat atât de bine, încât m-am hotărât să mai rămân pentru o vreme aici. Mai am încă o vizită de făcut, însă domnul Bryant nu se întoarce de la lucru până la ora zece.

– Şi mă aşteptai şi pe mine, să mă întorc acasă, i-am spus eu.

– Da, am socotit că asta ar fi cea mai bună idee. Nana zice că lucrezi până târziu, în multe nopţi. Am putea acum să mai stăm câteva clipe de vorbă?

87

Am ieşit amândoi pe veranda din faţă. O ploaie deasă răpăia pe acoperişul verandei, iar aerul era rece şi umed. Doctoriţa îşi trase pe ea un pulover cenuşiu.

– Am mai purtat deja această discuţie cu bunica ta, începu dr. Coles. Nana m-a rugat să vorbesc şi cu tine şi să-ţi răspund la toate întrebările. N-aş acţiona niciodată fără ştirea ei şi n-aş îndrăzni să mă port niciodată cu condescendenţă la adresa ei, în nicio privinţă.

– Asta-i o idee foarte bună, deoarece altminteri ai constata că ţi-ar fi îngrozitor de greu să afişezi faţă de ea un aer de superioritate binevoitoare.

Deodată, Kayla izbucni în râs.

– Ooo, *ştiu*. Am *avut-o* ca profesoară în clasa a opta pe doamna Regina Hope Cross. Dintre toate profesoarele mele, ea mi-a modelat în cea mai mare măsură viitorul. La îndemnul ei, am terminat liceul la Brandeis şi facultatea de medicină la Tufts. M-am gândit că poate ar fi cazul să ştii, în două cuvinte, cam ce pregătire am.

– Da, sunt impresionat. Şi până la urmă, ce probleme de sănătate are Nana?

Kayla oftă.

– Nana îmbătrâneşte, Alex. Are problemele de sănătate ale unei persoane de optzeci şi doi de ani. Voi intra în posesia rezultatelor analizelor de la St. Anthony's în cursul zilei de mâine sau de-abia poimâine. Cei de la laborator or să mă

sune când vor fi gata, iar după aceea o s-o sun şi eu la rândul meu pe Nana, ca să-i spun cum i-au ieşit. Vrei să ştii ce anume mă îngrijorează la ea? De câteva săptămâni are palpitaţii, ameţeli, stări de confuzie şi respiraţie îngreunată. Nu ţi-a spus şi ţie?

Am scuturat din cap. Dintr-odată, am simţit ceva mai mult decât o mică stânjeneală.

– N-am ştiut nimic din toate astea. Mi-a spus că se simte bine. I-a fost ei ceva mai greu într-o dimineaţă când a dormit până mai târziu, acum vreo două săptămâni, dar de-atunci nu s-a mai plâns de nimic.

– Nu vrea să-ţi faci griji pentru ea. Când a fost la St. Anthony's, i-am făcut o electrocardiogramă, o ecografie de cord şi analizele curente. După cum ţi-am mai spus, inima îi bate cu neregularitate. Partea îmbucurătoare este aceea că nu are niciun semn de edem. Plămânii ei sunt curaţi. Nu există nicio urmă care să ateste faptul că ar fi suferit vreun accident vascular, nici măcar unul minor. Nana are în general o foarte bună forţă musculară, pentru o persoană de vârsta ei sau chiar mai tânără.

– Şi-atunci, ce s-o fi întâmplat cu ea oare? Ai vreo idee?

– O să avem mâine rezultatele analizelor. Şi doctorul Redd, de la laborator, i-a fost Nanei elev. Dacă m-aş hazarda să fac o presupunere în privinţa diagnosticului, aş zice că are fibrilaţii atriale. Asta ar însemna că îi sunt afectate cele două mici compartimente superioare ale inimii, adică atriile. Acestea par să vibreze doar, în loc să bată efectiv. Există un anumit risc de înfundare a valvelor mitrale, cu cheaguri de sânge.

– Înţeleg că în seara asta n-a fost caz de internare, i-am spus eu. N-aş vrea ca numai încăpăţânarea ei s-o fi împiedicat

să vină la spital, în situația în care starea în care se află ar impune să se internеze. Banii nu constituie nicio problemă.

Kayla dădu din cap.

– După părerea mea, în acest moment, ea se află în siguranță acasă. Mi-a spus că sora ei o să vină mâine din Maryland. Cred că este o măsură de precauție înțeleaptă să existe cineva care s-o ajute cu copiii și cu îngrijirea casei.

– O s-o ajut eu și cu copiii și cu casa, i-am replicat doctoriței.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Parcă stabiliserăm deja că tu și-așa muncești prea mult.

Am oftat și am închis pentru câteva clipe ochii. În sfârșit, înțelegeam și eu acum pe de-a-ntregul realitatea și vedeam limpede tot adevărul. Urma să mă străduiesc în continuare să mă împac cu situația de fapt. Nana avea peste optzeci de ani și era bolnavă.

Kayla întinse o mână către mine și mă bătu ușor pe brat.

– O avea ea o vârstă respectabilă, dar este puternică și vrea să mai trăiască lângă voi încă multă vreme de-acum înainte. Acest lucru este extrem de important. Alex, Nana e convinsă de faptul că tu și copiii aveți nevoie de ea.

Am făcut până la urmă o timidă încercare de a zâmbi.

– În privința asta, Nana are multă dreptate.

– N-o lăsa să se obosească prea mult.

– E foarte greu s-o împiedici.

– La nevoie, imobilizeaz-o și leag-o, spuse Kayla Coles, după care izbucni în râs.

Eu n-am râs, pentru că în acel moment numai de asta nu-mi ardea. Știam destul de multe despre boala cardiacă,

din perioada petrecută de mine la Johns Hopkins. Urma să o supraveghez pe Nana mai îndeaproape.

– Dar dumneata, doctore Coles? Nu crezi că ai un program încărcat? E aproape zece seara şi încă mai ai de făcut vizite la domiciliu.

Ea dădu din umeri, părând puţin jenată de întrebarea mea.

– Sunt tânără, sunt în putere şi cred că oamenii din acest cartier au nevoie de o îngrijire medicală accesibilă şi de calitate. Aşa că asta este ceea ce le asigur eu sau cel puţin încerc să le asigur. Noapte bună, Alex. Să ai mare grijă de bunica ta.

– Ooo, aşa voi face. Îţi promit.

– Drumul spre iad... începu ea.

– E pavat cu intenţii bune, am încheiat eu.

Femeia dădu din cap şi coborî de pe verandă.

– Spune-le tuturor noapte bună, din partea mea. Dr. Coles se îndreptă apoi în josul Străzii Cinci, pentru a face ultima vizită din acea zi.

88

În ziua următoare, am continuat munca de documentare asupra celor Trei Şoricei Orbi, mi-am mai lipit nişte însemnări pe peretele încăperii mele de la mansardă, însă nu mă simţeam în stare să lucrez ca lumea, deoarece nu mă puteam concentra. Rezultatele analizelor Nanei au ieşit în acea după-amiază şi,

după cum promisese, Kayla Coles ne-a telefonat acasă. După ce a vorbit ea cu Nana, am avut şi eu o discuţie cu doctoriţa.

– Vreau, în primul rând, să-ţi mulţumesc pentru tot ce faci pentru noi, am început eu, de îndată ce am luat receptorul în mână. Te rog să mă ierţi dacă am fost nepoliticos aseară cu tine, când te-am găsit în camera noastră de zi. N-aş vrea să te fi simţit jignită.

– Ce te face să crezi că ai fost nepoliticos? N-ai fost decât puţin speriat, atât şi nimic mai mult. Nu cred că te caracterizează lipsa de politeţe. Dar să revenim la oile noastre. Să-ţi spun despre bunica ta. Ea suferă de fibrilaţii atriale, dar în situaţia dată, această veste nu e chiar atât de rea.

– Atunci lămureşte-mă şi pe mine de ce ar trebui să fiu atât de liniştit în privinţa asta, i-am spus eu.

– Ei, nici chiar liniştit. Însă tratamentul este neinvaziv şi are un procent ridicat de reuşită. Cred că o să-i facem o ablaţiune cateterică. Va fi în stare să revină acasă încă de a doua zi şi putem spera că într-o săptămână o să-şi revină complet.

– Şi când ar fi bine să vină pentru a i se face acel tratament? am întrebat-o eu.

– Când vrea ea. Însă eu n-aş aştepta mai mult de două săptămâni. Nana mi s-a părut niţeluş cam refractară, atunci când am adus vorba despre perspectiva unei internări. Mi-a zis că este prea ocupată.

– O să stau eu de vorbă cu ea. Să văd dacă o să am mai mult succes. Dar între timp, ce trebuie să facem?

– Oricât de incredibil ar părea, Nana trebuie să ia doar aspirină pentru copii. În fiecare zi, câte o singură tabletă de optzeci şi unu de miligrame. Mai trebuie să-şi reducă şi din consumul de cofeină – adică de cafea şi de ceai. Şi în plus,

să evite situațiile stresante. Vă urez să aveți mult noroc la respectarea ultimei recomandări.

– Asta-i tot? am întrebat-o eu.

– Deocamdată, da. Te rog să ai grijă să n-o streseze nimic. O să rămân la dispoziția ei, dacă vrea şi ea să mă implic în continuare.

– Ştiu sigur că vrea asta.

Kayla Coles râse.

– Asta-i bine. Înseamnă că este o femeie inteligentă, nu-i aşa? O să facem în aşa fel încât ea să poată împlini o sută de ani.

Am râs atunci şi eu.

– Sper să apuc *eu* să o văd împlinind suta. Prin urmare, nu sunt necesare alte măsuri de precauție, până la internarea pentru tratamentul acela?

– Nu, nu prea. Doar să încerci să-i asiguri o viață liniştită.

– O să mă străduiesc, i-am răspuns eu.

– Să faci tot ce este omeneşte posibil pentru a nu te lăsa împuşcat, îmi mai zise Kayla Coles, înainte de a termina convorbirea noastră telefonică.

89

Dacă stăteam acasă, nu exista nicio posibilitate să fiu împuşcat – sau cel puțin aşa credeam eu. La vreo două dimineți după conversația mea cu dr. Kayla Coles, am coborât să pregătesc micul dejun pentru copii. Nana şedea la locul ei

de la masa din bucătărie, cu o mare ceaşcă maro aburind în faţa ei.

– Hopa! i-am zis eu şi am ameninţat-o în glumă cu degetul.

– Decofeinizată, mi-a replicat ea. Şi nu începe să mă dădăceşti, Alex!

– Nici vorbă. N-am de gând să-ţi spun nici măcar faptul că eşti puţin cam susceptibilă azi. Ai dormit bine?

– Nimeni nu doarme bine, la o vârstă ca a mea. M-am programat să fac ablaţiunea aceea cateterică. Trebuie să merg acolo, de azi într-o săptămână. Acum eşti mulţumit? mă întrebă Nana.

– Nespus de mulţumit, i-am răspuns eu, după care am îmbrăţişat-o strâns, iar Nana mi-a răspuns la îmbrăţişare. Avusese dreptate dr. Kayla – Nana era puternică, pentru o persoană de vârsta ei.

Ceva mai târziu, în aceeaşi dimineaţă, am discutat îndelung la telefon cu directorul Burns, de la FBI. Acesta mi-a spus că pusese pe cineva să încerce să dea de urma sursei mesajelor pe care le primeam prin e-mail sub semnătura „Infanteristul", dar că până acum nu se ajunsese la niciun rezultat încurajator. El m-a întrebat apoi dacă mă mai gândisem la propunerea pe care mi-o făcuse, şi anume la aceea de a veni şi eu să lucrez în cadrul FBI. Mă aşteptasem să-mi pună o asemenea întrebare.

– M-am mai gândit. Viaţa mea s-a complicat însă dintr-odată. Şi, în primul rând, datorită faptului că trebuie să mă apropii într-un fel sau altul de o încheiere a cazului aceluia cu armata.

– Ei sunt cooperanţi sau vă pun bețe-n roate? mă întrebă Burns. Mă refer la cei din armată.

– Câte puțin din amândouă. Am dat și peste câțiva oameni de ispravă. Și totuși, cei din armată sunt la fel ca toți ceilalți. Vor să-și rezolve singuri propriile lor probleme. Se petrec niște lucruri intolerabile, în legătură cu acest caz de crimă. Iar ei știu asta și o știu și eu. O să mai aibă loc și alte asasinate. De acest lucru mă tem eu cel mai tare.

– Dacă te pot ajuta cu ceva, n-o să stau nicio clipă pe gânduri, îmi spuse Burns. Fără niciun fel de condiții, Alex. Este un caz crucial. Și eu cred că este de cea mai mare importanță.

– Apreciez acest lucru.

După ce am pus receptorul în furcă, m-am dus să văd ce mai făcea Nana. Robotea prin bucătărie, ca de obicei. În bucătăria *ei*. În casa *ei*.

– Simt că aș avea nevoie de un timp de odihnă, i-am spus eu. Și tu la fel. Unde ai vrea să te duc, după ce o să-ți faci tratamentul acela?

– La Paris, îmi răspunse Nana, fără ca măcar să clipească din ochi. Apoi poate la Roma. Bineînțeles, și la Veneția. La Florența ar fi cu-adevărat frumos. Iar la întoarcere să trecem și pe la Londra. Să ne oprim acolo și să ne întâlnim cu regina. Ce părere ai? Ți se pare cumva prea scump pentru punga ta? Poate că te gândeai doar la o călătorie cu trenul până la Baltimore? mă întrebă ea și apoi râse de propria ei glumă. Era o doamnă extrem de nostimă. Așa fusese ea dintotdeauna.

– Să știi că am ceva bani puși deoparte, i-am replicat.

– Și eu la fel, îmi spuse ea. Banii mei de buzunar. Și cu Jamilla cum rămâne? Dar cu serviciul tău?

– Ar fi grozav dacă și-ar putea lua și Jamilla un

concediu mai lung. Cu toate că ei îi place serviciul pe care îl are.

– Nu crezi că asta sună extrem de cunoscut? Ce-ţi mai face colecţia de bile de sticlă colorată? Poate că ar trebui să-i cumperi şi ei vreo două vase şi să i le umpli cu astfel de bile.

Am râs. Apoi am înaintat spre Nana şi am cuprins-o din nou în braţe. În ultima vreme, nu mă mai puteam stăpâni.

– Te iubesc, bătrânico, i-am zis eu. Nu ţi-o spun chiar atât de des precum s-ar cuveni, iar atunci când ţi-o spun, nu izbutesc să-ţi transmit toată pasiunea care mă mistuie.

– E drăguţ să aud aşa ceva, zise ea. Şi eu te iubesc pe tine şi ţi-o spun cu toată pasiunea de care sunt în stare.

– Te simţi bine? am întrebat-o eu.

– Azi e bine. Mâine, cine ştie? Ea ridică din umeri. Mă apuc să pregătesc masa de prânz. Să nu-ţi închipui că o să te las să mă ajuţi. Mă simt bine. Sunt încă deasupra valului.

După ce am mâncat de prânz, am urcat în biroul meu de la mansardă, pentru a mă gândi la ceea ce aveam de făcut în continuare. Acolo mă aştepta un fax. I-am făcut cu degetul.

– Î-hâ.

Era o copie a unui articol din *Miami Herald*. În acesta scria despre execuţia în noaptea anterioară a unui bărbat pe nume Tichter, la Închisoarea Statului Florida, din Starke. Abraham Tichter fusese în Vietnam. În cadrul Trupelor Speciale.

În partea de jos a fax-ului, era mâzgălit următorul mesaj:

Nu e vinovat de acele crime din Florida. A fost pe nedrept acuzat, condamnat şi executat. Abraham Tichter este

al şaselea. Îţi scriu asta în eventualitatea în care nu le-ai fi ţinut socoteala.

Infanteristul

Le ţineam socoteala.

90

De când începuse Nana să mai îmbătrânească, eu făceam cumpărăturile de la băcănie, precum şi cele mai multe dintre corvezile din gospodărie. De obicei, îl luam cu mine şi pe micul Alex, până la micul magazin de pe Strada Patru. Aşa am făcut şi în acea după-amiază, devreme.

L-am purtat sus pe umerii mei, ieşind pe uşa de la bucătărie şi mergând pe alee până la maşina mea.

Alex gângurea şi orăcăia, aşa cum face el întotdeauna. Băiatul ăsta nu tace niciodată şi nu poate sta nicio clipă liniştit. Este ca o sferă de energie pură.

Eram cufundat în gânduri referitoare la proaspătul mesaj al Infanteristului, aşa încât nici măcar nu ştiu cum de s-a întâmplat să remarc jeep-ul negru care trecea pe Strada Cinci.

Acesta se deplasa cu o viteză de circa cincizeci de kilometri pe oră, aproape de limita maximă admisibilă.

Nu ştiu de ce i-am acordat atât de multă atenţie, însă aşa s-a întâmplat. Nu-mi puteam desprinde privirea de el, în timp ce acesta se apropia de mine şi de micul Alex.

Deodată, pe un geam lateral al Jeep-ului ieşi ţeava unui

pistol negru, automat, Tec. L-am tras pe copil jos de pe umeri, apoi m-am aruncat la pământ, răsucindu-mă în aşa fel încât să nu-l strivesc pe micul Alex în cădere.

Apoi au început împuşcăturile.

Paca-paca-paca-paca-paca-paca.

M-am târât de-a curmezişul peluzei, ţinându-mi copilul la adăpost sub braţul stâng, apoi trăgându-l în spatele unul copac umbros. Aveam nevoie de un paravan între noi şi trăgătorul din jeep.

N-am avut vreme să mă uit prea bine în interiorul jeep-ului, însă tot am observat faptul că şoferul şi trăgătorul erau de rasă albă. Şi că erau doi, nu trei.

N-aş fi putut spune dacă aceştia erau bărbaţii de la Rocky Mount sau nu. Şi totuşi, cine alţii ar fi putut să fie? Ucigaşii de la West Point? Erau oare aceiaşi? Şi ce se întâmpla acum pe Strada Cinci? Cine ordonase oare asta?

Paca-paca-paca-paca-paca-paca.

Paca-paca-paca-paca-paca-paca.

Gloanţele loveau în pereţii casei, iar o fereastră din faţă se sparse. Trebuia să opresc cumva atacul. *Dar cum anume?* M-am târât lângă verandă şi am ajuns acolo doar cu puţin înainte de a începe o altă serie de împuşcături.

Paca-paca-paca-paca-paca-paca.

De necrezut chiar şi pentru cartierul de Sud-Est.

L-am împins pe micul Alex jos, în spatele verandei. Acesta ţipa ca din gură de şarpe şi era înspăimântat. Eu îl ţineam la pământ. Apoi mi-am ridicat capul şi am aruncat o privire rapidă la jeep-ul oprit în faţa casei mele.

Paca-paca-paca-paca-paca-paca.

Am ripostat şi eu cu focuri de armă. Trei împuşcături ţintite cu grijă, astfel încât să nu lovesc pe cineva din vecini.

Apoi alte două. *Da!* Am ştiut că îl nimerisem pe trăgător. Posibil în piept sau poate în gât. L-am văzut aruncat înapoi cu putere şi apoi prăbuşindu-se pe banchetă. Şi încetaseră împuşcăturile.

Brusc, jeep-ul o luă din loc, cu cauciucurile scrâşnind şi şuierând, până ce dispăru pe după cel mai apropiat colţ.

L-am dus pe Alex înăuntru şi l-am lăsat împreună cu Nana, în camera ei. I-am pus să stea pe podea. Apoi l-am sunat pe Sampson, iar el a ajuns acasă la noi în doar câteva minute. Trecusem de şocul provocat de acel incident, însă tremuram de furie şi de nevoia de răzbunare.

– O mulţime de ferestre sparte, câteva găuri de gloanţe în pereţi şi nimeni rănit, îmi zise Sampson, după ce făcuse un tur sumar în jurul casei mele.

– A fost doar un avertisment. Altfel, cred că m-ar fi omorât. Au venit direct acasă la mine, ca să-mi transmită un mesaj. La fel cum am mers şi noi acasă la Starkey, în Rocky Mount.

91

Tocmai trecuse de ora patru dimineaţa, când Thomas Starkey ieşi tiptil din casă, pe uşa de la bucătărie. El traversă un petic de iarbă înrourată, după care se urcă în marea lui maşină albastră de teren. Motorul porni imediat. Starkey îşi menţinea în permanenţă automobilul în condiţii tehnice perfecte şi chiar îi făcea singur reparaţiile curente.

– Mi-ar plăcea să-i trag chiar acum nenorocitului câteva focuri de armă către casă, îmi zise din dreapta Sampson. Ne parcaserăm maşina către capătul străzii, într-o beznă totală. Să-i sparg şi lui câteva ferestre. Să semăn ceva spaimă în preajma sa.

– Te rog să te abţii, i-am spus eu.

Câteva minute mai târziu, automobilul de teren se opri şi îl luă la bord pe Warren Griffin, care locuia prin apropiere, în zona Greystone. După aceea, îşi continuă drumul până la Knob Hill, de unde îl culese şi pe Brownley Harris. Apoi, maşina ieşi din Rocky Mount pe drumul U.S. 64 şi prinse viteză în direcţia oraşului Raleigh.

– Niciunul dintre ei nu pare să fi fost rănit, constată cu voce tare Sampson. Mare păcat! Şi-atunci, pe cine-ai împuşcat tu pe Strada Cinci?

– N-am nici cea mai vagă idee. Totuşi, lucrurile se complică, nu crezi? Iar ăştia trei ştiu ceva. Se află şi ei în această conspiraţie despre care tot auzim.

– Zidul cel gri al tăcerii?

– Da, ăla! Pare să funcţioneze impecabil.

Nu trebuia să-i urmez prea îndeaproape. Nici măcar nu era nevoie să ţin în permanenţă automobilul de teren în raza mea vizuală. Ceva mai devreme în acea dimineaţă, cam pe la ora trei, fixasem sub maşina lui Starkey un discret dispozitiv de localizare radio. Ron Burns mă ajuta în orice fel putea să o facă. Eu îi povestisem despre împuşcăturile din faţa casei mele.

Şi astfel, am putut păstra o distanţă rezonabilă în urma ucigaşilor. Maşina în care se aflau aceştia a rămas pe U.S. 64 până după localitatea Zebulon, apoi a intrat pe şoseaua I-40, către 85 Sud. Am trecut de Burlington, Greensboro, Char-

lotte, Gastonia, după care am intrat în statul Carolina de Sud.

Sampson şedea lângă mine pe locul din faţă, dar a adormit încă înainte de a ajunge noi în Carolina de Sud. El fusese de serviciu în ziua precedentă şi era extenuat. Până la urmă, se trezi de-abia în Georgia, căscă şi încercă să-şi întindă trupul lui cel mare, în spaţiul acela restrâns.

– Unde suntem?

– Lângă Lavonia.

– Oo, asta-i o veste bună. Dar unde se află Lavonia?

– Chiar lângă Sandy Cross. Am intrat în Georgia. Ne ţinem tot pe urmele lor.

– Crezi că se pregătesc să dea o altă lovitură?

– O să vedem.

La Doraville ne-am oprit la un birt şi am luat micul dejun. Dispozitivul-minune ataşat dedesubtul maşinii de teren a lui Starkey funcţiona în mod ireproşabil, ghidându-ne pe urmele asasinilor. Părea puţin probabil ca ei să-l poată descoperi în acel moment.

Micul nostru dejun – compus din omlete cu brânză, slănină de ţară şi tărâţe – n-a fost la înălţime. Birtul nu arăta prea rău şi cu siguranţă că mirosea bine când am intrat noi acolo, dar generoasele porţii erau fade, cu excepţia slăninei de ţară, care era prea sărată, după gustul meu.

– Ai de gând să dai cumva curs propunerii lui Burns? O să intri în FBI? mă întrebă Sampson după ce îşi terminase şi a doua ceaşcă de cafea. Vedeam că în sfârşit el se trezise de-a binelea.

– Încă nu ştiu sigur. Mai întrebă-mă peste o săptămână sau două. Acum sunt puţin cam prea perpelit. La fel ca şi mâncarea asta.

Sampson dădu din cap.

– O s-o scoatem noi la capăt. Îmi pare rău că te-am băgat în asta, Alex. Nici măcar nu ştiu dacă o să-i putem dovedi. Or fi ei încrezuți, însă atunci când trebuie, pot să fie extrem de prudenți.

Eram şi eu de acord cu el.

– Cred că au dat loviturile doar pentru bani. Însă asta nu explică totul. Cum au început omorurile? Cine se află în spatele acestora? Cine le onorează notele de plată?

Sampson miji din ochi.

– În timpul războiului, cei trei au prins gustul de a ucide. Câteodată se mai întâmplă şi aşa. Eu am mai văzut asta.

Am lăsat jos cuțitul şi furculița şi am împins deoparte farfuria. Îmi era imposibil să mai termin de mâncat omleta şi slănina. De tărâțe de-abia mă atinsesem. Acestora le mai trebuia ceva. Poate puțină brânză cedar? Nişte cepşoare sau soté de ciuperci?

– Îți rămân îndatorat, Alex. Chiar profund îndatorat, îmi zise Sampson.

Eu am scuturat din cap.

– Nu-mi datorezi nimic. Dar probabil că o să-ți accept oricum recunoştința.

Am ieşit amândoi din birt şi ne-am urcat în maşină, urmărind apoi pentru încă două ore semnalul de localizare. Călătoria începuse dis-de-dimineaţă, iar acum se făcuse deja după-amiază.

Am mers pe şoseaua I-75, care ne-a scos pe U.S. 41 şi apoi pe vechiul drum 41. Am ajuns pe nişte drumuri şerpuite de țară, din Parcul Național al Munților Kennesaw. Urmăream trei ucigaşi în partea de nord a Georgiei, după un drum de opt ore cu maşina, aflându-ne acum la aproape opt sute de kilometri depărtare de Rocky Mount.

Am introdus pentru prima dată schimbătorul de viteze în marşarier şi a trebuit să dau înapoi. Un vultur cât un curcan stătea aşezat pe drum în faţa maşinii şi se uita la noi. Pădurea din zonă era extrem de deasă, iar frunzişul avea un aspect foarte decorativ.

Indicatorul de radiofrecvenţă arăta faptul că automobilul de teren al lui Starkey nu se mai afla nici el acum în mişcare.

– Ar trebui să ne parcăm maşina pe undeva pe lângă drumul principal şi s-o camuflăm cât mai bine posibil. Apoi s-o luăm pe jos, prin pădure, am spus eu.

– Sună ca un plan de bătaie. Cu toate astea, eu unul nu pot să sufăr nenorocitele astea de păduri.

Eu am găsit un mic intrând, care avea să ascundă complet maşina. Am deschis apoi portbagajul şi am scos din el o geantă de pânză, precum şi arme, muniţie şi ochelari NVG, de vedere pe timp de noapte, pentru amândoi. Apoi am înaintat aproape un kilometru prin pădurea deasă, până ce am văzut o căbănuţă. Prin hornul de piatră ieşea deja fumul.

Era un loc foarte plăcut. Şi totuşi, pentru ce veniseră ei aici? Aveau oare o întâlnire? Cine anume se afla acolo?

Căbănuţa era situată în apropierea unui mic lac alimentat de izvoarele râului Jacks sau cel puţin aşa era inscripţionat acolo. Pâlcuri de brazi de Canada, de arţari şi de fagi înconjurau luminişul, remarcându-se prin culoarea lor verde-închis. Unii dintre copaci aveau chiar şi doi metri grosime.

Automobilul cel albastru al lui Starkey era parcat în faţa căbănuţei – dar tot acolo mai era parcat şi un Mercedes break argintiu, cu număr de înmatriculare din Carolina de Nord.

– Au musafiri. Cine naiba o mai fi? întrebă Sampson. Poate că am prins un fir.

Apoi am văzut uşa de la intrare deschizându-se şi colonelul Thomas Starkey păşi afară din căbănuţă. Purta un tricou verde şi nişte pantaloni largi de lucru. Imediat în urma lui, venea Marc Sherman, procurorul districtual din ţinutul Cumberland. *Iisuse!*

Acesta fusese cel care îl acuzase la proces pe Ellis Cooper şi determinase condamnarea acestuia la moarte, pentru trei asasinate pe care sărmanul om nu le comisese.

92

Ce dracu' mai e şi asta? Ştii tu cine este omul acela? mă întrebă Sampson. Acesta se înfierbânta tot mai tare.

– Îmi amintesc de el. După cum ai spus şi tu, poate că am prins un mic fir. Însă ce anume ar putea să caute Marc Sherman aici?

Sampson şi cu mine eram ascunşi la pândă în spatele a doi fagi seculari, la aproximativ o sută de metri distanţă de cabană. Pădurea era lugubru de întunecată şi părea nestrăbătută de picior de om. Rădăcinile imenşilor arbori din jurul nostru erau acoperite cu un covor de mici ferigi. Pe drumul până acolo, picioarele noastre fuseseră biciuite de spinii rugilor de mure şi de alte tufe de pădure.

– Am intrat într-un mare rahat, pe undeva pe lângă Kennesaw, Georgia. Am călătorit multe ore ca să ajungem aici. Şi-acum, ce facem? mă întrebă John.

– Acum aşteptăm şi *ascultăm*, i-am răspuns eu.

Am băgat mâna în geanta de pânză şi am scos din ea o cutie neagră ataşată la ceea ce părea a semăna cu o vergea argintie. Aparatul era un microfon pentru ascultat la distanţă, primit de la noii mei amici din FBI.

Când văzu ce aveam eu, Sampson dădu din cap.

– Se vede treaba că FBI-ul te doreşte cu disperare în rândurile lui.

– Aşa este, am încuviinţat eu. Aparatul ăsta-i o adevărată capodoperă. Însă n-ar strica să ne mai apropiem puţin.

Ne-am croit apoi drum spre cabană, târându-ne pe genunchi şi pe coate printre falnicii copaci din jurul nostru. În afară de microfonul de ascultare la distanţă, Sampson şi cu mine aveam puşti, precum şi pistoale Glock de 9 mm.

– Ia unul din astea, i-am spus eu. Poate că nu-ţi plac dispozitivele de vedere pe timp de noapte. Şi i-am întins un binoclu de buzunar, care funcţiona şi pe timp de zi, şi pe timp de noapte. Desfăcut la maximum, acesta avea mai puţin de cincisprezece centimetri lungime. Era un alt valoros împrumut de la FBI.

– Mi se pare corect, îmi zise Sampson. Iar băieţii ăştia probabil că au câteva jucării mortale de-ale lor ascunse în cabana aceea de bârne.

– Tot aşa m-am gândit şi eu. Tocmai acesta a fost şi argumentul pe care l-am folosit ca să-l conving pe Burns. Ăsta şi faptul că ei au venit să mă caute la mine acasă. Are şi Burns tot trei copii, ca şi mine. A fost amabil.

Sampson mă privi lung.

– Credeam că nu ştiai dacă la Washington au fost ei sau nu, murmură el.

– Păi chiar nu ştiam. Nu eram sigur cine ar fi putut să fie agresorii aceia. Dar trebuia să-i spun ceva lui Burns. Şi nici măcar nu ştiu cu certitudine dacă nu sunt şi ei implicaţi cumva.

Sampson rânji şi scutură din cap.

– O să fii dat afară mai înainte chiar de a fi angajat la FBI.

Rămânând ghemuit la pământ, am îndreptat în direcţia cabanei una dintre extremităţile microfonului. Acum ne aflam la mai puţin de cincizeci de metri depărtare de cabana aceea. Am rotit apoi microfonul până când vocile lor au devenit la fel de clare, ca şi cum ar fi discutat la câţiva paşi de noi.

Am recunoscut vocea lui Starkey.

– Parcă era vorba ca diseară să facem o mică petrecere împreună, consiliere. Mâine mergem în munţi să vânăm căprioare. Nu vii şi tu?

– Trebuie să mă întorc diseară, îi răspunse Marc Sherman. N-am cum să particip la vânătoare.

Urmă o scurtă linişte – iar apoi un hohot de râs. Trei sau patru bărbaţi luau acum parte la acea conversaţie.

Se auzi şi glasul lui Brownley Harris, care spunea:

– Nu-i nimic, Sherman. Îţi iei banii tăi pătaţi cu sânge şi pleci, de ce n-ai face asta? I-auzi aici! Diavolul are întâlnire cu avocatul său.

– Am mai auzit-o pe asta, îi replică Sherman.

– E nostimă, Marc. Ascultă acum. Diavolul este al naibii de viclean, doar ştii asta. Înţelegi tu ceea ce vreau să spun, nu-i aşa, consiliere? Iar diavolul îi zice: „O să te fac chiar acum părtaş cu drepturi egale. Astăzi." Tânărul avocat furios întreabă: „Şi ce am de făcut?" Diavolul îi răspunde: „Vreau să-mi vinzi mie sufletul tău cel nemuritor." Se lăsă

apoi o clipă de tăcere. „Şi mai vreau şi nemuritoarele suflete ale tuturor celor din familia ta." Tânărul avocat stă şi se gândeşte şi ochii diavolului devin aprigi. Apoi avocatul întreabă: „Şi unde-i păcăleala?"

Din interiorul cabanei se auziră nişte hohote răguşite de râs. Chiar şi Sherman li se alătură.

– E chiar nostim, după ce aud asta pentru a patra oară. Aveţi cu-adevărat restul de bani pentru mine? întrebă el, după ce râsetele încetaseră.

– Bineînţeles că îi avem. Noi am fost plătiţi şi urmează ca şi tu să fii plătit în totalitate. Ne respectăm înţelegerile, domnule Sherman. Poţi avea încredere în noi. Suntem nişte oameni de onoare.

Deodată, am auzit un zgomot puternic din partea stângă a locului în care pândeam noi. Sampson şi cu mine ne-am răsucit în mare grabă în direcţia din care venea zgomotul. Ce naiba mai era şi asta? O maşină sport roşie se apropia în mare viteză pe drumul prăfuit. Într-o viteză prea mare.

– Acum cine dracu' o mai veni? întrebă Sampson în şoaptă. Alţi ucigaşi? Să fie chiar agresorii de la Washington?

– Oricine ar fi ei, se grăbesc, nu glumă.

Ne-am uitat amândoi cum maşina cea roşie sălta peste marile denivelări ale drumului desfundat. Apoi maşina se opri în scrâşnet de frâne, în spatele automobilului de teren.

Uşa de la intrarea cabanei se deschise din nou şi pe verandă ieşi mai întâi Starkey, urmat imediat de către Harris.

Uşile maşinii sport se deschiseră simultan, de parcă ar fi fost sincronizate.

Din maşină coborâră două femei cu părul negru. Asiatice şi extrem de frumoase. Ele purtau bustiere minuscule şi fuste

scurte. Amândouă aveau în picioare niște pantofi ostentativi, cu tocurile extrem de înalte. Șoferița ridică într-o mână o sticlă învelită în hârtie argintie de împachetat, zâmbi și o flutură în direcția lui Starkey.

Acesta îi strigă ceva în limba vietnameză.

– A vorbit în vietnameză, îmi explică Sampson. Starkey le-a urat bun-venit în hogeacul lor.

93

De mai bine de două ore, nu mai slăbeam din priviri cabana rustică, iar acum urmăream cum asfințește soarele, departe, dincolo de munți. Se făcuse mult mai frig și trupul meu înțepenea treptat și eram obosit după atâtea ore de condus mașina. Vântul șuiera prin pădure, șuiera și din când în când urla. Mă simțeam de parcă el ar fi bătut drept prin mine.

– O să-i prindem, îmi șopti răgușit Sampson. Cred că încerca să-mi mai ridice moralul. O să-i prindem poate în seara asta sau poate nu. Ei fac greșeli, Alex.

Cu aste eram absolut de acord.

– Da, ei fac greșeli. Nu sunt invincibili. Nu sunt prea sigur nici măcar de faptul că ar cunoaște toate amănuntele întregii povești. Ei sunt doar o părticică din angrenaj.

Puteam auzi fiecare cuvințel rostit în cabană. Marc Sherman se hotărâse în mod vădit să rămână și el la petrecere. Din cabană răsuna muzică rock. Janis Joplin se tânguia și una dintre femeile asiatice cânta și ea la unison.

Suna ca un karaoke de proastă calitate, însă nimeni nu se plângea. Apoi urmă la rând formația Doors. Presupun că le amintea tuturor de Vietnam. Textul melodiei începea cu vorbele: „Acesta este sfârșitul..." Din când în când, câte cineva mai trecea și prin dreptul câte unei ferestre. Ambele femei asiatice își scoseseră bustierele. Cea mai înaltă dintre ele ieși pentru câteva minute pe verandă. Trăgând cu lăcomie fumul în piept, ea fuma acolo un chiștoc de țigară.

Veni apoi și Harris afară. Cei doi vorbiră în limba engleză, pe veranda cabanei.

– Am cunoscut-o pe mama ta, îi zise el și chicoti.

– Glumești? Fata râse, scoțând rotocoale de fum. Desigur că mă iei peste picior. Am înțeles. E un fel de glumă. Fata părea să aibă în jur de douăzeci de ani. Avea niște sâni mari și cam prea rotunzi, măriți în mod artificial. Ea se clătina ușor, pe tocurile sale prea înalte.

– Ba nu glumesc deloc. Chiar am cunoscut-o. Ea era preferata mea din bordel. Am făcut amor cu ea, iar acum o să fac amor și cu tine. Sesizezi ironia situației?

Fata râse din nou.

– Înțeleg că ți-a venit cheful.

– Și asta, frumușica mea perspicace. Problema este însă aceea că tu ai putea să fii chiar fiica mea.

Am mai reglat microfonul pentru a mări claritatea recepționării conversațiilor și m-am uitat la conturul căbănuței de munte. Aceasta semăna cu o obișnuită căsuță familială de vacanță, cu acoperișul ascuțit. Auzisem deja că cei trei foloseau acest loc încă de pe la mijlocul anilor '80. Ei vorbiseră despre niște crime comise prin aceste păduri, însă nu reieșise limpede cine anume fusese omorât și nici de ce. Și nici locul în care fuseseră îngropate

respectivele cadavre.

Glasul lui Jim Morrison încă se auzea cântând aceeaşi piesă, denumită „Finalul". În cabană era pornit şi televizorul, la care se auzea transmisia unui meci de fotbal american al echipei Universităţii din Georgia. Era vorba despre partida dintre Georgia şi Auburn. Warren Griffin îi susţinea zgomotos pe cei de la Auburn. Se părea că Marc Sherman ţinea cu echipa Georgiei, iar Griffin îl contracara violent.

Sampson şi cu mine rămăseserăm la o depărtare sigură şi ne ascunseserăm într-un jgheab de scurgere a apei, pentru a nu risca să fim descoperiţi. Se făcea din ce în ce mai frig, vântul gemând prin coroanele imenşilor brazi de Canada şi ale fagilor seculari.

– Starkey nu prea pare să participe la petrecere, constată într-un târziu Sampson. Ai remarcat cumva şi tu acest lucru? Ce-o fi făcând el oare?

– Lui Starkey îi place să privească. El este omul precaut, şeful. O să mă apropii puţin de cabană. De un timp, n-am mai văzut-o şi nici n-am mai auzit-o pe cealaltă fată, iar acest lucru mă cam nelinişteşte.

Chiar în acel moment, l-am auzit amândoi pe Marc Sherman ridicând tonul.

– Dumnezeule, vezi să n-o tai! Fii atent! Ei, hai, omule. Lasă dracului odată pumnalul acela şi nu te mai juca!

– Şi de ce naiba să n-o tai? zbieră Harris. Ce dracu' îţi este ea? Atunci, tai-o tu! Încearcă! O să vezi că o să-ţi placă. Tai-o tu, consiliere! Murdăreşte-ţi şi tu mâinile, măcar de data asta.

– Te avertizez, Harris. Lasă jos blestematul ăla de cuţit.

– Mă avertizezi tu *pe mine?* Asta-i prea de tot. Poftim – ia tu cuţitul. *Ia-l odată!* Aşa da!

Omul legii horcăi. Era mai mult ca sigur că fusese înjunghiat.

Fetele începură să țipe strident. Sherman gemea în chinuri groaznice. În cabană se instaurase haosul.

– Cockadau! răcni deodată Harris în limba vietnameză. Se părea că își cam ieșise din minți.

– *Cockadau* înseamnă în vietnameză ucideți, mă lămuri Sampson.

94

Sampson și cu mine am sărit fulgerător în picioare și ne-am năpustit cu toată viteza către cabană. Am ajuns împreună la ușa din față. El a intrat primul, cu arma în mână.

– Poliția! urlă Sampson, acoperind hărmălaia muzicii rock și a sunetului de la televizor. Polița! Mâinile sus. Imediat!

Mă aflam la un pas în urma lui Sampson, când Starkey începu să tragă cu un pistol automat MP5. În același timp, Griffin deschisese focul din cealaltă parte a încăperii, trăgând cu un revolver. Cele două femei asiatice zbierau ca din gură de șarpe, pe când fugeau pe ușa din spate a cabanei. Ele primiseră destule lovituri în stradă, ca să știe că trebuia să o șteargă cât mai repede de-acolo. Am văzut că femeia mai mică de statură avea o crestătură adâncă de-a curmezișul obrazului. Pe fața ei șiroia sângele.

Marc Sherman zăcea nemișcat pe dușumea. Peretele din spatele omului legii era stropit cu mari pete întunecate de sânge. Procurorul murise deja.

Focurile de armă se auziră din nou, zgomotul şi fumul umplând încăperea. Urechile îmi ţiuiau.

– Să ieşim! le strigă Starkey celorlalţi.

– Di di mau! răcni Brownley Harris, părând, de fapt, că râdea. Era oare totalmente scelerat? Nu cumva erau cu toţii nebuni?

Cei trei ucigaşi ieşiră în fugă pe uşa din spate. Warren Griffin le acoperea retragerea cu un tir susţinut. Ei nu doreau o înfruntare decisivă în interiorul cabanei. Starkey avea alte planuri pentru echipa lui.

Sampson şi cu mine am tras multe focuri de armă după ucigaşii care se retrăgeau, însă aceştia izbutiră să scape nevătămaţi. Ne-am apropiat încet de ieşirea din spate. Acolo nu ne aştepta nimeni şi pentru moment nu ne întâmpinară alte împuşcături.

Deodată se auziră nişte împuşcături, la o oarecare distanţă de cabană. Vreo şase focuri de armă. Dinspre copaci răzbăteau ţipetele ascuţite ale celor două femei.

Am ieşit din cabană, am aruncat o privire pe după colţul acesteia şi nu mi-a plăcut deloc ceea ce am văzut. Femeile nu reuşiseră să ajungă până la maşina lor. Amândouă zăceau acum pe drumul de munte. Fuseseră împuşcate în spate. Niciuna dintre ele nu se mai mişca.

M-am întors în direcţia lui Sampson.

– Banditii or să revină după noi. Vor încerca să ne atragă în pădure.

Uriaşul scutură din cap.

– Ba nu. Noi o să-i scoatem pe ei de-acolo. O să deschidem focul imediat ce îi vedem. Fără niciun fel de somaţii, Alex. Fără luare de prizonieri. Înţelegi ce-ţi spun eu?

Înțelegeam. Era o luptă pe viață și pe moarte. Participam la un război, nu la o acțiune a poliției. Și trebuia să jucăm după aceleași reguli ca și ei.

95

Brusc, se lăsase o liniște mormântală. Aproape ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, iar noi am fi fost singuri în pădurea aceea. Puteam auzi îndepărtatul muget al râului Jacks, precum și păsărelele ciripind prin copaci. O veveriță urca în mare grabă pe trunchiul unui brad. În rest, nu se vedea nicio mișcare sau cel puțin nu o vedeam eu.

Era o atmosferă sinistră.

Aveam senzația înfricoșătoare că fuseserăm prinși într-o capcană. Ei știuseră că aveam să venim după ei aici, nu-i așa? Acesta era terenul lor, nu al nostru. Iar Sampson avea dreptate, acesta era un război în toată regula. Ne aflam într-o zonă de luptă, în spatele liniilor inamice. Ne aștepta o încleștare cu arme de foc. Thomas Starkey avea de învins un adversar și știa extrem de bine ce avea de făcut. Toți trei erau niște profesioniști.

– Mi s-a părut că una dintre femei s-a mișcat puțin, îmi zise Sampson. Alex, eu mă duc să văd în ce stare se află.

– Mergem amândoi, i-am replicat eu, însă el deja se strecurase dincolo de paravanul protector al arborilor. John? l-am strigat eu în șoaptă, dar Sampson nici nu s-a mai uitat înapoi.

L-am urmărit cu privirea, pe când el înainta ghemuit într-o poziție foarte joasă. Sampson se mișca repede, aproape lipit de pământ. Se pricepea la acest gen de luptă. Și el fusese în Vietnam.

Ajunsese cam pe la jumătatea drumului până la cele două femei, când din pădurea din dreapta lui a fost deschis focul.

Încă nu puteam vedea pe nimeni. Vedeam doar niște firișoare de fum de armă înălțându-se purtate de vânt printre ramurile copacilor.

Sampson a fost lovit și s-a aplecat și mai mult. Îi puteam vedea picioarele și torsul chiar deasupra unei tufe de mure. Un picior i s-a mișcat spasmodic. Apoi nimic.

Sampson nu se mai mișca deloc.

Trebuia să ajung cumva la el. Dar cum anume? M-am târât pe burtă până la un alt copac. Aveam senzația că plutesc într-o lume ireală. Se auzeau în continuare împușcături. Gloanțele șuierau lovindu-se de pietre și bufnind în arborii din apropiere. Nu credeam că mă nimeriseră, dar trecuseră extrem de aproape de mine. Focul era intens.

Am văzut fire de fum de armă înălțându-se în dreapta mea. În aer se simțea miros de praf de pușcă.

Mi-a trecut prin minte faptul că n-aveam să mai scăpăm vii și din această încercare. Îl puteam zări pe Sampson în locul în care căzuse. Nu se mișca. Nici măcar o singură tresărire. Nu aveam cum să ajung la el. Ei mă țintuiseră locului. *Chiar că era ultimul meu caz.* Spusesem acest lucru încă de la bun început.

– John, l-am strigat eu încet. John! Mă auzi? Apoi am așteptat câteva secunde, după care l-am strigat din nou John! Mișcă-te puțin. John?

Te rog, spune ceva. Te rog, fă măcar o mişcare.
Niciun răspuns nu ajunse până la mine.
Cu excepţia altor rafale de foc susţinut, din pădure.

96

Nu mai simţisem niciodată în viaţa mea o asemenea furie explozivă şi nicio astfel de teamă. Aşa se întâmpla în luptă, mi-am dat eu seama şi m-am gândit la ironia situaţiei. Soldaţii îşi pierdeau în război prietenii şi înnebuneau într-o măsură mai mare sau mai mică.

Aşa ceva s-o fi întâmplat oare şi în Valea An Lao? Simţeam un bâzâit zgomotos în creier, iar prin faţa ochilor îmi treceau fulgere colorate. Totul în jurul meu devenea totalmente ireal.

– John, l-am strigat din nou. Dacă mă auzi, fă-mi un semn. Mişcă-ţi un picior. John!

Nu mă lăsa. Nu muri. Nu aşa. Nu acum.

El nu se mişcă şi nu-mi răspunse. Nu mai dădea niciun semn că ar mai fi fost în viaţă.

Dintre copaci izbucniră deodată şi mai multe împuşcături, iar eu m-am făcut una cu pământul, îngropându-mi faţa în stratul de frunze şi de ţărână.

Am încercat să mi-l scot pe Sampson din minte. Dacă n-aş fi făcut-o, aş fi sfârşit prin a fi ucis. Am avut un gând îngrozitor despre John şi Billie. Apoi mi l-am reprimat. Eram obligat să fac acest lucru. Altminteri aş fi murit cu siguranţă acolo.

Adevărul era că nu-mi puteam închipui cum ar fi urmat să păcălesc în pădure trei cercetaşi militari, şi mai ales pe un teren care le era acestora atât de familiar. Ei erau nişte veterani cu multă experienţă în lupte, aşa încât n-ar fi riscat să se apropie imediat de mine. Ar fi aşteptat mai întâi să se lase complet întunericul.

Nu mai era mult până atunci. Poate doar o jumătate de oră. După aceea, ar fi urmat să mor, nu-i aşa?

M-am întins în spatele unui brad înalt şi o mulţime de gânduri răzleţe mi-au invadat în acel moment mintea. M-am gândit la copiii mei, la cât de nepregătit eram eu de moarte şi la faptul că nu aveam să-i mai revăd niciodată. Primisem atât de multe avertismente, atâtea apeluri de la cei apropiaţi mie, şi totuşi iată în ce bucluc intrasem.

M-am uitat din nou la Sampson. Acesta tot nu se mişca.

Am ridicat de câteva ori capul. Doar pentru o clipă. Aruncam câte o privire printre copaci.

În pădure nu se vedeau niciun fel de umbre în mişcare. Dar ştiam că ei erau acolo, aşteptându-mă să ies la iveală. Cei trei asasini militari. În frunte cu colonelul Thomas Starkey.

Aceştia mai trecuseră pe-aici; şi erau răbdători precum însăşi moartea.

Omorâseră o mulţime de lume, atât în armată, cât şi în afara acesteia.

M-am gândit la ceea ce îmi spusese Sampson înainte de a pleca să le ajute pe cele două femei. *O să deschidem focul imediat ce îi vedem. Fără niciun fel de somaţii, Alex. Fără luare de prizonieri. Înţelegi ce-ţi spun eu?*

Înţelegeam pe deplin acum.

97

RĂBDARE.

Acesta era un joc al aşteptării, nu-i aşa? Măcar atâta înţelegeam şi eu despre evenimentele din seara aceea. Mai ştiam şi termenul din jargonul militar pentru ceea ce trebuia să fac eu în continuare.

Acel termen era FF, adică fereşte-te şi fugi.

Am studiat terenul accidentat din spatele meu şi am văzut că puteam să mă strecor într-o adâncitură de pământ, care mi-ar fi asigurat un oarecare adăpost şi mi-ar fi permis şi să mă deplasez lateral, spre est sau spre vest. Îmi puteam astfel schimba poziţia fără ca ei să-şi dea seama de acest lucru.

Asta îmi oferea un mic avantaj asupra lor.

Iar în acea clipă, m-aş fi agăţat de orice posibilitate, oricât de mici ar fi fost şansele de reuşită. Aveam sentimentul că eram un om mort. Momentan, nu vedeam nicio modalitate de ieşire din impas. Astfel că adâncitura sau şanţul acela mi se părea extrem de important pentru mine.

M-am gândit la Starkey, Griffin şi Harris, la pericolul pe care-l prezentau şi la dorinţa mea imperioasă de a-i doborî, mai ales pe Starkey. Acesta era cel mai inteligent, era conducătorul şi era cel mai crud dintre cei trei. Apoi m-am gândit iar la ceea ce îmi spusese Sampson: *Fără luare de prizonieri*. Numai că din păcate şi ei probabil că gândeau la fel.

Mi-am început târârea îndărăt. Îi ziceam eu târâre, însă era aproape o îngropare în frunzele ude şi în pământul moale.

Măcar izbutisem să ajung în acea adâncitură, fără să fiu împuşcat. Pe picioare şi pe piept eram plin de spini. Nu eram absolut sigur, dar nu credeam că mai puteam fi zărit din pădure. Oricum, nu primisem nici un glonţ în cap. Cel puţin, până în acel moment. *Iar ăsta era un semn bun, nu-i aşa? O victorie în sine.*

Apoi m-am târât lateral prin acel şanţ – încet – cu faţa apăsată adânc în pământul rece şi în stratul de frunze. Nu puteam respira decât cu mare greutate. M-am mişcat prin şanţ până la o distanţă de peste cincisprezece metri faţă de poziţia iniţială. N-am riscat să ridic capul şi să mă uit, dar mi-am dat seama de faptul că unghiul meu faţă de pădure şi faţă de cabană se schimbase în mod semnificativ.

M-ar fi putut ei vedea de la o depărtare ceva mai mică? Nu credeam. Însă aveam eu dreptate, oare?

Am ascultat.

N-am auzit niciun fel de zgomot de rupere a vreunei crenguţe sau de împingere într-o parte a vreunui hăţiş. Nu se auzea decât şuieratul constant al vântului.

Mi-am lipit urechea de pământ, încercând să aud ceva care să-mi fie de folos. N-am auzit nimic.

Apoi iar am mai aşteptat.

Răbdare.

Toate lucrurile pe care mi le povestise Sampson despre trupele de comando mi se învălmăşeau acum în cap. Erau lucruri ieşite din comun. Se zicea că aceştia omorâseră câte cincizeci şi cinci de vietcongi pentru fiecare om de-al lor doborât de inamic. Cel puţin, aşa se dusese vestea. Şi aveau într-adevăr grijă de camarazii lor de arme. În războiul din

Vietnam numai unul singur dintre ei fusese dat dispărut în luptă. Se ştia precis despre soarta tuturor celorlalţi, de la primul şi până la ultimul.

Poate că plecaseră, poate că fugiseră din pădure, deşi eu unul mă cam îndoiam. De ce m-ar fi lăsat ei pe mine acolo, în viaţă? *N-ar fi făcut în ruptul capului aşa ceva... Starkey n-ar fi fost de acord cu una ca asta.*

Aveam un sentiment de vinovăţie pentru faptul că îl părăsisem pe Sampson, însă pe moment nu voiam să mă mai gândesc la el. Urma să fac asta mai târziu. Dacă avea să mai existe şi pentru mine acel „mai târziu".

O să deschidem focul imediat ce îi vedem.

Fără niciun fel de somaţii, Alex.

Înţelegi ce-ţi spun eu?

Am înaintat din nou, îndreptându-mă spre nord-est, după cum bănuiam eu. Oare se aflau cumva cei trei pe urmele mele?

Apoi m-am oprit.

Mi-am verificat noua poziţie.

Acolo am mai zăbovit câteva clipe. Timpul părea că se dilatase. La un moment dat, am zărit ceva mişcându-se. *Dumnezeule! Cum dracu'?* Dar nu era decât un linx, care îşi mânca propriile excremente. Animalul se găsea la vreo douăzeci sau douăzeci şi cinci de metri depărtare de mine. Şi nici nu se sinchisea de persoana mea. Îşi vedea în continuare numai de treburile lui.

Apoi am auzit un zgomot de paşi, periculos de aproape de mine.

Cum ajunsese oare omul acela atât de aproape de mine, fără ca eu să-l fi auzit din vreme?

La naiba, individul se oprise acum chiar în dreptul meu, ceva mai sus.

98

Mă auzise cumva şi el pe mine?

Ştia el oare că eu mă aflam doar la câţiva paşi distanţă?

Nu mai îndrăzneam nici măcar să răsuflu. Şi nici chiar să clipesc.

Bărbatul se mişcă din nou.

Foarte încet, foarte precaut, ca un soldat de meserie. Ba nu, el se mişca la fel ca un ucigaş profesionist. Era o mare diferenţă. Sau nu era?

Nu mă clinteam niciun milimetru.

Răbdare.

Fără luare de prizonieri.

Bărbatul era acum foarte aproape – mai avea puţin şi ajungea la şanţul în care mă lungisem eu. Mă căuta. Trebuia să-mi cunoască poziţia.

Care dintre ei o fi ăsta? Starkey? Griffin? Harris – cel pe care îl fentasem în timpul partidei de softbal, evitând ciocnirea cu el? Urma acum ca el să mă ucidă pe mine? Sau aveam eu să-l omor pe el?

Cineva avea să moară, în mai puţin de un minut.

Dar cine anume?

Şi cine se afla acolo, deasupra capului meu?

M-am mişcat puţin, ca să-l pot vedea chiar în clipa în care urma să ajungă la marginea şanţului. Asta avea să facă el oare? Ce îi spuneau oare instinctele sale? Mai făcuse şi altă dată astfel de urmăriri. Eu nu. Nu în pădure. Şi nu într-o zonă de război.

El înaintă din nou. Centimetru cu centimetru.

Unde naiba mergea? Ajunsese aproximativ deasupra mea.

Eu nu scăpam din ochi marginea neregulată a şanţului şi îmi ţineam respiraţia. Încercam să nu clipesc. Simţeam cum îmi curgea sudoarea prin păr, pe ceafă şi pe spate. O sudoare incredibil de rece. Urechile îmi ţiuiau iar.

Cineva se ivi de dincolo de muchia şanţului.

Era Brownley Harris. Acesta făcu ochii mari când mă văzu acolo, aşteptându-l. Arma mea îl ţintea drept în faţă.

Am tras o singură împuşcătură. *Bum!* Apoi, în locul în care cu o clipă mai înainte se aflase nasul lui, acum se căsca o gaură întunecată. Sângele îi ţâşni din mijlocul feţei. Bărbatul scăpă din mâini pistolul său automat M-16.

– Fără somaţie, am şoptit pe când luam arma aceea. Se aflau oare şi ceilalţi doi prin apropiere, în urma primului? Îi aşteptam. Mai pregătit ca oricând pentru a-i împuşca.

Pe sergentul Warren Griffin.

Şi pe colonelul Thomas Starkey.

Pădurea era lugubră. Se lăsase din nou tăcerea. La adăpostul întunericului, am plecat de-acolo.

99

Pe cer strălucea luna, iar acest lucru era şi bun şi rău în acelaşi timp. Acum eram absolut sigur că aveau să vină după mine. Mi se părea logic să se întâmple aşa, însă aveau şi ei oare aceeaşi logică?

Revenisem aproape de locul din care pornisem inițial în pădure. Sau cel puțin așa credeam.

Apoi am fost absolut sigur de asta.

Ochii mi s-au umplut în mod involuntar de lacrimi. Îl zărisem pe Sampson zăcând nemișcat, în același loc în care fusese doborât. Îi puteam vedea cu claritate trupul, în lumina lunii. Și am început să tremur. Ceea ce se întâmplase mă afecta profund. Mi-am șters ochii. Simțeam un fel de gheară strângându-mi inima.

Le vedeam și pe cele două femei moarte, zăcând pe drumul de pământ. Muștele bâzâiau în jurul cadavrelor. O bufniță țipa dintr-un copac din apropiere. M-am cutremurat. În cursul dimineții, probabil că vreun uliu, ori vreun condor avea să vină și să se ospăteze pe săturate. Mi-am fixat la ochi dispozitivul pentru vederea pe timp de noapte, pe care îl adusesem cu mine. Speram ca acesta să-mi ofere un avantaj asupra adversarilor. Dar aveam unele îndoieli. Starkey și cu Griffin s-ar fi putut să aibă și ei cele mai bune asemenea dispozitive. Doar nu degeaba lucrau ei pentru o companie care producea echipamente militare de cea mai înaltă tehnologie, nu-i așa?

Îmi tot repetam în sinea mea faptul că îl eliminasem pe Brownley Harris, iar acest lucru îmi dădea o oarecare încredere în forțele mele. El păruse extrem de surprins să mă vadă acolo. Iar acum era mort, aroganța lui fiind spulberată, distrusă într-o clipă, de un glonț de-al meu.

Și totuși, cum aș fi putut eu să-i iau prin surprindere și pe Starkey și pe Griffin? Aceștia trebuie să fi auzit împușcătura. Poate că se gândeau că Harris fusese cel care a tras. Ba nu, ei probabil știau că Harris murise.

Timp de câteva minute, m-am gândit la un eventual eşec. Poate că aş fi reuşit să ajung până pe drum. Deşi mă cam îndoiam serios de acest lucru. Mai curând aş fi fost împuşcat şi doborât, în cursul unei asemenea încercări.

Cei doi rămaşi în viaţă erau extrem de pricepuţi la astfel de lucruri, însă şi Harris fusese la fel de priceput. El avusese o mare experienţă şi totuşi acum zăcea fără suflare într-un şanţ. Arma lui se afla acum în mâinile mele.

Răbdare. Aşteaptă-i. Şi ei îşi pun tot felul de întrebări şi au multe îndoieli.

M-am uitat vreme de câteva secunde la trupul lui Sampson, după care m-am întors cu spatele la el. Nu puteam să mă gândesc acum la Sampson. Nu aveam voie să fac asta, fiindcă altminteri aş fi murit şi eu.

Nu mă aşteptam în acel moment la tirul asurzitor care se pornise dintr-odată. Unul dintre inamici se strecurase între mine şi cabană, dacă nu chiar amândoi. M-am răsucit în direcţia din care se auzeau focurile de armă. În acel moment, o voce a străbătut bezna.

La mică distanţă în spatele meu.

– Lasă jos arma, Cross. Nu vreau să te ucid. Nu chiar aşa de repede.

Warren Griffin se afla împreună cu mine, în acel şanţ. Acum îl vedeam. Avea o carabină îndreptată direct spre pieptul meu. Avea şi el la ochi un dispozitiv de vedere pe întuneric şi semăna cu un extraterestru.

Apoi îşi făcu apariţia şi Thomas Starkey, purtând, de asemenea, ochelari pentru vedere în beznă. El se afla pe

marginea şanţului, uitându-se în jos la mine. Avea un M-16 îndreptat în direcţia mea şi zâmbea sardonic. Arborase rânjetul său de triumf.

– N-ai putut să laşi totul baltă, nenorocitule. Şi uite că Brownley a murit, la fel ca şi partenerul tău, mi se adresă Starkey. Acum eşti mulţumit cu ceea ce ai realizat?

– Le-ai uitat pe cele două femei şi pe procuror, i-am amintit eu.

Era bizar să mă uit la Griffin şi la Starkey prin acei ochelari mari de vedere în întuneric, ştiind că şi ei mă vedeau pe mine în acelaşi fel. Dorinţa mea de a-i doborî pe cei doi era atât de aprigă, încât îmi dădea o senzaţie dureroasă. Din nefericire însă acest lucru nu avea să se întâmple.

– Ce naiba s-a întâmplat în Vietnam? l-am întrebat pe Starkey. Cum a început toată nebunia asta?

– Toţi cei care au fost acolo ştiu ce s-a întâmplat, dar nimeni nu vrea să vorbească despre aşa ceva. Lucrurile au scăpat de sub control.

– În ce fel, Starkey? Cum de au luat-o lucrurile chiar atât de tare razna?

– La început, a luat-o razna doar un singur pluton hoinar. Sau cel puţin aşa ni s-a spus nouă. Am fost trimişi în Valea An Lao pentru a opri acel pluton. Pentru a-l distruge.

– Adică să omorâţi nişte soldaţi de-ai noştri? Aşa aţi primit ordin, Starkey? Şi cine naiba se află în spatele întregii poveşti? De ce mai sunt încă şi acum ucişi oameni?

Urma să mor, şi totuşi voiam să mai aflu nişte răspunsuri. Simţeam nevoia de a şti adevărul. Avea să fie o

frumusețe de epitaf: *Alex Cross. A murit încercând să descopere adevărul.*

– Nici măcar eu nu știu totul despre porcăria asta, șuieră Starkey. Nu în întregime. Și nici n-am de gând să mai vorbesc despre ea. Poate că tot ce am să fac este să te ciopârțesc pe tine în bucățele cât mai mici. Așa se întâmpla acolo. Am să-ți arăt în continuare felul cum se proceda în Valea An Lao. Vezi cuțitul ăsta? I se zice pumnalul K-Bar. Mă pricep extrem de bine să-l mânuiesc. M-am mai și antrenat de curând.

– Știu că ai făcut-o. Am văzut rezultatele câtorva dintre măcelurile al cărui autor ai fost tu.

Apoi s-a întâmplat cel mai straniu lucru pe care mi l-aș fi putut imagina vreodată, un lucru care m-a lăsat completamente perplex și năucit.

Mă uitam dincolo de Starkey. Iar în fundal parcă se schimbase ceva. La început nu mi-am dat seama ce anume putea fi, după care însă am înțeles și am simțit cum mi se moaie genunchii.

Sampson dispăruse!

Nu mai vedeam nicăieri cadavrul acestuia. În primul moment, mi-am închipuit că eram eu puțin dezorientat. Apoi am fost sigur că nu mă înșelam. Trupul lui fusese chiar acolo – lângă fagul acela înalt. Acum nu se mai afla acolo.

Fără niciun fel de somații, Alex.

Fără luare de prizonieri.

Înțelegi ce-ți spun eu?

Îmi răsuna în minte ecoul vorbelor lui. Puteam deslușI timbrul exact al vocii sale.

– Aruncați armele, le-am strigat eu lui Starkey și lui Griffin. Aruncați-le imediat! Acum!

Cei doi păreau nedumeriți, însă își menținură armele îndreptate în direcția mea.

– Am de gând să te crestez peste tot, ținu să mă asigure Starkey. Asta va dura ore și ore întregi. O să ne prindă și dimineața tot aici. Îți făgăduiesc asta.

– *Aruncați armele!* am auzit eu glasul lui Sampson, chiar mai înainte de a-l vedea ieșind de după un fag. Inclusiv pumnalul, Starkey! N-o să mai crestezi pe nimeni.

Warren Griffin se răsuci în direcția lui Sampson. Două focuri de armă îl nimeriră pe loc, în gât și în partea de sus a pieptului. Arma îi căzu din mână, pe când bărbatul se prăbușea la pământ, pe spate. Sângele din arterele perforate îi șiroia din răni. Moartea lui a survenit instantaneu.

– Starkey, nu! am răcnit eu. Nu!

Thomas Starkey își ridicase arma în direcția mea. Apoi el primi un glonț între umeri, dar acesta nu l-a oprit. Un al doilea glonț îl nimeri însă pe Starkey în coaste și îl făcu să se răsucească complet. Al treilea glonț îl lovi drept în mijlocul frunții, iar omul se prăbuși la pământ, cu sângele curgându-i în valuri. Pistolul automat și pumnalul îi căzură în șanț, chiar la picioarele mele. Ochii lui sticloși se holbau acum la cerul nopții.

Fără luare de prizonieri.

Sampson venea spre mine împleticindu-se. Când se mai apropiase, el îmi spuse cu o voce răgușită:

– N-am nimic, n-am nimic.

În clipa următoare, el îmi căzu în brațe, pierzându-și din nou cunoștința.

PARTEA A CINCEA

PATRU ŞORICEI ORBI

100

După episodul din Georgia, Jamilla s-a dovedit a fi pentru mine o adevărată mană cerească.

Ea îmi telefona zilnic, adesea chiar de două sau de trei ori pe zi, şi vorbeam amândoi până ce i se părea că mă simţeam mai bine. Dintre noi doi, Sampson fusese rănit şi se vindeca acum şi el, însă eu păream a fi cel mai grav afectat. În viaţa mea existaseră prea multe omoruri, de prea multă vreme încoace.

Devreme într-o dimineaţă, acasă la noi pe Strada Cinci a venit dr. Kayla Coles. Ea s-a dus direct în bucătărie, acolo unde Nana şi cu mine luam micul dejun.

– Ce este aceea? întrebă ea în timp ce ridicase dintr-o sprânceană şi arăta cu un deget, în mod acuzator.

– E decofeinizată. E groaznică. E amintirea cafelei adevărate, dar o amintire neplăcută, îi răspunse Nana, uitându-se drept în ochii ei.

– N-aţi înţeles! Eu vorbesc despre ceea ce se află în farfuria lui Alex. Ce mănânci tu acolo, Alex?

Atunci eu i-am arătat cu degetul, pe rând, produsele din farfurie.

– Acestea sunt două ouă, mai mult decât uşoare, fierte moi. Aici este ceea ce a mai rămas din cele două plăcinţele calde cu cârnaţi. Ăştia sunt nişte cartofi prăjiţi, de-abia perpeliţi puţin. Şi rămăşiţele unei lipicioase chifle făcute în casă, cu stafide. Toate au fost delicioase.

– Tu i-ai pregătit toate astea? o întrebă Kayla pe Nana, părând oripilată.

– Nu. Alex şi le-a preparat singur. De când am început să mă simt slăbită şi ameţită, el pregăteşte de cele mai multe ori micul dejun. În dimineaţa asta, şi-a permis acest mic festin, deoarece marele său caz de crimă, în sfârşit, s-a încheiat, iar acum se simte mai bine.

– Să înţeleg că nu mâncaţi aşa ceva chiar în fiecare zi?

I-am zâmbit.

– Nu, doamnă doctor. De obicei nu mănânc ouă, cârnaţi, chifle cleioase şi cartofi înecaţi în grăsime. Dar în Georgia era cât pe ce să fiu omorât, şi acum sărbătoresc faptul că am scăpat cu viaţă. Probabil că prefer să mă ucidă micul dejun. Nu vrei să mănânci şi dumneata împreună cu noi?

Femeia râse zgomotos.

– De-abia aşteptam să mă inviţi. Când am deschis portiera maşinii, nările mi-au fost gâdilate de nişte arome divine şi le-am adulmecat pe tot drumul până în bucătărie.

În timp ce mânca – un singur ou, suc de portocale şi doar o înghiţitură dintr-o chiflă cleioasă cu stafide – Kayla Coles îmi puse câteva întrebări despre cazul la care lucrasem.

Eu am comentat răuvoitor cele mai multe dintre detaliile cazului, însă i-am zugrăvit o imagine vie a celor trei asasini şi a faptelor acestora şi i-am spus şi ceea ce ştiam în legătură cu motivele celor întâmplate – deşi ştiam prea puţine lucruri în această privinţă, pentru că aşa se mai întâmplă uneori.

– Şi unde se află acum John Sampson? a vrut ea să ştie.

– La Mantoloking, în New Jersey, i-am răspuns eu. E în convalescenţă, după rănile dobândite. Are acolo o infirmieră. Una extrem de devotată şi de sufletistă, după câte am auzit.

– Este iubita lui, spuse Nana. Şi oricum, tocmai de aşa ceva avea el cea mai mare nevoie.

După micul dejun, dr. Coles îi făcu Nanei un amănunţit control medical. Ea îi luă temperatura, pulsul, tensiunea arterială, o ascultă cu stetoscopul şi îi făcu şi alte teste. Controlă apoi lichidul adunat în gleznele Nanei, în partea de sus a picioarelor şi a mâinilor, în cearcănele de sub ochi. Se uită la ochii Nanei şi în urechile acesteia, îi verifică reflexele, îi controlă culoarea buzelor şi a unghiilor. Cunoşteam şi eu toate elementele acestui examen fizic şi i l-aş fi putut face eu însumi, dar Nanei îi plăcea să primească vizite din partea Kaylei Coles.

În timpul consultaţiei, eu nu-mi mai puteam lua privirea de la Nana.

Aceasta şedea cuminte şi mie mi se părea că semăna cu o fetiţă. Nu zicea nici pâs, nu se plângea deloc.

După ce terminase Kayla ceea ce avea de făcut, vorbi în sfârşit şi Nana, întrebând:

– Sunt încă în viaţă? Aşa-i că n-am murit? Ca în filmul acela de groază, cu acel Willis şi nu mai ştiu cum îl cheamă.

– Îl cheamă Bruce Willis... Nu, n-ai murit, eşti încă în viaţă, Nana. Te descurci frumuşel.

Nana răsuflă adânc şi oftă.

– Atunci presupun că mâine este ziua cea mare. Merg să-mi fac ablaţiunea cateterică, ablaţiunea prin radiofrecvenţă sau orice-ar fi.

Dr. Coles dădu din cap.

– O să te internezi şi apoi o să te externezi, cât ai clipi din ochi. Îţi promit solemn asta.

Nana miji din ochi.

– Obişnuieşti să-ţi respecţi promisiunile?

– Întotdeauna, o asigură Kayla Coles.

101

Spre seară, Nana şi cu mine am ieşit în bătrânul meu Porsche la o plimbare spre Virginia. Ea mă întrebase dacă puteam să mergem în acea plimbare cu maşina doar noi doi. Mătuşa Tia a rămas acasă, împreună cu copiii.

– Îţi mai aminteşti când de-abia îţi cumpăraseşi maşina asta? Obişnuiam să facem câte o plimbare cu ea aproape în fiecare duminică. Toată săptămâna aşteptam cu nerăbdare acea plimbare de duminică, îmi zise Nana, după ce ieşirăm din Washington şi o pornirăm la drum pe autostradă.

– Automobilul ăsta are acum aproape cincisprezece ani, i-am spus eu.

– Totuşi merge încă foarte bine, insistă Nana. Ea îi mângâie tabloul de bord. Îmi plac lucrurile vechi care încă funcţionează. Cu foarte multă vreme în urmă, obişnuiam să merg împreună cu Charles în fiecare duminică să facem câte o plimbare cu maşina. Asta se întâmpla înainte de a veni tu să locuieşti împreună cu mine, Alex. Ţi-l mai aminteşti pe bunicul tău?

Am scuturat din cap.

– Nu chiar atât de bine pe cât aş vrea să mi-l amintesc. Îl ştiu doar din fotografiile aflate în casă. Ştiu că voi doi aţi venit în vizită acasă la noi în Carolina de Nord, când eu eram mic. El avea chelie şi obişnuia să poarte bretele roşii.

– Vai, acele îngrozitoare bretele ale lui. Avea vreo douăzeci şi cinci de perechi de bretele, şi toate erau roşii.

Nana dădu din cap. Apoi, pentru câteva momente, păru să se retragă în ea însăşi. Nu aducea foarte des vorba despre bunicul meu. Acesta murise la vârsta de numai patruzeci şi patru de ani. Şi el fusese tot profesor, la fel ca şi Nana, numai că el preda matematica, în vreme ce ea preda limba engleză. Se cunoscuseră pe când lucrau la aceeaşi şcoală din cartierul de sud-est.

– Bunicul tău era un om minunat, Alex. Îi plăcea să fie bine îmbrăcat şi să poarte o pălărie frumoasă. Mai am încă cele mai multe dintre pălăriile lui. Când treci printr-o mare criză şi vezi ceea ce am văzut noi, îţi place uneori să te îmbraci frumos. Asta te face să te simţi mai bine.

Ea se uită la mine.

– Şi totuşi, am făcut o greşeală, Alex.

M-am uitat şi eu la ea.

– Tu să faci o greşeală? Mă şochează să aud asta din gura ta. Nu-mi vine să cred.

Nana chicoti.

– Numai una, din câte îmi amintesc. Vezi tu? Ştiam cât de bine te simţi atunci când iubeşti. Iar eu l-am iubit cu adevărat pe Charles. Cu toate astea însă, după moartea lui Charles, eu n-am mai încercat să descopăr încă o dată marea dragoste. Cred că îmi era teamă de un nou eşec. Nu ţi se pare zguduitor, Alex? Mi-a fost frică de cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în viaţa asta.

Am întins mâna, am bătut-o uşor pe umăr, şi i-am spus:

– Nu vorbi ca şi cum ai avea de gând să ne părăseşti.

– Ooo, n-am de gând să fac aşa ceva. Am multă încredere în doctoriţa Kayla. Ea mi-ar fi spus dacă mi-ar fi sosit vremea încheierii socotelilor cu viaţa. Lucru pe care însă tot am de gând să-l fac.

– Asta înseamnă că îmi dai acum o pildă, o lecție de viață?

Nana scutură din cap.

– Ei, nu chiar așa. E doar o povestioară, ca să ne mai treacă timpul, în cursul acestei plăcute plimbări cu mașina. Vezi-ți liniștit de condus, tinere. Îmi place teribil de mult să merg cu mașina. Ar trebui să facem asta mai des. Poate chiar în fiecare duminică, ce zici?

Pe tot parcursul întregii noastre călătorii până în Virginia și înapoi, nici măcar n-am deschis vorba despre operația la care avea să fi supusă Nana a doua zi de dimineață. Era evident faptul că ea nu voia să discute despre asta, iar eu i-am respectat dorința. Însă acea operație, la vârsta Nanei, mă înspăimânta la fel de mult ca oricare caz de crimă la care aș fi putut să lucrez. Ba nu, lucrul acesta mă înspăimânta chiar mult mai tare.

După ce ne-am întors acasă, eu m-am dus sus și am sunat-o pe Jamilla. Aceasta era la serviciu, dar tot am stat cu ea de vorbă aproape o oră încheiată.

Apoi m-am așezat în fața calculatorului. Pentru prima dată de când mă întorsesem din Georgia, mi-am revăzut însemnările pe care mi le făcusem pe marginea cazului celor Trei Șoricei Orbi. Mai aveam de dat răspunsul doar la o singură mare întrebare pe care simțeam nevoia s-o lămuresc, dacă aș fi fost în stare. Iar asta era o condiție extrem de dificil de îndeplinit.

Cine se afla în spatele celor trei?

Cine anume era adevăratul ucigaș?

102

Am adormit la masa mea de lucru şi m-am trezit pe la ora trei noaptea. Am coborât apoi în camera mea şi am mai prins vreo două ore de somn. Ceasul deşteptător m-a trezit la cinci.

Nana era aşteptată la Spitalul St. Anthony's la ora şase şi jumătate dimineaţa.

Dr. Coles voia ca Nana să fie una dintre primele paciente care urmau respectivul tratament în acea dimineaţă, pentru ca întregul personal implicat să fie odihnit şi atent. Mătuşa Tia a rămas acasă împreună cu micuţul Alex, dar pe Damon şi pe Jannie i-am luat cu mine la spital.

Ne-am aşezat toţi trei în sala de aşteptare având acel caracteristic aspect antiseptic, încăpere care a început să se umple de lume cam pe la ora şapte şi jumătate. Toţi cei aflaţi acolo păreau neliniştiţi, preocupaţi şi tulburaţi, însă cred că noi eram dintre cei mai îngrijoraţi.

– Cât timp durează întreaga operaţie? a vrut să ştie Damon.

– Nu prea mult. Şi totuşi, Nana s-ar putea să nu fie luată prima. Depinde de momentul când va începe. Este un procedeu simplu, Damon. Se folosesc nişte impulsuri electrice aplicate în zona inimii. Principiul este asemănător cu acela al încălzirii dintr-un cuptor cu microunde. Electricitatea acţionează asupra legăturii dintre auricule şi ventricule şi va opri semnalele suplimentare care îi produc

Nanei bătăile neregulate de inimă. Ai înţeles principiul? Nu ştiu dacă m-am exprimat absolut corect, însă ţi-am spus în mare ceea ce se întâmplă.

– Şi Nana este complet trează, în timpul operaţiei? se interesă şi Jannie.

– Probabil că da. Doar o ştiţi şi voi pe Nana voastră cum este. I-au dat un sedativ uşor şi apoi i-au făcut doar o anestezie locală.

– N-o să fie adormită de-a binelea, zise Jannie.

Şi tot aşa am vorbit noi şi ne-am frământat şi ne-am îngrijorat şi operaţia a durat mai mult decât socoteam eu că ar trebui să dureze. Am încercat să nu mă gândesc la ce putea fi mai rău. Voiam să rămân lucid.

Am evocat amintiri frumoase despre Nana, iar toate acestea erau ca nişte mici rugăciuni. Mă gândeam cât de mult însemnase ea pentru mine, însă şi pentru copii. Niciunul dintre noi nu ar fi fost ceea ce era acum, fără dragostea necondiţionată a Nanei, fără încrederea ei în noi şi fără insistenţa ei – chiar aşa sâcâitoare precum putea fi uneori.

– Şi când o să iasă Nana din spital? Jannie se uita la mine. Frumoşii ei ochi cafenii erau plini acum de teamă. M-a izbit în acel moment faptul că Nana era cu adevărat o mamă pentru noi toţi. Mama Nana era pentru noi mai mult o mamă decât o dădacă.

– O fi totul în regulă cu ea? mă întrebă şi Damon. Nu crezi că durează prea mult?

Din păcate, şi eu mă gândeam la fel.

– Totul e în regulă, le-am răspuns eu copiilor.

A mai trecut apoi ceva timp. Acesta se scurgea foarte încet. În cele din urmă, am ridicat privirea şi am văzut-o pe dr. Coles intrând în sala de aşteptare. Am tras repede aer în

piept şi am încercat să nu-i las pe copii să vadă cât de neliniştit şi de speriat eram şi eu în realitate.

Apoi Kayla Coles ne-a zâmbit. Era un zâmbet frumos, triumfător, era cel mai bun lucru pe care îl vedeam de multă vreme încoace.

– A mers totul bine? am întrebat-o eu.

– Cât se poate de bine! mi-a răspuns ea. Nana voastră este o femeie puternică. Deja v-a chemat s-o vedeţi.

103

Am stat preţ de o oră împreună cu Nana în salonul de terapie intensivă, după care am fost rugaţi să plecăm. Ea avea nevoie să se odihnească.

I-am lăsat pe copii la şcoală pe la ora unsprezece, în acea dimineaţă. Apoi eu m-am dus acasă, pentru a-mi vedea de treburi, în camera mea de lucru de la mansardă.

Am studiat pentru Ron Burns un straniu, dar incitant caz în care erau implicaţi mai mulţi delincvenţi condamnaţi pentru delicte sexuale. Drept răsplată, el îmi trimisese câteva dosare de-ale armatei, pe care voiam să le parcurg. Cele mai multe proveneau direct de la Pentagon, iar restul de la alte organizaţii militare. Unul dintre subiectele acestora era operaţiunea celor Trei Şoricei Orbi.

Cine era adevăratul asasin? Cine îi dădea ordine lui Thomas Starkey? Cine autoriza respectivele omoruri? De ce deveneau acei bărbaţi ţintele ucigaşilor?

Şi, cel mai important lucru dintre toate, de ce deveneau victime ale unor înscenări, în loc să fie omorâţi pur şi simplu de către cei Trei Şoricei Orbi? Scopul era oare acela de a-i înspăimânta – ştiind că fuseseră hăituiţi şi că exista cineva care le controla viaţile?

Mă tot gândeam şi la Nana şi la cât de mult i-aş fi simţit eu lipsa, în cazul în care i s-ar fi întâmplat ceva rău în acea dimineaţă. Înfiorătoarea închipuire care nu-mi dădea pace era aceea că aveam să primesc un telefon de la Kayla Coles şi că aceasta ar fi urmat să îmi spună: *Îmi pare rău, însă Nana a murit. Nu ştiu ce anume a mers prost cu ea. Îmi pare foarte rău.*

Dar nu am primit niciun astfel de apel telefonic şi m-am cufundat mai departe în muncă. Nana avea să se întoarcă acasă în ziua următoare. Nu trebuia să-mi fac griji în privinţa ei, şi era de dorit să dau minţii mele o întrebuinţare mai bună.

Dosarele din arhiva armatei erau interesante, dar tot atât de deprimante precum un control venit din partea fiscului. Nu încăpea nicio îndoială că în Vietnam, în Laos şi în Cambodgia avuseseră loc nişte groaznice activităţi secrete. Armata părea cel puţin în mod oficial să închidă un ochi şi să nu se intereseze mai îndeaproape de cele întâmplate acolo. Dosarele acestea bineînţeles că nu erau nişte dări de seamă civile, precum cele în care departamentele de poliţie ar trebui să investigheze comportamentele inadecvate. Nici presa nu avea cum să evalueze ceea ce se petrecuse. Ziariştii arareori intervievau familiile victimelor din satele mici. Prea puţini reporteri americani cunoşteau limba vietnameză. Partea în acelaşi timp şi rea şi bună a chestiunii era aceea că armata trebuise uneori să tragă foc cu foc. Poate că acesta era şi unicul mod în care putea fi contracarat cu eficienţă un război

de gherilă. Şi totuşi, eu încă nu ştiam ce anume se putuse întâmpla acolo atât de grav încât să provoace crimele comise în ultimii ani în America.

Mi-am petrecut câteva ore înfiorătoare, citind mai multe consemnări în legătură cu colonelul Thomas Starkey, cu căpitanul Brownley Harris şi cu sergentul Warren Griffin. Am constatat că aceştia aveau nişte cariere militare exemplare, cel puţin în forma consemnată în documente. Mergând înapoi cronologic până în Vietnam, şablonul acesta continua în mod identic. Starkey era un ofiţer care primise cele mai înalte distincţii militare; Harris şi Griffin erau nişte soldaţi de toată isprava. Nu exista scris în acele dosare nicio referire la nişte eventuale asasinate care să fi fost comise de către acest trio în Vietnam. Niciun singur cuvinţel.

Eu aş fi vrut să aflu când anume se cunoscuseră ei şi pe unde mai luptaseră împreună. Răsfoiam în continuare prin respectivele dosare, fără a-mi pierde speranţa, dar şi fără să descopăr punctul de legătură dintre ei. Ştiam că ei luptaseră împreună în Vietnam şi în Cambodgia. Am parcurs încă o dată fiecare pagină.

Şi totuşi, în niciunul dintre acele dosare nu scria nimic care să indice faptul că ei ar fi lucrat împreună, în Asia de Sud-Est. Absolut niciun blestemat de cuvinţel.

M-am rezemat de spătarul scaunului şi m-am uitat în lungul Străzii Cinci, lăsându-mi privirea să rătăcească fără nicio ţintă. Nu se impunea decât o singură concluzie posibilă, dar care nu-mi plăcea doloc.

Dosarele armatei fuseseră cosmetizate.

Însă de ce? Şi de către cine anume?

104

Cazul acesta nu se încheiase încă.

Simţeam în mod acut acest lucru, îl simţeam ca pe un ghemotoc în coşul pieptului şi detestam acea senzaţie de greaţă, incertitudinea, lipsa unui deznodământ limpede. Sau poate că pur şi simplu nu puteam eu să renunţ. Nu puteam să las baltă atâtea crime nerezolvate. *Cine era adevăratul ucigaş din umbră? Cine anume se ascundea oare în spatele acelor asasinate atât de stranii?*

La o săptămână după împuşcăturile din Georgia, şedeam în biroul lui Ronald Burns, aflat la etajul al cincilea în clădirea sediului FBI din Washington. Asistentul lui Burns, un tânăr de vreo douăzeci şi cinci de ani, tuns scurt, tocmai ne adusese cafeaua, în nişte ceşti frumoase din porţelan şi câteva fursecuri, pe o tavă de argint.

– Ai scos la iveală artileria grea? l-am întrebat pe director. Cafeaua aburindă şi gustările fine.

– Te-ai prins, vreau să te manipulez fără niciun fel de jenă, îmi răspunse el. Te rog să guşti.

Îl cunoşteam pe Burns de ani de zile, şi totuşi numai în ultimele câteva luni lucrasem mai îndeaproape împreună cu el. Ceea ce văzusem până atunci îmi plăcea, cu toate că mai fusesem eu păcălit şi altă dată.

– Ce mai face Kyle Craig? l-am întrebat eu.

– Încercăm să-i facem şederea în Colorado cât mai neplăcută, mi-a răspuns Burns.

Omul schiță un zâmbet. Craig era un fost agent important al FBI, la condamnarea căruia îmi adusesem și eu contribuția. Tot nu știam cu exactitate câte crime comisese acesta, însă erau cel puțin unsprezece. Burns și cu mine îl crezuserăm prietenul nostru. Consideram gestul lui cea mai cumplită trădare din viața mea, deși nu era singura.

– Trebuie să-l ținem izolat în cea mai mare parte a zilei. Asta, bineînțeles, pentru propria lui protecție. Nu poate suferi să fie singur. Îl înnebunește și mai tare acest lucru. Să n-aibă pe nimeni în fața căruia să se poată grozăvi.

– Nu există acolo niște psihiatri care să încerce să-i evalueze starea?

Burns scutură din cap.

– Nu, nu. N-ar fi o idee prea bună. Ar putea fi extrem de periculos pentru ei.

– Și în afară de asta, lui Kyle i-ar plăcea să i se acorde atenție. Ar face orice pentru asta.

– Exact.

Am zâmbit amândoi gândindu-ne la imaginea lui Kyle închis de unul singur într-o celulă, probabil pentru tot restul zilelor sale. Din nefericire însă, eu știam că omul reușise să intre în contact și cu alți deținuți din acea închisoare de maximă siguranță – și mai ales cu Tran Van Luu.

– Doar nu crezi că el ar putea avea ceva de-a face cu omorurile astea, îmi zise Burns.

– Am încercat să aflu cât mai multe lucruri despre asta. Nu există nicio dovadă că el l-ar fi cunoscut pe Luu încă dinainte de a fi fost închis la Florence.

– Știu că el a făcut o vizită acolo, Alex, atunci când mai era încă agent FBI. A fost cu certitudine și în unitatea de maximă securitate, ca și în sectorul condamnaților la moarte.

Putea să-l fi cunoscut pe Luu. N-ar fi deloc imposibil. Mi-e teamă că nu poți să știi niciodată ce îi poate lui Kyle pielea.

Aproape că nici nu voiam să mă gândesc la atât de improbabila eventualitate ca acesta să se afle în spatele diabolicei serii de asasinate. Dar nu putea fi exclusă nici această variantă.

– Te-ai mai gândit la propunerea mea? mă întrebă Burns.

– Încă nu-ți pot da un răspuns tranșant. Îmi pare rău. Este o decizie importantă pentru mine și familia mea. Dacă te poate consola asta, te asigur de faptul că, odată ce am să accept, n-o să mai dau înapoi.

– E-n regulă, te înțeleg. E bine și-așa. Dar îți dai seama că oferta nu poate rămâne valabilă la infinit.

Am dat din cap.

– Apreciez felul în care tratezi problema asta. Ești mereu la fel de răbdător?

– Oricând am posibilitatea să fiu, îmi zise Burns și schimbă subiectul. El ridică de pe măsuța de cafea dintre fotoliile noastre două mape de piele și mi le întinse. Am ceva pentru tine, Alex. Aruncă și tu o privire peste asta.

105

Alte resurse de-ale FBI-ului, pe care vrei să le văd, i-am spus eu lui Burns și i-am zâmbit.

– O să-ți placă asta. Este o marfă de mâna întâi. Sper

să-ți fie și de folos. Vreau să te văd încheind acest caz din armată. Și noi suntem interesați de elucidarea lui.

Am băgat mâna în una dintre mape și am scos din ea ceea ce părea a fi un petic uzat dintr-o haină. L-am ținut sus, ca să-l pot examina mai îndeaproape. Peticul era de o culoare kaki-verzuie și avea o arbaletă cusută în țesătură. *Pe acel petic se mai afla și o păpușă de paie. O sinistră și înspăimântătoare păpușă de paie. Una de același fel ca și cea pe care o văzusem pentru prima oară acasă la Ellis Cooper.*

– Peticul provine din haina unui membru în vârstă de șaisprezece ani al unei bande din New York. Banda căreia îi aparținea el se numește „Umbrele strigoilor". Membrii acesteia folosesc drept sedii diverse cafenele de pe Canal Street din New York. O echipă de șoc de la noi, pe care am trimis-o să coopereze cu poliția din New York, l-a prins pe acest scandalagiu derbedeu și l-a luat la întrebări. El s-a arătat dispus să ne vândă niște informații care i se păreau a fi valoroase pentru polițiști. Dar poliția din New York nu s-a arătat interesată de ele. Ție însă s-ar putea să-ți fie de folos.

– Cum așa? l-am întrebat eu.

– Puștiul zice că ți-a trimis mai multe mesaje prin e-mail, în cursul lunii trecute, Alex. El a folosit în acest scop calculatoarele unui liceu tehnic din New York.

– Ăsta să fie Infanteristul? l-am întrebat eu și am scuturat din cap vădit surprins.

– Nu. Și totuși, s-ar putea să fie un mesager de-al Infanteristului. Este vietnamez. Simbolul arbaletei provine dintr-un basm popular. În acea poveste, arbaleta putea să omoare zece mii de oameni, de fiecare dată când se trăgea cu ea. „Umbrele strigoilor" cred despre ei că sunt foarte

puternici. Sunt experți în simboluri, mituri și magie. După cum ți-am mai spus, acest flăcău și colegii săi din bandă își fac mai toată vremea veacul prin cafenele. Acolo beau cafele și se țin de jocuri de noroc. Banda s-a mutat la New York, venind din ținutul Orange, din California. Cu începere de prin anii '70, în Districtul Orange s-au stabilit mai bine de o sută cincizeci de mii de refugiați vietnamezi. Banda asta a lor din New York favoriza desfășurarea unor activități criminale în stil vietnamez. Introducere ilegală de străini în țară – străini cărora li se spune capete de șarpe –, fraude cu cărți de credit, furturi de software și de părți componente pentru computere. Te ajută lucrurile astea?

Am dat din cap.

– Ba bine că nu !

Burns îmi înmână și cealaltă mapă.

– Și asta s-ar putea să-ți fie de folos. Conține informații despre fostul conducător al bandei ăsteia vietnameze.

– Tran Van Luu.

Burns încuviință, dând și el din cap.

– Am făcut și eu un stagiu în Vietnam, prin șaizeci și nouă și șaptezeci. Eram la puşcașii marini. Noi aveam cercetașii noștri proprii. Aceștia au picat într-un teritoriu ostil, la fel ca Starkey și compania. În Vietnam se desfășura un război de gherilă, Alex. Unii dintre oamenii noștri au început să acționeze și ei la fel ca niște trupe de gherilă. Misiunea lor era aceea de a dezlănțui un mare prăpăd în spatele liniilor inamicului. Erau oameni puternici și viteji, însă extrem de mulți dintre ei s-au abrutizat într-un mod incredibil. Câteodată, se ghidau după o morală îndoielnică, potrivită situației de moment.

– Dezlănțuirea prăpădului? l-am întrebat eu. Asta este o expresie eufemistică pentru comiterea unor acte de terorism, nu-i așa?

– Da, așa este. Burns dădu din cap. Tocmai asta am și spus adineauri.

106

De data asta, au venit împreună cu mine în Colorado și cei de la FBI. Acum Ron Burns se implicase și el în cazul meu. Voia să descopere persoana sau persoanele aflate în spatele lungului șir de asasinate.

Unitatea de recluziune de la Florence mi s-a părut la fel de apăsătoare ca și atunci când am făcut prima mea vizită acolo. Pe când intram în Unitatea de Încarcerare de Maximă Securitate, gardienii în uniforme kaki m-au urmărit cu atenție prin ferestruicile de observare cu geamuri antiglonț. Ușile erau fie de un portocaliu-aprins, fie verzi ca menta – mi se păreau stranii. De-a lungul pereților de culoarea nisipului, se aflau montate, din trei în trei metri, camere video de supraveghere.

În celula în care m-am întâlnit cu Tran Van Luu se aflau o masă și două scaune, toate fixate de pardoseală cu șuruburi. Trei gardieni cu platoșe și mănuși groase l-au adus de data asta pe el la mine, fapt care m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva avuseseră loc recent în închisoarea federală unele incidente. Se comiseseră oare acte de violență?

Mâinile și gleznele lui Tran Van Luu fuseseră încătușate înainte de întâlnirea noastră. Firele grizonate de păr care

atârnau din bărbia acestuia păreau a fi şi mai lungi decât fuseseră la precedenta noastră întrevedere.

Am scos din buzunarul sacoului meu peticul de haină pe care mi-l dăduse Burns.

– Ce înseamnă asta? Şi te-aş ruga să nu-mi mai vinzi gogoşi.

– Umbrele strigoilor. Însă tu ştii deja asta. Arbaleta reprezintă un simbol care provine doar din folclorul vietnamez. Este numai un ornament.

– Dar păpuşa de paie?

El tăcu o clipă. Am remarcat faptul că Luu îşi ţinea pumnii strânşi.

– Parcă ţi-am mai spus că am fost cercetaş în armata americană. Câteodată, ne lăsam prin sate anumite cărţi de vizită. Una pe care mi-o amintesc reprezenta un craniu şi două oase încrucişate, alături de mesajul: *Când îţi pasă suficient de mult, trimite cele mai bune urări*. Americanii se credeau foarte spirituali.

– Ce semnificaţie are păpuşa de paie? Este ea cumva cartea ta de vizită? A fost ea lăsată la locurile tuturor crimelor? Sau după aceea în casele respectivilor soldaţi?

Omul dădu din umeri.

– Posibil. Însă acest lucru ai putea să mi-l spui tu mie, detectivule. Eu n-am fost la locurile crimelor.

– Şi ce ar însemna această carte de vizită? Mă refer la păpuşa de paie.

– Ar putea însemna multe lucruri, detectivule. Viaţa nu este chiar aşa de simplă. Existenţa nu este alcătuită doar din soluţii facile. În ţara mea, religia populară este extrem de flexibilă. Budismul provine atât din China, cât şi din India. Mai există şi taoism. Şi confucianism. Venerarea strămoşilor este cea mai veche credinţă din întregul Vietnam. Atunci eu am bătut uşor cu degetul în peticul de haină,

iar el a continuat: Păpuşile de paie sunt uneori arse, ori lăsate să plutească liber pe câte un râu, în cadrul ritualurilor de cinstire a morţilor. Duhurile rele sunt fantomele acelora care au fost ucişi sau care au murit fără să aibă parte de o înmormântare aşa cum s-ar fi cuvenit. Păpuşa de paie constituie un mesaj de ameninţare, amintindu-le persoanelor vinovate faptul că *ele* sunt acelea care s-ar cădea să se afle în locul păpuşii.

Am dat din cap.

– Spune-mi tot ce s-ar cuveni să ştiu. N-aş vrea să fiu nevoit să mai vin încă o dată aici.

– Nici n-ar prea fi cazul să faci una ca asta. Eu unul nu simt câtuşi de puţin nevoia de a mă confesa. Acest concept este mai mult unul occidental.

– Şi nu ai deloc sentimentul de vinovăţie pentru ceea ce ai făcut? Au murit totuşi nişte oameni nevinovaţi.

– Şi vor mai continua să moară şi alţii. La urma urmei, ce anume ai vrea să ştii tu de fapt? Socoteşti oare că îţi datorez ceva, pentru a te ajuta în munca ta de copoi detectiv?

– Recunoşti că te-ai folosit de mine?

Luu ridică din umeri.

– Nu recunosc nimic. De ce ar trebui să fac aşa ceva? Am fost un luptător de gherilă. Am supravieţuit vreme de aproape şase ani în jungla din Valea An Lao. Apoi am supravieţuit şi în jungla din California şi de la New York. Mă folosesc de toate mijloacele care îmi stau la dispoziţie. Încerc să profit cât mai mult de situaţia dată. Şi tu faci la fel, sunt sigur de asta.

– Aşa procedezi şi aici, în închisoarea asta?

– Ooo, cu-atât mai mult în închisoare. Altminteri, până şi un om cu o inteligenţă acceptabilă şi-ar putea pierde aici minţile. Ai auzit probabil şi tu expresia „feroce şi ieşit din comun". Sunt încarcerat într-o celulă de doi metri pe trei

metri şi jumătate, în care stau zilnic douăzeci şi trei de ore din douăzeci şi patru, unica modalitate de comunicare fiind printr-o fantă a uşii.

M-am aplecat deasupra mesei, apropiindu-mi faţa de figura lui Luu. Mi se urcase tot sângele în cap. Tran Van Luu era Infanteristul. Mai mult ca sigur. Şi cunoştea răspunsurile care mă interesau pe mine. Însă era şi el vinovat pentru toate aceste crime?

– Spune-mi, te rog, de ce l-ai omorât pe sergentul Ellis Cooper? Dar pe ceilalţi? De ce a trebuit ca ei să moară? Totul nu este decât un act de răzbunare? Povesteşte-mi ce naiba s-a petrecut în Valea An Lao. Spune-mi asta şi plec imediat.

Omul scutură din cap.

– Ţi-am spus şi-aşa destule. Du-te acasă, detectivule. Nu mai trebuie să auzi nimic în plus. Da, eu sunt Infanteristul. Celelalte răspunsuri pe care vrei să le afli nu pot fi suportate de către oamenii din ţara ta. Renunţă la acest caz de crimă. Măcar de data asta. Detectivule, *renunţă la el.*

107

N-am schiţat nici cel mai vag gest de a mă ridica şi a pleca.

Tran Van Luu se uită impasibil la mine, şi apoi zâmbi. Se aşteptase oare la asta din partea mea? La încăpăţânare? La neghiobie? Oare tocmai de aceea mă şi implicase el încă de la bun început? Vorbise cumva despre mine cu Kyle Craig?

Cât de multe lucruri ştia el în privinţa mea? Totul sau doar o parte din piesele respectivului puzzle?

– Traseul parcurs de tine mi se pare interesant de studiat. Nu-i înţeleg pe oamenii ca tine. Tu vrei să afli din ce cauză se întâmplă tot soiul de grozăvenii. Doreşti să îndrepţi lucrurile, chiar dacă numai ocazional. Ai avut de-a face şi până acum cu mulţi criminali descreieraţi: Gary Soneji, Geoffrey Shafer şi, bineînţeles, Kyle Craig. Ţara ta a produs atât de mulţi ucigaşi, pe Bundy, pe Dahmer şi pe toţi ceilalţi. Nu ştiu cum de se poate întâmpla aşa ceva, într-o ţară atât de civilizată.

Am scuturat din cap. Nici eu nu ştiam acest lucru. Dar Luu dorea să audă ce aveam eu de zis, referitor la acest subiect. Îi pusese oare şi lui Kyle aceleaşi întrebări?

– Am avut dintotdeauna sentimentul că acest lucru are de-a face cu marile speranţe. Mulţi americani se aşteaptă să fie fericiţi, se aşteaptă să fie iubiţi. Iar atunci când constatăm faptul că nu suntem nici fericiţi şi nici iubiţi, unii dintre noi se înfurie cumplit. Şi asta mai ales dacă păţim aşa ceva în copilărie, adică în cazul în care în loc de dragoste avem parte doar de ură şi de abuzuri. Ceea ce nu înţeleg eu însă este de ce atât de mulţi americani îşi molestează copiii.

Luu se uită îndelung în ochii mei, privirea lui sfredelindu-mă până în străfundurile sufletului. Era el oare un nou soi de asasin – un suprem călău justiţiar? Bărbatul nu părea lipsit de un anumit gen de conştiinţă. Era un fel de filosof. Un filosof-războinic? *Şi cât de multe ştia? Se termina oare cazul aici?*

– De ce i-a fost înscenată lui Ellis Cooper omorârea acelor femei? m-am interersat eu în cele din urmă. E o întrebare simplă. Ai fi dispus să-mi răspunzi la ea?

El se încruntă.

– Bine. Măcar atât am să fac pentru tine. Cooper v-a mințit, pe tine și pe prietenul tău, Sampson. N-avea încotro. A fost și sergentul Cooper în Valea An Lao, cu toate că în dosarul său nu scrie așa ceva. L-am văzut cu ochii mei omorând o fată de doisprezece ani, subțirică, frumoasă, nevinovată. El a omorât-o pe fată după ce în prealabil o violase. N-am niciun motiv să mint în privința asta. Sergentul Cooper a fost un ucigaș și un violator.

Cu toții au comis atrocități acolo; cu toții sunt niște asasini: și Cooper, și Tate, și Houston, și Etra. Și la fel și Harris, Griffin și Starkey. Șoriceii orbi. Aceștia erau printre cei mai descreierați, printre cei mai însetați de sânge. Iată de ce am hotărât ca ei să-i răpună pe ceilalți. Da, *eu am fost acela*, detectivule. Dar sunt deja condamnat aici la moarte. Asta este pedeapsa supremă.

Colonelului Starkey nu i s-a spus niciodată de ce aveau loc în Statele Unite respectivele asasinate. El nu-mi cunoștea identitatea. Și era un asasin de meserie; nu punea niciodată întrebări. Nu dorea decât să-și primească banii.

Cred în ritualuri și în simbolistică, și mai cred și în răzbunare. Vinovații au fost pedepsiți, iar pedepsele lor sunt pe măsura crimelor pe care le-au comis. Morții noștri neîngropați au fost răzbunați, iar sufletele lor se pot în sfârșit odihni în tihnă. Soldații voștri și-au lăsat cărțile lor de vizită, și tot așa am făcut și eu. Am avut timp berechet pentru a mă gândi la toate, aici înăuntru, am avut timp berechet pentru a plănui totul. Eram dornic de răzbunare și nu voiam ca aceasta să fie simplă sau ușoară. După cum spuneți voi americanii, voiam ca răsplata să fie pe măsura faptelor. Și am izbutit, detectivule. Acum pot să mor liniștit.

Nimic nu mai era la fel precum mi se păruse până în acel moment. Ellis Cooper minţise încă de la început. El îşi trâmbiţase nevinovăţia în faţa mea şi a lui Sampson. Însă eu credeam acum în spusele lui Tran Van Luu. Felul în care îşi depănase acesta povestea era pe de-a-ntregul convingător. Omul fusese un martor al atrocităţilor săvârşite în ţara lui şi poate că la rândul său comisese chiar şi el asemenea atrocităţi acolo. Ce expresie folosise Burns? Dezlănţuirea prăpădului.

– În Valea An Lao, armata avea o zicală. Vrei s-o auzi? mă întrebă Tran Van Luu.

– Da. Vreau să înţeleg cât mai mult voi putea.

– Zicala era: *Orice mişcă este un vietcong.*

– Nu toţi soldaţii noştri erau aşa.

– De fapt, nu erau nici măcar foarte mulţi aşa, însă tot exista o mână de oameni. Aceştia năvăleau în satele din ţara nimănui şi îi omorau pe toţi cei pe care îi găseau acolo. *Orice mişcă*... Ei doreau să înspăimânte Viet Cong-ul, şi chiar reuşeau să facă asta. Îşi lăsau la faţa locului cărţile lor de vizită – cum ar fi acele păpuşi de paie, detectivule. În fiecare sat. Şi luau toate satele la rând. Au distrus o întreagă ţară, o întreagă cultură. Luu tăcu pentru câteva clipe, poate pentru a-mi oferi un răgaz de meditaţie asupra celor auzite de mine până atunci, după care continuă: Le plăcea să vopsească feţele şi trupurile cadavrelor. Culorile preferate erau roşu, alb şi albastru. Considerau că şi acest lucru era ceva ilar. Niciodată nu îngropau cadavrele, ci le lăsau pur şi simplu acolo, ca să le descopere cei dragi. Eu mi-am găsit toţi membrii familiei cu feţele vopsite în albastru. Umbrele strigoilor acestora mă bântuie de atunci şi până-n ziua de azi.

A trebuit să-l întrerup pentru câteva momente ca să-l întreb:

– De ce n-ai spus nimănui? De ce nu te-ai dus la comandamentul armatei, chiar atunci când se întâmplau toate lucrurile astea?

În acel moment el m-a privit drept în ochi.

– Păi chiar aşa am şi făcut, detectivule. M-am adresat lui Owen Handler, primul meu comandant operaţional. I-am povestit tot ce se petrecea în Valea An Lao. Însă el ştia deja asta. Şi superiorii lui ştiau. Cu toţii ştiau ceea ce se întâmpla. Mai multe grupuri de soldaţi scăpaseră de sub control. Şi atunci, el şi-a trimis asasinii să instituie ordinea.

– Dar cum rămâne cu toate victimele nevinovate de aici, din America? Cum rămâne cu femeile şi cu celelalte persoane care n-aveau niciun amestec în toată povestea asta, şi totuşi Starkey şi oamenii lui le-au omorât pentru a-i face lui Cooper şi celorlalţi înscenările?

– Păi, armata voastră are un termen consacrat pentru asta: le zice „victime colaterale".

– Încă o întrebare, i-am zis lui Luu, în timp ce tot ce îmi spusese el mi se învârtejea în cap.

– Întreabă! Apoi aş vrea să pleci şi să mă laşi în pace. Şi aş prefera să nu mai revii niciodată.

– Pe colonelul Handler nu l-ai omorât tu, nu-i aşa?

– Aşa este. De ce să-l fi scutit de toată mizeria asta? Voiam ca el să trăiască sub povara laşităţii şi a ruşinii sale. Acum pleacă! Întrevederea noastră a luat sfârşit.

– Şi-atunci, lui Handler cine anume i-o fi făcut de petrecanie?

– Cine ştie? Poate că mai există şi un al patrulea şoricel orb.

M-am ridicat în picioare ca să plec, iar gardienii au intrat imediat în celulă. Mi-am dat seama de faptul că le era frică de Luu şi m-am întrebat ce făcuse el pentru asta, de când se

afla acolo. Era un om înspăimântător şi complex, era una dintre Umbrele Strigoilor. Pusese la cale multe crime, din răzbunare.

– Şi mai e ceva, îmi zise el în final. Apoi zâmbi. Acel zâmbet însă era oribil – era doar o grimasă –, lipsit de orice veselie. Kyle Craig îţi transmite salutul său. Noi doi mai vorbim din când în când. Uneori, vorbim chiar şi despre tine. Kyle zice că ar trebui ca tu să ne opreşti, cât timp mai poţi. Mai spune şi că ar fi cel mai bine ca tu să ne dobori pe amândoi. În timp ce era escortat afară din celulă, Luu râdea, repetându-mi: Ar fi cazul să ne opreşti, detectivule.

– Să fii prudent în privinţa lui Kyle, l-am avertizat eu. El nu e prieten cu nimeni.

– Nici eu nu sunt, îmi replică Tran Van Luu.

108

Imediat ce Luu fusese luat de-acolo, în celula de întrevederi a sectorului condamnaţilor la moarte din unitatea de izolare a fost adus şi Kyle Craig. Îl aşteptam cu nerăbdare. *Şi cu atenţia încordată la maximum.*

– Speram să mă vizitezi, Alex, îmi zise acesta, în timp ce păşea în celulă, escortat de trei gardieni înarmaţi. Nu m-ai dezamăgit nici de data asta. Nu obişnuieşti să înşeli aşteptările celorlalţi. Tu nu m-ai dezamăgit niciodată.

– Eşti întotdeauna cu un pas înainte, nu-i aşa, Kyle? l-am întrebat.

El râse, dar fără nicio urmă de veselie, pe când se uita de jur împrejurul celulei şi în direcţia gardienilor.

– Te înşeli. Nu mai sunt.

Kyle se aşează vizavi de mine. Era incredibil de sfrijit şi părea să fi pierdut şi mai mult în greutate, de când îl văzusem ultima oară. Simţeam că în interiorul craniului său mintea lui lucra cu febrilitate.

– Tu ai fost prins pentru că ai vrut să fii prins, am continuat eu. Nu am nicio îndoială în această privinţă.

– Of, Dumnezeule! Mai scuteşte-mă de analizele astea psihologice plicticoase, de doi bani, doctore Cross. Dacă ai venit aici în calitate de psiholog, nu merită să-ţi mai pierzi vremea degeaba. Mai bine ai pleca de-aici chiar acum. O să mă înduioşezi până la lacrimi.

– Îţi vorbesc în calitatea mea de detectiv criminalist, i-am spus eu.

– Aşa cred că e ceva mai bine. Te suport mai uşor în postura de poliţist fătarnic. Nu eşti un psihiatru prea bun, dar profesia de psihiatru în sine nici măcar nu este o meserie prea grozavă. Pe mine nu m-a ajutat deloc. Eu am filosofia mea proprie: Omoară-i pe toţi şi lasă-l pe Dumnezeu să-i judece. Evaluează-mi spusele!

Eu nu ziceam nimic. Lui Kyle îi plăcuse mereu să se audă vorbind. Dacă îţi punea nişte întrebări, adeseori, voia doar să ridiculizeze răspunsurile pe care i le-ai fi dat. El trăia numai pentru a întărâta şi a ironiza. Mă îndoiam că îşi schimbase obiceiurile.

Într-un târziu, Kyle îmi zâmbi şi continuă:

– Ooo, Alex, dar dintre noi doi tu eşti cel inteligent, nu-i aşa? Câteodată îmi trece prin minte înspăimântătoarea idee că tu ai fi acela care este întotdeauna cu un pas înainte.

Îl țintuiam cu privirea.

– Eu nu cred asta, Kyle.

– Dar ești perseverent ca un infernal câine agresiv. Ești neîndurător. Am dreptate, ori ba?

– Nu mă prea gândesc mult la acest lucru. Dacă zici tu, probabil că așa o fi.

Kyle miji din ochi.

– Acum ai devenit condescendent la adresa mea. Nu-mi place asta.

– Dar cui îi mai pasă de ceea ce îți place sau nu îți place ție?

– Hmmm. M-ai cam atins aici. O să țin minte acest lucru.

– Te-am întrebat data trecută dacă m-ai putea ajuta în legătură cu Tran Van Luu și cu crimele în care este acesta implicat. Te-ai răzgândit? Eu bănuiesc că mai există încă un ucigaș.

Kyle scutură din cap. Ochii i se îngustară din nou.

– Nu sunt eu Infanteristul. Nu sunt eu acela care încearcă să te ajute. Unele mistere pur și simplu nu sunt elucidate niciodată. Încă nu știi asta?

Am scuturat din cap.

– Tu ai dreptate. Sunt într-adevăr neîndurător. Am de gând să încerc să rezolv totuși și cazul acesta.

Apoi Kyle bătu o dată din palme, producând un sunet surd și înfundat.

– Bravo, așa te vreau, băiețaș. Ești de-a dreptul nemaipomenit, Alex. Cât de fraier poți să fii! Du-te și descoperă-ți-l pe asasin!

109

Sampson se afla în convalescență pe litoralul din Jersey, împreună cu Billie Houston, infirmiera lui particulară. I-am telefonat aproape în fiecare zi, dar nu i-am povestit lui John ceea ce aflasem despre sergentul Ellis Cooper şi despre ceilalți.

Şi pe Jamilla am sunat-o zilnic, iar în unele zile chiar de mai multe ori, sau mă suna ea pe mine, ori îmi trimitea câte un e-mail. Distanța care ne separa începea să devină o problemă din ce în ce mai deranjantă pentru amândoi. Niciunul dintre noi nu avea încă o soluție. Oare aş fi putut eu vreodată să mă mut cu tot familionul în California? S-ar fi putut muta cumva Jamilla în Washington? Se impunea o discuție între noi, față în față, şi chiar foarte repede.

După ce m-am întors din Colorado, mi-am petrecut câteva zile lucrând în capitală. Ştiam că mai aveam de făcut încă o călătorie importantă, dar, mai întâi, erau necesare anumite pregătiri. Trebuia să măsor de două ori, ca să tai bine de prima dată. Nana obişnuia să-mi spună acest lucru.

Mi-am petrecut nenumărate ore sudiind baze de date juridice, precum Lexis, sau baza de date militară, ACIRS, precum şi sistemul de aplicare a legilor, RISS. Am făcut o vizită la Pentagon şi am stat de vorbă cu un colonel pe nume Peyser, despre violențele comise de către soldații americani în Asia de Sud-Est, asupra populației civile. Atunci când însă am adus vorba şi despre Valea An Lao, Peyser a întrerupt

brusc discuția și pe viitor n-a mai vrut să-mi acorde nicio întrevedere.

Într-un fel straniu, acesta era un semn foarte bun. *Mă apropiam de punctul sensibil, nu-i așa?*

Am vorbit și cu câțiva prieteni de-ai mei care luptaseră în Vietnam. Expresia „orice mișcă este un vietcong" le era familiară celor mai mulți dintre ei. Aceștia o considerau justificată, deoarece nord-vietnamezii comiteau și ei în permanență fărădelegi. Un veteran din armată mi-a povestit următoarea întâmplare: El auzise fără să vrea niște soldați vorbind despre un bătrân vietnamez de vreo optzeci și cinci de ani, care fusese împușcat. Un sergent de artilerie glumise atunci, afirmând că „acesta trebuise să fie omorât, pentru că el și alții de vârsta lui luptau ca voluntari pentru Viet Cong".

Iar un nume se tot repeta, de fiecare dată când discutam despre Valea An Lao.

Se repeta și în toate dosarele.

Se repeta indiferent în ce direcție m-aș fi uitat.

Un nume care constituia o legătură între foarte multe lucruri care se petrecuseră – și acolo, și aici.

Să fi fost cumva respectivul cel de-al patrulea dintre șoriceii orbi?

Asta trebuia să aflu eu acum.

Joi de dimineață, devreme, am plecat către West Point. Urma să fie un drum de aproximativ cinci ore cu mașina. Nu mă grăbeam în mod deosebit. Persoana pe care voiam s-o vizitez, oricum, nu pleca nicăieri. Omul nu credea că ar fi avut vreun motiv de a fugi și de a se ascunde.

Pe drum, am ascultat la CD-player mai mult bluesuri, dar și noul CD Bob Dylan, pe care dorisem să-l aud măcar o dată. Îmi luasem cu mine și un termos cu cafea, precum și

câteva sendvişuri. I-am spus Nanei că aveam să încerc să mă întorc în seara aceea, la care ea mi-a replicat concis: „Străduieşte-te din răsputeri".

Călătoria la volanul maşinii mele mi-a permis să meditez îndelung. Trebuia să fiu sigur că făceam un lucru corect, mergând din nou la West Point. Îmi puneam o mulţime de întrebări dure însă necesare. După ce m-am declarat satisfăcut de răspunsurile aferente, am început să mă gândesc şi la eventualitatea de a mă angaja la FBI. Directorul Ron Burns făcuse foarte bine că îmi dezvăluise resursele de care aveam să dispun la FBI. Mesajul lui era limpede, iar eu eram suficient de isteţ încât să-l înţeleg: *Lucrând pentru FBI, îmi puteam îmbunătăţi calitativ munca.*

La naiba, cu toate astea încă nu ştiam ce anume voiam să fac.

Eram sigur că m-aş fi descurcat, ca psiholog, în practica privată, dar nu-mi dădeam seama dacă asta voiam eu cu adevărat să fac. Poate că aş fi avut mai mult timp de petrecut cu copiii mei, în cazul în care mi-aş fi luat un serviciu cu program regulat, în loc de genul de slujbă de până acum. Mi-aş fi putut folosi cu mai multă înţelepciune bilele de sticlă şi aş fi savurat toate acele atât de preţioase zile de sâmbătă. Trebuia să discut despre asta şi cu Jamilla, care îmi domina în mod constant gândurile.

În cele din urmă, am intrat şi pe şoseaua 9W, urmând apoi semnele indicatoare pentru Highland Falls şi West Point.

Pe când mă apropiam de West Point, mi-am verificat pistolul Glock şi i-am pus piedica. Nu ştiam sigur dacă ar fi urmat să am nevoie de o armă. Dar nici în noaptea în care fusese ucis Owen Handler, la mică distanţă de locul în care mă aflam, nu crezusem acest lucru.

Am intrat în West Point prin Poarta Thayer, pe la capătul de nord din Highland Falls.

Cadeții umpleau tot terenul de instrucție, părând la fel de impecabili ca întotdeauna. Fumul ieşea leneş pe două hornuri de deasupra clădirii Washington Hall. Îmi plăcea mult la West Point. Admiram, de asemenea, majoritatea bărbaților şi femeilor din armată. Însă nu chiar pe toată lumea, căci oricine ştie cât de mult rău pot face nişte mere stricate.

Am oprit maşina în faţa unei construcții din cărămidă roşie. Venisem aici pentru a afla câteva răspunsuri.

Un singur nume mai rămăsese pe lista mea de „cumpărături". Un nume extrem de important. Numele unui bărbat aflat mai presus de orice reproş.

Generalul Mark Hutchinson.

Comandantul de la West Point.

Acesta mă evitase în seara în care fusese ucis Owen Handler, însă aşa ceva nu avea să se întâmple din nou.

110

Am urcat treptele abrupte de piatră şi am intrat în clădirea care adăpostea birourile comandantului de la West Point. Un soldat cu o tunsoare-perie şedea în spatele unui pupitru din lemn de culoare închisă, pe care se aflau o lucioasă lampă de bronz şi nişte teancuri ordonate de documente şi de mape.

El îşi ridică privirea, ţinându-şi capul sus, la fel ca un elev curios şi vioi de la şcoala elementară.

– Da, domnule. Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

– Sunt detectivul Alex Cross. Cred că domnul general Hutchinson îmi va acorda o întrevedere. Anunță-l, te rog, că am venit.

Capul soldatului rămăsese înclinat într-o poziție întrebătoare.

– Da, domnule detectiv. Ați putea cumva să-mi spuneți și în ce problemă doriți să-l vedeți pe general, domnule?

– Mi-e teamă că nu. Dar cu toate astea, cred într-adevăr că domnul general mă va primi. El știe deja cine sunt eu. Apoi am mers și m-am așezat pe un fotoliu, din cealaltă parte a încăperii, adăugând de-acolo: O să stau pe fotoliul ăsta și o să aștept să mă cheme generalul la el.

Soldatul de la pupitru părea în mod vădit frustrat; el nu era obișnuit cu nesupunerea civilă, și cu-atât mai puțin la sediul generalului Hutchinson. El cugetă o vreme, după care într-un târziu puse mâna pe telefonul negru ca smoala de pe pupitrul său și îl sună pe superiorul lui nemijlocit din ierarhia de comandă. Mi-am zis în sinea mea că acesta reprezenta un absolut necesar pas intermediar.

Mai trecură apoi alte câteva minute, până ce se deschise o ușă grea de lemn, aflată în spatele pupitrului. Pe acea ușă își făcu apariția un ofițer în uniformă, care se îndreptă direct spre mine.

– Sunt colonelul Walker, aghiotantul generalului. Acum poți pleca liniștit, detectiv Cross, îmi comunică el. Generalul Hutchinson nu te va primi azi. Locul acesta nu se află în jurisdicția ta.

Eu am dat din cap.

– Însă chiar deţin nişte informaţii foarte importante, pe care generalul Hutchinson ar trebui să le audă. Acestea se referă la anumite evenimente care au avut loc în timpul în care el era comandant în Valea An Lao. Adică între '67 şi '71, dar mai precis în '69.

– Te pot asigura că generalul nu este câtuşi de puţin interesat să te întâlnească şi nici să audă cine ştie ce vechi poveşti din război, pe care ai avea de gând să i le spui.

– Mi-am stabilit şi o întâlnire cu ziariştii de la *Washington Post*, tocmai pentru aceste informaţii anume, am insistat eu. M-am gândit însă că generalul ar trebui să le audă primul.

Colonelul Walker dădu o dată din cap, dar fără să se arate impresionat, ori îngrijorat.

– Dacă există cumva la Washington cineva dispus să îţi asculte povestea, ar fi cazul să te grăbeşti să i-o spui. Acum te rog să părăseşti clădirea, căci altfel mă voi vedea silit să pun pe cineva să te dea afară.

– Nu-i nevoie de atâta osteneală, am ţinut să-l asigur şi m-am ridicat din fotoliul cel comod. Pot să ies şi singur.

Am ieşit de bunăvoie şi m-am îndreptat spre maşina mea. Am urcat în ea şi am luat-o încet din loc, de-a lungul frumoasei alei principale care trece prin West Point. Mă gândeam intens la ceea ce aş mai putea să fac în continuare. În cele din urmă, am parcat pe o străduţă laterală mărginită de arţari şi stejari înalţi, de unde se vedea o splendidă panoramă a maiestuosului fluviu Hudson.

Iar acolo m-am pus pe aşteptat.

Tot aveam să mă întâlnesc cu generalul.

111

Se lăsase deja întunericul, când un Ford Bronco de culoare neagră coti pe drumul de acces către o încăpătoare casă în stil colonial, flancată de ulmi şi înconjurată de o împrejmuire de palisade.

Din acel autovehicul coborî generalul Mark Hutchinson. Lumina din interiorul automobilului îi scoase la iveală pentru câteva clipe figura. Nu părea să fie câtuşi de puţin neliniştit. Dar, în definitiv, de ce ar fi fost? Fusese de mai multe ori la război şi supravieţuise de fiecare dată.

Am aşteptat circa zece minute, să aprindă luminile casei şi să-şi tragă sufletul. Ştiam că Hutchinson era divorţat şi locuia de unul singur. De fapt, cunoşteam deja despre general o mulţime de lucruri.

Am urcat treptele de la intrarea casei, la fel precum urcasem şi treptele de la cartierul general al lui Hutchinson, ceva mai devreme în acea după-amiază. Cu acelaşi pas cumpănit. Neînduplecat, de neoprit, încăpăţânat. Într-un fel sau altul, eu tot aveam de gând să vorbesc cu Hutchinson, în acea seară. Aveam o treabă de terminat. În definitiv, acesta era ultimul meu caz.

Am izbit de mai multe ori cu inelul de fier de pe uşa din faţă, în mătuita zeiţă înaripată pe care o găseam mai mult falnică decât ospitalieră.

Până la urmă, Hutchinson a venit să răspundă, îmbrăcat într-o cămaşă sport cadrilată în albastru şi nişte confortabili

pantaloni kaki bine călcați. Părea ca un director prins acasă de către un sâcâitor comis-voiajor, și care nu era prea încântat să fie deranjat la acea oră de seară.

– Am să pun să fii arestat pentru încălcarea unei proprietăți private, mă amenință el, atunci când dădu cu ochii de mine. Așa după cum îi spusesem și soldatului de la recepție, generalul știa cine eram eu.

– Dacă așa stau lucrurile... i-am zis eu și am intrat în casă. Hutchinson era un bărbat cu umeri largi, dar trecuse deja de șaizeci de ani. Nu a încercat să mă oprească. Nici nu m-a atins.

– N-ai făcut destul tărăboi? mă întrebă el. Eu unul cred că da.

– Nu chiar. De-abia m-am pornit.

Am pătruns într-o spațioasă cameră de zi și m-am așezat. În încăpere se aflau canapele moi, lampadare de bronz și draperii în nuanțe calde de albastru și de roșu. Am presupus că mobila era pe gustul fostei sale soții.

– Nu va dura foarte mult, generale. Aș vrea să vă spun ceea ce știu eu despre An Lao.

Hutchinson încercă să-mi închidă gura:

– Ba o să-ți spun eu acum ceea ce nu știi, domnule. Nu știi cum funcționează armata și se pare că nu știi prea multe nici despre viața din cercurile puterii. Ai depășit măsura. Pleacă! Acum! Ia-ți și blestematele de povești și du-te cu ele la *Washington Post*.

– Starkey, Griffin și Brownley Harris erau niște asasini militari care v-au fost repartizați în Vietnam, am început eu.

Generalul se încruntă și scutură din cap, însă în final păru să se resemneze și să mă asculte. El se așeză și îmi spuse:

– Habar n-am despre ce naiba vorbeşti. N-am auzit în viaţa mea de niciunul dintre oamenii ăştia.

– Ai trimis în Valea An Lao mai multe grupuri de câte zece persoane, având misiunea specială de a-i intimida pe vietnamezi. Era vorba despre un război de gherilă şi echipele acestea ale tale au fost instruite să acţioneze la fel ca nişte trupe de gherilă. Ele au comis asasinate şi mutilări. Ele i-au măcelărit şi pe necombatanţi. Îşi lăsau la faţa locului şi cartea lor de vizită – îşi vopseau victimele în roşu, alb sau albastru. Apoi au scăpat de sub control, nu-i aşa, generale?

Hutchinson zâmbea de-a binelea.

– De unde ai dezgropat tot rahatul ăsta ridicol? Da' ştiu că ai imaginaţie, nu glumă! Acum cară-te odată dracului de-aici!

Eu însă am mers neabătut mai departe.

– Ai distrus până şi documentele care atestau faptul că aceşti oameni ar fi fost vreodată în Valea An Lao. Acelaşi lucru este valabil şi pentru cei trei asasini – Starkey, Griffin şi Harris – cei pe care i-ai trimis apoi pe urmele celorlalţi, ca să cureţe mizeria lăsată în urmă. Aşa am aflat eu prima dată despre toată înşelătoria. Chiar ei mi-au povestit că au fost acolo. Însă în dosarele lor militare n-a rămas nimic consemnat despre asta.

Generalul nu manifesta niciun fel de interes faţă de ceea ce aveam eu de spus. Era, bineînţeles, o prefăcătorie. Simţeam dorinţa de a mă ridica şi de a-l lovi cu pumnul în faţă, până ce avea să recunoască întreg adevărul.

– Dar dosarele n-au fost distruse în totalitate, generale, am continuat eu.

În sfârşit, reuşisem să-i captez atenţia.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Exact ce ai auzit. Dosarele n-au fost distruse în totalitate. Un cercetaş ARVN, pe nume Tran Van Luu, a adus la cunoştinţa comandantului său comiterea acelor atrocităţi. Respectivul comandant nu era nimeni altul decât colonelul Owen Handler. Desigur că nimeni nu l-a luat în seamă, aşa că Luu a furat copiile respectivelor dosare – şi le-a predat nord-vietnamezilor. Dosarele cu pricina au fost ţinute la Hanoi până în anul 1997. Apoi s-a întâmplat ca CIA să pună mâna pe copiile acestora. Am făcut şi eu rost de nişte astfel de còpii, atât de la FBI, cât şi de la Ambasada vietnameză. Aşa încât poate că mai ştiu şi eu câte ceva şi despre viaţa din cercurile puterii de la Washington. Ştiu chiar şi faptul că eşti luat în considerare ca un posibil membru al Statului-Major al Puterilor Aliate, însă doar cu condiţia ca nimic din toate lucrurile acestea să nu fie scos la iveală.

– Eşti nebun! izbucni Hutchinson. Ţi-ai pierdut minţile.

– Chiar aşa să fie oare? Două echipe de câte zece membri fiecare au comis în cadrul populaţiei civile de prin satele vietnameze sute de asasinate, în perioada anilor 1968 şi 1969, atunci când erai comandantul lor. Tu le-ai dat acele ordine. Când echipele trimise de tine au scăpat de sub control, tot tu i-ai trimis şi pe Starkey şi ai lui ca să restabilească ordinea. Din nefericire însă, şi ei au omorât câţiva civili. Mai de curând, ai dat ordinul de a fi omorât şi colonelul Handler. Acesta ştia ce rol ai jucat tu în Valea An Lao. Dacă s-ar fi aflat asta, atunci cariera ta ar fi fost distrusă şi ai fi putut chiar să ajungi la închisoare. Te-ai deplasat şi tu în teren, împreună cu Starkey, cu Harris şi cu Warren Griffin. Ai fost chiar acolo, Hutchinson, în Valea An Lao. Porţi

întreaga răspundere pentru tot ce s-a întâmplat rău acolo. Ai fost chiar tu acolo – ca un *al patrulea* Şoricel Orb.

Hutchinson se răsuci brusc în fotoliul său.

– Walker! Taravela! strigă el. Acum puteţi intra. L-am ascultat prea mult pe nenorocitul ăsta.

Doi bărbaţi intrară printr-o uşă laterală. Amândoi aveau armele scoase şi îndreptate în direcţia mea.

– Acum nu mai pleci, doctore Cross, mi se adresă colonelul Walker. Nu mai ai voie să te duci acasă.

112

Mâinile mi-au fost legate strâns la spate. Apoi cei doi bărbaţi înarmaţi m-au îmbrâncit afară şi m-au băgat cu forţa în portbagajul unui sedan închis la culoare.

Stăteam acolo încovrigat ca o pătură sau ca un covor. Pentru un bărbat de dimensiunile mele, eram extrem de înghesuit.

Am simţit cum maşina ieşea în marşarier de pe aleea de acces a casei lui Hutchinson, cum trecea peste şanţul de scurgere şi apoi întorcea pe stradă.

Sedanul rula cu o viteză moderată prin West Point. Nu mergea cu mai mult de treizeci şi cinci de kilometri pe oră. După ce în final automobilul îşi mărise viteza, mi-am dat seama că ieşiserăm din incinta bazei militare.

Nu ştiam cine se mai afla în maşină. Nu ştiam dacă venise şi generalul Hutchinson împreună cu oamenii săi. Se

părea că aveam să fiu în curând ucis. Nu-mi puteam imagina cum aş mai fi putut să scap şi de data asta cu viaţă. M-am gândit la copii şi la Nana şi la Jamilla şi m-am întrebat de ce riscasem din nou să fiu omorât. Constituia oare acest lucru dovada unui caracter puternic sau proba el o serioasă deficienţă de caracter? Dar în clipa aceea, nimic nu mai avea importanţă.

În cele din urmă, automobilul coti de pe şoseaua netedă pe un drum foarte accidentat, probabil, nepavat. Am estimat faptul că ne aflam acum la circa patruzeci de minute depărtare de West Point. Cât mai aveam oare de trăit?

Maşina s-a oprit apoi şi am auzit portierele acesteia deschizându-se şi închizându-se la loc. După aceea s-a deschis şi capota portbagajului.

Prima faţă pe care am văzut-o a fost aceea a lui Hutchinson. În ochii acestuia nu se putea desluşi niciun fel de emoţie. Privirea lui îndreptată către mine nu avea în ea nimic omenesc.

Ceilalţi doi se aflau ceva mai în spate. Ei îşi îndreptaseră pistoalele în direcţia mea şi se uitau la mine cu nişte ochi la fel de indiferenţi ca şi cei ai generalului.

– Ce aveţi de gând să faceţi? am pus eu o întrebare al cărei răspuns deja îl cunoşteam.

– Ceea ce ar fi trebuit să facem încă din seara în care te-ai întâlnit cu Owen Handler. Să te ucidem, îmi răspunse colonelul Walker.

– Cu orice risc, adăugă şi generalul.

113

Am fost săltat peste marginea portbagajului şi am fost trântit pe pământ, ca un sac cu cartofi. Am aterizat rău, pe şale. Durerea m-a săgetat în tot corpul. Ştiam că acesta nu era decât începutul. Aceşti ticăloşi aveau de gând să mă chinuie, înainte de a mă omorî. Aveam mâinile încătuşate şi nu puteam face nimic pentru a-i opri.

Colonelul Walker întinse o mână în direcţia mea şi îmi sfâşie cămaşa. Celălalt îmi scoase din picioare pantofii, după care trase şi pantalonii de pe mine.

Brusc, mă aflam gol-puşcă şi tremuram în pădure, pe undeva prin statul New York. Aerul era rece, temperatura acestuia fiind probabil în jurul valorii de cinci grade Celsius.

– Ştii tu care este adevărata mea vină? Ştii tu ce anume am făcut eu pentru a înrăutăţi lucrurile în Vietnam? mă întrebă Hutchinson. Am dat nenorocitul ăla de ordin de a riposta. Vietnamezii ne omorau şi ne schilodeau oamenii. Ei practicau terorismul şi sadismul. Încercau să ne intimideze prin toate mijloacele posibile. Dar nu m-am lăsat intimidat. Le-am ripostat pe măsură. Tot aşa cum îţi ripostez acum şi ţie, Cross.

– Ai omorât şi civili, dezonorându-ţi astfel funcţia de comandant militar, i-am spus eu cu tot dispreţul de care mă simţeam în stare.

Generalul se aplecă foarte aproape de mine.

– Tu n-ai fost acolo, aşa că nu-mi spune mie ce am făcut şi ce n-am făcut. În Valea An Lao, noi *am ieşit*

învingători. Pe atunci, obişnuiam să spunem că pe lume nu există decât două feluri de oameni: călăreţii şi călăriţii. Eu sunt unul dintre călăreţi, Cross. Ghici ce eşti în consecinţă tu?

Colonelul Walker şi celălalt bărbat aveau acum în mâini nişte vopsea şi nişte bidinele. Ei începură să întindă pe corpul meu gol vopseaua rece.

– M-am gândit că o să-ţi placă acest tuşeu, îmi spuse Walker. Şi eu am fost în Valea An Lao. Să nu uiţi să le povesteşti şi despre mine celor de la *Washington Post*.

Nu puteam face absolut nimic pentru a pune capăt acelei situaţii. Şi absolut nimeni nu m-ar fi putut ajuta. Eram absolut singur pe lume şi complet gol, iar acum îmi vopseau corpul. Era cartea lor de vizită, înainte să mă ucidă.

Dârdâiam de frig. Vedeam în ochii lor că n-ar fi ezitat nicio clipă să mă omoare. Mai omorâseră şi altă dată. De exemplu, pe Owen Handler.

Cât timp mai aveam eu oare de trăit? Câteva minute? Poate vreo două ore de tortură? Nu mai mult decât atât.

Din beznă răsună o împuşcătură. Aceasta părea să se fi auzit de dincolo de luminile farurilor sedanului albastru în care veniserăm până aici. *Ce naiba mai era şi asta?*

Pe faţa colonelului Walker se căsca acum o gaură întunecată, imediat sub ochiul său stâng. Din acea gaură ţâşnea sângele. El căzu pe spate, aterizând cu o bufnitură grea pe pământul din pădure. Partea dindărăt a craniului său dispăruse spulberată de glonţ în vânt.

Cel de-al doilea soldat încercă să se lase la pământ pentru a se feri, însă un glonţ îl nimeri în partea inferioară a coloanei vertebrale. El scoase un răcnet şi apoi se rostogoli drept peste mine.

Am văzut atunci nişte bărbaţi năvălind dintre copaci – erau cel puţin şase. După aceea am numărat nouă, apoi zece. În întuneric nu puteam desluşi cine erau. Cine dracu' mă salvase?

Apoi, pe măsură ce se apropiau, lumina lunii le scotea în evidenţă tot mai bine trăsăturile figurilor. Dumnezeule mare! Nu-i cunoşteam, dar ştiam deja de unde veneau şi cine îi trimisese – fie să mă urmărească pe mine, fie să-l ucidă pe Hutchinson.

Îşi făcuseră apariţia Umbrele Strigoilor.

Oamenii lui Tran Van Luu îmi luaseră urma. Sau luaseră urma lui Hutchinson.

Aceştia vorbeau în limba vietnameză. Nu înţelegeam nicio vorbă din ceea ce spuneau. Doi dintre ei îl înşfăcară pe general şi îl aruncară la pământ. Începură apoi să-i dea cu picioarele în cap, în piept, în burtă, în organele genitale. Generalul gemea de durere, însă bătaia continua, ca şi când bătăuşii nu l-ar fi putut auzi.

Pe mine mă lăsaseră deocamdată în pace. Dar nu-mi făceam niciun fel de iluzii – eram martor la cele întâmplate. Am rămas culcat, cu faţa lipită de pământ. Am urmărit din poziţia cea mai joasă şi mai avantajoasă atacul. Bătaia pe care o încasa generalul Hutchinson părea ireală şi aproape inumană. Acum vietnamezii îi loveau cu picioarele şi pe colonelul Walker, ca şi pe celălalt soldat. *Băteau nişte cadavre!* Unul dintre agresori scoase un cuţit cu lama zimţată şi îl tăie pe Hutchinson. Urletul de durere al acestuia răsună în noapte. Era evident că ei voiau să-l chinuie pe general, însă fără a-l omorî. Asta însemna să-l tortureze şi să-l terorizeze, să declanşeze prăpădul.

Unul dintre oamenii lui Luu scoase o păpuşă de paie.

El aruncă acea păpuşă în Hutchinson. Apoi îl înţepă pe general cu cuţitul, în partea de jos a stomacului. Hutchinson zbieră din nou de durere. Rana de la stomac nu avea să-i fie fatală. Tortura va continua. Iar mai curând sau mai târziu, ei aveau să ne vopsească tuturor trupurile.

Cred în ritualuri şi în simbolistică, şi mai cred şi în răzbunare.

Tran Van Luu îmi spusese asta la închisoare.

Unul dintre oamenii săi veni în cele din urmă şi la mine. Eu mă ghemuisem ca să mă apăr. Acum chiar că nu mă mai putea salva nimeni. Cunoşteam planul Umbrelor Strigoilor – dezlănţuirea prăpădului – răzbunarea pentru strămoşii ucişi, dar neîngropaţi vreodată.

– Tu vrei te uiţi? Sau pleci? mă întrebă respectivul. Vocea acestuia era surprinzător de calmă. Tu liber să pleci, detectivule.

L-am privit drept în ochi şi i-am răspuns:

– Plec.

Umbra strigoilor mă ajută să mă ridic în picioare, îmi scoase cătuşele, apoi mă conduse de-acolo. El îmi aruncă apoi nişte cârpe, ca să mă şterg de vopsea şi de murdărie. Un alt bărbat îmi aduse hainele şi pantofii. Amândoi păreau respectuoşi cu mine.

Apoi am fost dus până la porţile de la West Point, lângă şoseaua 9W, acolo unde am fost lăsat liber şi nevătămat. Nu aveam nicio îndoială în privinţa faptului că totul se petrecuse aşa potrivit ordinelor explicite ale lui Tran Van Luu. Am alergat să găsesc ajutor pentru generalul Hutchinson şi pentru oamenii acestuia, însă ştiam că era deja prea târziu.

Infanteristul îi omorâse.

114

În după-amiaza următoare, Ron Burns m-a găsit până la urmă acasă. Eram sus în biroul meu, stând în picioare lângă fereastra boltită şi contemplând de-acolo Strada Cinci şi împrejurimile acesteia.

Jannie se afla jos pe peluza din faţa casei şi îl învăţa pe micul Alex să joace leapşa. Ea chiar îl lăsa pe fratele ei mai mic să câştige, însă această situaţie nu avea să mai dureze prea multă vreme.

Burns îmi spunea:

– Alex, tocmai am vorbit la telefon cu agentul special Mel Goodes. Acesta m-a sunat dintr-un orăşel din statul New York, pe nume Ellenville. Ai auzit vreodată de Ellenville?

– Să-ţi spun drept, nu. Dar cred că am fost acolo foarte recent, i-am răspuns eu. Am dreptate, sau nu?

– Da, ai dreptate, îmi zise Burns. Acolo ai fost dus, de la West Point.

– Şi ce căuta agentul Goodes la Ellenville? l-am întrebat eu.

– Am primit un apel telefonic din partea poliţiei de acolo. Poliţiştii locali erau într-o mare încurcătură – şi de-a dreptul şocaţi – de o grozăvenie pe care nişte vânători de cerbi de prin partea locului au găsit-o azi-dimineaţă în munţi.

– Sunt convins. Trei victime ucise. O scenă grotescă. Aspect de crimă rituală.

– Trei bărbaţi neidentificaţi. Autorităţile din partea locului erau cu adevărat zguduite. Au interzis accesul pe o

jumătate din munte. Victimele au tăieturi grave şi arsuri electrice peste tot pe corp. Raportul iniţial al poliţiei afirma că victimele au fost „sodomizate şi cauterizate". Feţele acestora au fost vopsite.

– În roşu, alb şi albastru.

Îl ascultam acum doar pe jumătate. Jannie începuse să-l înveţe pe micul Alex cum se mai şi pierdea la leapşa. El începuse să plângă, iar ea îl ridică şi îl strânse în braţe. Apoi se uită la fereastra mea şi îşi flutură o mână către mine. Deţinea controlul asupra situaţiei. Aşa era Jannie. Iar în tot acest timp, eu mă gândeam la tortură, la terorism, la toate lucrurile care aveau loc în numele războiului. Jihadul, războiul sfânt. Sau orice altceva asemănător. Când vor înceta oare toate astea? Probabil că niciodată sau nu înainte ca cineva să arunce în aer întreaga noastră planetă iubită. Oamenii se comportau demenţial, în această privinţă.

– Mă întrebam dacă nu cumva ai putea aduce lămuriri în problema celor trei asasinate, îmi spuse Burns. Poţi, Alex?

Am fluturat şi eu o mână în direcţia copiilor, după care m-am apropiat de masa mea de lucru şi m-am aşezat. Pe masă se afla o fotografie a Mariei împreună cu Jannie şi cu Damon, făcută atunci când copiii erau mici de tot. Mă întrebam ce ar fi gândit Maria despre toate lucrurile astea? Dar copiii? Dar eu? Dar Jamilla? Trupurile celor ucişi erau vopsite în culorile steagului american.

– Două dintre victime probabil că sunt generalul Mark Hutchinson şi un colonel pe nume Walker. Cel de-al treilea bărbat este un soldat din personalul de la West Point. Nu i-am reţinut numele. Hutchinson s-a dovedit a fi răspunzător pentru o parte dintre atrocităţile săvârşite în Vietnam, cu mai bine de treizeci de ani în urmă. Până la urmă, tot l-au ajuns blestemele.

I-am povestit apoi lui Burns tot ce ştiam despre cele întâmplate în seara precedentă. La fel ca întotdeauna, el ştia să te asculte. Apreciam din ce în ce mai mult această calitate a lui. Şi îmi dădeam seama că aveam încredere în el.

– Ştii cine anume i-a ucis pe cei trei de la West Point? mă întrebă el în cele din urmă.

M-am gândit o clipă la întrebarea lui, apoi i-am răspuns că nu ştiam. Şi din punct de vedere tehnic, acest lucru era adevărat. Burns îmi mai puse câteva întrebări, însă acceptă ceea ce îi spusesem eu. Mi-a plăcut la el şi acest lucru. Însemna că el acceptase discernământul meu. Atunci şi acolo, am mai tras încă o concluzie favorabilă directorului FBI.

– Am să vin să lucrez pentru tine, i-am spus eu. Am să mă alătur FBI-ului. După cum ai zis şi tu, o să fie nostim.

– Dar cine ţi-a spus ţie că oferta mea a mai rămas valabilă? mă întrebă Burns, râzând. Chiar şi acest lucru mi-a plăcut la el.

EPILOG

JARTIERA

115

Ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat în acest an era o mare şi veselă nuntă. Stăteam acolo în picioare, ţinând-o pe Jamilla de mână şi uitându-mă la frumoasa grădină din Falls Church, Virginia.

Ne aflam pe o pajişte întinsă din spatele unui mic han-restaurant. Prin ulmi şi de-a lungul balustradelor terasei erau înşirate lampioane albe şi galbene. Oriîncotro mă uitam, erau numai trandafiri, gălbenele şi simplele, dar atât de frumoasele margarete englezeşti.

Mireasa era absolut răpitoare, într-o rochie simplă din satin alb, fără niciun fel de trene înzorzonate şi voaluri. Rochia era croită în stilul Empire şi cădea cu multă eleganţă pe micuţul trup al lui Billie. Ea purta un colier şi nişte cercei din scoici kauri viu colorate, care aminteau de originea ei afro-americană. Părul ei era pieptănat peste cap şi strâns într-un coc la ceafă, ornamentat cu crenguţe înfipte în el. Billie n-ar fi putut arăta mai bucuroasă sau mai fericită decât atât. Zâmbetul ei fusese radios întreaga zi.

Şi Sampson zâmbea tot timpul. El era îmbrăcat într-un costum gri ca guguştiucul şi vă rog să mă credeţi că arăta ca un prinţ. Un prieten de-al nostru, pastorul Jeffrey Campbell, consimţise să celebreze ceremonia, în faţa a aproape o sută dintre cei care îi iubeam pe John şi pe Billie din toată inima.

Pastorul Campbell ne întrebă dacă aveam să facem tot

ce ne stătea în putință pentru a sprijini această nouă familie în cadrul comunității.

– *Da!* am răspuns, cu multă căldură și entuziasm, toți cei prezenți.

A urmat recepția, iar eu am ținut să rostesc câteva cuvinte de toast, ridicând paharul cu șampanie:

– Îl cunosc pe acest munte de om încă de când amândoi nu eram decât niște puști. Cel puțin eu eram un puști pe atunci. El a fost dintotdeauna ca un membru al familiei noastre și tot așa va rămâne de-a pururi. John este loial cu prietenii săi, nu obișnuiește să mintă, este un om de onoare, bun, generos și dulce – oricât ar părea de greu de crezut, fapt pentru care îl consider cel mai bun prieten din lume. Pe Billie n-o cunosc la fel de bine ca pe John. Și totuși, deja îmi place de ea cu mult mai mult decât de John însuși. Vă urez să aveți împreună o viață îndelungată și fericită. John și Billie, vă iubesc. Iar acum să cânte muzica! Să dansăm până mâine!

Mai întâi dansară John și soția lui, pe melodia „Hai să rămânem împreună". Apoi li se alăturară pe ringul de dans și alte perechi de dansatori, printre care și eu împreună cu Jamilla.

– Frumoasă nuntă, îmi zise ea. John și Billie formează un cuplu minunat. Sunt grozavi și îmi plac foarte mult.

Nuntașii începură să-și umple farfuriile cu mâncare – pui cu nucă de cocos, perișoare, orez integral, verdețuri. Toți făceau poze cu aparatele de fotografiat de unică folosință aflate pe fiecare masă. Cea mai bună prietenă a lui Billie, de la școala de surori medicale, cântă extrem de frumos „Dragostea noastră nu se va stinge niciodată". John și cu mine cântarăm împreună „Vindecarea sexuală", în mod execrabil, dar tocmai asta făcu să fie totul cât se putea de drăguț. În permanență, copiii au fost bine ținuți în frâu. Iar Sampson continua să zâmbească.

După-amiază târziu, Damon și cu Jannie mă înșfăcară fiecare de câte un braț și mă escortară afară în curte.

– Mă întorc imediat, i-am spus eu Jamillei. Sau cel puțin așa sper.

Billie ședea acolo pe un scaun de lemn, cu spatele la vreo șase bărbați neînsurați și triști, ba chiar terorizați.

– Nu e nevoie chiar să prindeți jartiera, zise ea, întorcându-se și făcând cu ochiul. Cel care o va atinge primul este norocosul învingător.

Eu stăteam ceva mai departe de grupul burlacilor și le făceam cu ochiul și mă strâmbam la Damon și la Jannie și bineînțeles la Jamilla. Deodată, ei au arătat cu toții cu degetele în văzduh.

M-am uitat și eu în sus – și am văzut cum jartiera cea mov se răsucea și venea drept spre mine. N-aș fi putut să mă feresc de ea, chiar dacă aș fi vrut.

Așa că am prins jartiera și am început s-o rotesc pe arătătorul întins în sus, spunând:

– Nu mă sperie.

M-am uitat apoi în stânga mea și am văzut-o acolo pe Jamilla împreună cu Nana. Jam râdea și bătea din palme, iar zâmbetul ei spunea: „Nici pe mine nu mă sperie".

Am privit în partea cealaltă – și, Dumnezeule, acolo era dr. Kayla Coles, care nu bătea din palme, ci doar surâdea cu timiditate. Apoi îmi făcu și ea cu ochiul. Ce putea să însemne oare acest lucru?

Încă râzând, am scuturat din cap, dar după aceea am mai remarcat o altă figură cunoscută mie. L-am văzut pe directorul Ron Burns, de la FBI.

Noul meu șef se apropia de mine și îmi făcea semne cu mâna, ca să-mi atragă atenția asupra lui. Ținea sub braț un fel de dosar gros, pe care n-aveam absolut nicio intenție de a-l studia în acea sâmbătă.

Și totuși, până la urmă n-am putut să nu fac acest lucru.

CARTEA PRIN POŞTĂ

Puteţi primi cartea dorită chiar în momentul apariţiei ei, cu o reducere substanţială de preţ, prin comandă, la adresa:

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4,
cod 040128, Bucureşti
Tel: 317.76.77; 0744.530.970; 0723.335.197;
fax: 317.76.78;
e-mail: lider@e-xtreme.ro

Cititorii care solicită carte prin poştă devin automat membri ai **CLUBULUI CĂRŢII LIDER**, beneficiind de următoarele facilităţi:

1. Editura suportă cheltuielile de expediţie prin poştă a cărţilor comandate. În termen de o săptămînă de la data comenzii, solicitantul va primi prin poştă, la domiciliul său, cărţile dorite (comandă de minim trei exemplare) cu plata ramburs.
2. Reducerea preţului de vînzare cu: 10% pentru fiecare comandă de minim trei cărţi, 12% pentru comenzile ce depăşesc cinci cărţi, 15% la comenzile de cel puţin zece cărţi.
3. Livrarea cărţilor cu prioritate.
4. Comanda anticipată pentru cărţile în curs de apariţie.
5. Asigurarea materialelor informative: cataloage şi liste de apariţii.
6. Posibilitatea de a comanda cărţi on-line la adresa:

www.trustul-lider.ro

Editura îşi rezervă dreptul de a actualiza preţurile.

OFERTA DE CARTE A TRUSTULUI EDITORIAL LIDER
Editurile: ORIZONTURI, LIDER, JURIDICĂ, ŞTIINŢELOR MEDICALE, ŞTIINŢELOR AGRICOLE, ŞTIINŢELOR SOCIALE ŞI POLITICE, SIRIUS, STAR, LUCEAFĂRUL, CARTEA PENTRU TOŢI

I. SERIA CULTURĂ GENERALĂ

J. F. Pépin,	**GHID DE CULTURĂ GENERALĂ** (368 pag. / 24,9 lei noi)
F. Braunstein	**RĂDĂCINILE CULTURII OCCIDENTALE** (288 pag. / 18,9 lei noi)
Michael H.Hart	**100 DE PERSONALITĂŢI DIN TOATE TIMPURILE CARE AU INFLUENŢAT EVOLUŢIA OMENIRII** (384 pag. / 24,9 lei noi)
Anca Balaci	**DICŢIONAR MITOLOGIC GRECO-ROMAN** (368 pag. / 24,9 lei noi)
Larousse	**CRONOLOGIA UNIVERSALĂ** (608 pag. / 24 lei noi)
Marcel Bordet	**ISTORIA ROMEI ANTICE** (400 pag. / 24,5 lei noi)
R. Spangenburg, D.K. Moser	**ISTORIA ŞTIINŢEI** vol. 1 (256 pag. / 16 lei noi)
	ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 2 (256 pag. / 16 lei noi)
	ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 3 (224 pag. / 16 lei noi)
R. Spangenburg, D.K. Moser	**ISTORIA ŞTIINŢEI** vol. 4 (256 pag. / 18 lei noi)
	ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 5 (304 pag. / 18 lei noi)
F. Braunstein	**ISTORIA CIVILIZAŢIILOR** (304 pag / 19,9 lei noi)
Richard Tames	**JAPONIA** (384 pag. / 22 lei noi)
Alex Hellemans	**ISTORIA DESCOPERIRILOR ŞTIINŢIFICE** (592 pag. / 33 lei noi)

John Simmons	**100 CEI MAI MARI SAVANŢI AI LUMII** (384 pag. / 23 lei noi)
H.C. Schonberg	**VIEŢILE MARILOR COMPOZITORI** (608 pag. / 35 lei noi)
V. Zartarian	**MARILE CIVILIZAŢII** (304 pag. / 199000 lei / 19,9 lei noi)
Pierre Miquel	**16 EVENIMENTE CRUCIALE ALE ISTORIEI** (192 pag. / 16 lei noi)
Jean Prieur	**MISTERELE REÎNCARNĂRII** (288 pag. / 21 lei noi)
Carol Groneman	**NIMFOMANIA** (336 pag. / 21 lei noi)
Charles Panati	**CARTEA ÎNCEPUTURILOR** (520 pag. / 28 lei noi)
D. Eliot Brody	**ŞAPTE DESCOPERIRI EPOCALE ALE**
A.R. Brody	**ŞTIINŢEI ŞI AUTORII LOR** (400 pag. / 20,9 lei noi)
Colectiv	**CEA MAI FRUMOASĂ ISTORIE A LUMII** (208 pag. / 13,9 lei noi)
S. J.Spignesi	**100 CELE MAI MARI DEZASTRE** (368 pag. / 23 lei noi)
Michael White	**LA FRONTIERELE ŞTIINŢEI** (168 pag. / 16,8 lei noi)
Daniel Burt	**100 CEI MAI MARI SCRIITORI AI LUMII** (384 pag. / 24,9 lei noi)
David Brownstone	**ENCICLOPEDIA RAZBOAIELOR**
Irene Franck	(608 pag. / 35 lei noi)
Elizabeth Abbott	**ISTORIA CELIBATULUI** (520 pag. / 25,9 lei noi)
Tom Philbin	**100 CELE MAI MARI INVENŢII DINTOTDEAUNA** (392 pag. / 23,9 lei noi)
Charles Panati	**CARTEA SFÎRŞITURILOR** (464 pag. / 33 lei noi)
M. Lee Lanning	**100 DE PERSONALITĂŢI MILITARE ALE LUMII** (392 pag. / 34 lei noi)
Philip Stokes	**100 MARI GÎNDITORI AI LUMII** (232 pag. / 31,9 lei noi)
Fabio Ragno	**INIŢIERE ÎN MISTERELE ISTORIEI** (224 pag. / 22,9 lei noi)
Anthony Blond	**O ISTORIE SCANDALOASĂ A ÎMPĂRAŢILOR ROMANI** (280 pag. / 29,9 lei noi)
John Malone	**VERDICTUL TIMPULUI** (224 pag. / 29,9 lei noi)
Cedric Mims	**ENCICLOPEDIA MORŢII** (400 pag. / 39,9 lei noi)
Jean Préposiet	**ISTORIA ANARHISMULUI** (456 pag. / 34,9 lei noi)
Matt Lamy	**100 CELE MAI BIZARE MISTERE ALE LUMII** (296 pag. / 32,9 lei noi)
Dominique Venner	**ISTORIE ŞI TRADIŢIE LA EUROPENI** (368 pag. / 24,9 lei noi
André Maurois	**ISTORIA ANGLIEI** (720 pag. / 29,9 lei noi)
Liddell Hart	**ISTORIA CELUI DE AL II-LEA RĂZBOI MONDIAL** (Vol.I 544 pag. / Vol.II 472 pag. / preţ vol.I + Vol.II 44,9 lei noi)
Rosa Agizza	**MITURI ŞI LEGENDE ALE ROMEI ANTICE** (352 pag. / 32,9 lei noi)

II. SERIA LUCRĂRI LEXICOGRAFICE

V. Ionescu	**DICŢIONAR LATIN-ROMÂN** (224 pag. / 20 lei noi)

III. SERIA BESTSELLERURI INTERNAŢIONALE

A. Dujovne Ortiz	**PASIUNEA CONTELUI TOULOUSE-LAUTREC** (272 pag. / 200000 lei / 20 lei noi)
B.T. Bradford	**PUTEREA UNEI FEMEI** (368 pag. / 22 lei noi)
	VIAŢA MERGE ÎNAINTE (368 pag. / 23 lei noi)
	UN ALT ÎNCEPUT (368 pag. / 22 lei noi)
	UN VIS ÎMPLINIT (336 pag. / 22 lei noi)

B.T. Bradford	**REVEDERE LA PARIS** (352 pag. / 22 lei noi)
	SECRETUL EMMEI HARTE (416 pag. / 26 lei noi)
Barbara Delinsky	**O TAINĂ DIN TRECUT** (336 pag. / 21 lei noi)
	ÎNTÎLNIRE ÎN ALASKA (208 pag. / 18 lei noi)
	TREI DORINȚE (368 pag. / 22 lei noi)
	APE TULBURI (432 pag. / 27 lei noi)
	JOCUL IUBIRII (416 pag. / 25 lei noi)
	SFIDEAZĂ-ȚI SOARTA (336 pag. / 22 lei noi)
	ENIGMA VĂDUVEI (336 pag. / 23 lei noi)
C. McCullough	**TIM** (352 pag. / 21 lei noi)
Cristofer Fowler	**ATRACȚIE FATALĂ** (448 pag. / 25 lei noi)
Danielle Steel	**VULTURUL SINGURATIC** (352 pag. / 25 lei noi)
	SUBSTITUIREA (272 pag. / 22 lei noi)
Danielle Steel	**POVESTEA UNEI VIEȚI** (256 pag. / 23 lei noi)
	NUNTĂ ÎN STIL HOLLYWOODIAN (416 pag. / 25 lei noi)
	CĂLĂTORIA (368 pag. / 23 lei noi)
	FORȚE IREZISTIBILE (304 pag. / 25 lei noi)
	SĂRUTUL (336 pag. / 25 lei noi)
Elizabeth Adler	**ACUM ORI NICIODATĂ** (496 pag. / 23 lei noi)
	SECRETELE TRECUTULUI (336 pag. / 21 lei noi)
	LA DOLCE VITA (304 pag. / 21 lei noi)
	HOTEL RIVIERA (304 pag. / 21 lei noi)
E. Thornton	**NEÎNCREDERE** (352 pag. / 21 lei noi)
E. Roblès	**NORMA** (288 pag. / 18 lei noi)
Erich Segal	**SINGURA IUBIRE** (272 pag. / 21 lei noi)
Gayle Lynds	**ACȚIUNEA MASCARADA** (464 pag. / 30 lei noi)
	MOZAIC (560 pag. / 320000 lei / 32 lei noi)
	CONSPIRAȚIA SPIRALA (528 pag. / 30 lei noi)
G.M. Zamfirescu	**MAIDANUL CU DRAGOSTE** (416 pag. / 25 lei noi)
Harold Robbins	**MIRAJUL PUTERII** (432 pag. / 24 lei noi)
Irving Wallace	**FĂRĂ SCRUPULE** (464 pag. / 28 lei noi)
J. Briskin	**SINGURUL SECRET** (560 pag. / 29 lei noi)
Jackie Collins	**SEDUCȚIE FATALĂ** (416 pag. / 25 lei noi)
	INTRIGI FAMILIALE LA HOLLYWOOD (464 pag. / 25 lei noi)
Jackie Collins	**INFIDELITĂȚI LA HOLLYWOOD** (448 pag. / 25 lei noi)
Jayne Ann Krentz	**CASA OGLINZILOR** (352 pag. / 22 lei noi)
	CĂSĂTORIE DE FORMĂ (320 pag. / 23 lei noi)
Joseph Finder	**ORA ZERO** (480 pag. / 28 lei noi)
Jude Deveraux	**SĂ NU-ȚI PIERZI SPERANȚA** (352 pag. / 22 lei noi)
Judith Krantz	**TOP MODEL** (400 pag. / 25 lei noi)
	VOI CUCERI MANHATTANUL (608 pag. / 35 lei noi)
Judith Lennox	**OBSESIA UNEI IUBIR** (544 pag. / 29 lei noi)
Justin Scott	**IUBIRE TRĂDATĂ** (480 pag. / 24 lei noi)
KC Ellis	**PARRY HOTTER** (240 pag. / 18 lei noi)
Kenneth Royce	**PE URMELE LUI IUDA** (336 pag. / 22 lei noi)
Kristin Hannah	**REGĂSIRE** (288 pag. / 21 lei noi)
Leona Blair	**DE PARTEA ÎNGERILOR** (416 pag. / 29 lei noi)
	ÎMPLINIRI (416 pag. / 22 lei noi)
Linda Howard	**CAPCANA** (336 pag. / 21 lei noi)
	LA VÎNĂTOARE DE BĂRBAȚI (336 pag. / 21 lei noi)
	ÎNTRE DORINȚĂ ȘI PERICOL (320 pag. / 21 lei noi)
Lloyd C. Douglas	**MARELE PESCAR** (416 pag. / 25 lei noi)
Lucien Bodard	**VĂDUVA LUI MAO** (576 pag. / 20 lei noi)
L. Edmonds	**FĂRĂ TINE** (432 pag. / 23 lei noi)
	UN SECRET TERIBIL (480 pag. / 22 lei noi)
Lynda La Plante	**BELLA MAFIA** (560 pag. / 28 lei noi)
Madeleine Brent	**PIATRA CAPRICORNULUI** (448 pag. / 24 lei noi)

Malika Oufkir, Michéle Fitoussi	**PRINȚESA CAPTIVĂ** (384 pag. / 20 lei noi)
Max Seydlitz	**ANOTIMPURILE LUPILOR** (512 pag. / 25 lei noi)
M. Higgins Clark	**FĂRĂ SCĂPARE** (288 pag. / 22 lei noi)
	REVELAȚIA (336 pag. / 26 lei noi)
	ESCROCHERIA (320 pag. / 22 lei noi)
Michael Crichton	**PRIZONIERII TIMPULUI** (560 pag. / 34 lei noi)
Nelson DeMille	**JOCUL LEULUI** (688 pag. / 30 lei noi)
	MISIUNE INGRATĂ (752 pag. / 39 lei noi)
Nora Roberts	**JOCUL DESTINULUI** (512 pag. / 30 lei noi)
	DEZVĂLUIRE ȘOCANTĂ (480 pag. / 30 lei noi)
Odile Weulersse	**TEODORA, CURTEZANĂ ȘI ÎMPĂRĂTEASĂ** (366 pag. / 22 lei noi)
Patricia Rice	**APROAPE PERFECT** (352 pag. / 23 lei noi)
P.-L. Sulitzer	**ÎNVINGĂTOAREA** (448 pag. / 19,9 lei noi)
	COPILUL CELOR ȘAPTE MĂRI (480 pag. / 26 lei noi)
P.-L. Sulitzer	**DINASTIA O'HARA** (496 pag. / 22 lei noi)
Paullina Simons	**DINCOLO DE PASIUNE** (496 pag. / 22 lei noi)
Philip Shelby	**JOCURI MURDARE** (376 pag. / 25 lei noi)
	ATAC LA PREȘEDINTE (416 pag. / 22 lei noi)
R. Marcinko, John Weisman	**FORȚA SPECIALĂ ALFA** (400 pag. / 25 lei noi)
Robert Ludlum	**MANUSCRISUL LUI CHANCELLOR** (512 pag. / 31 lei noi)
	COMPLOTUL GENERALILOR (672 pag. / 37 lei noi)
	DRUMUL SPRE OMAHA (592 pag. / 36 lei noi)
Robert Ludlum	**DRUMUL SPRE GANDOLFO** (352 pag. / 25 lei noi)
	PROIECTUL HADES (480 pag. / 29 lei noi)
	DECEPȚIA LUI PROMETEU (544 pag. / 33 lei noi)
	CERCUL MATARESE (532 pag. / 31 lei noi)
	NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ MATARESE (544 pag. / 29,9 lei noi)
	PROTOCOLUL SIGMA (560 pag. / 34 lei noi)
	DIRECTIVA JANSON (640 pag. / 38 lei noi)
	TRĂDAREA LUI TRISTAN (480 pag. / 25 lei noi)
Robert Ludlum, Philip Shelby	**CASSANDRA COMPACT** (400 pag. / 25 lei noi)
Robert Ludlum, Gayle Lynds	**OPȚIUNEA PARIS** (480 pag. / 30 lei noi)
Robert Ludlum	**CODUL ALTMAN** (528 pag. / 32 lei noi)
Sandra Brown	**ALIBIUL** (592 pag. / 30 lei noi)
	SITUAȚIE LIMITĂ (256 pag. / 20 lei noi)
Sandra Brown	**CĂUTĂRI PERICULOASE** (448 pag. / 27 lei noi)
	INVIDIE (496 pag. / 30 lei noi)
	SEDUCȚIE (208 pag. / 18 lei noi)
	CONFIDENȚA NOPȚII (432 pag. / 26 lei noi)
	DILEMA (224 pag. / 23 lei noi)
S. O'Flanagan	**DINTR-O DATĂ SINGURĂ** (448 pag. / 25 lei noi)
S. O'Flanagan	**DRAGOSTE LA PRIMA VEDERE** (448 pag. / 25 lei noi)
Sylvia Nasar	**O MINTE SCLIPITOARE** (544 pag. / 29,9 lei noi)
Susan Howatch	**DOMENIUL PENMARRIC** (688 pag. / 30 lei noi)
Susan Howatch	**ARISTOCRAȚII, DISPARIȚIE MISTERIOASĂ** (448 pag. / 27 lei noi)
Tamara McKinley	**ULTIMUL VALS AL MATILDEI** (512 pag. / 27 lei noi)
	SUB SEMNUL BLESTEMULUI (400 pag. / 25 lei noi)
Thomas Harris	**DRAGONUL ROȘU** (400 pag. / 25 lei noi)
	DUMINICA NEAGRĂ (352 pag. / 24 lei noi)
Winston Graham	**MARNIE** (368 pag. / 22 lei noi)
Josephine Cox	**PUTEREA DRAGOSTEI** (364 pag. / 22 lei noi)
Lisa Scottoline	**OBSESIA** (336 pag. / 21 lei noi)
J. Ann Krentz	**SPAIMELE TRECUTULUI** (352 pag. / 23 lei noi)
Sidney Sheldon	**SUSPANS** (376 pag. / 25 lei noi)
Pamela Anderson	**UN VIS ÎMPLINIT** (336 pag. / 21 lei noi)

Julia Grice	**BĂNUIALA** (304 pag. / 29,9 lei noi)
Jane Green	**INFIDELITATE** (352 pag. / 21,5 lei noi)
Sandra Brown	**JURĂMÎNTUL UITAT** (464 pag. / 24,9 lei noi)
Iris Johansen	**SĂ NU CREZI ÎN NIMENI** (288 pag. / 21,5 lei noi)
Nora Roberts	**VÎNĂTOAREA DE COMORI** (496 pag. / 26,9 lei noi)
Danielle Steel	**CARUSELUL ÎNTÎLNIRILOR** (408 pag. / 24 lei noi)
Barbara Delinsky	**ÎN INIMA NOPȚII** (576 pag. / 28,9 lei noi)
Dean Koontz	**LA UN PAS DE PARADIS** (688 pag. / 35,9 lei noi)
Nora Roberts	**LUMINILE NORDULUI** (496 pag. / 29,8 lei noi)
James Patterson	**BUFONUL**
Andrew Cross	(424 pag. / 34,9 lei noi)
Takashi Matsuoka	**CASTELUL SAMURAIULUI** (656 pag. / 42 lei noi)
Danielle Steel	**A DOUA ȘANSĂ** (252 pag. / 27 lei noi)
Barbara Delinsky	**O LECȚIE DE VIAȚĂ** (536 pag. / 33 lei noi)
M. Higgins Clark	**CASA BLESTEMATĂ** (400 pag. / 33,9 lei noi)
B.Delinsky	**MAI BINE MAI TÎRZIU** (456 pag. / 29,9 lei noi)
Nora Roberts	**DALIA ALBASTRĂ** (408 pag. / 34,9 lei noi)
B.T.Bradford	**O FEMEIE DE SUCCES** (480 pag. / 29,9 lei noi)
James Patterson	**ALERTĂ DE GRADUL ZERO** (336 pag. / 32,9 lei noi)
Nora Roberts	**TRANDAFIRUL NEGRU** (408 pag. / 34,9 lei noi)
Nora Roberts	**CRINUL ROȘU** (408 pag. / 34,9 lei noi)
B.Delinsky	**DIN NOU ACASĂ** (544 pag. / 32,9 lei noi)
Luanne Rice	**INIMĂ DE PIATRA** (376 pag. / 27,9 lei noi)
Tamara McKinley	**ÎN VÎRTEJUL TIMPULUI** (384 pag. / 29,9 lei noi)
Susan Howatch	**BOGAȚII SUNT DIFERIȚI** (704 pag. / 32,9 lei noi)

IV. COLECȚIA THRILLER

Douglas Kennedy	**IDENTITĂȚI FURATE** (416 pag. / 25 lei noi)
	MAREA SCHIMBARE (544 pag. / 30 lei noi)
Iris Johansen	**LANȚUL MINCIUNILOR** (352 pag. / 22 lei noi)
James Patterson	**JACK & JILL** (416 pag. / 25 lei noi)
	ȘOARECELE ȘI PISICA (432 pag. / 26 lei noi)
	MAREA RATARE (384 pag. / 25 lei noi)
	TRANDAFIRII SÎNT ROȘII (256 pag. / 22 lei noi)
	VIOLETELE SÎNT ALBASTRE (304 pag. / 24 lei noi)
M. Cruz Smith	**GORKI PARK** (448 pag. / 28 lei noi)
Michael Connelly	**PISTE FALSE** (416 pag. / 25 lei noi)
	DARLING LILLY (320 pag. / 23 lei noi)
	ANCHETA (352 pag. / 23 lei noi)
	PRADA (448 pag. / 27 lei noi)
Michael Hartland	**ANUL SCORPIONULUI** (432 pag. / 25 lei noi)
Sam și Bettina Giancana	**30 DE SECUNDE** (448 pag. / 25 lei noi)
Steve Martini	**SUB TEROARE** (480 pag. / 29 lei noi)
M. Hartland	**A TREIA TRĂDARE** (288 pag. / 23 lei noi)
Iris Johansen	**SĂ NU CREZI ÎN NIMENI** (288 pag. / 21,5 lei noi)
Harlan Coben	**UN MESAJ ȘOCANT** (368 pag. / 21 lei noi)
Karin Slaughter	**FURIE OARBĂ** (440 pag. / 24,9 lei noi)
Nora Roberts	**MARTORUL** (376 pag. / 29,9 lei noi)
Michael Connelly	**JOCURI DE CULISE** (408 pag. / 34,9 lei noi)
M.Cruz-Smith	**GOLFUL HAVANA** (440 pag. / 34,9 lei noi)

Mary H.Clark **PASĂREA NOPȚII** (352 pag. / 34,9 lei noi)
Linda Howard **JOCUL MORȚII** (384 pag. / 33,9 lei noi)
Michael Connelly **BUFNIȚA DE PLASTIC** (416 pag. / 33,9 lei noi)
J.D.Robb **ÎN ARȘIȚA NOPȚII** (472 pag. / 33,9 lei noi)
J.A.Krentz **DANSATOAREA DE TANGO** (416 pag. / 33,9 lei noi)

V. SERIA CARTE DIVERSĂ

J. Van Praagh **MESAJE DE DINCOLO DE MOARTE** (304 pag. / 21 lei noi)
M. Enăchescu **DETECTIVUL PARTICULAR** O profesie de mare viitor (288 pag. / 20 lei noi)
Valter Curzi **MANUAL DE CHIROMANȚIE** (176 pag. / 20 lei noi)
Neil Somerville **ZODIACUL CHINEZESC – 2005** (400 pag. / 25 lei noi)
Petre Ispirescu **CELE MAI FRUMOASE BASME** (304 pag. / 22 lei noi)
Elizabeth Abbott **O ISTORIE A AMANTELOR** (472 pag. / 27 lei noi)
Neil Somerville **ZODIACUL CHINEZESC** (400 pag. / 24 lei noi)
Dr. P. de Wailly **AL ȘASELEA SIMȚ AL ANIMALELOR** (240 pag. / 19 lei noi)

VI. COLECȚIA ROMANTICA

Amanda Quick **INELUL DE ADIO** (320 pag. / 24 lei noi)
MEDUZA ALBASTRĂ (368 pag. / 25 lei noi)
DAMA DE COMPANIE (352 pag. / 24 lei noi)
Barbara Delinsky **IMPULS IREZISTIBIL** (256 pag. / 20 lei noi)
CAPRICIILE DESTINULUI (384 pag. / 24 lei noi)
C. Cookson **ADEVĂRATA DRAGOSTE** (432 pag. / 22 lei noi)
Elizabeth Adler **NICIODATĂ NU E PREA TÎRZIU** (272 pag. / 22 lei noi)
Elizabeth Thorton **ÎMPOTRIVA RAȚIUNII** (336 pag. / 22 lei noi)
MISTERIOASA DOAMNĂ (352 pag. / 22 lei noi)
Jude Deveraux **TENTAȚIE** (336 pag. / 22 lei noi)
ÎMPREUNĂ PENTRU TOTDEAUNA (288 pag. / 22 lei noi)
Madeleine Brent **COMOARA BLESTEMATĂ** (448 pag. / 23 lei noi)
Mary Balogh **PREȚUL NESOCOTINȚEI** (416 pag. / 25 lei noi)
MAI MULT DECÎT AMANTĂ (336 pag. / 22 lei noi)
NU SÎNT AMANTA NIMĂNUI (320 pag. / 22 lei noi)
O NOAPTE DE IUBIRE (352 pag. / 23 lei noi)
A. D'Ennery **DOUĂ ORFELINE** (176 pag. / 20 lei noi)
Luanne Rice **O VARĂ DE NEUITAT** (384 pag. / 23 lei noi)
Judith Lennox **DRAGOSTE ȘI RĂZBUNARE** (464 pag. / 27 lei noi)
S. Laurens **FEMEIA IDEALĂ** (384 pag. / 19,5 lei noi)
Amanda Quick **TAINELE NOPȚII** (368 pag. / 24,9 lei noi)
Jude Deveraux **CHEMAREA DESTINULUI** (280 pag. / 27,8 lei noi)
Jude Deveraux **ANOTIMPUL IUBIRII** (304 pag. / 29,9 lei noi)
Josephine Cox **IMPOSIBILA UITARE** (376 pag. / 29,7 lei noi)
Amanda Quick **MINCIUNI SUB CLAR DE LUNĂ** (368 pag. / 32,9 lei noi)
Jude Deveraux **CAPCANA TIMPULUI** (320 pag. / 29,9 lei noi)
Patricia Rice **REFUGIAȚI ÎN PARADIS** (392 pag. / 28,9 lei noi)
Jayne A. Krentz **CREDE-MĂ** (392 pag. / 29,9 lei noi)
Luanne Rice **SPERANȚE REGĂSITE** (248 pag. / 22,9 lei noi)
Patricia Rice **UN VIS ÎNDEPĂRTAT** (432 pag. / 24,9 lei noi)

VII. MARI PERSONALITĂȚI ALE ISTORIEI

A. Joachimsthaler **SFÎRȘITUL LUI HITLER** (400 pag. / 19,9 lei noi)
Dmitri Volkogonov **LENIN** – O nouă biografi (576 pag. / 22 lei noi)
Dmitri Volkogonov **TROȚKI** – Eternul radical (528 pag. / 22 lei noi)

VIII. TITANI AI LITERATURII UNIVERSALE

N. Hawthorne **DIAVOLUL DIN MANUSCRIS** (400 pag. / 24 lei noi)
Wilkie Collins **FEMEIA ÎN ALB** (640 pag. / 30 lei noi)
André Maurois **CLIMATE** (288 pag. / 20 lei noi)
Anne Brontë **NECUNOSCUTA DE LA WILDFELL HALL** (560 pag. / 30 lei noi)
Charles Dickens **MARTIN CHUZZLEWITT** vol. 1 (544 pag. / 25 lei noi) Vol. 2 (544 pag. / 25 lei noi)
Joseph Conrad **AGENTUL SECRET** (352 pag. / 21 lei noi)
W.S.Maugham **JULIA, LIZA DIN MAHALAUA LAMBETH** (400 pag. / 24 lei noi)
Samuel Butler **ȘI TU VEI FI ȚĂRÎNĂ** (480 pag. / 28 lei noi)
Maurice Druon **CONTESA** (192 pag. / 15 lei noi)
Vladimir Volkoff **OASPETELE PAPEI** (432 pag. / 35,9 lei noi)

INTEGRALA CRONIN

A. J. Cronin
FRUMOASA GRACIE (176 pag. / 17 lei noi)
SUB STELE (688 pag. / 39 lei noi)
GRAN CANARIA (400 pag. / 24 lei noi)
CITADELA (464 pag. / 30 lei noi)
CASTELUL PĂLĂRIERULUI (592 pag. / 34 lei noi)
TREI IUBIRI (672 pag. / 29,9 lei noi)
CHEILE ÎMPĂRĂȚIEI (376 pag. / 28,9 lei noi)

INTEGRALA CLAVELL

James Clavell
SHŌGUN vol. 1 + 2 (1392 pag. / 80 lei noi)
TAI-PAN vol. 1 + 2 (912 pag. / 60 lei noi)
GAI-JIN vol. 1 + 2 (1452 pag. / 80 lei noi)
NOBILA CASĂ vol. 1 + 2 (1404 pag. / 80 lei noi)
VÎRTEJUL vol. 1 + 2 (1664 pag. / 80 lei noi)

IX. CAPODOPERE ALE SECOLULUI XX

Graham Greene **MIEZUL LUCRURILOR** (400 pag. / 24 lei noi)
John Braine **DRUMUL SPRE ÎNALTA SOCIETATE** (288 pag. / 18 lei noi)
John Braine **VIAȚA ÎN ÎNALTA SOCIETATE** (288 pag. / 18,8 lei noi)
M. de Saint Pierre **MILIARDARUL** (368 pag. / 14,8 lei noi)

X. PAGINI DIN ISTORIA LUMII

Eric Hobsbawm **SECOLUL EXTREMELOR** (704 pag./ 30 lei noi)

XI. CARTE MEDICALĂ

F. Mihăiţan, R. Ulmeanu	**BRONHOPNEUMOPATIA CRONICĂ OBSTRUCTIVĂ** (272 pag. / 17 lei noi)
Stanley L. Wiener	**DIAGNOSTICUL DIFERENŢIAL ÎN DURERE ACUTĂ** (698 pag. / 76 lei noi)
Colectiv	**PRIMUL AJUTOR ÎN STĂRILE DE URGENŢĂ PÎNĂ LA SOSIREA MEDICULUI** (416 pag. / 25 lei noi)
Traian Ataman	**CHIRURGIA OTOLOGICĂ** (432 pag. / 30,6 lei noi)
Colectiv	**DIAGNOSTIC ŞI TRATAMENT ÎN PRACTICA MEDICALĂ** (1496 pag. / 129,9 lei noi)
Colectiv	**DICŢIONAR MEDICAL ILUSTRAT** (632 pag. / 88 lei noi)
Colectiv	**HARRISON PRINCIPII DE MEDICINĂ INTERNĂ** Ediţia a 14-a (1090 pag. / 20 lei noi)
Richard M. Stone	**TESTE DE AUTOEVALUARE ŞI RECAPITULARE HARRISON** Ediţia 14 (336 pag. / 40 lei noi)
Valentin Iftenie	**MEDICINA LEGALĂ** (336 pag. / 28 lei noi)
Jacques Wallach	**INTERPRETAREA TESTELOR DE DIAGNOSTIC** (1328 pag. / 90 lei noi)
Colectiv	**HARRISON MANUAL DE MEDICINĂ** Ediţia a 15-a (1200 pag. / 80 lei noi)
Simona Ivana	**BACTERIOLOGIE GENERALĂ** (232 pag.)
Colectiv	**ZOONOZE** (864 pag. / 85 lei noi)
Nicolas J. Talley S. O'Connor	**EXAMINAREA CLINICĂ** **Tratat de semiologie ilustrat** (528 pag. / 80 lei noi)
Denis Richard J.-L. Senon	**DICŢIONAR DE DROGURI, TOXICOMANII ŞI DEPENDENŢE** (752 pag. / 49 lei noi)
Prof. I. Holdevici	**PSIHOTERAPIA** (304 pag. / 29,9 lei noi)
Valentin Iftenie	**MEDICINA LEGALĂ Ediţie revăzută şi adăugită** (361 pag. / 39 lei noi)
Patrick Holford	**SPUNEŢI NU BOLILOR DE INIMA** (192 pag. / 19,9 lei noi)
C. Magro	**SPECIALIŞTII RĂSPUND ÎNTREBĂRILOR DUMNEAVOASTRĂ** (144 pag. / 14,9 lei noi)

XII. CARTE JURIDICĂ

Valentin Iftenie, Alexandru Boroi	**INFRACŢIUNILE DE LOVIRE ŞI VĂTĂMARE A INTEGRITĂŢII CORPORALE SAU ASĂNĂTĂŢII** Cadrul juridic, aspecte medico-legale (176 pag. / 16,4 lei noi)
Marin Voicu	**CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI** (336 pag. / 25 lei noi)
C-tin Brânzan	**AVOCATUL POPORULUI** O instituţie la dispoziţia cetăţeanului (432 pag. / 21 lei noi)
M.-Ketty Guiu	**ELEMENTUL SUBIECTIV ŞI STRUCTURA INFRACŢIUNII** (144 pag. / 16 lei noi)
S. Dobrescu, Mihai Şeitan	**NOUTĂŢI ADUSE DE ACTUALUL COD AL MUNCII** (176 pag. / 12 lei noi)

Ştefan Daneş, V. Papadopol	**INDIVIDUALIZAREA JUDICIARĂ A PEDEPSELOR** (512 pag. / 30 lei noi)
Dorin Ciuncan	**LIBERAREA PROVIZORIE PE CAUŢIUNE ŞI SUB CONTROL JUDICIAR** (208 pag. / 18 lei noi)
Cristian Ionescu	**INSTITUŢII POLITICE ŞI DREPT CONSTITUŢIONAL** (448 pag. / 30 lei noi)
***	**CODUL DE PROCEDURĂ PENALĂ** (736 pag. / 23 lei noi)
***	**CODUL FISCAL** (424 pag. / 39,9 lei noi)
Dumitru Rădescu	**APELUL ÎN PROCESUL PENAL** (304 pag. / 39,9 lei noi)
Traian Tandin	**ERORI JUDICIARE vol. I** (512 pag. / 29,9 lei noi)
S. Dobrescu	**PENSII PRIVATE**
Mihai Şeitan	(160 pag. / 15,9 lei noi)
	CODUL MUNCII (232 pag. / 16 lei noi)
Traian Tandin	**ERORI JUDICIARE ÎN ROMÂNIA** (376 pag. / 32,9 lei noi)

XIII. CARTE SOCIALĂ ŞI POLITICĂ

Valeriu Râpeanu	**N. IORGA, M. ELIADE, N. IONESCU** – Polemici, controverse, elogii (336 pag. / 20 lei noi)
P.-M.de La Gorce	**ULTIMUL IMPERIU** (256pag./20lei noi)
Lee M. Silver	**CLONAREA UMANĂ** – Un şoc al viitorului (368 pag. / 20 lei noi)
Vasili Mitrokhin, C. Andrew	**ARHIVA MITROKHIN** (576 pag. / 34 lei noi)
Pierre Lorrain	**INCREDIBILA ALIANŢĂ RUSIA-STATELE UNITE** (368 pag. / 25 lei noi)
Vasile Paul Ion Coşcodaru	**CENTRELE DE PUTERE ALE LUMII** (256 pag. / 20 lei noi)
André Gamblin	**ECONOMIA LUMII 2004** (360 pag. / 29,9 lei noi)
G.H. Bennett	**PREŞEDINŢII AMERICANI 1945-2004** (384 pag. / 25 lei noi)
Vladimir Alexe	**DE LA STALIN LA SADDAM - Secrete biografice** (312 pag. / 29,9 lei noi)
Jean-F. Dortier	**ŞTIINŢELE UMANISTE** (424 pag. / 32,9 lei noi)
Jean-B. Duroselle	**ISTORIA RELAŢIILOR INTERNAŢIONALE VOL.I** (408 pag. / 42 lei noi)
J.-B. Duroselle, André Kaspi	**ISTORIA RELAŢIILOR INTERNAŢIONALE VOL.II** (496 pag. / 43 lei noi)

XIV. BIOGRAFII CELEBRE

Frank McLynn	**PRIN ABISURILE MINŢII. VIAŢA LUI JUNG**
	UN GURU AL EPOCII MODERNE. VIAŢA LUI JUNG vol. I (400 pag. / 22,5 lei noi)
	vol. II (400 pag. / 22,5 lei noi)
Constantin Gane	**TRECUTE VIEŢI DE DOAMNE ŞI DOMNIŢE** vol. I (624 pag. / 30 lei noi);
	vol. II (624 pag. / 30 lei noi)
L. Feuchtwanger	**GOYA** (544 pag. / 26 lei noi)
	ÎNŢELEPCIUNEA NEBUNULUI (464 pag. / 29,9 lei noi)
André Maurois	**POETUL REBEL** – Viaţa lui Shelley (256 pag. / 18 lei noi)

André Maurois	**VIAŢA LUI CHATEAUBRIAND** (400 pag. / 24 lei noi)
Michael White	**LEONARDO** (400 pag. / 23,9 lei noi)
Hannah Pakula	**ULTIMA ROMANTICĂ** Viaţa Reginei Maria a României (552 pag. / 27 lei noi)
Pierre de Nolhac	**MARCHIZA DE POMPADOUR** (272 pag. / 17 lei noi)
A.K. Tolstoi	**IVAN CEL GROAZNIC** (336 pag. / 19,9 lei noi)
P.-J. Franceschini, Pierre Lunel	**CALIGULA** (304 pag. / 19,9 lei noi)
M. White, J. Gribbin	**VIAŢA LUI DARWIN** (400 pag. / 22 lei noi)
Carolly Erickson	**JOSEPHINE – prima împărăteasă a Franţei** (432 pag. / 25 lei noi)
	VIAŢA EXTRAVAGANTĂ A LUI HENRIC AL VIII-LEA (480 pag. / 22 lei noi)
Edmond Rossier	**PE TREPTELE TRONULUI** (240 pag. / 17,5 lei noi)
Evelyne Lever	**PE EŞAFOD – MARIA ANTOANETA Ultima regină a Franţei** (432 pag. / 25 lei noi)
Carolly Erickson	**REGINA ELISABETA** (480 pag. / 28 lei noi)
André Maurois	**UN DON JUAN VIAŢA LUI BYRON** (512 pag. / 32 lei noi)
Michael White	**ÎNFRUNTÎND INCHIZIŢIA** (256 pag. / 24,9 lei noi)

XV. MEMORIA SECOLELOR

Claude Mossč	**PROCESUL LUI SOCRATE** (192 pag. / 11,5 lei noi

XVI. LAUREAŢI AI PREMIULUI NOBEL PENTRU LITERATURĂ

François Mauriac	**CĂILE MĂRII** (256 pag. / 17 lei noi)
William Golding	**PIRAMIDA** (272 pag. / 18,5 lei noi)
W. Churchill	**ISTORIA AMERICII** (544 pag. / 33 lei noi)
Sinclair Lewis	**DR. ARROWSMITH** (560 pag. / 34,9 lei noi)

ULTIMELE APARIŢII

Thomas Keneally	**LISTA LUI SCHINDLER** (480 pag. / 29,9 lei noi)
Toni Morrison	**CÎNTECUL LUI SOLOMON** (432 pag. / 32,9 lei noi)
Eugen Uricaru	**RUG ŞI FLACĂRĂ** (368 pag. / 25,9 lei noi)
Susan Howatch	**PĂCATELE PĂRINŢILOR** (720 pag. / 33,9 lei noi)
Michael Koryta	**DESCOPERIRI UIMITOARE** (336 pag. / 27,9 lei noi)
Luanne Rice	**INVITAŢIE LA DANS** (432 pag. / 29,9 lei noi)
Steve Martini	**PROCESUL** (368 pag. / 29,9 lei noi)
Sanda Marin	**CARTE DE BUCATE** (352 pag. /26,9 lei noi)
Tamara McKinley	**SECRETE DE FAMILIE** (432 pag. / 29,9 lei noi)
Barbara Delinsky	**REVEDERE PESTE ANI • SFÎRŞIT DE SINGURĂTATE** (352 pag. / 32,9 lei noi)

IMPORTANT

Pentru comenzile prin poştă completaţi talonul cu titlurile dorite.

ATENŢIE, NU ESTE NEVOIE SĂ TIMBRAŢI!

În cazul neridicării comenzilor făcute către editura noastră, vă asumaţi achitarea taxelor poştale şi a taxelor de retur survenite prin expedierea coletelor.

CLUBUL CĂRŢII LIDER
Bdul. Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4
cod 040128, Bucureşti, Tel: 317.76.77
0723.335.197
0744.530.970

CARTE POŞTALĂ
Post răspuns

Nu timbraţi / CR

Expeditor _____

Strada _____ **Nr.** ____

Bl. ____ **Sc.** ____ **Et.** ____ **Ap.** ____

Judeţ. _____ **Sector** _____

Cod _____ **Localitate** _____

Tel. _____

Destinatar:

C.P. 42-7, Bucureşti

TITLURI COMANDATE:

	Titlul	Nr. ex.		Titlul	Nr. ex.
1.			6.		
2.			7.		
3.			8.		
4.			9.		
5.			10.		

colecția
THRILLER
16

JAMES PATTERSON a reuşit să se impună ca unul dintre cei mai mari scriitori contemporani ai genului. Cartea de față, al cărei titlu original este "Four Blind Mice", s-a situat timp de mai multe săptămâni pe primul loc în topurile americane.

În prim-plan se află celebrul, de acum, Alex Cross, hotărât să demisioneze din poliția Washinghton D.C. spre a se dedica unei vieți domestice. Dar, partenerul său John Sampson îl convinge să se implice în cel mai dificil caz al carierei sale, iar Alex nu îl poate refuza, fiind vorba de cel mai bun prieten al acestuia, acuzat de comiterea unei crime. Dovezile administrate în cauză sunt suficiente pentru a-l trimite pe acuzat în camera de gazare. John este convins că amicul său nu este vinovat şi că la mijloc este vorba de o înscenare.

Străduindu-se să afle adevărul, cei doi detectivi, sprijiniți de F.B.I., se confruntă cu trei monştri, adevărate maşini de ucis, foarte bine antrenați, pe care reuşesc să-i lichideze. Rămâne însă în scenă cel din spatele acestui grup, un adevărat geniu al crimei. Neutralizarea lui se va dovedi cea mai teribilă provocare pentru Cross. Ieşind din această adevărată sarabandă a morții, Alex explorează posibilitatea unei relații cu o femeie care îi oferă noi speranțe, după pierderea cu mulți ani în urmă a soției.

O poveste de neuitat, extrem de incitantă, o adevărată capodoperă a genului.

EDITURA LIDER

ISBN (10) 973-629-119-7
ISBN (13) 978-973-629-119-7

5 948390 003926

Preț 33,9 RON (30,5 + 2,79 TVA + 0,61 T.L.)